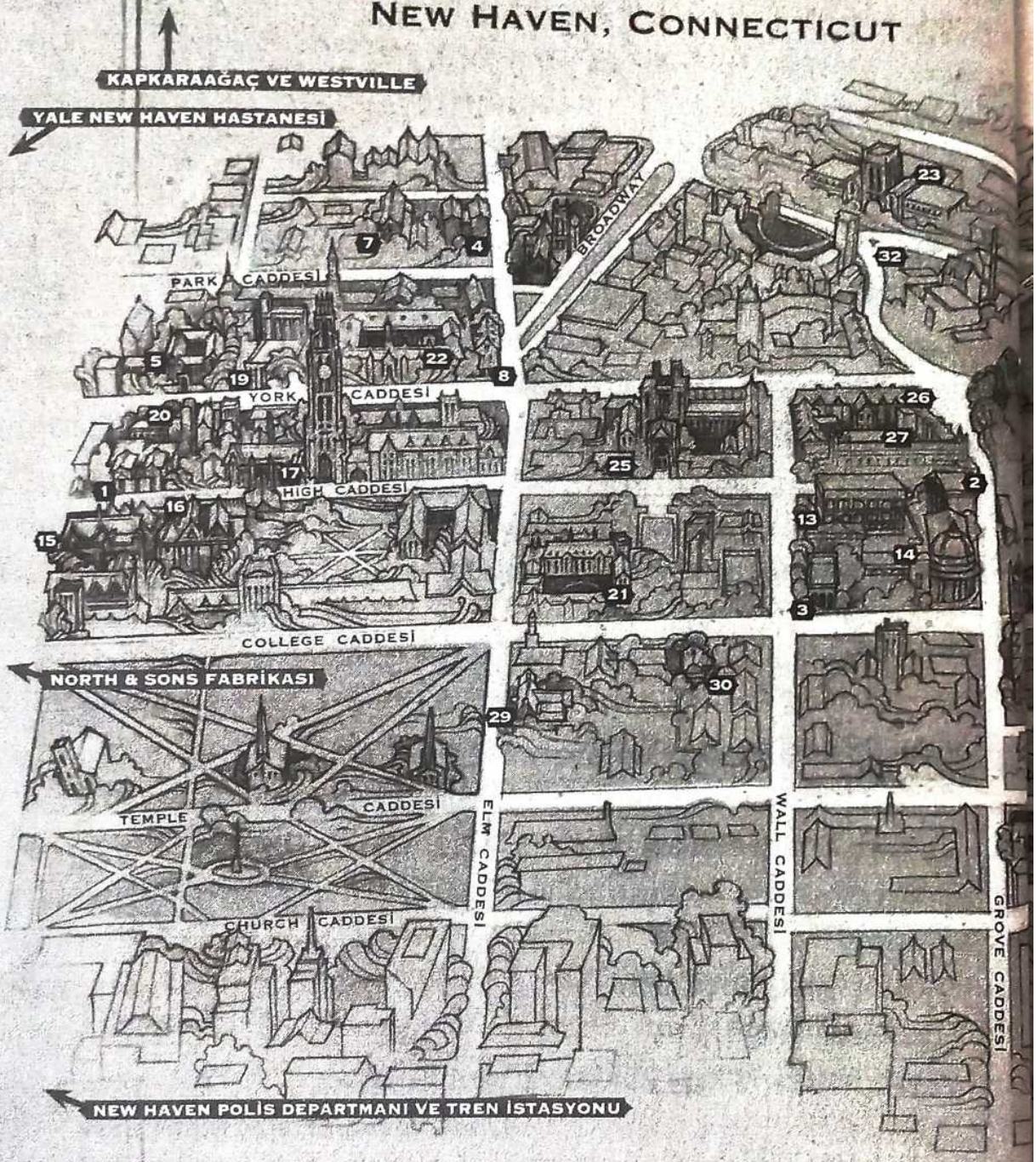
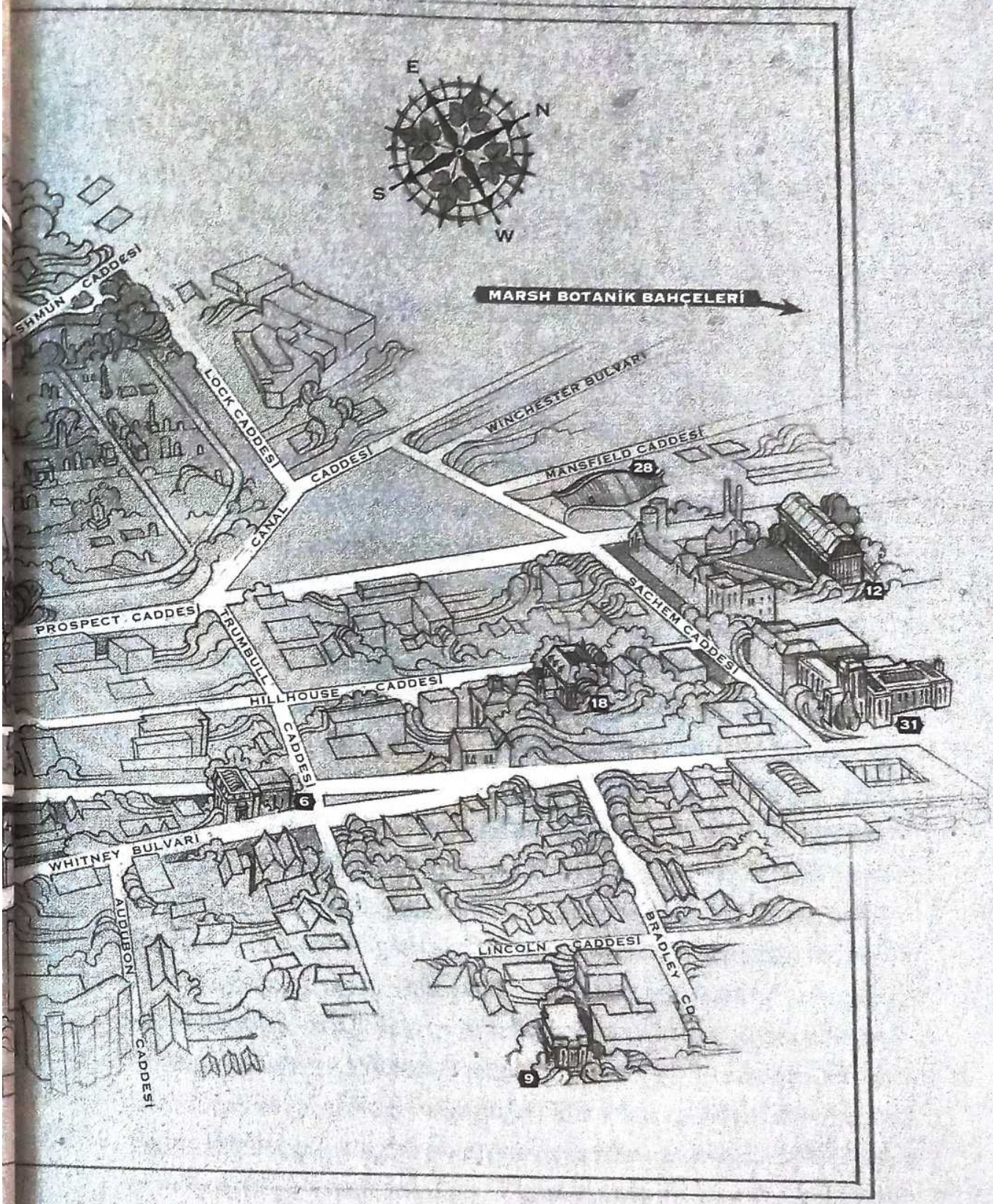
Yale Üniversitesi

New Haven, Connecticut

1 Kurukafa ve Kemikler
2 Kitap ve Yılan
3 Parşömen ve Anahtar
4 Elyazması
5 Kurt Başı
6 Berzelius
7 St. Elmo
8 İn
9 Il Bastone
10 Sheffield-Sterling-Strathcon Hall
11 Rosenfeld Hall
12 Ormancılık Fakültesi
13 Beinecke Nadir Kitaplar ve Elyazması Kütüphanesi
14 Ortak Alan
15 Vanderbilt Hall
16 Linsly-Chittenden Hall

17 Harkness Kulesi
18 Rektörün Evi
19 Tiyatro Kulübü
20 Jonathan Edwards Akademisi
21 Grace Hopper Akademisi
22 Davenport Akademisi
23 Payne Whitey Spor Salonu
24 Grove Caddesi Mezarlığı
25 Sterling Kütüphanesi
26 Yale Hukuk Fakültesi
27 Hukuk Fakültesi Kütüphanesi
28 Ingalls Buz Pateni Sahası
29 Elihu Cemiyeti
30 Elizabeth Cemiyeti
31 Yale Peabody Doğal Tarih Müzesi
32 Tara'nın Ölüm Yeri

Önsöz

İlkbahar Başları

Alex kaliteli yün ceketinden kan lekesini çıkarmayı başardığında hava ceket giyilemeyecek kadar sıcaktı. Bahar gönülsüzce gelmişti. Solgun mavi sabahların rengi koyulaşmayı başaramayıp nemli ve tatsız öğlenlere dönüşmüş, yüksek ve çamurlu tepelerdeki yolların kenarlarını inatçı buzlar sarmıştı. Ama martın ortalarında Eski Kampüs'ün taş yollarını ayıran çimenlikler üstlerindeki karları atıp ıslak, siyah, donuk renkli çim öbeklerini ortaya çıkarmaya başlamıştı ve Alex kendini York 268'in en üst katındaki gizli odada, pencere önündeki koltuğa kıvrılmış bir hâlde *Lethe Cemiyeti Adayları için Tavsiye Edilen Şartlar*'ı okurken bulmuştu.

Şömine rafının üstündeki saatin tıklayışını, alt kattaki giysi dükkânına gelip giden müşteriler oldukça çalan zili duyuyordu. Dükkânın üstündeki gizli odalar Lethe üyeleri tarafından sevgiyle İn olarak anılıyordu, altındaki ticari alan ise çeşitli dönemlerde ayakkabıcı, vahşi yaşam kıyafetleri dükkânı ve kendi dürüm tezgâhı olan yirmi dört saat açık bir mini market olmuştu. O yıllara ait Lethe günlükleri zeminden yükselen kızarmış fasulye ve ızgara soğan kokusu şikâyetleriyle doluydu – ta ki biri 1995'te İn'i ve arka sokağa çıkan merdiveni yumuşatıcı ile karanfil kokması için efsunlayana kadar.

Alex, Orange'taki malikânede yaşanan olaydan sonra geçen puslu haftalarda bir ara Lethe Cemiyeti rehber kitapçığı bulmuştu. O zamandan beri e-postasını sadece bir kez İn'in eski bilgisayarından kontrol etmiş, Dekan Sandow'dan gelen upuzun me-

sajları görmüş ve çıkış yapmıştı. Telefonunun şarjının bitmesine göz yummuş, derslerini asmış, ağaç dallarının yüzük deneyen bir kadın misali boğum yerlerinden yaprak verişini izlemişti. Kiler ve dondurucudaki bütün yiyecekleri yemişti: Önce havalı peynirler ve tütsülenmiş somon paketleri, sonra ACİL DURUM ERZAKI yazan kutulardaki konserve fasulyeler ve şerbete bulanmış şeftaliler. Onlar da bittiğinde hırsla eve sipariş vermeye başlamış, hepsini Darlington'ın hâlâ aktif olan hesabına yazdırmıştı. Öğle ya da akşam yemeğine saldırmadan önce dinlenmesi gerekiyordu, merdivenden inip çıkmak zaten yeterince yorucuydu. Bazen yemeğin hepsini yemeye bile zahmet etmiyor, pencere önündeki koltukta veya yerde, plastik poşet ve folyoya sarılmış kapların yanı başında sızıp kalıyordu. Kimse onu kontrol etmeye gelmiyordu. Geride kimse kalmamıştı.

Kitapçık ucuza basılmış, zımbayla tutturulmuştu, kapağında Harkness Kulesi'nin siyah beyaz bir fotoğrafı vardı ve altında şöyle yazıyordu: *Bizler Çobanlarız.* Alex, Lethe Cemiyeti'nin sloganlarını seçerken akıllarında Johnny Cash'in olduğunu sanmıyordu ama ne zaman kelimeleri görse aklına o Noel zamanı geliyordu: Len'in Van Nuys'taki kulübeye serilmiş eski çarşafın üstünde yatışı, odanın dönüşü, yanındaki yarısı yenmiş yaban mersini sosu kutusu, Johnny Cash'in şarkı söyleyişi: "*Bizler çobanlarız, dağları aştık. Yeni yıldız belirdiğinde sürülerimizi terk ettik.*" Len'in yuvarlanıp elini onun tişörtünün altına sokuşunu ve kulağına fısıldayışını hatırladı: "Onlar boktan çobanlar."

Kitapçığın arkasında Lethe Cemiyeti adayları için gereken şartlar yer alıyordu ve en son 1962'de güncellenmişti.

Tarih ve kimya ağırlıklı yüksek akademik başarı.
Dil becerisine sahip olmak, Latince ve Yunanca bilmek.
Beden sağlığı ve hijyen. Düzenli idman takdir edilir.
Ketum düşünce yapısı ve sağlam karakter özellikleri sergilemek.
Gizliye karşı merak hoş karşılanmamaktadır zira bu, "yabancı" eğiliminin sık rastlanan bir göstergesidir.

İnsan vücudunun gerçeklikleri karşısında ürkek tavır sergilememek.
MORS VINCIT OMNIA

Latince bilgisi temel düzeyin bile altında olan Alex son sözlere baktı: Ölüm herkesi yener. Ama biri mavi tükenmez kalemle orijinalindeki *vincit*'in üstünü çizip *irrumat* yazmıştı.

Lethe şartlarının altında bir ek vardı: *Adaylar için standartlar iki vakada esnetilmiştir: Lowell Scott (Edebiyat Lisans Derecesi, İngilizce, 1909) ve Sinclair Bell Braverman (Derecesi bulunmuyor, 1950), sonuçlar karmaşık olmuştur.*

Buradaki sayfa boşluğuna başka bir not daha çiziktirilmişti ve bu seferkinin Darlington'ın çentikli, EKG benzeri yazısı olduğu belliydi: *Alex Stern.* Eski Anderson malikânesinin halısına damlayan kanı düşündü. Onu düşündü, kalçasından çıkan femur kemiğinin korkunç beyazlığını ve havayı dolduran yaban köpeği kokusunu.

Mamouns'tan aldığı soğuk falafelin alüminyum kabını bir kenara koydu ve ellerini Lethe Cemiyeti svetşörtüne sildi. Banyoya doğru sendeledi ve uyku ilacı şişesini açtı, bir hapı dilinin altına yerleştirdi. Çeşmenin altında avucunu açtı, suyun parmaklarının arasından akışını izledi ve su içerken ağzından çıkan korkunç sesi dinledi. *Adaylar için standartlar iki vakada esnetilmiştir.*

Haftalardır ilk kez su lekeli aynadaki kıza baktı ve o yaralı kızın atletini kaldırışını izledi, atletin kumaşı irinle sararmıştı. Alex'in yan tarafındaki yara derin, siyah kabuklu bir çukurdu. Isırık arkasında kötü bir şekilde iyileşeceğini bildiği, görünür bir kıvrım bırakmıştı. O da iyileşirse tabii. Şekli değişmişti. Sınırları yer değiştirmişti. *Mors irrumat omnia.* Ölüm herkesi becerir.

Alex nazikçe parmaklarını diş izlerinin etrafını çevreleyen parlak kırmızı deriye dokundurdu. Yara iltihaplanıyordu. Biraz endişelendiğini hissetti, zihni onu kendini koruması için dürtüklüyordu ama telefonu alıp öğrenci hastanesine gitme fikri – her yeni eylemin sebep olacağı eylemler silsilesi– bunaltıcıydı ve vücudunun kendini ateşe verirkenki sıcaklığı, o tekdüze zonkla-

ması neredeyse katlanılabilir hâle gelmişti. Belki de ateşi çıkar, halüsinasyon görmeye başlardı.

Kaburgalarının çıkıntılarına, solan yaraların altındaki akım kablosu misali damarlara baktı. Dudakları kabuk bağlamıştı. Kitapçığın kenarına yazılan kendi ismini düşündü – üçüncü vaka.

"Sonuçlar kesinlikle karmaşık," dedi ve kendi sesinin boğuk hırıltısına şaşırdı. Güldü ama sanki lavabo da onunla gülüyordu. Belki çoktan ateşi çıkmıştı.

Banyo lambalarının floresan ışığında yan tarafındaki ısırık izinin kenarlarını kavradı ve acı, bir örtü gibi üstünü kaplayana dek dikişlerin etrafındaki eti çimdikledi. Bilinci hızla kapandı.

Bu, ilkbahardaydı. Ama sorun kış ortasındaki karanlık bir gecede başlamıştı, Tara Hutchins öldüğünde, Alex hâlâ her şeyden sıyrılabileceğini düşünürken.

Arazi tahsis edilmiş toplulukların en eskisi, sekiz Tül Cemiyetleri'nin ilki olan Kurukafa ve Kemikler Cemiyeti 1832'de kurulmuştur. Kemik üyeleri diğer topluluklardan daha fazla başkan, yayıncı, sanayi yöneticisi ve kabine üyesi çıkarmakla böbürlenirler (mezunların tam listesi için lütfen Ek C'ye bakınız) ve belki de "böbürlenmek" kelimesi doğru kelimedir. Kemikdaşlar etkilerinin farkındadır ve Lethe temsilcilerinden saygı beklerler. Kendi sloganlarını akıllarından çıkarmamaları akıllıca olacaktır: *Zengin ya da yoksul, hepimiz ölümde eşitiz.* Makamınız ve Lethe tarafından vadedilen gizlilik ve diplomasi çerçevesinde davranınız. Ancak görevinizin Yale'ın en iyi ve en parlaklarını pohpohlamak değil, yaşayan ve ölü arasında durmak olduğunu unutmayınız.

–Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet Protokol ve Prosedürleri'nden

Kemikdaşlar kendilerini köylülerin arasındaki titanlar olarak hayal etmeye bayılırlar, yazık. Ama içkiler sert ve kızlar güzelken ben kim oluyorum ki boş yere tartışayım?

–George Petit'nin Lethe Günleri Güncesi
(Saybrook Akademisi '56)

1

Kış

Alex geniş, tuhaf Beinecke Plaza'nın önündeki düz alanı aceleyle geçerken botları çıplak betonun üstünde gümbürdüyordu. Bu devasa nadir kitaplar koleksiyonu küpü en alt katta yüzüyor gibi görünüyordu. Gün içinde binanın panelleri altından bir kovan gibi kehribar renginde parlıyordu ve kütüphaneden ziyade tapınağa benziyordu. Geceleri ise sadece mezar taşı gibi görünürdü. Kampüsün bu kısmı Yale'ın kalanıyla pek uyuşmazdı. Gotik tarzda ya da gri taştan yapılma kemerler yoktu, kırmızı tuğlalı binaların küçük, asi çıkıntıları yoktu - Darlington bunların aslında sömürgelere ait binalar olmadığını, sadece öyle görünmelerinin amaçlandığını söylemişti. Beinecke'nin bu şekilde yapılmasının sebebini, kampüs mimarisinin bu köşesini yansıtması olarak açıklamıştı ama Alex'e hâlâ yetmişler bilimkurgu filminden fırlamış gibi geliyordu. Sanki öğrenciler sımsıkı elbiseler ya da kısacık tunikler giymeli, Özüt denen bir şey içmeli, küçük tabletlerle beslenmeliymiş gibi. Alexander Calder'ın yaptığını bildiği büyük, metal heykel bile ona devasa bir lav lambasının negatifini andırıyordu.

"Bu bir Calder," diye mırıldandı sessizce. Buradaki insanlar sanattan bu şekilde bahsediyordu. Hiçbir şey biri *tarafından* yapılmıyordu. Heykel Calder'dı. Resim Rothko'ydu. Bina Neutra'ydı.

Ve Alex geç kalmıştı. Geceye iyi niyetlerle başlamıştı aslında, Modern İngiliz Romanı makalesinin başına geçmeye ve keha-

nete gitmek için bolca zaman bırakmaya kararlıydı. Ama elinde gevşekçe sarkan *Nostromo*'nun bir baskısı ve ısıtma kanalına dayadığı ayaklarıyla Sterling Kütüphanesi okuma odalarından birinde uyuyakalmıştı. Saat on buçukta sıçrayıp uyandığında salyası yanağından akıyordu. "Siktir!" deyip sessiz kütüphaneden fişek gibi fırlamış, çantasını omzuna atıp çıkarken atkısıyla yüzünü gizlemişti.

Şimdi savaş şehitlerinin isimlerinin mermere oyulduğu, daire şeklindeki Ortak Alan'ı geçiyordu. Taş heykeller nöbetteydi: Barış, Sadakat, Hafıza ve son olarak kaskı ile kalkanı dışında pek bir şey giymeyen, bu yüzden Alex'e hep yas tutan biri değil de striptizci gibi görünen Cesaret. Merdivenleri indi ve üniversite ile mezarlık yol ayrımını geçti.

Kampüs bir şekilde saat saat, blok blok çehresini değiştiriyor ve Alex her seferinde onu ilk kez görmüş gibi hissediyordu. Bu gece derin ve sakin nefesler alıp veren bir uyurgezerdi. SSS'ye giderken yol üstünde karşılaştığı insanlar bir düşe hapsolmuş gibi görünüyordu. Hepsi yumuşak bakışlı, yüzleri birbirine dönük, eldivenli ellerindeki kahve kupalarından dumanlar tüten insanlar. Alex sanki düşlerinde onu görüyorlarmış gibi tuhaf bir hisse kapıldı; uyandıklarında orada olmayacak olan, koyu renk ceketli bir kız.

Sheffield-Sterling-Strathcona Hall da uyuyordu, sınıfların kapıları sımsıkı kapatılmıştı, koridorlar enerji tasarruflu, yarı aydınlık ışıkları kullanıyordu. Alex merdivenle ikinci kata çıktı, amfilerin birinden yankılanan gürültüyü duydu. Yale Topluluğu burada her perşembe gecesi film gösterimi yapıyordu. Mercy yurttaki odanın kapısına programı asmıştı fakat Alex incelemeye tenezzül etmemişti. Onun perşembeleri doluydu.

Tripp Helmuth kamburunu çıkarıp amfi kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı. Yarı açık gözleriyle Alex'e selam verdi. Alex loş ışıkta bile gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Bu gece gelmeden önce tüttürdüğü belliydi. Belki de bu yüzden büyük Kemikdaşlar onu koruma görevi için kapıya dikmişlerdi. Ya da belki gönüllü olmuştu.

"Geç kaldın," dedi Tripp. "Başladılar."

Alex onu duymazdan geldi ve koridorda kimsenin bulunmadığından emin olmak için omzunun üstünden baktı. Tripp Helmuth'a bahane sunmak zorunda değildi ki bunu yapması da zayıflık olurdu. Başparmağını lambrideki neredeyse görünmeyen çentiğe bastırdı. Duvarın dönüp açılması gerekiyordu ama hep takılırdı. Omzuyla sertçe itti, kapı sarsılarak açılırken neredeyse tepe taklak düşüyordu.

"Sakin ol şampiyon," dedi Tripp.

Alex kapıyı arkasından kapattı ve karanlıktaki dar geçitten geçti.

Ne yazık ki Tripp haklıydı. Kehanet çoktan başlamıştı. Alex eski ameliyathaneye elinden geldiğince sessiz bir şekilde ilerledi.

Oda, amfiyle lisansüstü öğrencilerin beyin fırtınası için kullandığı bir sınıfın arasına sıkışmıştı, penceresizdi. Kendi binalarına taşınmadan önce burada, SSS'deki sınıfları kullanan eski tıp fakültesinin unutulmuş bir kalıntısıydı. Kurukafa ve Kemikler'e fon bağışlayan yöneticiler bir ara 1932'de odanın girişini mühürleyip yeni bir panelle gizlemişlerdi. Alex bütün bu gerçekleri *Nostromo* okuması gerekirken *Lethe: Bir Miras*'ı okuyarak öğrenmişti.

Kimse ona bakmadı. Bütün gözler Haruspex'teydi; sıska yüzü bir ameliyat maskesinin ardına gizlenmiş, soluk mavi cübbesine kan sıçramıştı. Lateks eldivenleri düzenli bir şekilde hastanın bağırsaklarının üzerinde hareket ediyordu – ya da deneğin? Kurbanın? Alex masadaki adam için hangi terimin uygun olduğundan emin değildi. "Kurban" olamazdı. *Adamın yaşaması gerekiyor.* Bunu sağlamak Alex'in işinin bir parçasıydı. Bu işkenceyi güvenli bir şekilde atlattığını, onun getirildiği hastane odasına geri götürüldüğünü görecekti. *Ama ya bir sene sonra?* diye düşündü. *Beş sene sonra?*

Alex masadaki adama baktı: Michael Reyes. Dosyasını iki hafta önce o ritüel için seçildiğinde okumuştu. Midesinin kenarları arkaya kıvrılıp çelik klipslerle tutturulmuştu, karnı çiçek açı-

yor gibi görünüyordu: ortası kırmızı renkli, dolgun, pembe bir orkide. *Bana bunun iz bırakmayacağını söyleyin.* Ama o kendi geleceği için endişelenmeliydi. Reyes icabına bakardı.

Midesi bulanıp bakır tadındaki salya ağzına dolarken, Alex gözlerini başka yöne çevirip burnundan nefes almaya çalıştı. Pek çok kötü yara görmüştü ama bunlar hep ölülerdeydi. Canlı yaranın, hayata bir monitörün metalik biplemeleri dışında hiçbir şeyle bağlı olmayan insan vücudunun çok daha kötü bir yanı vardı. Mide bulantısı için cebinde zencefil şekeri bulunduruyordu -Darlington'ın tüyolarından biri- ama çıkarıp kabını açmayı kendine yediremedi.

Onun yerine bakışlarını ortada bir yere sabitledi. Haruspex bir dizi sayı ve harf söylüyordu - borsa sembolleri, New York Borsası'ndaki halka açık şirketler için hisse fiyatları. Gecenin ilerleyen bölümlerinde NASDAQ, Euronet ve Asya pazarlarına geçecekti. Alex onları deşifre etmekle uğraşmadı. Alış, satış ya da bekletme talimatları anlaşılmaz bir Felemenkçeyle veriliyordu, ticaretin dili; ilk borsanın, eski New York'un ve Kemikdaşların resmi dili. Kurukafa ve Kemikler kurulduğunda pek çok öğrenci Yunanca ve Latince biliyordu. Uğraşları daha az bilinen bir dil gerektirmişti.

"Felemenkçenin telaffuzu daha zordur," demişti Darlington. "Ayrıca Kemikdaşlara Amsterdam'ı ziyaret etmeleri için bir gerekçe veriyor." Elbette Darlington, Latince, Yunanca ve Felemenkçe biliyordu. Ayrıca Fransızca, Mandarince ve yeteri kadar Portekizce konuşabiliyordu. Alex ise İspanyolca II'ye daha yeni geçmişti. İlkokulda aldığı dersler ve büyükannesinin çat pat Yahudi İspanyolcasından sonra kolay bir ders olacağını sanmıştı. İstek kipi gibi şeyleri hiç hesaba katmamıştı. Ama Gloria'nın yarın gece dansa gitmek isteyip istemediğini sorabilirdi.

Yanda film gösterilen sınıfın duvarından boğuk silah sesleri patladı. Haruspex, Michael Reyes'in pembe ince bağırsaklarının üstünden baktı, kızdığı belliydi.

Müzik yükseldi ve bıçkın sesler korosu aynı anda, "*Benimle*

uğraşmak mı istiyorsunuz? Tamam. Sert mi oynamak istiyorsunuz?" diye gürleyince Alex filmin *Yaralı Yüz* olduğunu anladı. Seyirciler sanki *Rocky Horror* izler gibi sloganlar atıyordu. Alex, *Yaralı Yüz*'ü yüz kez izlemiş olmalıydı. Len'in en sevdiklerinden biriydi. Len, bu açıdan öngörülebilirdi, *sert* olan her şeyi severdi – sanki Nasıl Gangster Olunur başlangıç paketi almış gibi. California'daki Venedik Sahili yakınlarında Hellie ile tanıştıklarında Hellie'nin altın rengi saçları iri mavi gözlerini sergilemek için perde gibi aralanmıştı ve Alex'in aklına hemen *Yaralı Yüz*'deki saten elbisesi içinde Michelle Pfeiffer gelmişti. Tek eksiği bir parça düz kâküldü. Ama Alex bu gece Hellie'yi düşünmek istemiyordu, havada kan kokusu varken değil. Len ve Hellie onun eski yaşamıydı. Yale'a ait değillerdi. Gerçi Alex de değildi.

Anılara rağmen Alex, Michael Reyes'in bağırsaklarını didikleyen Haruspex'in çıkardığı vıcık vıcık sesleri bastıran her gürültüye minnettardı. Haruspex orada ne görüyordu? Darlington kehanetlerin, geleceği tarot kartlarından ya da bir avuç hayvan kemiğinden okumaktan farklı olmadığını söylemişti. Ama kesinlikle farklı görünüyordu. Ve kulağa farklı geliyordu. *Birini kaybediyorsun. Yeni yılda mutluluk bulacaksın.* Bunlar falcıların söylediği türden şeylerdi, belirsiz ve rahatlatıcıydı.

Alex masadaki bedenin etrafına toplanmış cübbeli ve kukuletalı Kemikdaşlara, onları ve mezunlarını finansal olarak güvende tutmaları için dünya çapındaki risk portföyü yöneticilerine ve özel yatırımcılara aktarılacak tahminleri not alan üniversite öğrencisi Kâtip'e göz attı. Eski başkanlar, diplomatlar, en az bir CIA başkanı – hepsi Kemikdaş'tı. Alex ıslanmış, jakuzisinde nutuk atan Tony Montana'yı düşündü: *Kapitalizm ne biliyor musun?* Michael Reyes'in yatan vücuduna baktı. *Tony, tahmin bile edemezsin.*

Ameliyat masasına yukarıdan bakan banklarda bir hareket gözüne ilişti. Ameliyathanede her zaman aynı yerde, sadece birkaç sıra arayla oturan iki Gri vardı: 1926'da rahmi alınan akıl hastası bir kadın –ki operasyonu başarılı bir şekilde geçirmiş ol-

saydı kendisine bunun için altı dolar ödenecekti– ve erkek bir tıp öğrencisi. Erkek olan 1880 civarlarında, binlerce kilometre ötedeki bir esrarkeş mekânında soğuktan donarak ölmüş ama eski yerine gelip oturmaya ve aşağıdaki hayat olarak kabul ettiği şeyi izlemeye devam etmişti. Kehanetler yılda sadece dört kez, her mali dönemin başında gerçekleşiyordu, bu da onun takvimine yeterince uygun gibiydi.

Darlington hayaletlerle uğraşmanın metroya binmeye benzediğini söylemeye bayılırdı: *Göz teması kurma. Gülümseme. İlgilenme. Yoksa seni eve neyin takip ettiğini asla bilemezsin.* Odadaki diğer bakılacak tek şey bir adamın bağırsaklarıyla mahjong karoları gibi oynayan başka bir adamken söylemesi kolaydı.

Kendisinin iksir ya da herhangi bir büyünün yardımı olmadan da hayaletleri gördüğünü, üstelik onları renkli gördüğünü öğrendiğinde Darlington'ın geçirdiği şoku hatırlıyordu. Tuhaf bir şekilde öfkelenmişti. Alex bundan hoşlanmıştı.

"Ne tür renkler?" diye sormuştu ayaklarını kahve masasından indirerek; ağır, siyah botları Il Bastone'un sunta zemininde gümbürdemişti.

"Renkler işte. Eski bir Polaroid fotoğraf gibi. Neden? Sen ne görüyorsun?"

"Gri görünüyorlar," diye çıkışmıştı Darlington. "Bu yüzden onlara Griler deniyor."

Alex umursamazlığının Darlington'ı daha da sinirlendireceğini bilerek omuz silkmişti. "Önemli bir şey değil."

"Sana göre," diye mırıldanmış ve ayaklarını yere vurarak uzaklaşmıştı. Gününün kalanını spor odasında huysuz huysuz çalışıp terleyerek geçirmişti.

O zamanlar Alex kendini üstün görmüş, Darlington'a her şeyin o kadar da kolay gelmemesine memnun olmuştu. Ama şimdi ameliyat masasının etrafını dolaşıp her bir pusula noktasına tebeşirle çizilmiş küçük işaretleri kontrol ederken, kendini gergin ve hazırlıksız hissediyordu. Kampüse adımını attığından beri böyle hissediyordu. Hayır, ondan da önce. Dekan Sandow hasta-

ne yatağının yanına oturup tütün lekeli parmaklarıyla bileğindeki kelepçeye dokunarak, "Sana bir fırsat sunuyoruz," dediğinden beri. Ama o eski Alex'ti. Hellie ve Len'in Alex'i. Yale Alex'i hiçbir zaman kelepçelenmemiş, hiç kavgaya girmemiş, sevgilisinin parasını ödemediği için bir yabancıyı hiç tuvalette dövmemişti. Yale Alex'i zorlanır ama şikâyet etmezdi. Yola devam etmeye çalışan, iyi bir kızdı.

Ve başarısız oluyordu. İşaretlerin yapılışını görmek ve çemberin güvenli olduğundan emin olmak için erkenden burada olması gerekirdi. Yukarıdaki sıralarda dikilenler kadar eski Griler kana çekildiklerinde bile büyük sorunlara yol açma eğiliminde olmazdı ama kehanetler büyük büyülerdi ve Alex'in işi Kemikdaşların gerekli prosedürleri takip ettiklerinden, dikkatli olduklarından emin olmaktı. Gerçi rol yapıyordu. Önceki geceyi tıkınarak, doğru tebeşir, kömür ve kemik miktarlarıyla doğru işaretleri ezberlemeye çalışarak geçirmişti. *Hafıza kartları* yapmıştı, Tanrı aşkına ve kendini Joseph Conrad'ın yerinde hayal edip onları karıştırıp durmuştu.

Alex işaretlerin iyi göründüğünü düşündü fakat kendi koruma işaretlerinin ancak modern İngiliz romanları kadar iyi olduğunu biliyordu. Darlington'la birlikte sonbahar dönemi kehanetine katıldığında gerçekten dikkatini vermiş miydi? Hayır. Zencefil şekerini emmek, her şeyi garipsemek ve kusup kendini rezil duruma düşürmemek için dua etmekle meşguldü. Darlington omzunun üstünden bakarken öğrenecek çok vakti olduğunu düşünmüştü. Ama o konuda ikisi de yanılmıştı.

Haruspex yüksek sesle, "Alın!" dedi Felemenkçe ve Kemikdaşlardan biri öne atıldı. Melinda? Miranda? Alex kızıl kafanın adını hatırlayamıyordu, sadece tümü kadınlardan oluşan Heves ve Ses isimli bir akapella grubunda olduğunu hatırlıyordu. Kız, beyaz bir bezle Haruspex'in alnını sildi ve gruba geri döndü.

Alex masadaki adama bakmamaya çalıştı ama gözleri yine de yüzüne kayıyordu. *Michael Reyes, yaş kırk sekiz, paranoid şizofreni tanısı koyulmuştur.* Reyes uyandığında bunların herhangi biri-

ni hatırlayacak mıydı? Birine anlatmaya çalıştığında ona sadece deli mi diyeceklerdi? Alex bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. *O masadaki ben olabilirdim.*

"Kemikdaşlar onların mümkün olduğunca deli olmasını ister," demişti Darlington. "Daha iyi tahminler sağladığını düşünüyorlar." Alex nedenini sorduğunda Darlington sadece, "Ne kadar deli o kadar Tanrı'ya yakın," demişti.

"Bu doğru mu?"

"Ancak gizem ve delilik yoluyla ruh ortaya çıkar," diye alıntı yapmıştı. Sonra da omuz silkmişti. "Banka hesapları doğru olduğunu söylüyor."

"Ve biz sırf Chauncey yazlığını yeniden dekore edebilsin diye insanları kesip açmayı sorun etmiyoruz, öyle mi?" diye sormuştu Alex.

"Chauncey'yle hiç tanışmadım," demişti Darlington. "Hâlâ tanışmayı umuyorum." Sonra teçhizat odasında ona bakmıştı, yüzü ciddiydi. "Hiçbir şey bunu durduramaz. Pek çok güçlü insan sırtını cemiyetlerin yapabileceklerine dayıyor. Lethe'den önce kimse onları kontrol altında tutmuyordu. Yani boş yere itiraz edip bursunu kaybedebilir ya da burada kalıp işine devam ederek elinden gelenin en iyisini yapabilirsin."

O zaman bile bunun hikâyenin sadece bir parçası olduğunu, *her şeyi* bilme arzusunun da Darlington'ı görev bilinci kadar Lethe'ye bağladığını düşünmüştü. Ama Alex o zaman sessiz kalmıştı ve şimdi de sessiz kalmaya niyetliydi.

Michael Reyes, Yale New Haven Hastanesi'nin odalarından birinde bulunmuştu. Dış dünya için herhangi bir hasta gibi görünüyordu: Psikiyatri koğuşu, acil servis ve hapishane arasında gidip gelen, ilaç kullanan, sonra ölüp giden türde bir berduş. Yakını olarak New Jersey'de bir erkek kardeşi vardı ve yaralı bağırsak tedavisi için rutin medikal prosedür evraklarını o imzalamıştı.

Reyes'e yalnızca Jean Gatdula adında, üç gece üst üste gece vardiyasına kalan bir hemşire bakıyordu. İki gece daha koğuş nöbetine seçildiğinde çizelge hatası gibi görünen bu duruma şa-

şırmamış, tantana yapmamıştı. O hafta meslektaşları işe sürekli devasa bir çantayla geldiğini belki fark etmiş, belki etmemişti. Çantanın içine Michael Reyes'in yiyeceklerini getirmek için kullandığı bir soğutucu tıkıştırılmıştı. Netlik için bir güvercin kalbi, sardunya kökü ve acı bitkilerden oluşan bir tabaktı bu. Gatdula ne yemeğin ne işe yaradığını ne de Michael Reyes'i nasıl bir kaderin beklediğini biliyordu, bildiği tek şey ilgilenmesi gereken "özel" bir hastasının olduğuydu. Kimin için çalıştığını bile bilmiyordu, sadece her ay kocasının Foxwoods'taki kumar masalarında yaptığı borçları ödemek için o çok ihtiyacı olan çekleri alıyordu.

Alex hayal mi görüyordu yoksa gerçekten Reyes'in iç organlarını süsleyen maydanozun kokusunu mu alıyordu emin değildi, yine de midesi bir kez daha uyarı çırpınışında bulundu. Elbise katmanlarının altında terliyor, temiz hava için yanıp tutuşuyordu. Ameliyathanede binanın kalanından ayrı olan havalandırmalar vardı, içerisi buz gibiydi ama ışık için kullanılan devasa portatif halojenler ısı yayıyordu.

Hafif bir inleme sesi geldi. Alex'in bakışları anında Michael Reyes'e döndü, aklında korkunç görüntüler belirmişti: Reyes uyanıp kendini içi dışına çıkarılmış, masaya bağlanmış, kukuletalı figürler tarafından etrafı sarılmış şekilde buluyordu. Ama Reyes'in gözleri kapalıydı, göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyordu. İnleme devam etti, şimdi daha yüksek sesliydi. Belki başka biri daha kendini iyi hissetmiyordu? Ama Kemikdaşların hiçbiri huzursuz görünmüyordu. Yüzleri loş odada dikkatli ay parçaları gibi parlıyordu, gözleri operasyona odaklanmıştı.

Ama inleme yükseldi. Hafif bir rüzgâr vardı, odada dolaşıp koyu renk ahşaplardan geri dönüyordu. *Doğrudan göz teması yok*, diye uyardı kendini. *Sadece Grilerin ne...* Alex afallamış homurtusunu dizginledi.

Griler artık yerlerinde değildi.

Ameliyathaneyi çevreleyen korkulukların üstünden eğiliyorlardı; parmakları ahşabı tutuyor, boyunları öne uzanıyordu, bir

göletin kenarından su içmek için uzanan hayvanlar gibi vücutları tebeşir çemberine doğru eğilmişti.

Bakma. Darlington'ın sesi, onun uyarısıydı bu. *Çok dikkatli bakma.* Bir Gri için bağ kurmak, onun kendini size bağlaması fazlasıyla kolaydı. Üstelik bu şimdi çok daha tehlikeliydi çünkü Alex bu Grilerin geçmişlerini biliyordu. O kadar uzun zamandır buralardalardı ki geçmişlerini nesillerce Lethe temsilcisi belgelemişti. Ama isimleri tüm evraklardan çıkarılmıştı.

"Eğer bir ismi bilmezsen," diye açıklamıştı Darlington, "onu düşünemezsin ve söylemeyi arzulamazsın." İsim, bir çeşit yakınlaşmaydı.

Bakma. Ama Darlington burada değildi.

Kadın olan Gri çıplaktı, küçük göğüsleri öldüğü sırada olduğu gibi soğuktan büzüşmüş hâldeydi. Elini karnındaki açık yaraya götürdü ve mahcup bir şekilde bebek beklediğini belirten bir kadın gibi sevgiyle oradaki ete dokundu. Onu dikmemişlerdi. Oğlan –sıska ve yumuşak mizaçlı bir oğlan– cam yeşili, pasaklı bir ceket ve lekeli bir pantolon giymişti. Griler hep öldükleri andaki gibi görünürlerdi. Ama yan yana durmalarında müstehcen bir yan vardı; biri çıplak, diğeri giyinik.

Grilerin vücutlarındaki tüm kaslar gerilmişti, gözleri kocaman açılmıştı, dik dik bakıyorlardı. Ağızlarının kara delikleri mağara gibiydi, oradan kasvetli bir ağıt yükseldi. Bu, gerçek bir inleme değildi, düz ve insanlık dışı bir şeydi. Alex bir yaz vakti annesinin Studio City dairesinin altındaki garajda bulduğu eşekarısı kovanını, o karanlık yerdeki akılsız böceklerin vızıltısını düşündü.

Haruspex, Felemenkçe konuşmaya devam ediyordu. Başka bir Kemikdaş kaydına devam eden Kâtip'in dudaklarına bir bardak su tuttu. Havada yoğun bir kan, bitki ve pislik kokusu vardı.

Griler şiş dudaklarıyla titreyerek, santim santim öne geliyorlardı ve şimdi ağızları çeneleri yerlerinden çıkmış gibi ardına kadar açıktı. Tüm oda titriyor gibi görünüyordu.

Ama sadece Alex onları görebiliyordu.

Bu yüzden Lethe onu buraya getirmişti, bu yüzden Dekan Sandow kelepçelenmiş bir kıza gönülsüzce altın teklifini sunmuştu. Yine de Alex başka birinin daha anlaması, birinin yardım etmesi umuduyla etrafına baktı.

Geriye doğru bir adım attı, kalbi göğsünde hızla atıyordu. Griler uysal ve dalgın olurdu, özellikle bu kadar eski olan Griler. En azından Alex öyle olduklarını sanıyordu. Bu, Darlington'ın henüz vermediği derslerden biri miydi?

Darlington'ın geçen dönem öğrettiği az sayıdaki tılsımlı sözü, koruma büyülerini hatırlamak için beynini zorladı. Gerekirse ölüm sözleri kullanabilirdi. Bu durumdaki Grilerde işe yarar mıydı? Dikkatlerini dağıtmak için ceplerine tuz koyması gerekirdi, karamel şekeri ya da bir şey. *Temel şeyler*, dedi Darlington kafasında. *Kullanması kolay şeyler.*

Grilerin parmaklarının altındaki ahşap eğilip gıcırdamaya başladı. Şimdi kızıl kafalı akapellacı kız gıcırtının nereden geldiğini merak ederek başını kaldırıp bakmıştı.

Ahşap parçalanacaktı. İşaretler hatalı yapılmış olmalıydı, koruma çemberi dayanmayacaktı. Alex sağındaki ve solundaki gülünç cübbeler giyen, işe yaramaz Kemikdaşlara baktı. Darlington burada olsaydı kalıp savaşır, Grilerin zaptedildiğinden ve Reyes'in güvende olduğundan emin olana kadar durmazdı.

Halojenler söndü, yandı.

"Lanet olsun sana Darlington," diye mırıldandı Alex sessizce, kaçmak için topuklarının üstünde dönmüştü bile.

Bom.

Oda sallandı. Alex tökezledi. Haruspex ve diğer Kemikdaşlar ona bakıyor, kaşlarını çatıyorlardı.

Bom.

Diğer dünyadan vuran bir şeyin sesi. Büyük bir şey. Geçmesine izin verilmemesi gereken bir şey.

"Dante'miz sarhoş mu?" diye mırıldandı Haruspex.

Bom.

Alex çığlık atmak, diğerlerine o şeyi tutan engel parçalanmadan önce kaçmalarını söylemek için ağzını açtı.

Birden inleme tamamen kesildi, sanki şişenin ağzına tıpa takılmış gibi. Monitör bipledi. Işıklar cızırdadı.

Griler yerlerine dönmüş, birbirlerini görmezden geliyorlardı; onu görmezden geliyorlardı.

Alex'in bluzu ceketinin altında ıslanıp vücuduna yapışmış, tere bulanmıştı. Tenindeki ekşi korku kokusunu yoğun bir şekilde alabiliyordu. Halojenler hâlâ sıcak ve beyaz bir şekilde parlıyordu. Ameliyathane kana bulanmış bir organ gibi zonkluyordu. Kemikdaşlar dik dik bakıyorlardı. Yan odada filmin kapanış jeneriği akmaya başlamıştı.

Alex, Grilerin tırabzanlarda kavradıkları noktaları görebiliyordu, beyaz tahta kıymıkları mısır püskülü gibi saçılmıştı.

"Affedersiniz," dedi Alex. Dizlerinin üstüne çöktü ve taş zemine kustu.

Nihayet Michael Reyes'i diktiklerinde saat neredeyse sabahın üçüydü. Haruspex ve Kemikdaşların çoğu saatler önce ritüelden arınmak için duş almaya, şafaktan epey sonraya kadar devam edecek olan parti için hazırlanmaya gitmişlerdi.

Haruspex siyah limuzininin krem deri koltuğunda doğrudan New York'a dönebilir ya da şenlik için kalıp herhangi bir gönüllü kız ya da erkek veya her ikisini birden seçebilirdi. Haruspex'e "katılmanın" bir onur olarak görüldüğü söylenmişti ona, Alex yeterince kafayı bulur ya da sarhoş olursa bütün mesele buymuş gibi hissedebilirdi ama kulağa kesinlikle faturaları yatıran adam tarafından kullanılmak gibi geliyordu.

Kızıl kafa -adının Miranda olduğu ortaya çıkmıştı, "tıpkı Shakespeare'in *Fırtına*'sındaki gibi"- Alex'in kusmuğu temizlemesine yardım etti. Gerçekten iyi davranmıştı, Alex neredeyse kızın ismini hatırlayamadığı için kendini kötü hissedecekti.

Reyes, onu üst üste yığılmış solunum ekipmanları gibi gösterecek olan sihirli bir örtüye sarılmış hâlde, sedyeyle binadan çıkarılmıştı. Cemiyetin güvenliği açısından gece boyu süren uğraşın en riskli kısmı buydu. Kurukafa ve Kemikler kehanet dışında

hiçbir şeyde uzmanlaşmamıştı ve elbette Elyazması Cemiyeti'nin üyeleri de sihirli cazibelerini başka kimseyle paylaşmak istemiyordu. Reyes'in örtülerini tutan sihir her tümsekte zıplıyor, sedye gözden kaybolup geri geliyordu, medikal ekipmanların ve solunum cihazının biplemeleri hâlâ duyulabiliyordu. Eğer biri onları durdurup koridorda taşıdıkları şeye yakından bakmak isterse Kemikdaşların başı gerçekten belaya girerdi. Yine de Alex para vererek halledemeyecekleri bir şey çıkacağından şüpheliydi.

Reyes tekrar hastane odasına döndüğünde onu kontrol etmeli, bir hafta sonrasında sorunsuzca iyileştiğinden emin olmak için bu kontrolü tekrarlamalıydı. Daha önce kehanetlerden sonra kayıplar verilmişti ancak 1898'de Lethe kurulup cemiyetleri gözlemlemeye başladığından beri sadece bir kayıp olmuştu. Bir grup Kemikdaş, 1929'daki borsanın çöküşünden sonra alelacele hazırlanmış acil bir okuma sırasında kazara bir serseriyi öldürmüştü. Sonraki dört sene boyunca kehanetler yasaklanmış; Kemikler, High'daki kırmızı taştan devasa mozolelerini kaybetmekle tehdit edilmişti. Alex, Lethe kayıtlarındaki her bir *victima*'nın isminin ve kehanet tarihlerinin listelendiği sayfaları çevirirken Darlington, "Bu yüzden biz varız," demişti. "Bizler çobanlarız Stern."

Ancak Alex, *Lethe: Bir Miras*'ın kenar boşluğundaki yazıya işaret ettiğinde iki büklüm olmuştu. "ÖBS?"

"Ölü berduşlara son," demişti içini çekerek.

Lethe Cemiyeti'nin çok fazla soylu görevi vardı. Yine de Alex bu gece pek üstün hissedemiyordu, kendi kıçını kurtarmak için Michael Reyes'i bırakmaya saniyeler kalmışken değil.

Alex kustuğu akşam yemeğiyle -Twizzlers şekerlemeleri ve ızgara tavuk- ilgili pek çok şakaya katlanmış ve geriye kalan Kemikdaşların mekânı temizlemek için uygun prosedür olduğunu umduğu şeyi takip ettiklerinden emin olmak için ameliyathanede kalmıştı.

Daha sonra geri dönüp ameliyathaneye kemik tozu serpmek için kendi kendine söz verdi. Ölüm hatırlatıcıları Grileri uzak tutmanın en iyi yoluydu. Bu yüzden mezarlıklar dünyadaki en az

musallat oldukları yerlerdi. Hayaletlerin açık ağızlarını düşündü, o korkunç böcek vızıltısını. Bir şey zorla tebeşir çemberinin içine girmeye çalışmıştı. En azından görünen oydu. Griler –hayaletler– zararsızdı. Çoğunlukla. Ölümlü dünyada herhangi bir şekil almaları çok çaba gerektirirdi. Peki ya son Tül'ü geçmek? Somut, dokunabilir olmak? Zarar verebilir olmak? Bunu yapabilirlerdi. Alex yapabildiklerini biliyordu. Ama imkânsıza yakındı.

Yine de bu ameliyathanede yüzlerce kehanet olmuştu ve Grilerin bedensel bir form aldıklarını ya da müdahale ettiklerini hiç duymamıştı. Neden bu gece davranışları değişmişti?

Değiştiyse tabii.

Lethe'nin Alex'e verdiği en büyük hediye Yale'ın ardına kadar açık kapıları değildi, kimyasal temizlik yapılmışçasına geçmişini silip atan yeni başlangıçtı. Geçmişte gördükleri her zaman gerçekti ve her zaman da öyle olmuştu, bunu biliyordu. Ama şimdiye dek, yani çok uzun bir süre deli olup olmadığını düşünerek yaşamıştı. Darlington ona inanırdı. Hep inanmıştı. Ama Darlington gitmişti.

Sonsuza dek değil, dedi kendine. Bir hafta sonra yeni ay yükselecekti ve onu eve getireceklerdi.

Alex parmaklarını çatlamış tırabzana dokundurdu, şimdiden Lethe Cemiyeti kayıtları için kehaneti nasıl ifade edeceğini düşünüyordu. Dekan Sandow hepsini gözden geçirirdi ve Alex onun dikkatini olağandışı herhangi bir şeye çekmek istemiyordu. Dahası bağırsaklarının yeniden düzene sokulması gereken adamı bir kenara bırakırsa, aslında kötü bir şey olmamıştı.

Alex koridordan geçide ulaştığında Tripp Helmuth kamburunu çıkardığı yerden sıçrayıp doğruldu. "İşleri bitiyor mu?"

Alex başını salladı ve dışarı çıkmaya can atarak nispeten temiz havadan derin bir nefes aldı.

"Çok iğrenç demek?" diye sordu Tripp sırıtarak. "İstersen kopyalar çıkarıldığında sana birkaç tüyo verebilirim. Öğrenci kredilerinin yükünü alır."

"Sen öğrenci kredileri hakkında ne bok bilirsin ki?" Sözler

onları durduramadan ağzından fırlayıvermişti. Darlington bunu onaylamazdı. Alex'in edepli, mesafeli ve diplomatik kalması gerekiyordu. Hem zaten o bir ikiyüzlüydü. Lethe omuzlarında borç yükü olmadan mezun olacağını garanti etmişti, tabii sınavlar, makaleler ve bunun gibi gecelerle dört seneyi geçirebilirse.

Tripp huzursuzca gülerek teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Hey, sadece geçinmeye çalışıyorum." Tripp yelken takımındaydı, üçüncü jenerasyon bir Kemikdaş'tı, bir beyefendi ve bilgin, safkan bir golden retriever – aptal, gösterişli ve pahalı. Sağlıklı bir bebek gibi suratı pembe, saçları kum rengi, teni kış tatilini hangi adada geçirdiyse hâlâ bronzdu. Her zaman *gayet iyi* olacak birinin rahatlığına sahipti, binlerce ikinci şansı olan bir oğlan çocuğuydu. "İyi miyiz?" diye sordu hevesle.

"İyiyiz," dedi Alex ama hiç de iyi değildi. Hâlâ o vızıldayan inlemenin yankısının ciğerlerini doldurduğunu, kafatasının içinde zangırdadığını hissediyordu. "Sadece içerisi çok bunaltıcı."

"Değil mi?" dedi Tripp, samimi olmaya hazırdı. "Belki de bütün gece buraya çakılıp kalmak o kadar da kötü değildir." Kulağa ikna olmuş gibi gelmiyordu.

"Koluna ne oldu?" Alex, Tripp'in rüzgârlığının altından çıkan bir parça bandajı görebiliyordu.

Tripp kolunu sıvayıp önkolunun içine yapıştırılmış şeffaf bandını ortaya serdi. "Bazılarımız bugün dövme yaptırdı."

Alex yakından baktı: Büyük, mavi bir Y'nin içinden çıkan kasılmış bir bulldog. *Sonsuza dek en iyi arkadaşız*'ın erkek versiyonu.

"Güzelmiş," diye yalan söyledi Alex.

"Sende hiç dövme var mı?" Uykulu gözleri siyah kışlık katmanlarının ardını görmeye çalışarak Alex'in üstünde gezindi. Ground Zero'da dolanan, köprücükkemiğinde ve kollarında parmaklarını gezdiren, oradaki şekilleri izleyen sefil tiplerden farksızdı. *Peki bunun anlamı ne?*

"Yok. Benlik bir şey değil." Alex atkısını boynuna doladı. "Yarın hastanede Reyes'i kontrol edeceğim."

"Ne? Ha, evet. Güzel. Darlington nerede bu arada? Şimdiden pis işleri sana mı yaptırıyor?"

Tripp, Alex'i alttan alırdı, ona arkadaşça davranmaya çalışırdı çünkü sırtının etrafındaki herkes tarafından sıvazlanmasını isterdi ama Darlington'ı gerçekten severdi.

"İspanya," dedi çünkü ona böyle demesi söylenmişti.

"Güzel. *Buenos dias* dediğimi ilet."

Alex, Darlington'a bir şey söyleyebilseydi şu olurdu: *Geri gel.* Hem İngilizce hem İspanyolca söylerdi bunu. Emir kipi kullanırdı.

"*Adios*," dedi Tripp'e. "Partinin tadını çıkar."

Binadan çıktığında Alex eldivenlerini çıkardı ve iki yapışkan zencefil şekerini ambalajından çıkarıp ağzına attı. Darlington'ı düşünmekten yorulmuştu ama zencefilin kokusu, boğazının gerisinde yarattığı sıcaklık onu çok daha canlı bir şekilde kendine getiriyordu. Uzun vücudunun Kapkaraağaç'taki taş şöminenin önünde uzanışını hatırladı. Botlarını çıkarmış, çoraplarını kuruması için ateşin başına bırakmıştı. Sırtının üstünde yatarken gözleri kapalı, başı kollarının oluşturduğu beşiğe yerleşmiş, parmakları odada süzülen müzikle aynı anda kıpırdanıyordu. Alex'in bilmediği, havada güçlü vurgular bırakan Fransız kornolarıyla dolu klasik bir şey çalıyordu.

Alex yanında, yerde oturuyordu, kolları dizlerinin etrafına dolanmış, sırtı eski bir kanepeye yaslanmıştı, rahatlamış görünmeye ve Darlington'ın ayaklarına bakmamaya çalışıyordu. Çok *çıplak* görünüyorlardı. Nemi teninden uzak tutmak için siyah kotunun paçalarını kıvırmıştı. O zayıf, beyaz ayakları ve küllü parmakları Alex'in biraz müstehcen hissetmesine sebep olmuştu, sanki bir parça bilek görünce sepya renkli açık saçık hayallere dalan biri gibi.

Lanet olsun sana Darlington. Eldivenlerini yeniden giydi.

Bir an felç olmuş gibi durdu. Lethe Evi'ne dönmeli ve Dekan Sandow'un gözden geçirmesi için raporunu göndermeliydi ama asıl istediği şey Mercy'yle paylaştığı ranzanın daracık alt katına

uzanmak ve dersten önce uyuyabildiği kadar uyumaktı. Bu saatte meraklı oda arkadaşlarına bahane sunmak zorunda kalmazdı. Ama Lethe'de uyursa Mercy ve Lauren geceyi kiminle geçirdiğini öğrenmek için yaygara koparırdı.

Darlington uzun süreli yokluklarını ve geç geldiği geceleri aklamak için bir erkek arkadaş uydurmasını önermişti.

"Eğer bunu yaparsam bir noktada bana taparcasına bakacak bir erkek bulmam gerekir," diye cevaplamıştı Alex kızgınlıkla. "Sen son üç yıldır bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Darlington sadece omuz silkmişti. "Benim oda arkadaşlarım çapkın biri olduğumu anladı." Alex'in gözleri daha da geriye devrilebiliyor olsaydı sırtını görüyor olurdu.

"Tamam, tamam. Onlara Connecticut Üniversitesi'nden birkaç kişiyle müzik grubumuz olduğunu ve sık sık çaldığımızı söyledim."

"Hiç enstrüman çalıyor musun bari?"

"Elbette."

Çello, viyola, gitar, piyano ve ud denen bir şey.

Şansı varsa Alex odaya vardığında Mercy çoktan uyumuş olurdu ve içeri girip duş eşyalarını alabilir, fark edilmeden koridora çıkabilirdi. Çetrefilli olacaktı. Ne zaman bu dünya ve diğerini ayıran Tül'le uğraşsanız arkasında, fırtına sonrasındaki elektriksel ozon patlaması ve pencere önünde uzun süre bırakılmış çürük balkabağı gibi bir koku bırakıyordu. Odaya duş almadan dönme hatasını yaptığı ilk seferinde kayıp çöp yığınına düştüğüyle ilgili yalan söylemek zorunda kalmış, Mercy ve Lauren buna iki hafta gülmüştü.

Alex yurtta bekleyen pis banyoyu düşündü... sonra Il Bastone'un pırıl pırıl banyosundaki geniş, eski tip ayaklı küvete dalmayı ve kendini yukarı çekmek zorunda kalacağı kadar yerden yüksek o dört direkli yatağı. Sözde, Yale kampüsünün her tarafında Lethe'nin güvenli evleri ve saklanma yerleri vardı ama Alex'e sadece ikisi, İn ve Il Bastone gösterilmişti. İn, Alex'in yurduna ve çoğu dersliğine daha yakındı ama orası giysi dükkânının

üstünde rahat odaları olan pejmürde bir yerdi; her zaman paketlerce cips ve Darlington'ın protein barlarıyla dolu, uğrayıp yayları fırlamış yatakta kısaca kestirilecek bir yer. Il Bastone ise özeldi; Lethe'nin ana karargâhı olarak hizmet veren, kamplüsün kalbinden yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki üç katlı bir malikâne. Oculus bu gece bir demlik çay, brendi ve sandviçle birlikte ışıkları açmış, orada bekliyor olacaktı. Bu bir gelenekti, her ne kadar Alex gidip bunların tadını çıkarmayacak olsa da. Ama tüm bu lükslerin bedeli Oculus'la baş etmekti ve Alex bu gece Dawes'un çenesi sımsıkı kapalı sessizliğini çekemeyecekti. Gece görevinin üstünde bıraktığı kokuyla yurda dönmeyi tercih ederdi.

Alex caddeyi geçti ve yuvarlak odaya geri döndü. Fazlasıyla açılmış ağızlarıyla çemberin sınırında duran Grileri, o alçak böcek uğultusunu çıkaran kara delikleri düşününce arkasına bakmamak güçtü. Tırabzan çökse ne olurdu? Tebeşir çemberi dayanmasa? Onları ne kışkırtmıştı? Onları tutacak gücü ya da bilgisi var mıydı? *Pasa punto, pasa mundo.*

Alex yüzüne atkısını bastırıp ceketine daha sıkı büründü, Beinecke Kütüphanesi'ne aceleyle giderken nefesi yünü nemlendiriyordu.

"Eğer yangın anında burada mahsur kalırsan bütün oksijen çekilir," diye iddia etmişti Lauren. "Kitapları korumak için."

Alex bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Darlington öyle olduğunu söylemişti. Darlington bina hakkındaki gerçekleri biliyordu, bütün yüzlerini, Platon'a has o ideali korumak için yapıldığını (bina bir tapınaktı), sayfaları için bazı yazı tiplerinin kullandığı oranların aynısının kullanıldığını (bina bir kitaptı), mermerinin Vermont'taki taş ocağından çıkarıldığını (bina bir anıttı). Giriş, her seferinde döner kapıdan sadece bir kişi geçebilsin diye yapılmıştı. Darlington'ın nadir elyazmalarıyla çalışmak için beyaz eldivenler giyişini, uzun parmaklarının sayfaya saygıyla dokunuşunu hatırladı. Len de parayla ilgilenirken aynısını yapardı.

Beinecke'de bir oda vardı, şeyde gizli... Hangi katta olduğunu hatırlayamadı. Hem hatırlasa bile gitmezdi. Taraçaya inecek,

parmaklarını gizli bir desenle pencerede gezdirecek, karanlığa girecek cesareti yoktu. Burası Darlington için kıymetli bir yerdi. Buradan daha büyülü bir yer yoktu. Kampüste Alex'in kendini daha sahtekâr hissettiği başka bir yer yoktu.

Alex üçü çok geçmediğini umarak saate bakmak için telefonuna uzandı. Dört civarı yatakta olabilirse İspanyolca dersi için kalkıp tekrar kampüsü katetmek zorunda kalmadan önce tam üç buçuk saat uyuyabilirdi. Her an, her gece yaptığı hesap buydu. İşi yapmaya çalışmak için ne kadar zaman gidecek? Dinlenecek zaman ne kadar? Hesapları asla tutturamıyordu. Zar zor geçiniyor, bütçesini zorluyor, parası hiçbir zaman yetmiyordu ve panik hep ensesinde oluyor, adım adım peşinden geliyordu.

Alex parlak ekrana baktı ve küfretti. Ekran, mesajlara boğulmuştu. Kehanet için telefonu sessize almış, tekrar sesini açmayı unutmuştu.

Bütün mesajlar aynı kişidendi: Oculus, yani Pamela Dawes, Lethe binalarıyla ilgilenen ve onların araştırma görevlisi olarak görev yapan yüksek lisans öğrencisi. *Pammie*, yine de sadece Darlington ona böyle derdi.

Acil cevap.

Acil cevap.

Acil cevap.

Bütün mesajlar tamı tamına on beşer dakika arayla gönderilmişti. Ya Dawes bir çeşit protokolü uyguluyordu ya da Alex'in düşündüğünden bile fazla disiplinliydi.

Alex mesajları görmezden gelmeyi düşündü. Ama bu gece perşembe gecesiydi, cemiyetlerin buluştuğu gece ve bu da küçük bir saçmalığın kötü bir şeye dönüştüğü anlamına geliyordu. Bildiği kadarıyla daha önce Kurt Başı'ndaki şekil değiştirici aptallar kendilerini bufalo sürüsüne dönüştürüp Branford'dan gelen bir grup öğrenciyi çiğnemişti.

Rüzgârdan korunmak için Beinecke küpünü destekleyen sütunlardan birinin arkasına geçti ve aradı.

Dawes ilk çalışında açtı. "Oculus."

"Dante konuşuyor," dedi Alex budala gibi hissederek. O, Dante'ydi. Darlington Vergilius'tu. Alex son senesine gelip birinci sınıf öğrencilerinden birine hocalık etmek için Vergilius unvanını alana kadar Lethe'nin çalışma şeklinin bu olması gerekiyordu. Darlington ona kod adlarını söylediğinde –o bunlara makamlar diyordu– başını sallayıp onun küçük gülümsemesine karşılık vermiş, espriyi anlamış gibi yapmıştı. Daha sonra araştırmış ve Vergilius'un Dante cehenneme inerken onun rehberi olduğunu öğrenmişti. Bir Lethe Cemiyeti esprisi daha onunla heba olmuştu.

"Payne Whitney'de bir ceset var," dedi Dawes. "Centurion olay yerinde."

Alex yorgunluğun temel insan konuşmasını anlama yetisine zarar verip vermediğini düşünerek tekrarladı. "Bir ceset."

"Evet."

"Ölü biri yani?"

"E-vet." Dawes sakin konuşmaya çalışıyordu ama son heceyi melodik bir hıçkırığa çevirirken nefes nefeseydi.

Alex sırtını sütuna yasladı, taşın soğuğu paltosunun içine sızıyordu ve içinde öfkeyle adrenalinin yükseldiğini hissetti.

Benimle kafa mı buluyorsun? Sormak istediği şey buydu. Hissettirdiği şey buydu. Aldatılmış. Kendi kendine konuşan o tuhaf çocukken arkadaş edinmek için yanıp tutuştuğundan Sarah McKinney, "Okuldan sonra benimle Tres Muchachos'ta buluşur musun? Büyükannemle konuşup konuşamayacağını görmek istiyorum. Eskiden oraya çok giderdik ve onu çok özlüyorum," diye yalvardığında kabul etmişti. Bölgedeki en boktan alışveriş merkezinin yemek katındaki en boktan Meksika restoranının önünde tek başına beklemişti, ta ki annesini arayıp onu almasını söyleyene kadar çünkü kimse gelmemişti. Elbette kimse gelmeyecekti.

Bu gerçek, diye hatırlattı kendine. Ayrıca Pamela Dawes pek çok şey olabilirdi ama Sarah McKinney tarzı bir pislik değildi.

Ki bu da birinin öldüğü anlamına geliyordu.

Ve onun bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu?

"Ah, kaza mıymış?"

"Muhtemelen cinayet." Dawes sanki bu soruyu bekliyormuş gibiydi.

"Tamam," dedi Alex çünkü başka ne diyebileceğine dair fikri yoktu.

"Tamam," diye cevapladı Dawes garip bir şekilde. Flaş haberini iletmişti, sahneden inmeye hazırdı.

Alex telefonu kapattı ve boş alanın solgun, rüzgârlı sessizliğinde durdu. Darlington'ın kaybolmadan önce öğretmeye çalıştıklarının en az yarısını unutmuştu, yine de Darlington kesinlikle cinayetten bahsetmemişti.

Neden bilmiyordu. Halbuki cinayet, ikisi birlikte cehenneme gidecekse başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

2

Geçen Sonbahar

Daniel Arlington her duruma hazırlıklı olması konusunda kendiyle gurur duyardı, ama Alex Stern'ü tarif etmenin bir yolunu seçmek zorunda kalsa bu, "tatsız sürpriz" olurdu. Onun için başka terimler de aklına geliyordu fakat hiçbiri kibar değildi ve Darlington kibar olmaya daima gayret ederdi. Kendi ebeveynleri tarafından yetiştirilmiş olsa –sanat meraklısı baba, geveze fakat muhteşem anne– farklı öncelikleri olabilirdi, ne var ki o büyükbabası III. Daniel Tabor Arlington tarafından yetiştirilmişti ve büyükbabası sorunların çoğunun güçlü bir fıçı viskisi, bolca buz ve hatasız bir davranış biçimiyle çözülebileceğine inanırdı.

Büyükbabası, Galaxy Stern'le hiç tanışmamıştı.

Darlington eylül ayının ilk haftasının nemli, sefil bir gününde Alex'in Vanderbilt binasındaki yurdundaki giriş kat odasının kapısını arayıp durmuştu. Alex'in Orange'taki merkeze rapor vermesini bekleyebilirdi ama Darlington okulun ilk senesindeyken onun hocası, Vergilius olarak görev yapan benzersiz Michelle Alameddine, onu Eski Kampüs'ün birinci sınıflar yurtlarına karşılamaya gelerek Yale'a ve Lethe Cemiyeti gizemlerine buyur etmişti. Darlington işleri doğru yapmaya kararlıydı, Stern'le ilgili her şey yanlış başlamış olsa bile.

Galaxy Stern'ü Dante olarak o seçmemişti. Aslında Stern bunu kendisi seçmişti, sadece var olarak ve Lethe'deki üç yıllık görevi boyunca dört gözle beklediği bir şeyi ondan çalarak: Sevdiği işi yeni birine bahşetme anı, buna layık olan fakat aklına bile

getirmeyen biri için sıradan dünyanın kapılarını aralama ânı. Daha birkaç ay önce yeni gelen öğrenci başvurularının kutusunu açmış, Lethe Cemiyeti için kendi adayını önermeden önce bin sekiz yüzünü de okuma ya da en azından gözden geçirme kararlılığıyla, heyecan içinde Kapkaraağaç'taki büyük odaya yığmıştı. Adil, açık fikirli ve detaycı olacaktı ve sonunda Dante rolü için yirmi aday seçecekti. Sonra Lethe onların geçmişlerini araştıracak, sağlık sorunları, akıl hastalıkları ya da finansal hassasiyetlerinin olup olmadığına bakacak, son karar verilecekti.

Darlington cemiyet işi için sabahlarını ve Peabody Müzesi'ndeki işi için öğlenlerini boş bırakan, her gün kaç başvuruyu gözden geçirmesi gerektiğine dair bir plan hazırlamıştı. O temmuz günü çalışma planının epey önündeydi. Başvuru numarası 324: Mackenzie Hoffer, sözel 800, matematik 720; üçüncü senesinde 9 ileri seviye program yerleştirme belgesi; Bayeux Gobleni üzerine İngilizce ve Fransızca olarak yazılmış bir blog. Umut verici görünüyordu, ta ki kendini Emily Dickinson'la karşılaştırdığı kişisel makalesine geçene kadar. Dekan Sandow araştırmanın bittiğini söylemek için aradığında Darlington dosyayı *hayır* yığınına henüz atmıştı. Adaylarını bulmuşlardı. Mezunlar oybirliğiyle kabul etmişti.

Darlington karşı çıkmak istemişti. Lanet olsun, bir şeyleri parçalamak istemişti. Bunun yerine önündeki dosyaları düzeltip, "Kim?" diye sormuştu, "elimde bütün dosyalar var."

"Onun dosyası sende yok. Hiç başvurmadı. Liseyi bile bitirmedi." Darlington öfkesini dile getiremeden evvel Sandow ekledi: "Daniel, kız Grileri görebiliyor."

Darlington durmuştu, eli hâlâ Mackenzie Hoffer'ın üstündeydi (İnsanlık İçin Habitat derneğinde iki yaz). Sorun sadece ona ismiyle hitap etmesi değildi ki Sandow bunu nadiren yapardı. *Grileri görebiliyor.* Yaşayan birinin ölüleri görmesinin tek yolu Orozcerio içmesiydi. Üretmek için mükemmel bir yetenek ve detaylara dikkat gerektiren, sonsuz karmaşıklıkta bir iksirdi bu. Darlington on yedi yaşındayken bunun büyüsüne kapılmıştı,

Lethe'yi duymadan önce bu dünyada inanmasına izin verilenden fazlası olabileceğini sadece umarken. Çabaları onu Acil Servis'e götürmüş, iki gün boyunca kulaklarından ve gözlerinden kan gelmişti.

"İksiri yapmayı mı başarmış?" dedi hem heyecanlanmış hem de -kabul edebilirdi- biraz kıskanmıştı.

Darlington'ın büyükbabasının masasındaki ışığı kapatıp Kapkaraağaç'ın arka verandasına çıkmasına yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Buradan Edgewood'dan kampüse doğru uzanan evlerin nazik eğimini ve ötesini, Long Island Sahili'ni görebiliyordu. Bir zamanlar Central Avenue'ya kadar tüm arazi Kapkaraağaç'ın bir parçasıydı ancak Arlington serveti suyunu çektikçe azar azar satılmıştı. Geriye kalanlar ev, gül bahçeleri ve ormanlığın kıyısındaki mahvolmuş çalı labirentiydi. Dahası burayı budayacak, üstlerine titreyecek kişi olarak yalnızca kendisi kalmıştı. Şimdi gün batıyordu, sivrisineklerle ve ateşböceği ışıltılarıyla dolu, uzun, yavaş bir yaz alacakaranlığıydı. Uzun çimenlerin arasında, küçük bir yaratığın peşinde koşan kedisi Cosmo'nun beyaz kuyruğunun kıvrımını görebiliyordu.

"İksirsiz," dedi Sandow. "Görebiliyor işte."

Darlington, bir zamanlar dikilitaş çeşmesi olan şeyin kırık tabanının etrafındaki ardıçkuşu grubunu gönülsüzce izlerken, "Ah," dedi. Söylenecek başka bir şey yoktu. Lethe, Yale'ın gizli cemiyetlerinin aktivitelerini izlemek için kurulmuş olsa da ikinci görevi Tül'ün arkasında yatan gizemleri aydınlatmaktı. Yıllarca hayaletleri gerçekten gören insanların hikâyelerini belgelemişlerdi, bazıları onaylanmıştı ve bazıları söylentiden ibaretti. Yani yönetim kurulu bunları yapabilen bir kız bulmuş ve onu kendilerine borçlu hissettirmişlerse... Eh, buraya kadardı. Onunla tanışacağı için sevinmeliydi.

Sarhoş olmak istiyordu.

"Ben de bu konuda senden daha mutlu değilim," dedi Sandow. "Ama içinde bulunduğumuz durumu biliyorsun. Bu yıl Lethe için önemli. Herkesin mutlu olmasına ihtiyacımız var." Let-

he, Tül Cemiyetleri'ni izlemekle sorumluydu ama aynı zamanda bağışlara muhtaçtı. Bu yıl birikim tazeleme yılıydı ve cemiyetler uzun zamandır bir kazaya yol açmıyordu, belki de Lethe'yi desteklemeye devam etmeleri için ellerini ceplerine daldırmalarına gerek olmadığı yönünde homurtular vardı. "Sana dosyalarını gönderirim. O... umduğumuz Dante olmayabilir ama açık fikirli olmaya çalış."

"Tabii ki," dedi Darlington çünkü bir beyefendinin yapacağı şey buydu. "Tabii ki öyle yapacağım."

Bunu içtenlikle söylemeye çalışmıştı. Dosyasını okuduktan sonra bile, Van Nuys'taki hastanede geçen, Sandow'un kaydettiği, o ve Sandow arasında gerçekleşen görüşmeyi izledikten sonra bile, boğuk ve kırık bir tahta müzik aletinden çıkıyora benzeyen sesini duyduğunda bile denemişti. Kız cinayet mahallinde çıplak ve koma hâlinde bulunmuştu, ikisinin de aldığı fentanil sonrasında yaşayacak kadar şanslı olmayan bir kızın yanında. Ayrıntılar Darlington'ın kavrayabileceğinden çok daha çirkin ve hazindi, kız için üzülmeye çalışmıştı. Dante'si, gizli bir dünyanın anahtarlarını hediye edeceği kız bir suçlu, bir bağımlı, onun önem verdiği şeyleri umursamayan bir lise terkti. Ama denemişti.

Ve yine de hiçbir şey onu kızın eski püskü Vanderbilt binasında yer alan odasındaki görünüşünün yarattığı şoka hazırlamamıştı. Oda at nalı şeklindeki avluya bakan üç uzun penceresi ve yatak odalarına giden kapıları olan, küçük fakat yüksek tavanlı bir yerdi. Yeni gelen birinci sınıf öğrencilerinin kolayca ortaya çıkan kaosuyla birbirine girmişti: yerde kutular, olmayan mobilyalar, eğreti bir lamba ve uzun zamandır kullanılmayan şömineye itilmiş eski bir tekli koltuk. Koşu şortu giymiş kaslı bir sarışın – Lauren diye tahmin etti (muhtemelen tıp hazırlık, iyi sınav notları, Philadelphia hazırlık okulunda çim hokeyi kaptanı)– pencere kenarına sahte *vintage* bir pikap kuruyordu, yanında plastik bir plak kutusu vardı. Tekli koltuk da muhtemelen onundu, Bucks County'den New Haven'a hareket eden bir kamyonla gelmişti. Anna Breen (Huntsville, Texas; STEM bursu; koro lideri) yerde

oturuyor, kitaplık gibi görünen bir şeyi birleştirmeye çalışıyordu. Bu asla uyumlu olmayacak bir kızdı. Bir müzik grubuna girer ya da belki kendini kiliseye adardı. Kesinlikle diğer oda arkadaşlarıyla partiye katılmazdı.

Sonra diğer iki kız yatak odalarının birinden çıktı, üniversitenin damgasını taşıyan bir masayı aralarında beceriksizce kaldırmışlardı.

"Onu buraya koymak zorunda mısınız?" diye sordu Anna surat asarak.

"Daha fazla yere ihtiyacımız var," dedi Darlington'ın Mercy Zhao olduğunu bildiği, çiçekli elbisesi içindeki bir kız (piyano; matematik 800, sözel 800; Rabelais üzerine ödüllü bir yazı ve hem Yale hem de Princeton edebiyat bölümlerinin ilgisini çeken, *Ses ve Öfke*'nin bir bölümünün *Canterbury Hikâyeleri*'ndeki bir armut ağacıyla olan tuhaf fakat ilgi çekici bir kıyaslaması).

Ve ardından Galaxy Stern (lise diploması yok, GANO yok, kendi sefaletinden sağ çıkmış olması dışında kayda değer bir başarı yok) üstünde havanın sıcaklığına kesinlikle uymayan uzun kollu bir tişörtle masanın bir ucunu sıska kollarının arasında dengeleyerek yatak odasının karanlık bir köşesinden çıktı. Sandow'un videosunun düşük kalitesi siyah saçlarının düzlüğünü, muntazamlığını yakalamıştı ama geri kalan kısmının sert keskinliğini yakalayamamıştı; gözlerinin çukurluğunu yakalamıştı ama renklerinin mürekkep yoğunluğunu yakalayamamıştı. Kötü beslenmiş gibi görünüyordu, köprücük kemikleri tişörtünün kumaşının altında bıçak kadar keskindi. Saçları fazla parlak, neredeyse ıslaktı sanki fakat sudan çıkmış bir su perisinden ziyade hançer dişli bir rusalka* gibi görünüyordu.

Ya da belki sadece birkaç atıştırmalık ve uzun bir uykuya ihtiyacı vardı.

Pekâlâ Stern. Haydi başlayalım.

Darlington kapıya tıkladı, odaya girdi ve kızlar masayı ortak odalarına yerleştirirken geniş, parlak, sıcak bir şekilde gü-

* Slav mitolojisinde gölde hayatını kaybeden kızların hayaletlerine denir. Rusalkalar göle yaklaşanları kendilerine çekip boğarlar. *-çn*

lümsedi. "Alex! Annen gelip sana bir bakmamı istedi. Benim, Darlington."

Kız kısa bir an tamamen afallamış göründü, hatta paniklemiş ve sonra Darlington'ın gülümsemesine ayak uydurdu. "Selam! Seni tanıyamadım."

Güzel. Şartlara ayak uydurabiliyordu.

"Tanıştırma faslı lütfen," dedi Lauren, bakışları meraklı ve takdir doluydu.

Darlington elini uzattı. "Ben Darlington. Alex'in kuzeniyim."

"Sen de JE'den misin?" diye sordu Lauren.

Darlington o kazanılmamış sadakat duygusunu hatırladı. Eğitim yılının başında tüm yeni gelen birinci sınıf öğrencileri yemeklerinin çoğunu Eski Kampüs'te yer ve ikinci sınıf öğrencileri olarak akademi yerleşkelerine gitmek için arkalarında bırakana kadar burada kalırlardı. Kendi akademilerinin renklerinde çizgili atkılar satın alır, onların şarkı ve sloganlarını öğrenirlerdi. Alex, Lethe'ye aitti, tıpkı Darlington'ın da olduğu gibi ama genç kız, adını cehennem vaizinden alan, Jonathan Edwards'a yerleştirilmişti.

"Ben Davenport'tayım," dedi Darlington. "Ama kampüste yaşamıyorum." Davenport'ta yaşamayı sevmişti, yemek salonunu ve büyük, çimenlik bahçesini. Ne var ki Kapkaraağaç'ın boş kalmasından hoşlanmıyordu ve tam pansiyon odasında biriktirdiği para da geçen baharda salonda keşfettiği su hasarını onarmak için yeterli olmuştu. Ayrıca Cosmo etrafta birinin olmasından hoşlanıyordu.

"Araban var mı?" diye sordu Lauren.

Mercy kahkaha attı. "Tanrım, çok komiksin."

Lauren omuz silkti. "Başka nasıl Ikea'ya gideceğiz? Kanepeye ihtiyacımız var." Bu grubun lideri, hangi partilere gideceğini öneren ve Cadılar Bayramı'nda odaya içki ikramı yapan kişi o olacaktı.

"Üzgünüm," dedi Darlington af dileyen bir gülümsemeyle. "Sizi götüremem. En azından bugün değil." Ya da herhangi bir gün. "Ve Alex'i kaçırmam gerek."

Alex avuçlarını kotuna sildi. "Yerleşmeye çalışıyoruz," dedi tereddütle, hatta umutla. Darlington onun kol altlarında oluşan ter halkalarını görebiliyordu.

"Söz vermiştin," dedi göz kırparak. "Hem annemin ailevi konularda nasıl olduğunu bilirsin."

Genç kızın parlayan gözlerinde bir asilik ışıltısı gördü ama tek söylediği şey, "Tamam," oldu.

Lauren kabaca Queen plağını kutuya geri atarken Alex'e, "Kanepe için para verebilir misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi Alex. Darlington'a döndü. "Eileen Teyze yeni bir kanepe ısmarlayacağını söylemişti, değil mi?"

Darlington'ın annesinin adı Harper'dı ve Daniel onun *Ikea*'nın ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliydi. "Öyle mi?"

Alex kollarını bağladı. "Hı-hı!"

Darlington cebinden cüzdanını aldı ve nakit üç yüz dolar çıkardı. Alex'e uzattı, Alex de Lauren'a. "Ona bir teşekkür notu yazdığından emin ol," dedi.

"Ah, yazacağım," dedi Alex. "Bu tür konularda ne kadar titiz olduğunu bilirim."

Vanderbilt'in mazgallı siperleri ve kırmızı tuğlalı kulelerinin arkasından dolanan Eski Kampüs'ün çayırlarında yürürlerken Darlington, "Bana üç yüz dolar borçlusun," dedi. "Sana kanepe almayacağım."

"Üstesinden gelebilirsin," dedi Alex soğukkanlı bir şekilde. "Çünkü senin ailenin zengin tarafından geldiğini tahmin ediyorum."

"Beni neden bu kadar çok gördüğünü açıklayacak bir bahanenin olması gerekiyordu."

"Palavra. Beni deniyordun."

"Seni denemek benim işim."

"İşinin bana bir şeyler öğretmek olduğunu sanıyordum. Bu aynı şey değil."

En azından aptal değildi. "Pekâlâ. Ama pek sevgili Eileen Teyze'ne yapacağın ziyaretler birkaç gece geç gelmeni açıklayabilir."

"Ne kadar geçten bahsediyoruz?"

Darlington sesindeki endişeyi duyabiliyordu. Bu temkinlilik miydi yoksa tembellik mi? "Dekan Sandow sana ne kadarını anlattı?"

"Pek değil." Tişörtünün kumaşını karnından uzaklaştırıp kendini serinletmeye çalıştı.

"Neden böyle giyiniyorsun?" Darlington sorgulamak istememişti ama kız rahatsız -siyah, düğmeli tişörtü boynuna kadar iliklenmişti, kol altlarında karanlık ter halkaları yayılıyordu- ve tamamen abes görünüyordu. Bu kadar kolayca yalan söyleyebilen birinin sarınıp bürünme bahanesi de mantıklı olmalıydı.

Alex yalnızca yan yan baktı. "Çok muhafazakârım."

Darlington'ın buna verecek cevabı yoktu bu yüzden yollarının iki yanındaki kırmızı tuğlalı, birbirinin aynı binalardan birini işaret etti. "Bu, kampüsteki en eski binadır."

"Eski görünmüyor."

"İyi korunuyor. Ama neredeyse bu zamana kadar gelemeyecekti. İnsanlar onun Eski Kampüs görüntüsünü mahvettiğini düşünüyordu ve yıkılmasını istediler."

"Neden yıkmadılar?"

"İçindeki kitaplar binanın koruma kapsamına alınmasını sağladı ama işin aslı, Lethe binanın bir cevher olduğunu keşfetti."

"Ha?"

"Manevi olarak cevher. Kampüsü güvende tutan eski bağlama büyüsünün bir parçası." Sağa, onları Phelps Kapısı'nın sahte ortaçağ kale kapılarına doğru götüren yola döndüler. "Eskiden tüm üniversite böyle görünürmüş. Kırmızı tuğlalı küçük binalar. Kolonyal tarzı. Tıpkı Harvard gibi. Sonra İç Savaş'ın ardından duvarlar yükselmiş. Şimdi kampüsün çoğu bu şekilde inşa edilmiş durumda, kaleler zinciri gibi, duvarlı ve giriş kapılı."

Eski Kampüs buna mükemmel bir örnekti: Güneşin aydınlattığı, herkesi buyur eden devasa bir avlu ve onu çevreleyen uzun, taştan yurtların dev dörtgeni.

"Neden?" diye sordu Alex.

"Ayaktakımını dışarıda tutmak için. Askerler savaşın vahşetinden sonra New Haven'a geri döndü ve çoğu evlenmemiş, büyük bir kısmı savaşmaktan allak bullak hâlde. Bir de göç dalgası vardı. İrlandalı, İtalyan, özgür bırakılan köleler, herkes üretim işi arıyordu. Yale hiçbirini istemedi."

Alex güldü.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu.

Alex dönüp yurduna baktı. "Mercy'nin Çincesi. Yan odada kalan Nijeryalı kız. Bir de benim kırmalığım. Hepimiz bir şekilde içerideyiz. Geç de olsa."

"Uzun ve yavaş bir kuşatma." *Kırma* kelimesi ona tehlikeli bir yem gibi gelmişti. Siyah saçlarına, siyah gözlerine, zeytin rengi tenine baktı. Yunan olabilirdi. Meksikalı. Beyaz. "Annen Yahudi, babadan bahsedilmedi ama bir tane vardır sanırım?"

"Onu hiç tanımadım."

Dahası vardı ama Darlington zorlamadı. "Hepimizin hayatında boşluklar var." Eski Kampüs'ün nispeten güvenliğini geride bırakıp Üniversite Yolu'na çıkan kemerli Phelps Kapısı'na vardılar. Ertelemek istemiyordu. Üstünden geçmeleri gereken çok fazla gerçek ve sembolik yer vardı. "Burası New Haven Parkı," dedi taş patikalardan birinden geçerlerken. "Koloni kurulduğunda burası onların buluşma yeri olarak yapılmış. Kasabanın yeni bir cennet bahçesi olması gerekiyormuş, tıpkı Fırat ve Dicle gibi iki nehrin arasına kurulmuş."

Alex kaşlarını çattı. "Neden bu kadar çok kilise var?"

Parkta üç tane vardı, ikisi Federal tarzı mimarileriyle birbirinin neredeyse ikizi, üçüncüsü Gotik Uyanış harikasıydı.

"Bu kasabanın neredeyse her sokağında bir kilise var. Ya da vardı. Artık bazıları kapanıyor. İnsanlar gitmiyor."

"Sen gider misin?" diye sordu.

"*Sen* gider misin?"

"Hayır."

"Evet, ben giderim," dedi Darlington. "Aileden gelen bir şey." Onun gözlerinde bir yargılama ışıltısı gördü ama açıklamasına

gerek yoktu. Pazar günü kilise, pazartesi günü iş. Arlington'ların yolu buydu. Darlington on üç yaşına bastığında buna karşı çıkmış, uyumaya devam edebilirse Tanrı'nın gazabını mutlulukla göze alabileceğini söylemiş ve büyükbabası seksen yaşına rağmen onu kulağından yakalayıp yatağından sürükleyerek çıkarmıştı. "Senin neye inandığın umurumda değil," demişti. "Çalışan insanlar Tanrı'ya inanıyor ve bizden de aynısını yapmamızı bekliyorlar, sen de kıçına pantolonunu giyip kilise sırasına geçeceksin yoksa o kıçını yüzülene kadar pataklarım." Darlington gitmişti. Ve sonra büyükbabası ölmüştü, o gitmeye devam etmişti.

"Park, şehrin ilk kilisesinin ve ilk mezarlığının bulunduğu yerdir. Muazzam bir gücün kaynağıdır."

"Vay... Hadi ya."

Kızın omuzlarının gevşeyip rahatladığını fark etti. Yürüyüşü değişmişti. Daha az yumruk yemeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Darlington fazla hevesli konuşmamaya çalıştı. "Ne görüyorsun?" Alex cevap vermedi. "Yapabildiğin şeyden haberim var. Bu bir sır değil."

Alex'in bakışları hâlâ uzak, neredeyse ilgisizdi. "Burası boş, o kadar. Mezarlıkların falan etrafında fazla bir şey görmem."

Falan. Darlington etrafına baktı ama tek görebildiği diğer herkesin gördüğü şeylerdi. Öğle aralarında güneşin tadını çıkaran öğrenciler, Şapel sırasındaki dükkânlarda ya da adliyede çalışan insanlar.

Parkı rasgele bölüyor gibi görünen patikaların, mezarlık birkaç sokak öteye taşınacağı zaman bir grup Mason tarafından ölüleri yatıştırmak ve sınırlamak için çizildiğini biliyordu. Pusula çizgilerinin –ya da pentagram, kime sorduğunuza bağlı– yukarıdan görülebildiğini biliyordu. Lincoln Meşesi'nin Sandy Kasırgası'ndan sonra devrildiği yeri, köklerinin arasından çıkan insan iskeletini biliyordu, Grove Caddesi Mezarlığı'na asla taşınmayan pek çok cesetten biriydi bu. Darlington şehri farklı görüyordu çünkü biliyordu ve bilgisi öylesine değildi. Sevdiğinden-

di. Ama sevgisi ne kadar büyük olursa olsun Grileri görmesini sağlamazdı. Orozcerio olmadan, Altın Kâse'den bir doz almadan imkânsızdı. Ürperdi. Her defası bir riskti, vücudunun *pes edip* böbreklerinden birinin iflas etmesi için bir şanstı.

"Onları burada görmemen mantıklı aslında," dedi. "Belli şeyler onları kilise ya da bölge mezarlıklarına çekebilir ama genel olarak uzak dururlar."

İşte şimdi kızın dikkatini çekmişti. Gözlerinde gerçek bir ilgi, temkinli çekingenliğin ötesindeki bir şeyin ilk belirtisi kıvılcımlandı. "Neden?"

"Griler yaşamı ve canlı olmayı hatırlatan şeyleri severler. Kavga ve sevişme, gözyaşı ve kan, insanlık dramı."

"Tuzun onları uzak tuttuğunu sanmıştım."

Darlington kaşının birini kaldırdı. "Televizyonda mı gördün?"

"Eski bir kitaptan öğrendim desem daha mutlu olur muydun?"

"Olurdum aslında."

"Yazık oldu o zaman."

"Tuz bir arındırıcıdır," dedi Tapınak Sokağı'nı geçerlerken, "yani iblisleri uzak tutmak için iyidir ama ben şahsen iblis görme onuruna hiç erişemedim. Fakat konu Grilere gelince tuz çemberi yapmak, geyikler yalasın diye dışarı tuz bırakmakla eşdeğerdir."

"Peki onları ne uzak tutar?"

Muhtaçlığı kelimelerine sızıyordu. Demek ilgilendiği kısım buydu.

"Kemik tozu. Mezar toprağı. Krematoryum külü. Memento mori." Ona göz attı. "Hiç Latincen var mı?" Kız başını iki yana salladı. Elbette yoktu. "Onlar ölüm hatırlatıcılarından nefret eder. Gri geçirmez bir odan olsun istiyorsan Holbein tablosu asmalısın." Bunu şaka olarak söylemişti ama kızın onun söylediklerini düşündüğünü, ressamın adını hatırlamaya çalıştığını görebiliyordu. Darlington nahoş bir suçluluk duygusu hissetti. Kızın yeteneklerini kıskanmakla o kadar meşguldü ki kapısını ölülere asla kapatamamanın nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmemiş-

ti. "Odanı muhafazalayabilirim," dedi kendini affettirmek için. "İstersen kaldığım tüm yurdu."

"Bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedi. "Ve sana da nasıl yapılacağını gösterebilirim."

"Devam et," dedi Alex. Yurdun loş mağara havasından uzakta kalınca burnunda ve alnında ter birikmiş, üstdudağının çukuruna toplanmıştı. O tişörtü sırılsıklam edecekti ve Darlington kollarını yanlarına sıkı sıkı bastırmasından onun da farkında olduğunu görebiliyordu.

"*Lethe Hayatı*'nı okudun mu?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Gözden geçirdim."

"Oku onu," dedi. "Hız kazanmana yardımcı olması için bir liste hazırladım. Çoğunlukla New Haven tarihi ve cemiyetlerin geçmişlerine dair kendi derlemelerimiz."

Alex sertçe başını iki yana salladı. "Bana neye bulaştığımı anlat, neden burada ve seninle olduğumu."

Bu, cevaplaması zor bir soruydu. Hiçbir şey. Her şey. Lethe'nin bir armağan olması gerekiyordu ama onun için böyle olabilir miydi? Söylenecek çok şey vardı.

Parktan çıktılar ve Darlington gerginliğin kızın omuzlarına geri döndüğünü gördü fakat bunu doğrulamak için gözlerinin önünde hiçbir şey yoktu. Elm boyunca kümelenmiş bankların önünden geçtiler; yüz yıldan önce New Haven'da kurulan küçük bir şark kilimcisi olan Kebabian karşılarında belirdi, sonra sola, Orange'a döndüler. Kampüs alanından sadece birkaç sokak ötede olmalarına rağmen arada kilometreler varmış gibi geliyordu. Sanki şehre adım atınca öğrenci hayatının koşuşturmacası birden kaybolmuştu. Sokaklar yeninin ve eskinin karmaşasıydı: hafifçe eskimiş kasaba evleri, çıplak otopark alanları, itinayla restore edilmiş konser salonu, İmar ve Şehircilik Müdürlüğü'nün devasa gökdeleni.

Darlington önceki sorusuna cevap vermeyince Alex, "Neden burası?" diye sordu. "Onları buraya çeken ne?"

Kısa cevabı şuydu: *Kimbilir?* Ama Darlington bunun Lethe ya da kendisi için pek itibar sağlayacağını sanmıyordu.

"Bin sekiz yüzlü yılların başlarında sihir, Avrupa'yı uygulayıcılarıyla baş başa bırakmış ve eski dünyadan yeni dünyaya doğru hareket etmeye başlamış. Onlar da bilgilerini saklayıp uygulamalarını koruyacakları bir yere ihtiyaç duymuşlar. Kimse neden New Haven'ın olduğundan emin değil. Başka yerler de denemişler," dedi Darlington ufak bir gururla. "Cambridge. Princeton. Sihrin tutunduğu ve kök saldığı yer New Haven olmuş. Bazı insanlar Tül'ün burada daha ince olmasından kaynaklandığını düşünüyor, delmesinin kolay olduğunu. Lethe'nin seni ekibe almaktan neden mutlu olduğunu anlıyorsundur." *En azından Lethe'nin bir kısmının.* "Bize cevaplar sağlayabilirsin. Burada üniversiteden daha eski olan Griler var."

"Ve bu sihir uygulayıcıları tüm bu sihri bir avuç üniversite çocuğuna öğretmenin akıllıca olacağını düşünmüş?"

"Tekinsizlikle bağlantı kurmanın bedeli vardır. Ne kadar yaşlanırsan bağlantıya dayanman o kadar güçleşir. Bu yüzden cemiyetler her sene yeni insanlarla, yeni bir heyetle stoklarını tazeler. Sihir, kelimenin tam anlamıyla ölmekte olan bir sanat ve New Haven sihrin dünyada hayata döndürülebildiği birkaç nadir yerden biri."

Kız hiçbir şey söylemedi. Korkmuş muydu? Güzel. Belki ona okumasını söylediği kitapları gözden geçirmek yerine gerçekten okurdu.

"Şu anda Yale'da yüzden fazla cemiyet var ama biz çoğuyla ilgilenmiyoruz. Akşam yemekleri için yan yana geliyorlar, birbirlerine hayat hikâyelerini anlatıyorlar ve üç beş sosyal hizmette bulunuyorlar. Önemli olan Kadim Sekizli. Arazili cemiyetler. Tül Cemiyetleri. Mozoleleri sürekli elinde bulunduranlar."

"Mozoleler mi?"

"Birkaçını gördüğüne eminim. Cemiyet binaları. Daha çok anıtmezar gibi görünürler."

"Neden diğer cemiyetleri önemsemiyoruz?" diye sordu.

"Biz gücü önemseriz ve güç de yerle ilişkilidir. Tül Cemiyetleri'nin her biri bir gizem dalının etrafında gelişir ve kendilerini bunu incelemeye adar, her biri kendi mozolelerini bir bağlantı noktasının üstüne inşa eder. Berzelius hariç, zaten kimse Berzelius'u önemsemiyor." Berzelius üyeleri topluluklarını New Haven'da artan büyü varlığına tepki olarak kurup diğer cemiyetlerin şarlatan ve batıl inançlı amatörler olduklarını iddia etmiş, kendilerini yeni teknolojilere yatırım yapmaya ve tek gerçek sihrin bilim olduğu felsefesine adamışlardı. 1929'daki borsa çöküşünden büyü olmadan sağ çıkmayı başarmış, neredeyse silinip gidecekleri 1987 krizine dek topallayarak devam etmişlerdi. Aslına bakılırsa tek gerçek sihir sihirdi."

"*Bağlantı noktası,*" diye tekrar etti Alex. "Kampüsün her yerinde var mı? Bu... noktalar?"

"Bağlantı noktaları. Sihrin bir nehir olduğunu düşün. Bağlantı noktaları gücün girdap hâline geldiği yerlerdir ve cemiyetlerin ritüellerinin başarılı bir şekilde gerçekleşmesini sağlayan da budur. Şehirde on iki tanesinin yerini belirledik. Sekizinin üstüne mozoleler kuruldu. Diğerleri tren istasyonu gibi halihazırda yapıların olduğu veya bir şey inşa etmenin imkânsız olduğu yerler. Birkaç cemiyet de zamanla mozolelerini kaybetti. Artık istedikleri kadar deneyebilirler. Bağlantı bir kez kopunca pek bir şey başaramazlar."

"Ve sen bana tüm bunların yüz yıldan fazladır sürdüğünü ve kimsenin fark etmediğini söylüyorsun?"

"Kadim Sekizli dünyadaki en güçlü erkek ve kadınların bazılarını çıkarmıştır. Gerçek anlamda hükümetlere, ulusların zenginliklerine yön veren, kültürü şekillendiren insanlar. Birleşik Devletler'den Kongre'ye, *New York Times*'tan Dünya Bankası'na kadar. Neredeyse bütün beyzbol liglerine, altı Super Bowl'a, Akademi Ödülleri'ne ve en az bir başkanlık seçimine yön vermişlerdir. Yüzlerce web sayfası kendilerini Masonlar, İlluminati, Bilderberg Grup –liste uzayıp gidiyor– arasındaki bağlantıyı açığa çıkarmaya adamıştır."

"Belki devasa mozoleler yerine Denny's'te buluşsalardı endişelenmek zorunda kalmazlardı."

Üç katlı, kırmızı tuğlalı, vitray camlı Il Bastone'a gelmişlerdi, 1882'de John Anderson tarafından büyük paralara inşa ettirilen ve bir sene sonra terk edilen Lethe Evi'ne. Anderson şehrin yüksek vergi oranları yüzünden buna mecbur kaldığını iddia etmişti. Lethe kayıtları ise başka bir hikâye anlatıyordu, Anderson'ın babasının ve ölü bir tütüncü kızın hayaletlerini içeren bir hikâye. Il Bastone, Kapkaraağaç gibi geniş değildi. İki yanındaki diğer mülklerle sıkıştırılmış, uzun fakat ihtişamını içinde barındıran bir şehir eviydi bu.

"Endişeli değiller," dedi Darlington. "Bütün komplo teorilerini ve hunili kaçıkları hoş karşılıyorlar."

"İlginç hissetmeyi sevdikleri için mi?"

"Gerçekte yaptıkları şey çok daha kötü olduğu için." Darlington siyah dövme demirden kapıyı itip açtı ve eski evin verandasının bir şey beklermiş gibi hafifçe doğrulduğunu gördü. "Hanımlar önden."

Kapı kapanır kapanmaz karanlık onları çevreledi. Evin altında bir yerden bir uluma duyuldu, gürültülü ve aç bir uluma. Galaxy Stern neye bulaştığını sormuştu. Şimdi ona gösterme zamanı gelmişti.

3

Kış

Kim spor salonunda ölür ki? Dawes'la yaptığı görüşmenin ardından Alex, Beinecke Plaza'ya geri döndü. Payne Whitney Spor Salonu'na tam olarak bir kez gitmişti: Mercy'nin onu, daracık bir siyah pantolona rahatça sığan beyaz bir kızın sürekli dön, dön, dön dediği o salsa dersine sürüklediğinde.

Darlington onu ücretsiz spor ağırlıklarını kullanması ve "kardiyosunu güçlendirmesi" için teşvik etmişti.

"Niye?" diye sormuştu Alex.

"Kendini geliştirmen için."

Yalnızca Darlington böyle bir şeyi yüzüne söyleyebilirdi. Darlington her sabah on kilometre koşuyor ve girdiği her odada fiziksel bir mükemmellik bulutu içinde süzülüyordu. Vanderbilt'teki odalarında her belirdiğinde sanki biri zemine elektrik akımı vermiş gibi oluyordu. Lauren, Mercy, hatta sessiz ve çatık kaşlı Anna bile daha dik oturuyor, bakımlı sincaplar gibi canlı ve hafifçe çıldırmış görünüyorlardı. Alex onun hoş yüzüne, sırım gibi vücuduna, kendisininmiş gibi mekânı kolayca sahiplenişine karşı bağışıklığı olmasından hoşlanıyordu. Kahverengi saçlarını alnından öyle bir çekişi vardı ki onun yerine yapasınız geliyordu. Ama Darlington'ın cazibesi ona aşıladığı korkuyla dengeleniyordu. Nihayetinde o, Alex'i düşünmeden alaşağı edebilecek, havalı ceketi içindeki zengin çocuktu.

Darlington, Orange'taki malikânede o ilk gün Alex'in üstüne çakallar salmıştı. *Çakallar.* Tiz bir ıslık çalmış, çakallar hırlayıp

homurdanarak evin yanındaki çalılıklardan fırlamıştı. Alex çığlık atmış, kaçmak için döndüğünde ise bacakları birbirine dolanıp çimlere düşmüştü ve neredeyse kendini alçak demir çitlerde delik deşik edecekti. Ama Len'le geçirdiği zamanlarda daima söz sahibi olan kişiyi izlemesi gerektiğini öğrenmişti. Bu, odadan odaya, evden eve, satıştan satışa değişiyordu ama büyük kararları kimin verebileceğini bilmenin daima karşılığı olurdu. İşte bu kişi Darlington'dı. Ve Darlington korkmuş görünmüyordu. Meraklı görünüyordu.

Çakallar dişlerini çıkarmış, sırtlarını dikleştirmiş, ağızlarından salyalar akar hâlde ona doğru yürüyordu.

Tilki gibi görünüyorlardı. Hollywood Tepeleri'nde koşan kurtlar gibi. *Av köpeği* gibi.

Bizler çobanlarız.

"Darlington," demişti sesini sakin tutmaya çalışarak. "Lanet köpeklerini geri çek."

Darlington onun anlamadığı bir dizi kelime söylemiş, yaratıklar bütün öfkeleri kaybolmuş hâlde sıçrayarak ve birbirlerinin topuklarını ısırarak çalılıklara geri girmişti. Zarif elini ona uzatırken gülümseyecek kadar yürekliydi. Alex'in içindeki Van Nuys kızı o eli tokatlayıp parmaklarını nefes borusuna sokmasını ve özür diletmesini söylüyordu ama kendini eli kabul etmeye, ayağa kalkmak için yardımcı olmasına izin vermeye zorladı. Bu, çok uzun bir günün başlangıcı olmuştu.

Alex nihayet yurda döndüğünde Lauren koca bir altmış saniye beklemiş, ardından patlamıştı. "Kuzeninin kız arkadaşı var mı?"

Yeni kahve masasının etrafında oturuyor, küçük plastik vidaları bacaklarının titrememesi için sıkmaya çalışıyorlardı. Anna bir yerlere kaybolmuş, Lauren pizza sipariş etmişti. Pencere açıktı, alacakaranlık çökerken rüzgârın ilk esintilerini içeri alıyordu ve Alex avludan kendini izliyormuş gibi hissediyordu – mutlu bir kız, normal bir kız, çevresi geleceği olan ve Alex'in de bir geleceği olduğunu düşünen insanlarla çevrili bir kız. Bu hisse tutunmak, onu saklamak istemişti.

"Aslında... hiçbir fikrim yok." O kadar gergindi ki meraklanma fırsatı olmamıştı.

"Para kokuyor," demişti Mercy.

Lauren ingilizanahtarını ona fırlatmıştı. "Adi."

"Kimse kuzenimle çıkmayacak," demişti Alex çünkü bu türde kızların söyleyeceği bir şeydi. "Baş ağrısı istemiyorum."

Bu gece rüzgâr kışlık kabanının içine girmek için pençelerini savururken Alex o altın renkte aydınlanmış, kutsal çemberin içinde oturan kızı düşündü. Hatırladığı son huzurlu an buydu. Üstünden sadece beş ay geçmişti ama çok daha fazla gibi geliyordu.

Herkesin hâlâ Ortak Alan dediği muazzam yemek salonunun güneyinde uzanan beyaz sütunların gölgelediği sol tarafa döndü, şimdi buranın Schwarzman Merkezi olması gerekiyordu. Schwarzman, 1969 sınıfından bir Kemikdaş'tı ve kötü şöhretli bir özel sermaye fonu olan Blackstone Grup'u yönetmişti. Schwarzman Merkezi yüz elli milyon dolarlık bir bağışın sonucuydu. Onaylanmamış bir ritüelden kaçan ve Dartmouth'la oynanan maç sırasında Yale Bando Takımı üyelerinin yarısında tuhaf davranış ve hastalıklara sebep olan başıboş bir büyü için özür mahiyetinde bir armağandı.

Alex ameliyat odasındaki ağzı açık Grileri düşündü. Rutin bir kehanetti. Hiçbir şeyin yanlış gitmemesi gerekiyordu ama bunu bilen tek kişi kendisi olsa da bir şey kesinlikle gitmişti. Ve şimdi de cinayetle mi uğraşması gerekiyordu? Darlington ve Dawes'un New Haven bölgesindeki cinayetleri önemsediğini biliyordu. Gizemli bir şey yaşanmadığından, cemiyetlerden birinin fazla heveslı davranıp ritüellerinde sınırı aşmadıklarından emin olmak için.

Karşısında Griler hukuk fakültesinin çatısının altında küçük bir grup oluşturmuş, kahveye koyulan süt gibi dağılıp kıvrılıyorlardı. Korku ve hırsa doğru çekilmişlerdi. Sağında Kitap ve Yılan Cemiyeti'nin uzun, beyaz mozolesi yükseliyordu. Tüm cemiyet binalarının içinde en çok anıtmezara benzeyen buydu. "Yunan bina alınlığı, İyon sütunlar. Sıkıcı şeyler işte," demişti Darlington. Takdirlerini ise Parşömen ve Anahtar Cemiyeti'nin Mağribi si-

perlerine, kıvrımlı süslemelerine ve Elyazması Cemiyeti'nin sert yüzyıl ortası çizgilerine saklamıştı. Ama Alex'in ilgisini çeken şey, Kitap ve Yılan'ı çevreleyen, yılanlarla birlikte kıvrılan siyah demirden çitlerdi. "Merkür'ün sembolü, ticaretin tanrısı," demişti Darlington.

Hırsızların tanrısı. Alex bile bunu biliyordu. Merkür bir ulaktı.

Karşısında Grove Caddesi Mezarlığı uzanıyordu. Alex girişin yanında toplanan Grilere şöyle bir göz attı. Muhtemelen biri ölen akrabası için kurabiye bırakmış ya da buraya gömülen sanatçı veya mimarlardan biri için şekerli bir şey koymuştu. Ama mezarlığın kalanı gece vakti tüm mezarlıklarda olduğu gibi hayaletlerden yoksundu. Gün içinde Griler tuzlu gözyaşlarına, yas tutanların getirdiği çiçeklerin kokusuna, yaşayanların ölüler için bıraktığı hediyelere doğru çekilirlerdi. Alex onların yaşamı hatırlatan her şeyi sevdiğini öğrenmişti. Dökülmüş bira ya da öğrenci kulübü partilerinin gürültülü kahkahaları; sınav zamanı kaygı, kahve, şurup gibi tatlı kolaların açık kutularıyla dolu kütüphaneler; her daim dedikoduyla, nefes nefese kalmış çiftlerle, bozulacak yiyecekler tıkıştırılmış mini-buzdolaplarıyla, seks ve vahşet dolu düşlerle uykularında debelenen öğrencilerle kaynayan yurtlar. *Benim de olmam gereken yer orası*, diye düşündü Alex, *o pis banyoda duş alıyor olmam gerekirdi, gecenin bir körü mezarlıkta yürümem değil.*

Mozole kapıları Mısır tapınakları gibi görünmesi için inşa edilmişti, tombul sütunlarına lotus çiçekleri oyulmuş, kaidesi dev harflerle süslenmişti: ÖLÜLER DİRİLECEK. Darlington bu cümlenin sonundaki noktaya İngiliz dilindeki en etkili noktalama işareti derdi. Alex'in araştırmak zorunda kaldığı, deşifre edilmesi gereken bir şey daha. Daha sonra alıntının İncil'den olduğu ortaya çıkmıştı:

> İşte size bir sır açıklıyorum. Hepimiz ölmeyeceğiz; son borazan çalınınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölüler çürümez olarak dirilecek ve biz de değiştirileceğiz.

"Çürümez olarak." O kelimeleri gördüğünde Darlington'ın sırıtışını anlamıştı. Ölüler dirilecekti fakat çürümemiş olma konusunda Grove Caddesi Mezarlığı söz vermiyordu. New Haven'da garanti aramamak en iyisiydi.

Payne Whitney Spor Salonu'nun önündeki manzara Alex'e ameliyathaneyi hatırlatmıştı, polis projektörleri karı aydınlatıyor ve izleyenlerin gölgelerini yerde keskin çizgilerle uzatıyordu. Güzel bir manzara olabilirdi, taş baskı gibi siyah ve beyazdı ama sarı olay yeri bantları ve iki caddenin kesiştiği yol ayrımını kapatmak için park eden devriye arabalarının tembel, ritmik mavi-kırmızı ışıkları bu etkiyi mahvetmişti. Hareketlilik üçgen alanın merkezine odaklanmış gibi görünüyordu.

Alex arka kapıları açık şüpheli ölüm minibüsünü görebiliyordu, üniformalı görevliler hazırolda bekliyordu, izlediği televizyon dizilerine göre olay yeri inceleme ekibinden olabileceğini düşündüğü mavi ceketli adamlar vardı ve geç saate rağmen neler olduğunu görmek için öğrenciler yurtlarından çıkmıştı.

Len'le birlikte geçirdiği zamanlar onu polislere karşı temkinli yapmıştı. Len, Alex'i daha küçük yaşlardayken teslimatlarında kullanmaya bayılırdı çünkü hiçbir üniformalı -kampüs güvenliği ya da Los Angeles polisi- lise kampüsünde ablasını arayan, örgülü saçlı, tombiş bir kızı durdurmazdı. Fakat Alex büyüdükçe sağlıklı bir hayattan geliyormuş görünümünü kaybetmişti.

Üstünde mal taşımıyorken bile polislerden uzak durması gerektiğini öğrenmişti. Bazıları ondaki belanın kokusunu alabiliyordu sanki. Ama şimdi eldivenli eliyle saçlarını düzeltip onlara doğru yürürken sadece buradaki bir başka öğrenciydi.

Centurion'u bulmak zor değildi. Alex, Dedektif Abel Turner'la daha önce tam olarak bir kez karşılaşmıştı. Gülümsüyordu, zarifti fakat bir an sonra Alex onun sadece kendisinden değil, aynı zamanda Darlington ve Lethe'yle ilgili her şeyden nefret ettiğini anlamıştı. Neden Centurion olarak seçildiğinden emin değildi, Lethe Cemiyeti ve Emniyet Müdürü arasında bir antlaşmaydı bu ama işi istemediği apaçık ortadaydı.

Centurion bir başka dedektif ve bir üniformalıyla konuşuyordu. İkisinden de tam olarak yarım baş uzundu, siyahtı ve saçları arkasında soluk bir iz bırakacak şekilde tıraşlanmıştı. Şık bir lacivert takım ve muhtemelen orijinal Burberry palto giymişti, etrafına fırtına gibi hırs yayıyordu. *Fazla hoş*, derdi büyükannesi. *Quien se prestado se vestio, en medio de la calle se quito.* Esterea Stern yakışıklı adamlara güvenmezdi, özellikle de iyi giyimli olanlara. *İtibar için giyinen ortalık yerde soyunur.*

Alex barikatın yanında durdu. Dawes'ın söylediği gibi Centurion olay yerindeydi ama Alex dikkatini nasıl çekeceğinden ya da dikkatini çektiğinde ne yapacağından emin değildi. Cemiyetler perşembe ve pazar günleri buluşurdu. Gerçek bir risk taşıyan herhangi bir ritüelin Lethe Cemiyeti delegeleri olmadan gerçekleştirilmesine izin verilmezdi ama bu birinin haddini aşmayacağı anlamına gelmiyordu. Belki de Darlington'ın "İspanyada" olduğu sözü yayılmış ve cemiyettekilerden biri bunu yeni bir şey denemek için kullanmıştı. Alex akıllarında gerçekten kötülük olduğunu sanmıyordu ama Tripp'ler ve Miranda'lar istemeden de olsa pek çok zarar verebilirlerdi. Hataları asla üstlerine kalmazdı.

Etrafındaki kalabalık neredeyse anında dağıldı ve Alex ne kadar kötü kokabileceğini hatırladı ama şu an o konuda yapabileceği bir şey yoktu. Telefonunu çıkardı ve rehberdeki az sayıdaki numaraya ulaşmak için aşağı kaydırdı. Lethe'nin teklifini kabul ettiğinde yeni telefon almış, eski yaşamından herkesi kovarcasına bir hamlede silmişti, bu yüzden kısa bir rehberdi. Oda arkadaşları. Sanki emojilerin kendi büyüsü varmış gibi her sabah bir sürü mutlu suratlı mesaj atan annesi. Turner da vardı fakat Alex ona hiç mesaj atamıştı, hiç atması gerekmemişti.

Buradayım, yazdı ve sonra ekledi: *ben Dante*. Çok büyük bir olasılıkla numarasını rehberine kaydetmeye zahmet etmemişti.

Alex, Turner telefonunu cebinden çıkarıp mesajı okurken izledi. Turner etrafına bakmadı.

Bir saniye sonra Alex'in telefonu titredi.

Biliyorum.

On dakika daha bekledi ve yirmi. Turner'ın konuşmasını bitirip mavi ceketli bir kadına danışmasını, cesedin bulunmuş olması gereken işaretli alanda bir oraya bir buraya yürümesini izledi.

Bir grup Gri spor salonunun etrafında dolaşıp duruyordu. Alex, gözlerinin hiçbir yerde durmadan ve neredeyse odaklanmadan onları şöyle bir taramasına izin verdi. Her zaman çevrede bulunabilen birkaç yerel Gri: Florida Keys'te boğulan fakat şimdi eğitim havuzuna musallat olmak için geri dönen bir kürekçi, bir zamanlar Amerikan futbolu oyuncusu olduğu belli olan iri bir adam. Bir an Damat'ı da gördüğünü düşündü, cinayet meraklılarının ve *Lanetli New England* kitapçıklarının gözdesi, şehrin en ünlü hayaleti. Söylentilere göre zamanında buradan bir kilometre bile ötede olmayan bir fabrikanın bürosunda nişanlısını ve kendisini öldürmüştü. Gözlerinin burnu doğrulayacak kadar üstünde gezinmesine izin vermedi. Payne Whitney, Griler için ter ve gayretle, açlık ve hızlı atan kalplerle dolu bir deniz feneriydi.

"Onları ilk ne zaman gördün?" diye sormuştu Darlington ilk buluştuklarında, üstüne çakallar saldığı o gün. Darlington yedi dil biliyordu. Eskrim biliyordu. Brezilya jujitsusu biliyordu, bir elektrik kutusunu nasıl bağlayacağını biliyordu, Alex'in adını bile duymadığı insanların tarzında şiirler ve oyunlar yazabiliyordu. Ama hep yanlış soruları soruyordu.

Alex telefonunu kontrol etti. Bir saat daha geçmişti. Şu noktadan sonra belki uyumaya zahmet bile etmemeliydi. Turner'ın öncelikler listesinde tepelerde olmadığını biliyordu ama başka seçeneği yoktu.

Mesaj yazdı: *Bir sonraki mesajım Sandow'a olacak.*

Bir blöftü, Turner'ın düşmeyeceğini umduğu bir blöf. Eğer onunla konuşmayı reddederse Alex mutlulukla onu dekana gammazlardı, tabii daha uygun saatlerde. Önce eve gidip iki harika saat boyunca uyurdu.

Bunun yerine Turner'ın telefonu cebinden alıp başını iki yana sallayışını, sonra onun durduğu yere doğru ilerleyişini izledi. Burnunu hafifçe kırıştırdı fakat tek söylediği, "Bayan Stern, size nasıl yardımcı olabilirim?" oldu.

Alex aslında bilmiyordu, yine de Turner bir cevap üretmesi için ona epey zaman tanımıştı. "Sana sorun çıkarmaya gelmedim. Buradayım çünkü burada olmam söylendi."

Turner inandırıcı bir şekilde kıkırdadı. "Hepimizin yapacak işleri var Bayan Stern."

Eminim şu an işinin boğazımı sıkmanı sağlamasını istiyorsundur. "Anlıyorum ama bu gece perşembe gecesi."

"Dün çarşambaydı ve yarın da cuma."

Aptalı oynamaya devam et tabii. Alex sırtını dönüp gitmekten mutluluk duyardı ama raporuna yazmak için bir şeylere ihtiyacı vardı. "Ölüm sebebi var mı?"

"Elbette bir şey ölmesine sebep olmuş."

Göt herif. "Yani demek istediğim–"

"Ne demek istediğini biliyorum. Henüz belirli bir şey yok ama daha fazla şey öğrendiğimizde elbette dekana bildireceğim."

"Eğer işin içinde bir cemiyet varsa–"

"Bunu düşünmek için bir sebep yok." Basın toplantısındaymış gibi ekledi: "Şimdilik."

"Bugün *perşembe*," diye tekrarladı. Cemiyetler haftada iki kez buluşsalar da ritüellere sadece perşembe geceleri izin veriliyordu. Pazar günleri sadece "sessizce çalışmak ve araştırma yapmak" içindi ki bu, çoğunlukla pahalı tabaklarda gelen süslü yemekler, bol alkol ve ara sıra da konuk konuşmacı anlamına gelirdi.

"Bu gece o aptallarla mı birlikteydin?" dedi ama sesi hâlâ hoştu. "Bu yüzden mi tavada ısıtılmış bok gibi kokuyorsun? Kiminle birlikteydin?"

İçindeki o baş belası "hadi vur bana" tarafı, "Kıskanç bir sevgili gibi konuşuyorsun," demesine yol açtı.

"Polis gibi konuşuyorum. Bana cevap ver."

"Kemikdaşlar bu gece çalışıyor."

Turner eğlenmiş görünüyordu. "Onlara Geronimo'nun kafatasını geri vermelerini söyle."

"Onlarda değil," dedi Alex dürüstçe. Birkaç sene önce Geronimo'nun mirasçıları cemiyete dava açmış ama hiçbir şey

çıkmamıştı. Karaciğeri ve ince bağırsakları gerçekten de Kemikdaşlardaydı ama şu an bunu söylemek için uygun değildi.

"Darlington nerede?" diye sordu Turner.

"İspanya."

"*İspanya?*" İlk kez Turner'ın ılımlı ifadesi sarsıldı.

"Yurtdışı eğitimi."

"Ve sorumlu kişi olarak seni bıraktı?"

"Elbette."

"Sana epey inanıyor olmalı."

"Tabii ki." Alex ona en muzaffer sırıtışını gösterdi ve bir an Dedektif Turner'ın da ona güleceğini sandı çünkü bir dümeni anlamanız için dümenci olmanız gerekirdi. Ne var ki o gülmedi. Çok uzun bir süre temkinli davranmak zorunda kalmıştı.

"Nerelisin Stern?"

"Neden?"

"Bak," dedi. "İyi bir kıza benziyorsun–"

"Hayır," dedi Alex. "Benzemiyorum."

Turner bir kaşını kaldırdı, başını yana eğip onu inceledi ve sonra kabul ederek başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Bu gece yapman gereken bir iş var, benim de öyle. Sen kendine düşeni yaptın. Benimle konuştun. Sandow'a burada bir kızın öldüğünü bildireceksin – sen yolumuza çıkmadan da fazlasıyla dikkat çekecek olan beyaz bir kız. Bu işi üniversiteden uzak tutacağız... ve diğer herkesten." Asırlık kadim büyüler topluluğundan bahsetmiyor da uçuşan bir sinekten rahatsız olmuş gibi elini salladı. "Sen kendi işini yaptın, artık eve gidebilirsin. İstediğin bu, değil mi?"

Alex de aynısını düşünmemiş miydi? Öyle olsa bile Alex, Darlington'ın sorumluluğunu omuzlarında hissederek tereddüt etti. "Evet. Ama Dekan Sandow–"

Turner'ın maskesi kaydı ve gecenin yorgunluğu, Alex'in varlığına karşı duyduğu öfke birden görünür hâle geldi. "Kadın kasabadan biri Stern. Siktir git artık."

Kasabadan biri. Öğrenci değil. Cemiyetlerle bağlantılı değil. *Bırak gitsin.*

"Pekâlâ," dedi Alex. "Bana uyar."

Turner gülümsediğinde yanağında gamzeler belirmişti, çocuksu, memnun ve neredeyse gerçek bir gülümseme. "İşte böyle."

Sırtını döndü ve adamlarına doğru yürümeye başladı.

Alex, Payne Whitney'nin gri, Gotik katedraline baktı. Spor salonu gibi görünmüyordu ama buradaki hiçbir şey olduğu şey gibi görünmüyordu. *İstediğin şey bu, değil mi?*

Bir bakıma Dedektif Abel Turner onu Darlington'ın hiç anlamadığı bir şekilde anlıyordu.

İyi. Daha iyi. En iyi. Sizi buraya getiren şey buydu. Darlington ve muhtemelen diğer tüm o hevesli, çalışkan çocukların anlamadığı şey, Alex'in Yale'dan çok daha azı için bile mutlulukla razı olacağıydı. Darlington hep mükemmelliğin, olağanüstü bir şeyin peşindeydi. Normal bir hayatın ne kadar değerli, ortalamanın dışına sürüklenmenin ne kadar kolay olduğunu bilmiyordu. Öğlene kadar uyumakla başlardınız, sonra bir dersi asardınız, okulda bir günü, işinizi kaybederdiniz ve sonra başka bir işi, normal insanların neyi nasıl yaptığını unuturdunuz. Sıradan yaşamın dilini yitirirdiniz. Ve sonra istemeden, geri dönemeyeceğiniz bir ülkeye girerdiniz. Güvenilir bir yere dönme imkânınız olmadan, yerin hep ayaklarınızın altından kayıyor gibi geldiği bir yerde yaşardınız.

Kurukafa ve Kemikler üyelerinin Michael Reyes'in bağırsaklarını kullanarak ticari varlıkların geleceğini tahmin etmesine tanıklık etmesi ya da lakros takım kaptanının kendini bir tarla faresine çevirişini görmesi önemli değildi (ciyaklamış ve sonra –Alex buna yemin edebilirdi– minik, pembe yumruklarını sıkmıştı). Lethe, Alex'in normale dönüşüydü. Olağanüstü olması gerekmemişti. İyi, sadece yeterince iyi olması bile gerekmemişti. Turner ona izin vermişti. Eve git. Git, uyu. Duş al. Derslerini geçmeye ve seneyi bitirmeye çalıştığın gerçek dünyaya dön. İlk dönem notları onu akademik yetersizlik uyarısına götürecek kadar kötüydü.

Kadın kasabadan biri.

Ama cemiyetler kasabalı kız ve erkekleri deneyleri için kullanmayı severdi. Lethe'nin tüm varolma sebebi buydu. Ya da büyük bir kısmı. Ve Alex hayatının çoğunu *kasabadan biri* olarak geçirmişti.

Şüpheli ölüm minibüsüne baktı, yarısı yürüyüş yolunun üstüne ve yarısı dışına park edilmişti. Turner'ın sırtı hâlâ ona dönüktü.

Fark edilmemek istediklerinde insanların yaptığı hata rahat görünmeye çalışmaktı ve böylece yurda gitmesi gereken bir kız olarak kararlı bir şekilde araca doğru yürüdü. Saat geç olmuştu zaten. Aracın arkasından dolandığında Turner'ın olduğu tarafa doğru bakış attı, sonra üniformalı biri ona doğru dönerken aracın V şeklinde açılmış geniş kapılarından içeri süzüldü.

"Hey," dedi. Adam yarı çömelmiş hâlde kaldı, yüzü temkinliydi ve vücudu arkasındaki manzarayı kapatıyordu. Alex kabanının astarına sıkıştırdığı iki altın paradan birini uzattı. "Bunu düşürdünüz."

Adam parıltıyı gördü ve düşünmeden uzanıp aldı, tepkisi yarı nezaketten yarı şartlı davranıştandı. Biri size bir armağan sunduğunda kabul ederdiniz. Ama parlak bir şeye çekilmek aynı zamanda bir karga dürtüsüydü. Alex kendini bir peri masalındaki muzip cüce gibi hissetti.

"Sanmıyorum, ben..." diye başladı adam. Fakat parmakları paranın üstünde kapanır kapanmaz yüzü gevşedi, içtepi dizginleri eline almıştı.

"Bana cesedi göster," dedi Alex, bir yanı reddetmesini bekliyordu. Darlington'ın daha önce güvenlik görevlisine bir tane uzatışını görmüştü ama kendisi daha önce hiç içtepi parası kullanmamıştı.

Görevli gözünü bile kırpmadı, sadece minibüsün içine doğru ilerledi ve elini uzattı. Alex onun arkasından tırmandı ve çabucak omzunun üstünden geriye bakıp kapıları kapattı. Fazla zamanları olmayacaktı. Tek ihtiyacı olan şey şoförün ya da daha kötüsü Turner'ın gelip kapıyı tıklaması ve onu burada, ceset hak-

kında konuşurken bulmasıydı. İçtepinin ne kadar süreceğinden de emin değildi. Bu özel sihir Elyazması Cemiyeti'nden geliyordu. Onlar aksettirme, cazibe ve ikna büyülerinde ustalaşmışlardı. Herhangi bir nesne büyülenebilirdi, içlerinde en ünlüsü çapkın bir İsveçli diplomatı kritik dosyaları vermeye ikna eden bir prezervatifti.

Paraları oluşturmak muazzam bir sihir gücü gerektiriyordu, bu yüzden Lethe stoklarında dikkatle saklanıyorlardı ve Alex kendi payına düşen iki bozukluk konusunda hep cimri davranmıştı. Neden şimdi birini harcıyordu ki?

Alex kapalı alanda şüpheli ölümü araştıran görevliye katılırken adamın burun deliklerinin kokudan titreştiğini gördü ama parmakları şimdiden ceset torbasının fermuarındaydı, bozuk para ise diğer elindeydi. Fazla hızlı hareket ediyordu ve Alex ona bir an durmasını söyleme dürtüsüne kapıldı ama sonra o an geçti. Adam ceset torbasını açıyordu, siyah vinil bir meyvenin kabuğu gibi ayrılıyordu.

"Tanrım," diye soludu Alex.

Kızın yüzü narindi, mavi damarlarla kaplıydı. Beyaz, pamuklu bir atlet giymişti ve atleti bıçağın tekrar tekrar girip çıktığı yerlerde delinmişti. Yaraların hepsi kalbi hedef alıyordu. Göğüskemiği çökmüş gibi görünecek kadar güçlü darbeler almıştı, sığ ve kanlı bir kraterin içinde kemikler kırılmıştı. Alex birden Turner'ın sertçe verdiği tavsiyeye uyup eve gitmediği için pişman oldu. Yanlış giden bir ritüel gibi görünmüyordu. Bu, kişisel görünüyordu.

Boğazındaki düğümü yuttu, kendini derin nefes almaya zorladı. Eğer bu kız bir şekilde bir cemiyet tarafından hedef alınmış ya da bir esrarengizliğe bulaşmış olsaydı Tül'ün kokusu hâlâ üzerinde olurdu. Yine de Alex'in kendi kokusu ambulansı dolduruyordu, kesin bir şey söylemek imkânsızdı.

"Sevgilisi yapmış."

Alex görevliye baktı. İçtepi insanı etkisine girdiği kişiyi memnun etmeye hevesli kılardı.

"Nereden biliyorsun?"

"Turner öyle söyledi. Sorgulama için almışlar bile. Sabıkası varmış."

"Neyden?"

"Satış ve üstünde bulundurma. Kız da aynı."

Elbette öyle olacaktı. Erkek arkadaşı taşıyorsa kız da taşırdı. Ama ufak çaplı satıştan cinayete sıçramak uzak bir ihtimaldi. *Bazen*, diye hatırlattı kendine. *Bazen hiç de uzak değildir.*

Alex kızın yüzüne tekrar baktı. Sarışındı, biraz Hellie'ye benziyordu.

Ama benzerlik yüzeyseldi, yani en azından dış görünüş olarak. Peki ya içi? Parçalanıp açılmış yerlerin içi, oralar hep aynıydı. Hellie gibi kızlar, Alex gibi kızlar, bu kız gibi kızlar hep koşmak zorundaydı yoksa sonunda bela onları bulurdu. Bu kız yeterince hızlı koşmamıştı.

Ellerinin üstünde kese kâğıdından torbalar vardı, Alex bunun delilleri korumak için olduğunu anladı. Belki saldırganını tırmalamıştı.

"İsmi ne?" Önemi yoktu ama Alex'in raporu için gerekiyordu.

"Tara Hutchins."

Alex unutmamak için telefonuna yazdı. "Fermuarı kapat."

Gaddarca davranılmış bedeni artık göremeyeceği için memnundu. Bu çirkindi, nahoştu ama Tara'nın cemiyetlerle bağlantısı olduğu anlamına gelmiyordu. Birbirlerine korkunç şeyler yapmak için insanların büyüye ihtiyacı yoktu.

"Ölüm zamanı?" diye sordu. Bu, bilmesi gereken türden bir şeymiş gibi gelmişti.

"On bir civarı. Soğuk yüzünden tam olarak belirlemek zor."

Eli minibüsün kapı kolunda durdu. On bir civarı. Tam da hiç kimseye hiçbir zaman zarar vermeyen iki uysal Gri'nin dünyayı yutmaya çalışır gibi çenelerini açtığı ve bir şeyin vura vura tebeşir çemberine girmeye çalıştığı sıralarda. Ya o şey bunun yerine Tara'ya ulaşmanın bir yolunu bulmuşsa?

Peki ya sevgilisi onu doğruca kalbinden bıçaklayabileceğini düşünecek kadar kafayı bulmuşsa? Dışarıda bir sürü insan cana-

var vardı. Alex birkaçıyla tanışmıştı. Şimdilik o "kendine düşen kısmı" yapmıştı. Hem de yapmaktan da fazlasını.

Alex aracın kapısını araladı, sokağı taradı ve sonra hoplayıp indi. "Benimle görüştüğünü unut," dedi görevliye.

Adamın yüzünden anlaşılmaz, şaşkın bir ifade geçti. Alex onu Tara'nın cesedinin yanında, afallamış bir şekilde dururken bıraktı ve ağır ağır uzaklaştı, caddeyi geçti ve karanlık kaldırımda polis ışıklarından uzakta kaldı. Kısa bir süre sonra içtepinin etkisi geçecek ve adam elindeki altın paranın nereden geldiğini merak edecekti. Onu cebine koyacak, unutacak ya da altının gerçek olduğunu bile anlamadan çöpe atacaktı.

Dönüp Payne Whitney'nin etrafında toplanan Grilere baktı. Hayal mi görüyordu yoksa omuzlarında bir gerginlik, bir araya toplanışlarında bir tedirginlik mi vardı? Alex yakından bakmaması gerektiğini biliyordu ama bir an korkmuş göründüklerine yemin edebilirdi. Ölülerin korkacak neyi vardı ki?

Darlington'ın sesini kafasının içinde duyabiliyordu: *Onları ilk ne zaman gördün?* Sessizce ve duraksayarak, sanki sorunun bir tabu olup olmadığından emin değilmiş gibi. Ama asıl soru, doğru soru şuydu: *Korkman gerektiğini ilk ne zaman anladın?*

Alex onun bunu sormayı hiç akıl edememiş olmasından memnundu.

Lethe'nin öyküsünü anlatmaya nereden başlamalı? 1824'te Bathsheba Smith'le mi? Belki öyle olmalı. Ama Lethe faaliyete geçmeden evvel bunun üzerinden yetmiş yıl ve pek çok felaket geçecekti. Bu yüzden bunun yerine 1898'e dönelim. Charlie Baxter'ın, evi ve önemi olmayan bir adamın, ellerinde, ayaklarında ve testislerinde yanıklarla, dilinin olması gereken yerde siyah bir bokböceğiyle ölü bulunduğu zamana. Suçlamalar havada uçuşmuş ve cemiyetler kendilerini üniversitenin tehdidi altında bulmuştu. Çatlakları onarmak ve -açık konuşmak gerekirse- kendilerini kurtarmak adına bir Kurt Başı Cemiyeti üyesi olan Edward Harkness, cemiyetlerin esrarlı aktivitelerini gözetleyecek bir zümre olarak Lethe Birliği'ni oluşturmak için Kurukafa ve Kemikler Cemiyeti'nden William Payne Whitney ve artık dağılmış olan Akasya Kardeşliği Cemiyeti'nden III. Hiram Bingham'la bir araya gelmişti.

Bu ilk görüşmelerden bizim misyonumuz doğdu: Hem vatandaşları hem de öğrencileri zihinsel, fiziksel ve ruhsal zararlardan koruma amacıyla tüm kıdemli cemiyetlerin sihir, kehanet ya da diğer bir deyişle vaaz, ritüel ve uygulamalarını gözlemlemek ve cemiyetler ile okul yönetimi arasında dostane ilişkileri teşvik etmekle görevli olacaktık.

Lethe, Harkness sermayesi ve Kadim Sekizli'nin her birinin zorunlu maddi katkısının birleşimiyle finanse edildi. Harkness, Yale için bir plan yapmak ve yapılarının çoğunu tasarlamak için James Gamble Rogers'a (Parşömen ve Anahtar Cemiyeti, 1889) gittiğinde Lethe için bütün kampüste güvenli evler ve tüneller inşa edilmesinin teminatını almıştır.

Harkness, Whitney ve Bingham, Lethe temsilcileri tarafından kullanılmak üzere gizli büyüler odası oluşturmak için her topluluğun bilgisinden yararlanmıştır. Tüm bunlar Bingham 1911'de Peru'ya gittiğinde sonuçlanmıştır.

-Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet Protokol ve Prosedürleri'nden

4

Geçen Sonbahar

"Hadi," dedi Darlington onun ayağa kalkmasına yardım ederek. "İllüzyon her an bozulabilir ve akşamdan kalma bir sarhoş gibi ön bahçede yatıyor olursun." Veranda merdivenlerine doğru onu neredeyse sürükledi. Çakallarla iyi başa çıkmıştı ama rengi pek iyi değildi ve güçlükle nefes alıp veriyordu. "Berbat görünüyorsun."

"Sen de şerefsizin tekisin."

"Demek ikimizin de üstesinden gelmesi gereken zorlukları var. Neye bulaştığını anlatmamı istemiştin. Artık biliyorsun."

Alex kolunu hızlıca ondan kurtardı. "Anlat dedim. Beni öldürmeye çalış demedim."

Darlington ona bakmaya devam etti. Anlaması önemliydi. "Tehlikede değildin. Ama her zaman böyle olacağı sözünü veremem. Eğer ciddiye almazsan kendine ya da başka birine zarar verebilirsin."

"Senin gibi birine mi?"

"Evet," dedi. "Cemiyetlerde çoğu zaman kötü bir şey olmaz. Unutmak isteyeceğin şeyler göreceksin. Mucizeler de. Ama kimse Tül'ün ötesinde ne olduğunu ya da Tül'ü aşarlarsa neler olabileceğini tam olarak bilmiyor. *Ölüm kara kanatlarını açmış bekler ve biz piyadeler, süvariler, askerler karşısında dururuz.*"

Alex ellerini kalçasına koyup ona baktı. "Bunu uydurdun *mu?*"

"Cabot Collins. Ona Lethe Şairi diyorlar." Kapıya uzandı.

"Boyutlar arası bir portal ellerinin üstüne kapanınca iki elini de kaybetmiş. O sırada son eserini yazıyormuş."

Alex ürperdi. "Tamam, anladım. Kötü şiir, ciddi mesele. O köpekler gerçek miydi?"

"Yeterince gerçek. Onlar tazı ruhları, Lethe'nin evlatlarına hizmet etmekle yükümlüler. Neden uzun kollu giyiyorsun Stern?"

"İğne izleri."

"Gerçekten mi?" Sorunun bu olabileceğini düşünmüştü ama ona pek inanmadı.

Alex doğrulup sırtını esnetti. "Evet. İçeri giriyor muyuz girmiyor muyuz?"

Darlington çenesini Alex'in bileklerine doğru kaldırdı. "Göster bana."

Alex kolunu kaldırdı fakat manşetini sıvamadı ve sanki Darlington kan almak için damar arıyormuş gibi ona uzattı.

Bir meydan okuma. Aniden Darlington'ın kabul etmek istemediği bir meydan okuma. Bu onu ilgilendirmezdi. Böyle söylemeliydi. Boş ver.

Ancak bunun yerine bileğini tuttu. Kemikleri ince, elinin altında sivriydi. Diğer eliyle tişörtünün kumaşını önkolunun kıvrımına kadar itti. Âdeta bir giriş müziği gibi.

İğne izi yoktu, teni dövmelerle kaplıydı. Bir çıngıraklı yılanın kıvrılan kuyruğu, güneş gibi açan bir şakayık ve...

"Çark." Başparmağını onun dirsek kıvrımının altındaki resme sürmemek için kendini zor tuttu. Dawes biraz tarotla ilgilenirdi. Belki ikisine konuşacak bir şey verirdi bu. "Neden dövmelerini saklıyorsun? Burada kimse umursamaz." Öğrencilerin yarısının vücudu dövmeliydi. Uzun kollu giyen pek olmazdı ama duyulmamış şey de değildi.

Alex kolunu tekrar indirdi. "İçinden hoplayarak geçmem gereken başka çember var mı?"

"Bir sürü." Kapıyı açtı ve onu içeri davet etti.

Giriş karanlık ve soğuktu, vitray camlar halı zeminde parlak

desenler oluşturuyor. İçlerinde ise koyu renk ahşaba ve ayağa tozlu görünüş gelmiş bir merdiven duvar boyunca ilerleyip kata kıvrılıyordu. Michele ona merdivenin tek başına evin kalanından ve inşa edildiği aradan çok daha pahalı olduğunu söylemişti.

Alex kızın bir nefes verdi.

"Sahneler arasındığına mı sevindin?"

Hafifçe onaylayan bir ses çıkardı Alex. "Burası sessiz."

Ne söylediğini anlamadı. Durdu ve bir anlık aldı. "İlk Başkan muhafazakâr. İnsan kalabalık bir evde... O kadar kötü müydü?"

Alex omuz silkti.

"Ev... hayatı sona ulaşmadılar."

Alex ayağına bastı, vücut ağırlığını. Tüyler ürpertici, sıcak renkli ahşaplar ve mermerler, eve her girişinde Noel'miş gibi hissettiren ışık ve ses. İçimi kasvetinden etkilenmemiş miydi? İç mi neden sadece iyiye görünmeye çalışıyordu?

"Sana bir sahip ev," dedi Alex. "Ben mezbe gibi değil."

"Ne bir mezbe değil ve mezbe gibi çalışmıyorum. Burası bir sahip ev değil, onun mekânı işsizmiş. Lethe'nin kalbi ve ruhuydu, sevgiyle bir yüzyıl yılı bilgiyi sakladığı yer." Tam bir sahip gibi konuştuğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. "Cenevreler her sene son sınıfların arasından yeni bir değişkeni misafirini kendi kadın, sekiz erkek ve altı üye. Tek bir yeni Dante seçerse ve her iç seneyle bir yıllık bir birinci sınıf öğrencisi var."

"Sanırım ki hem eğer özel yapıyor."

"Umalım ki iyiye yasın."

Alex nefes aldı derin ve sonra portmanteau'nun altındaki masaya yerleştirilmiş mermer bilye doğru başıyla işaret etti. "O kim?"

"Lethe'nin sorumlu ezo. Üçüncü Hiram Bingham." Ne renk ki Binghamın çocuksu tatlar ve asağı dümdüz ağzın yasın ilimsizliğine uymamıştı. Kavgalı bir yüzün mankenine benziyordu.

Salondan Dawes çıktı. Elleri fazla büyük eşofmanının kollarının içinde kaybolmuş, boynuna bir kulaklık asılmıştı. Beyaz bir tişört. Darlington onadan yanlış rahatsızlığı hissedebiliyordu. Parmak ucu insanlardan nefret ederdi. Sevgisini kazanmak Darlington'ın ilk sezonunun büyük bir kısmına mâl olmuştu ve hâlâ onun kütüphanedeki örnek gibi çalışıp bir daha ortalarda görünmemesi için tek bir gerekçe çıkarması gerekmiş gibi hissediyordu.

"Pamela Dawes, yeni Dante müzle tanış. Alex Stern."

Dawes kolera salgınını karşılayan birinin heyecanıyla elini uzattı. "Lethe'ye hoş geldin."

"Dawes her şeyin işlemesini ve benim kendimi büyük bir aptal gibi göstermememi sağlar."

"Tam zamanlı iş mi?" diye sordu Alex.

Dawes gözlerini kırpıştırdı. "Aksamları ve öğleden sonraları ama verebilmem için önceden haber vermenin kendimi size göre ayarlayabilirim." Uyum sağlayabilmeyi hiç öğrenmemiş bir bebekmiş gibi endişeyle salona göz attı. Dawes neredeyse dört yıldır Oculus olarak hizmet veriyordu ve tüm bu süreç boyunca tezine –ilk dönem tarot ikonografisinde Wiken kült uygulamaları meselesi– kafa yormuştu.

Darlington onu sözünden kurtarmaya karar verdi. "Alex'le etrafı gezdiriyorum, sonra onu kampüse ve Lethe'ye götüreceğim."

"Tamam mı?" diye sordu Alex.

"Turuz ve Elmo'nun köşesindeki odalarımın. Çok bir şey değil ama yarının fazla uzaklaşmak istemediğimde iş görür. Ayrıca orası da muhafazalı."

"Teşekkürler" dedi Dawes zavallıca, odanın salona ve emniyete doğru süzülmeye başlamıştı.

Darlington, Alex'le üst kata doğru onu takip etmesini işaret etti.

"Bathsheba Smith kim?" diye sordu Alex peşinden giderken.

Demek *Lethe Hayvanı*'nı okumuştu. Darlington ismi hatırlamasına memnun oldu ama hafızası onu yanıltmuyorsa ilk bölü-

mün ilk sayfasında Bathsheba'dan söz ediliyordu, o yüzden fazla heyecanlanamadı. "Yerel bir çiftçinin on yedi yaşındaki kızı. Cesedi 1824'te, Yale Tıp Fakültesi'nin bodrumunda bulundu. Öğrenciler tarafından çalışmak için deşilip açılmış."

"Tanrım."

"Olağandışı bir şey değil. Doktorların anatomi çalışması gerekir ve bunu yapmak için de kadavralara ihtiyaçları vardır. Ama Bathsheba bir ölüyle konuşmanın ilk girişimlerindendir. Olaydan sonra bir tıp asistanı suçu üstüne almış ve Yale öğrencileri de aktivitelerini daha sessiz tutmayı öğrenmiş. Kızın cesedi bulunduktan sonra yerel halk neredeyse Yale'ı yerle bir ediyormuş."

"Belki de etmelilermiş," diye mırıldandı Alex.

Belki. Buna Diriliş Hareketi demişlerdi ama işler pek çirkinleşmemişti. İnişler ve çıkışlar, New Haven hep uçlarda yaşayan bir yer olmuştu.

Darlington, Alex'e Il Bastone'un kalanını gezdirdi: Şöminenin üstünde New Haven'ın eski haritası olan büyük salon, mutfak ve kiler, alt kattaki çalışma odaları ve ikinci kattaki duvarlarında hem bitki hem kutsal objelerle dolu, eczanelerdekine benzer çekmeceleri olan teçhizat odası.

Çekmecelerin dolu olduğundan emin olmak, bozulabilir şeylerin çürümeden önce tazelenmesi veya atılması ve bakım gerektiren herhangi bir eserin korunması Dawes'un göreviydi. Cuthbert Koruma İncileri her ay birkaç saat takılmalıydı, yoksa parlaklıklarını ve takan kişiyi yıldırımdan koruma gücünü kaybederdi. Bir keresinde kampüs çapında bir elektrik kesintisine sebep olduğu için lisansı askıya alınan Lee De Forest adında bir Lethe mezunu, dünya ülkelerindeki silahlı isyanları dakikası dakikasına net bir geri sayımla gösteren Devrim Saati de dahil olmak üzere Lethe'ye sayısız icat bırakmıştı. Saatin yirmi iki yüzü ve düzenli olarak kurulması gereken yetmiş altı kolu vardı, yoksa avaz avaz bağırmaya başlıyordu.

Darlington perşembe geceleri kendilerini koruyacak olan kemik tozu ve mezar toprağı stoklarını, cehennemin yedi neh-

rinden geldiği söylenen ve sadece acil durumlarda kullanılan Azap Suyu'nun nadir bulunan şişelerini işaret etti. Darlington'ın bunları kullanacak hiç sebebi olmamıştı ama hâlâ kullanacağını umuyordu.

Odanın merkezinde Hiram Krozesi ya da Lethe delegelerinin bahsetmeyi sevdiği şekliyle "Altın Çanak" duruyordu. Bir traktör tekeri çemberiydi ve yirmi iki ayar dövülmüş altından yapılmıştı.

"Lethe yıllardır New Haven'da hayaletler olduğunu biliyordu. Dadanma durumları, görülme söylentileri vardı ve bazı cemiyetler seanslarla çağırmalar sırasında Tül'ü delmeyi başarmıştı. Fakat Lethe dahasının olduğunu, bizimkinin yanı başında işleyen bir gizli dünya bulunduğunu ve sık sık dünyalarımızın çakıştıklarını biliyordu."

"Nasıl çakışıyorlar?" diye sordu Alex. Darlington onun omuzlarının gerildiğini ve hafifçe kamburlaşıp dövüşçü duruşuna geçtiğini görebiliyordu.

"O zamanlarda kimse emin değilmiş. Kutsal çemberler ve tapınak salonlarındaki Grilerin varlığının cemiyetlerin büyülerini ve ritüellerini bozduğundan şüphelenmişler. Grilerin karıştığı ritüellerden serbest kalan, yolunu şaşırmış büyülerin on beş kilometre ötedeki bir buzlanmadan, okul çocuklarında vahşi taşkınlıklara kadar pek çok şeye yol açabildiğine dair işaretler varmış. Fakat Lethe'nin ne kanıtı ne de bunları önlemek için bir yöntemi varmış. Yıllar boyunca hayaletleri görmelerini sağlayacak mükemmel iksiri oluşturmaya çabalamış, kendi üstlerinde bazen ölümcül olabilen deneme yanılma deneyleri yapmışlar. Yine de çalışmalarından bir şey çıkmamış. Ta ki Hiram Krozesi'ne kadar."

Alex parmaklarını çanağın yaldızlı kenarında gezdirdi. "Güneş gibi görünüyor."

"Machu Picchu'daki çoğu yapı güneş tanrısına ibadete adanmıştır."

"Bu şey Peru'dan mı geldi?" diye sordu Alex. "O kadar şaşırmana gerek yok. Machu Picchu'nun nerede olduğunu biliyorum. Yeterince zaman verirsen haritada Teksas'ı bile bulabilirim."

"Los Angeles lise müfredatına ya da senin bu konudaki ilgine aşina olmadığım için beni affet."

"Affedildin."

Belki, diye düşündü Darlington. Fakat Alex Stern kin tutan birine benziyordu.

"Hiram Bingham, Lethe'nin kurucu üyelerinden biriydi. 1911'de Machu Picchu'yu 'keşfetti', gerçi bu kelime bazı kaşların çatılmasına sebep oluyor çünkü yerel halk bölgenin varlığının fevkalade farkındaymış." Alex bir şey söylemeyince ekledi: "Aynı zamanda Indiana Jones'un ilham kaynağı olduğu söylenir."

"Vay," dedi Alex.

Darlington içini çekmemek için kendini tuttu. Elbette dikkatini çeken şey bu olacaktı. "Bingham kırk bin kadar eser çalmış."

"Ve onları buraya mı getirmiş?"

"Evet, Yale'a, Peabody'de incelenmeleri için. On sekiz ay sonra geri verileceklerini söylemiş. Peru'nun onları alması gerçek anlamda yüz yıl sürmüş."

Alex parmağıyla krozeye fiske attı, hafifçe çınladı. "İade kargosunda bunu unutmuşlar mı? Gözden kaçırması epey zor gibi görünüyor."

"Kroze hiç belgelenmemiş çünkü hiç Yale'a verilmemiş. Lethe'ye getirilmiş."

"Çalıntı yani."

"Ne yazık ki öyle. Ama Orozcerio'nun anahtarı bu. Lethe'nin iksirindeki sorun tarif değilmiş, çanakmış."

"Yani bu sihirli bir karıştırma tabağı?"

Seni küçük kâfir. "Ben öyle söylemezdim ama evet."

"Ve her tarafı altından?"

"Alıp kaçmayı düşünmeden önce senin iki katın ağırlığında olduğunu ve tüm evin hırsızlığa karşı muhafazalandığını hatırlatırım."

"Öyle diyorsan öyledir."

Darlington'da bu şans varken Alex çanağı merdivenden aşağı yuvarlayıp bir kamyonun arkasına atar, küpe yapmak için eritmenin bir yolunu bulurdu.

"İksirin Orozcerio dışında pek çok başka ismi var," dedi. "Altın Vuruş. Hiram Kurşunu. Ne zaman bir Lethe üyesi onu içse, ne zaman kroze kullanılsa, kullanan kişi hayatını tehlikeye atar. Karışım zehirlidir ve süreç inanılmaz derecede acı vericidir. Ama yine de yaparız. Tekrar tekrar. Tül'ün ötesine ufacık bir bakış atabilmek için."

"Anlıyorum," dedi Alex. "Daha önce de bağımlılarla tanıştım."

Öyle bir şey değil, diye karşı çıkmak istedi. Yine de belki öyleydi.

Turun kalanı olaysızdı. Darlington ona kileri ve üst katlardaki araştırma odalarını, kütüphaneyi nasıl kullanacağını –fakat ev ona alışana kadar tek başına kullanmaması için uyarmıştı– ve nihayet Lethe'nin yeni Dante'si olarak onun için düzenlenip hazırlanmış olan yatak odası ve bitişiğindeki banyoyu gösterdi. Kendi eşyalarını geçen senenin sonunda, hâlâ düzgün bir çömezi olacağını düşünürken Vergilius süitine taşımıştı. Bu konuda utandırıcı olacak derecede duygusaldı. Vergilius konutu Dante'ninkinin bir kat üstündeydi ve iki katı genişliğindeydi. Mezun olduğunda burayı boş bırakacaklardı, böylece ziyaret etmek isterse kullanabilecekti. Çalışma masası Eleazar Wheelock'a aitti. Yatağa bakan duvarın yarısını bir katranağacını tasvir eden vitray camlı pencere kaplıyordu. Pencere, güneş batışı ve doğuşunu görebileceği biçimde konumlandırılmıştı, böylece cam ağaçların ve üstündeki gökyüzünün rengi sürekli değişiyor gibi görünüyordu. Darlington buraya taşındığında Michelle'in son ziyaretinde ona bir şişe brendi ve bir not bıraktığını fark etmişti:

> *Balta girmemiş orman burası. Mırıldanan çamlar ve katranağaçları,*
>
> *Yosun sakallı, yeşille örtülü, belli belirsiz alacakaranlıkta,*
>
> *Kadim Büyücüler gibi ayaktalar, sesleri üzgün ve kâhince...*

Armanyak üreten bir manastır vardı, o kadar saf üretiyorlardı ki 14. Louis sırlarını korumak için onları öl-

dürmekle ilgili şaka yapınca rahipleri İtalya'ya kaçmak zorunda kaldı. Bu son şişe. Aç karnına içme ve ölmedikçe arama. İyi şanslar Vergilius!

Longfellow'un iskembeden attığını düşünürdü hep, yine de hem nota hem de brendiye büyük değer vermişti.

Şimdi pek az kullanılan ancak çok sevdiği eski odasının lüksünün ortasında Alex'in terlemesini izliyordu: koyu mavi duvarlar, ağır örtüleriyle gölgelikli yatak, beyaz boyalı kızılcık ağacından dolap. Buradaki vitray cam daha mütevazıydı, iki zarif pencere -yıldızlı gökyüzünün üstünde mavi ve mor tonlarında bulutlar- ve aralarında boyalı taştan bir şömine yer alıyordu.

Alex hepsinin merkezinde duruyor, kollarını karnına sarmış yavaşça dönüyordu. Darlington bir kez daha su perisini düşündü. Ama belki sadece denizde kaybolmuş bir kızdı.

Sormak zorundaydı. "Onları ilk ne zaman gördün?"

Alex ona baktı ve sonra üstündeki pencereye, vitray gökyüzünün üstündeki dolunay kocamandı. Masanın üstünden müzik kutusunu aldı, parmaklarını kapağına dokundurdu fakat sonra vazgeçip yerine bıraktı.

Darlington iyi bir konuşmacıydı ama kimse onunla konuşmuyorken çok mutlu oluyordu, yani kendi ritüelini sergilemek zorunda kalmayıp sadece diğerlerini gözlemlediğinde. Alex ona göre eski bir film gibi pürüzlü bir kalitedeydi. Darlington onun bir seçim yapmakta olduğunu görebiliyordu. Sırlarını açmalı mı açmamalı mı? Kaçmalı mı kaçmamalı mı?

Alex omuz silkti ve Darlington öylece bırakacağını sandı ama sonra müzik kutusunu tekrar eline aldı ve "Bilmiyorum," dedi. "Bir süre insan olduklarını düşündüm ve kimse de olmayan biriyle konuşan çocuğa dikkat etmiyordu. Çorap ve külotu dışında hiçbir şeyi olmayan şişman bir adam gördüğümü hatırlıyorum, bir elinde oyuncak ayı tutar gibi bir kumanda tutuyordu ve sokağın ortasında duruyordu. Anneme onun yaralanacağını söylemeye çalıştığımı hatırlıyorum. Santa Monica İskelesi'ne gittiğimizde suda şu resimdeki gibi yatan bir kadın görmüştüm..."

Tencere karıştırır gibi elini oynattı. "Saçlarında çiçekler olan?"

"Ophelia."

"Ophelia. Beni eve kadar takip etti ve ben ağlayıp gitmesini haykırdığımda daha da yaklaşmaya çalıştı."

"Gözyaşlarını severler. Tuz, hüzün, herhangi bir güçlü duygu."

"Korku?" diye sordu Alex. Portre tablosu için poz verircesine hareketsizdi.

"Korku." Pek az Gri art niyetli olurdu ama korkutup dehşete düşürmeyi gerçekten severlerdi.

"Neden onlardan daha fazla yok? Her yerde olmaları gerekmez miydi?"

"Grilerden yalnızca birkaçı Tül'ü geçebilir. Büyük çoğunluğu diğer dünyada kalır."

"Onları süpermarketlerde, sıcak yiyecek tezgâhlarının ya da şu pembe pastane kutularının etrafında görürdüm. Okul kantinini severlerdi. Jacob Craig şeyini görmek isteyip istemediğimi sorana kadar onların hakkında pek düşünmemiştim. Ona bir sürü gördüğümü söyledim ve bir şekilde bu annemin kulağına gitti. Okulu aradı, öğretmen beni çağırıp, 'Bir sürü gördüm derken ne demek istedin?' diye sordu. Yalan söylemeyi düşünemedim." Müzik kutusunu yerine koydu. "Çocuk Koruma Hizmetleri'nin hızlı bir şekilde seni aramasını istiyorsan hayalet çüklerinden bahset yeter."

Darlington ne beklemişti bilmiyordu. Romantik bir şekilde pencerede duran ölü bir haydut? Los Angeles Nehri kıyılarında La Llorona* gibi dolaşan bir ölüm perisi? Son derece sıradan ve korkunç bir yanı vardı hikâyesinin. Kendisinin. Biri Alex'in durumunu ÇKH'ye bildirmişti ve Lethe'nin araştırma algoritmaları ya da pek çok bürodaki pek çok kontağından biri o dikkat çekici sözleri yakalamıştı: *Sanrı. Paranoya. Hayaletler.* Bu noktadan sonra muhtemelen izlenmeye başlamıştı. "Ya o gece Cedros'taki dairede olanlar?"

---

* (İsp.) Efsanelere konu olan ağlayan kadın hayaleti. -*çn*

Alex kaşlarını çattı, "Ha, Ground Zero'dan bahsediyorsun. Dosyayı okumadığını söyleme bana."

"Okudum. Nasıl hayatta kaldığını bilmek istiyorum."

Alex başparmağıyla pencere pervazını sıvazladı. "Ben de öyle."

Bu yeterli miydi? Darlington cinayet mahalli fotoğraflarını, olay yerine gelen memurların çektiği videoları görmüştü. Beş adam ölmüştü, hepsi ölene dek dövülmüş, ikisi vampir gibi kalbinden kazıklanmıştı. Katliama rağmen kan sıçramaları –kızıl izler, her bir vahşi darbe soldan sağa vurulmuştu– tüm bunların tek bir saldırganın işi olduğunu gösteriyordu.

Bütün bunlarda yanlış bir şey vardı ama Alex hiçbir zaman şüpheli olmamıştı. Bir kere o sağ elini kullanıyordu, hem öyle şiddetli darbe indiremeyecek kadar küçüktü. Ayrıca vücudunda o kadar fentanil vardı ki kendi kendine ölmediği için şanslıydı. Saçları ıslak ve yeni doğmuşçasına çırılçıplak bulunmuştu. Darlington şüphelerinden kurtulamayıp biraz daha kurcalamıştı fakat kanalizasyonda kan ya da kalıntı yoktu – eğer bir şekilde bu olaya karıştıysa yıkanıp delillerden kurtulmamıştı. Peki saldırgan neden kızları kendi hâllerine bırakmıştı? Eğer polis haklıysa ve bu kavgalı oldukları başka bir uyuşturucu satıcısının işiyse neden Alex ile arkadaşını sağ bırakmıştı? İnsanları sopayla ölümüne döven uyuşturucu satıcıları kadın ve çocukları bağışlayacak tiplermiş gibi durmuyordu. Belki de saldırgan çoktan uyuşturucudan öldüklerini düşünmüştü. Ya da belki Alex birine rüşvet vermişti. Ama olanlar hakkında polise söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Darlington bunu iliklerinde hissediyordu.

"Hellie ve benim kafamız güzeldi," dedi sessizce Alex, hâlâ parmağıyla pencere pervazına dokunuyordu. "Ben hastanede uyandım. O hiç uyanmadı."

Birden kız gözüne çok küçük görünmüştü, Darlington utandı. Alex yirmi yaşındaydı, çoğu birinci sınıf öğrencisinden daha büyüktü ama birçok açıdan hâlâ boyundan büyük işlere kalkışan bir çocuktu. Ve o gece arkadaşlarını, sevgilisini, bildiği her şeyi kaybetmişti.

"Benimle gel," dedi Darlington. Sebebinden pek emin değildi. Belki merakı yüzünden kendini suçlu hissettiğindendi. Belki Alex aklı başında hiçbir insanın hayır demeyeceği bir teklife evet dediği için cezalandırılmayı hak etmediğindendi.

Onu teçhizat odasının kasvetine geri götürdü. Bu yerin pencereleri yoktu, duvarları yaklaşık iki kat yüksekliğinde raflar ve çekmecelerle kaplıydı. İstediği dolabı bulması biraz vaktini aldı. Elini kapısına koyduğunda ev duraksadı, sonra onaylamayan bir tıklamayla kilidin açılmasına izin verdi.

Dikkatle ağır, sedef kakmalı, pırıl pırıl siyah ahşap kutuyu çıkardı.

"Tişörtünü çıkarman gerekecek," dedi. "Dawes'a kutuyu vereyim, o halledebilir–"

"Dawes benden hoşlanmıyor."

"Dawes kimseden hoşlanmaz."

"İşte," dedi. Tişörtünü başının üstüne çekerek siyah sutyenini ve sürülmüş bir tarlanın çıkıntılarına benzeyen kaburgalarını ortaya çıkardı. "Dawes'u karıştırma."

Neden bu kız kendini onun ellerine bırakmaya bu kadar istekliydi? Korkusuz muydu yoksa umursamaz mı? Her iki özellik de Lethe'deki geleceği için iyi değildi. Ama Darlington sebebinin ikisi de olmadığı hissine kapıldı. Şimdi Alex *tarafından* sınanıyormuş gibi hissediyordu, bu defa o meydan okuyormuş gibi.

"Görgü kurallarına uymak seni öldürmez," dedi Darlington.

"Neden risk alayım?"

"Genellikle bir kadın önümde kıyafetlerini çıkarmadan önce bazı işaretler verir."

Alex omuz silkti, teninde gölgeler dolaşmıştı. "Bir dahaki sefere işaret fişeği yakarım."

"İyi olur."

Dövmeler bileklerinden omuzlarına vücudunu kaplıyor, köprücükkemiklerinin altında yayılıyordu. Bir zırh gibi görünüyorlardı.

Darlington kutunun kapağını açtı.

Alex korkuyla nefesini verip geriye doğru sıçradı.

"Ne oldu?" diye sordu Darlington. Alex neredeyse odanın diğer tarafına kadar çekilmişti.

"Kelebeklerden hoşlanmam."

"Onlar güve." Düzgün sıralar hâlinde kutunun içine konmuşlardı, yumuşak beyaz kanatları çırpınıyordu.

"Neyse işte."

"Sabit durman gerek," dedi Darlington. "Yapabilir misin?"

"Neden?"

"Güven bana. Buna değecek." Duraksadı. "Değmezse seni ve oda arkadaşlarını Ikea'ya götürürüm."

Alex tişörtünü yumruklarının arasında top hâline getirdi. "Ve sonrasında bize pizza ısmarlarsın."

"Tamam."

"Ve sevgili Eileen Teyze bana birkaç yeni sonbahar kıyafeti alır."

"*Tamam*. Şimdi gel buraya seni ödlek."

Alex gözlerini kutunun içindekilerden kaçırıp yan yan yürüyerek ona doğru ilerledi.

Darlington birer birer güveleri çıkardı ve onları nazikçe teninin üstüne koydu. Sağ bileğine, sağ önkoluna, dirseğinin kıvrımına, ince pazılarına ve omzunun tepesine birer tane. Aynı işlemi sol koluna tekrarladı, ardından iki siyah yılan başının kıvrıldığı, dillerinin neredeyse boğazının boşluğunda birbirine dokunduğu köprücükkemiklerine iki tane daha yerleştirdi.

"*Chabash*," diye mırıldandı. Güveler hep birlikte kanatlarını çırptılar. "*Uverat*." Tekrar kanatlarını çırptılar ve griye dönmeye başladılar. "*Memash*."

Kanatlarının her vuruşlarında güveler daha da koyulaştı ve dövmeler solmaya başladı.

Alex'in göğsü düzensiz, hızlı hareketlerle yükselip alçalıyordu. Gözleri korkuyla açılmıştı ancak güveler kararıp mürekkep lekeleri teninden kaybolurken ifadesi değişti, aydınlandı. Dudakları aralanmıştı.

Ölüler gördü, diye düşündü Darlington. *Korkunç şeylere tanık oldu. Ama hiç sihir görmedi.*

Suçluluk veya gurur yüzünden değil, bu anı beklediği için yapmıştı: Başka birine mucize göstermek; kendilerine yalan söylenmediğini anlamalarını izlemek, çocukken onlara vadedilen dünyanın terk edilmek zorunda olmadığını, ormanın içinde, merdivenlerin altında, yıldızların arasında gerçekten bekleyen bir şey olduğunu, her şeyin gizem dolu olduğunu göstermek için.

Güveler tekrar tekrar kanat çırptı, ta ki siyah ve sonra simsiyah olana kadar. Birer birer kollarından ayrılıp hafif bir pıtırtıyla yere düştüler. Alex'in kolları şimdi çıplaktı, dövmelerin tüm izlerinden arınmıştı ancak yer yer iğnenin derine girdiği yerlerde hâlâ hafif izler fark edilebiliyordu. Alex kollarını uzattı, nefes nefeseydi.

Darlington güvelerin kırılgan bedenlerini toplayıp nazikçe kutuya yerleştirdi.

"Öldüler mi?" diye fısıldadı Alex.

"Mürekkep sarhoşu oldular." Kapağı kapattı ve kutuyu tekrar dolaba koydu. Bu sefer kilidin tıkırtısı kulağa pes etmiş gibi geldi. O ve evin bir tartışma yapması gerekecekti. "Emanet güveleri aslında özel bilgileri taşımak için kullanılır. Belgeyi bir kez içtikten sonra ceket cebinde ya da antika kutusunda herhangi bir yere gönderilebilirler. Daha sonra temiz bir kâğıda yerleştirilir ve belgeyi kelimesi kelimesine yeniden üretirler. Tabii alıcı doğru sihir sözlerini biliyorsa."

"Yani dövmelerimi sana geçirebilir miyiz?"

"Tam olarak uymayabilirler ama yapabiliriz. Sadece dikkat et..." Elini salladı. "Yaparken. İnsan salyası büyüyü bozar."

"Sadece insan mı?"

"Evet. Gönül rahatlığıyla köpeklerin dirseklerini yalamasına izin verebilirsin."

Sonra Alex bakışlarını ona çevirdi. Odanın gölgelerinin içinde gözleri siyah, vahşi görünüyordu. "Başka var mı?"

Ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Dünya çözülmeye devam edecek mi? Sırlarını dökmeye devam edecek mi?

"Evet. Çok daha fazlası var."

Alex duraksadı. "Bana gösterecek misin?"

"Eğer izin verirsen."

Sonra Alex gülümsedi. Küçük bir şeydi, içinde gizlenen kıza göz ucuyla bir bakış; mutlu, daha az korkan bir kız. Büyünün yaptığı şey buydu. Mümkün olana inancınızı almadan önce bir zamanlar olduğunuz kişinin kalbini açardı. Tüm yalnız çocukların arzuladığı dünyayı geri verirdi. Lethe'nin onun için yaptığı şey buydu. Belki aynısını Alex için de yapabilirdi.

Aylar sonra avucundaki güvelerin bedenlerinin ağırlığını hatırlayacaktı. O anı ve Alex'i ufacık da olsa tanıdığını düşünmekle ne kadar büyük aptallık ettiğini düşünecekti.

5

Kış

Alex nihayet Eski Kampüs'e dönmeyi başardığında gökyüzü çoktan griye dönüyordu. İn'e uğrayıp duvardan sarkan sedir ve palo santo dolu buhurdanlığın altında mine çiçeği sabunuyla duş aldı – Tül'ün kokusunu savuşturabilen tek şey buydu.

Lethe mekânlarında kendi başına çok az zaman geçirmişti. Daha önce hep Darlington'la gitmişlerdi ve hâlâ elinde bir kitapla pencere önündeki koltuğa sokulmuş hâlde onu görmeyi, sıcak suyun tamamını kullandığı için söylenişini duymayı bekliyordu. Darlington, İn ve Il Bastone'a birer takım kıyafet bırakmasını önermişti fakat Alex'in halihazırda o kadar az giysisi vardı ki çirkin, okul tipi dolabı dışında herhangi bir yere fazladan kot pantolon ve iki sutyeninden birini bırakmayı maddi yönden kaldıramazdı. Bu yüzden banyodan çıkıp daracık giyinme odasına girdiğinde Lethe Cemiyeti eşofmanlarından birini giymek zorunda kaldı – sol göğsünün ve sağ kalçasının üstüne cemiyet üyeleri dışındakiler için anlamsız bir sembol olan Lethe'nin hayalet tazısı işlenmişti. Darlington'ın kendi kıyafetleri hâlâ burada asılıydı: Barbour ceket, çizgili bir Davenport Akademisi atkısı, ütülenip düzgünce katlanmış yeni bir kot pantolon, gıcır gıcır botlar ve Darlington tarafından giyilmeyi bekleyen bir çift Sperry Top Sider ayakkabı. Alex onları giydiğini hiç görmemişti ama belki de havalı tarafınız ağır basarsa diye bir çift alıp kenara koymanız gerekiyordu.

İn'deki yeşil masa lambasını açık bıraktı. Dawes bundan hoşlanmayacaktı ama odaların karanlık olmasına dayanamıyordu.

Dekan Sandow'dan mesaj geldiğinde Vanderbilt'in giriş kapısını açıyordu: *Cinayetle görüştüm. Sen rahatına bak.*

Telefonunu avluya fırlatmak istedi. Rahatına mı bakacaktı? Sandow cinayeti doğrudan ele alma niyetindeyse neden yine mahallini ziyaret ederek zamanını –ve üstelik parasını– boşa harcamıştı? Dekanın ona güvenmediğini biliyordu. Neden güvensindi ki? Tara'nın ölüm haberini aldığında muhtemelen papatya çayını içiyor, koca köpeği ayaklarının dibinde uyurken kehanetle ilgili bir sevinin korkunç derecede yanlış gitmediğinden ve Alex'in kendini ya da Lethe'yi küçük düşürmediğinden emin olmak için telefonun başında bekliyordu. Elbette Alex'i bir cinayetin yakınlarında bir yerde istemezdi.

Rahatına bak. Diğer her şey söylenmemişti: *Bunu halletmeni beklemiyorum. Kimse bunu halletmeni beklemiyor. Kimse senden bir şey yapmanı beklemiyor ama Darlington'ı geri getirene kadar dikkatleri üzerine çekmekten uzak dur.*

Onu bulabilirlerse tabii. Bir şekilde onu gittiği karanlık yerden eve döndürebilirlerse. Bir haftadan kısa sürede yeni ay ritüeli yapacaklardı. Alex ayrıntıları anlamamıştı, sadece Dekan Sandow'un ise yaravacağına inandığını ve görevinin her şey hallolana kadar kimsenin Lethe'nin kayıp altın çocuğu hakkında çok fazla soru sormadığından emin olmak olduğunu biliyordu. En azından şimdi endişelenecek bir cinayet ya da uğraşması gereken huysuz bir dedektif yoktu.

Odaya girip Mercy'yi çoktan uyanmış hâlde bulduğunda duş alıp üst değiştirmeye uğradığına memnun oldu. Üniversite yurtlarının oteller gibi olacağını, yatak odalarıyla dolu uzun koridorların olduğunu düşünmüştü fakat Vanderbilt daha çok eski moda bir apartman gibiydi: çirkin müziklerle, ortak banyolara girip çıkarken mırıldanan ve gülüşen insanlarla, merkezindeki merdivenin altında ve üstünde çarpan kapıların yankılanan sesleriyle doluydu. Len, Hellie, Betcha ve diğerleriyle paylaştığı daire gürültülüydü ama oradaki iç çekişler ve inlemeler farklıydı, hepsi yetilmiş, ölmekte olan bir vücuda ait gibiydiler.

"Uyanmışsın," dedi Alex.

Mercy, *Deniz Feneri* kitabının üstünden baktı, sayfaları pastel renkli yapışkan not kâğıtlarıyla doluydu. Saçları özenle örülmüştü, kotunun üstüne ise sümbül renginde mavi, ipekten bir kaftan giymişti. "Sen dün gece geldin mi?"

Alex risk aldı. "Evet. Sen horluyordun. Kalkıp koşmaya gittim."

"Spor salonuna mı gittin? Duşlar bu kadar erken saatte açık oluyor mu?"

"Personel ve diğerleri için." Alex aslında bunun doğru olduğundan emin değildi ama Mercy'nin spora diğer her şeyden daha az önem verdiğini biliyordu. Ayrıca Alex'in koşu ayakkabısı veya spor sutyeni yoktu ve Mercy bunu hiç sormamıştı. İnsanlar sebebi olmayan yalanları kurcalamazdı, hem neden biri sabah koşusuna çıkma konusunda yalan söylesindi ki?

"Psikopatlar." Mercy ona doğru zımbalanmış sayfalar öbeğini fırlattı. Alex yakaladı fakat bakmaya cesaret edemiyordu. Onun Milton makalesi. Mercy onun için okumayı teklif etmişti. Alex şimdiden her yerinde kırmızı çizgiler olduğunu görebiliyordu.

"Nasıldı?" diye sordu yatak odalarına zorlukla ilerleyerek.

"Korkunç değil."

Alex küçük, mağaramsı odalarına girip eşofmanlardan kurtulurken, "Ama iyi de değil," diye mırıldandı. Mercy duvarın kendi yanını posterler, aile fotoğrafları, Broadway şovlarından kalma bilet koçanları, çocukken anne ve babasının akşam yemeği partileri için ezberlettiği fakat sonra ona âşık olduğunu söylediği Çince karakterlerle yazılmış bir şiir, bir dizi Alexander McQueen eskizi ve kırmızı zarflarla kaplıydı. Alex bunun kısmen bir gösteri, Mercy'nin Yale'da olmak istediği kişinin bir kurgusu olduğunu biliyordu ancak her eşya, her nesne bir şekilde ona bağlıydı. Alex ise biri erkenden gelip tüm şekerleri yemiş gibi hissediyordu. Büyükannesi her tür gerçek geçmişle olan en yakın bağlantısıydı fakat Estrea Stern, Alex dokuz yaşındayken ölmüştü. Mira Stern onun arkasından yas tutmuş fakat annesinin hikâyelerine, şarkı-

larına, yemek yapma ya da dua etme biçimine hiç ilgi duymamıştı. Mira Stern kendini bir kâşif olarak adlandırıp –homeopati, allopati, şifalı taşlar, Kryon, ruh bilimi, her şeyin içine spirulina yosunu koyduğu o üç ay– her bilgiyi aynı safi iyimserlikle kucaklar ve Alex'i bir sihirli değnekten diğerine sürüklerdi. Alex'in babasına gelince, Mira onun hakkında pek detay vermezdi. Baskı yapıldığında ise çok daha muğlak konuşurdu. Babası bir soru işaretiydi, Alex'in hayali yarısı. Bildiği tek şey okyanusu sevdiği, esmer ve ikizler burcu olduğuydu – Mira onun Dominikli mi, Guatemalalı mı yoksa Porto Rikolu mu olduğundan emin olamıyordu ama yükseleninin Kova, ay burcunun Akrep olduğunu biliyordu. Ya da öyle bir şey. Alex pek hatırlayamıyordu.

Alex de evden birkaç nesne getirmişti. Eski eşyalarını almak için Ground Zero'ya dönmek istememişti ve annesinin evindeki eşyaları küçük kız şeyleriydi: plastik midilliler, renkli kurdelelerden yapılmış rozetler, çiklet kokulu silgiler. Sonunda annesinin ona verdiği dumanlı kuvars parçasını, büyükannesinin neredeyse okunamayan yemek tarifi kartlarını, sekiz yaşından beri sahip olduğu küpe ağacını ve Mercy'nin Coco Chanel posterinin yanına astığı retro California haritasını almıştı. "Faşist olduğunu biliyorum," diyordu Mercy. "Ama ondan vazgeçemem."

Dekan Sandow birkaç eskiz defteri ile resim kalemi satın almasını da önermişti ve Alex itaatkâr bir şekilde onları boş dolabının üstüne bir örtü gibi sermişti.

Mümkün olan en kolay dersleri seçmeye çalışmıştı – İngiliz edebiyatı, zorunlu İspanyolca, sosyolojiye giriş, resim. En azından edebiyat kolay olur sanmıştı çünkü okumayı severdi. Okulda işler gerçekten kötü olsa bile bu dersleri idare ediyor gibi yapabiliyordu. Ama bu edebiyat tamamen farklı bir dildi. İlk sınavından D almıştı, yanında bir notla birlikte: *Bu bir kitap incelemesi.* Bu kez gerçekten çabalıyor olması dışında hâlâ lisede gibiydi.

"Seni seviyorum ama bu makale tam bir çorba," diye seslendi Mercy ortak alandan. "Spora daha az, çalışmaya daha çok vakit

harcasan iyi olurdu." *Hadi ya*, diye düşündü Alex. Mercy, Alex'ten bir yere koşmasını veya ağır bir şey kaldırmasını isterse asıl sürprizi o zaman görecekti. "Kahvaltıda üstünden geçebiliriz."

Alex'in istediği tek şey uyumaktı fakat yatağa dönmek, insanların koşudan sonra yaptığı bir şey gibi görünmüyordu ve Mercy o korkunç makalesini düzenleme nezaketini göstermişti, yani kahvaltıya kesinlikle tamam demeliydi. Lethe, Alex için bir öğretmen ayarlamıştı; haftalık görüşmelerinin büyük bir kısmını Alex'in çalışmalarının üstüne eğilip bıkkınlıkla homurdanmakla, sineklerin musallat olduğu bir at gibi kafasını sallamakla geçiren, Angus adında bir Amerikan edebiyatı yüksek lisans öğrencisi. Mercy tam olarak nazik değildi ama çok daha sabırlıydı.

Alex kot pantolon ve tişört giydi, sonra da Target'tan alırken bayıldığı siyah, kaşmir kazağı. Ancak Lauren'ın yumuşacık, lavanta rengi kazağını görüp aptal gibi, "Bunun kumaşı ne?" diye sorduğunda kaşmirin de ot gibi pek çok çeşidi olduğunu öğrenmiş ve kendi indirim rafından aldığı kazağın aslında çöp olduğunu anlamıştı. En azından sıcak tutuyordu.

Tül kokusu kaldıysa diye paltosuna bir kez daha sedir ağacı yağı spreyi sıktı, çantasını aldı ve duraksadı. Şifoniyerin çekmecesini açıp sıradan bir göz damlası gibi görünen küçük şişeyi bulana kadar çekmeceyi kurcaladı. Ardından fazla düşünmeden başını geriye attı ve her bir gözüne ikişer damla basso belladonna sıktı. Bu güçlü bir uyarıcıydı, tıpkı biraz sihirli Adderall gibi. Etkisi sertti ama Alex'in bir parça yardım almadan sabahı geçirebilmesinin imkânı yoktu. Lethe'nin eski mensuplarının hepsi cemiyette geçirdikleri zamanlara dair günlükler tutmuştu ve kestirme olarak kullandıkları birçok yol vardı. Alex bu numarayı Darlington gittikten sonra keşfetmişti.

Yanında Mercy'yle sabah ayazına geri döndü. Alex, Eski Kampüs'ten JE yemek salonuna giden yolu hep sevmişti ama gri bir günde avlu o kadar güzel görünmüyordu. Gece pis kar yığınları beyaz, belli belirsizce parlıyordu fakat şimdi kenarlarda kirli ve kahverengi, temizlenmeye hazır yığınlar hâline gelmiş-

lerdi. Harkness Kulesi eriyen bir mum gibi her şeyin üzerinde yükseliyor, saat başı çalıyordu.

Yale'in ona neden yanlış göründüğünü anlaması Alex'in birkaç haftasını almıştı. Sebebi cazibe yoksunluğuydu. Los Angeles'ta, hatta Valley'de bile, en kötü günlerinde dahi şehrin bir tarzı vardı. Alex'in bolca turkuaz ve mor göz farı sürmüş annesinin, lambaların üstünde şallar olan evlerinin, arka bahçedeki barbekünün etrafında toplanmış, bir önceki günden kalma çulsuz arkadaşlarının; dar şortlu, göbeği açık, uzun saçları sırtlarından aşağı inen kızların ve hatta başları tıraşlanmış veya tepelerinde topuzları ya da kalın örgüleri olan oğlanların bile. Her şeyin, herkesin bir tarzı vardı.

Ama burada renkler bulanık görünüyordu. Bir çeşit aynılık vardı – hava nasıl olursa olsun uzun kapriler giyen beyzbol şapkalı sporcular, şık bir şeymiş gibi zincirlerin ucunda sallanan anahtarlar; kot ve yün montlar giymiş kızlar; saçlarının uçları tuhaf renklerde boyanmış tiyatrocular. Giysileriniz, arabanız, arabanızdan yayılan müzik, bunların insanlara sizin kim olduğunuzu anlatması gerekiyordu. Ama burada sanki seri numaraları yok olmuş, parmak izleri silinmiş gibiydi. Alex bazen denizci montu giymiş, atkuyruğu saçı omzunda ölü bir hayvan gibi uzanan, yün şapkasının altında solgun suratlı başka bir kıza bakıp, *Sen kimsin?* diye düşünüyordu. *Kimsin sen?*

Mercy istisnaydı. Alex'in hiç kullandığını görmediği boynundaki simli iplerin ucundan sarkan, görünürde sonsuz çeşidi olan gözlükleriyle yaban çiçeği desenlerini kombinlemeyi seviyordu. Bugün onu dünyanın en genç eksantrik babaannesi gibi gösteren bir Noel yıldızı işlemeli brokar ceket giymişti. "Sesli konuşulmasından hoşlanırım," dedi Mercy.

Jonathan Edwards ortak salonuna girdiler ve sıcak hava rüzgârı üstlerine hücum etti. Kış günışığı çizgiler hâlinde deri koltuklara düşüyordu, yemek salonunun yüksek kirişleri ve taş cumbalarına utangaç bir girizgâhtı bu.

Mercy yanında kahkaha attı. "Sadece yemek yiyeceğin zaman seni böyle gülümserken görüyorum."

Bu doğruydu. Beinecke, Darlington'ın tapınağıysa yemek salonu da Alex'in her gün ibadet ettiği yerdi. Van Nuys'taki o izbe dairedeyken iyi günlerinde Taco Bell ve Subway'le, paraları olmadığındaysa mısır gevreğiyle beslenirlerdi - bazen kuru ve çok çaresiz kalırsa gazozla ıslatılmış. Her barbekü için Eitan'ın evine gittiklerinde bir paket sandviç ekmeği aşırırdı, böylece fıstık ezmesini sürecekleri bir şeyleri olurdu. Bir keresinde de Loki'nin kuru mamasını yemeye çalışmış fakat dişleri bunun üstesinden gelememişti. Annesiyle yaşadığı zamanlarda bile tüm besinleri dondurulmuş yiyecekler ve pilavdı; Mira, Herbalife satmaya başladıktan sonra ise tuhaf karışım içecekler ve besleyici gofretler. Alex haftalarca okula protein pudingi götürmüştü.

Her gün, günde üç öğün onu bekleyen sıcak yemeğin düşüncesi bile hâlâ hayret vericiydi. Ama bu onun ne yediği ya da ne kadar yediği konusunda bir değişiklik yaratmamıştı, sanki vücudu çok uzun zamandır bir şey yememiş ve aç kurda dönmüştü. Her saat midesi gurulduyor, Harkness'in zilleri gibi çalıyordu. Alex daima yanına iki sandviç ve peçeteye sarılmış çikolatalı kurabiyeler alıyordu. Sırt çantasındaki erzak güvenlik teminatı gibiydi. Eğer her şey biterse, her şey elinden alınırsa en az iki gün aç kalmazdı.

Mercy, "O kadar egzersiz yapman iyi bir şey," diye belirtti Alex ağzına bir kaşık dolusu granola tıkarken. Tabii ki yapmıyordu ve önünde sonunda metabolizması işbirliği yapmayı bırakacaktı ama Alex umursamıyordu. "Sence bu gece Omega Meltdown'da etek giymek aşırı mı kaçar?"

"Hâlâ o kulüp şeyine gidiyor musun?" Omega Meltdown, Mercy'nin o ve Alex'in sosyalleşmesi için Beş Parti Planı'nın bir parçasıydı.

"Bazılarımızın kendilerini ilginç yerlere götürecek yakışıklı kuzenleri yok, bu yüzden büyük bir parti teklifi gelene kadar, evet. Burası lise değil. Davet edilmeyi bekleyen ezikler olmak zorunda değiliz. Bir sürü güzel giysimi sana boşuna vermişim."

"Pekâlâ, sen etek giyersen ben de giyerim," dedi Alex. "Ta-

bii... bir etek ödünç almam gerekecek." Kimse o partiler için giyinmiyordu ama Mercy bir avuç tehlikeli madde tulumu giymiş oğlana güzel görünmek istiyorsa yapacakları şey buydu. "O dantelli botlarını giymelisin. Ben biraz daha yemek alacağım."

Basso belladonna, tepsisine fıstık ezmeli pankekler yığdığı sırada devreye girdi ve Alex birden ayılırken sertçe içini çekti. Sanki biri ensesinde buz gibi bir yumurta kırmış gibiydi. Ve elbette tam da o anda Profesör Belbalm vitray pencerenin altındaki masasından ona el salladı, pürüzsüz ve beyaz saçları dalgaların arasından çıkan bir fok başı gibi parlıyordu.

Alex, "Siktir," dedi sessizce ve Belbalm onu duymuş gibi dudaklarını büzünce sindi.

"Bana bir dakika ver," dedi Mercy'ye ve tepsisini masalarına koydu.

Marguerite Belbalm, Fransız olsa da kusursuz bir İngilizceyle konuşuyordu. Saçları kar beyazdı ve kemikten oyulup dikkatle başına yerleştirilmiş bir başlık gibi görünen, dümdüz, sıkı bir topuzla toplanmıştı ve pek az hareket ediyordu. Şık kıvrımları olan siyah, asimetrik giysiler giymişti ve Alex'in olduğu yerde kıpırdanmasına sebep olan bir sakinliği vardı. Alex, Jonathan Edwards oryantasyonundaki o narin, kusursuz formunu görmüştü ve biberli parfümünün kokusunu ilk aldığından beri ona hayrandı. Bir kadın çalışmaları profesörüydü, JE'nin başıydı ve kadrolu olmayı başaran en genç insanlardan biriydi. Alex kadrolu olmaktan ne kastedildiğini ya da "genç" kelimesinin otuz mu, kırk mı yoksa elli mi demek olduğunu bilmiyordu. Belbalm ışığa bağlı olarak bunlardan herhangi biri olabilirdi. Şu anda, Alex'in vücudundaki basso belladonna sayesinde, Belbalm otuzlarının başındaymış ve ak saçlarında uçuşan ışıltılar kayan yıldızlarmış gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi Alex ahşap sandalyelerden birinin arkasında dikilerek.

"Alexandra," dedi çenesini bükülmüş ellerinin üstüne koyarak. Bu kadına adının Galaxy olduğunu kabul ettirmek düşünü-

lemezdi. "Arkadaşınla hasbihâl ettiğinizi biliyorum ancak seni kaçırmam gerekecek." *Hasbihâl etmek* Alex'in duyduğu en muhteşem fiil olmalıydı. Bir de *istirahat etmek* vardı. "Bir dakikan var mı?" Soruları kulağa hiçbir zaman soru gibi gelmiyordu. "Ofisime gelirsin, olmaz mı? Konuşuruz."

Başım belada mı? diye sormak istese de Alex, "Tabii ki," dedi. İlk dönemin sonunda akademik yetersizlik denetimine alındığında Belbalm özenle döşenmiş ofisinde ona bu haberi vermişti. Alex'in üç ödevi önündeydi: Sosyoloji dersi için yazdığı örgütsel felaketlere dair *Doğru Şeyler*; Elizabeth Bishop'un "Late Air"ına dair yazdığı bir diğer yazısı ki Alex bunu kısa olduğu için seçmiş, hakkında söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını fark etmiş ve kâğıdını o uzun, güzel alıntılarla da dolduramamıştı; bir de Swift hakkındaki ders için yazdığı yazı, Alex bunun *Gulliver'in Gezileri*'nden dolayı eğlenceli olacağını düşünmüştü fakat onun okuduğu *Gulliver'in Gezileri*'nin çocuklar için olduğu ve anlaşılmaz orijinaliyle alakasının olmadığı ortaya çıkmıştı.

O gün Belbalm kâğıtların üzerinden uzanıp elini okşamış ve nazikçe Alex'e öğrenme güçlüğünü belirtmesi gerektiğini söylemişti. "Sen dislektiksin, değil mi?"

"Evet," diye yalan söylemişti Alex çünkü herkesten geri olduğunu açıklayacak bir sebebe ihtiyacı vardı. Alex, Belbalm'ı düzeltmediği için suçluluk duyması gerektiğini hissediyordu ama alabileceği tüm yardımı alacaktı.

Peki şimdi ne olmuştu? Alex'in tekrar çuvallaması için dönem fazlasıyla erkendi.

Belbalm göz kırpıp Alex'in elini sıktı. "Korkunç bir şey değil. Kaçmaya hazır gibi görünmene gerek yok." Parmakları soğuk ve kemikli, mermer kadar sertti; yüzük parmağında koyu gri, tek parça, büyük bir taş parlıyordu. Alex dik dik baktığını biliyordu ama bünyesindeki ilaç o yüzüğü bir dağ, bir mihrap, yörüngesindeki bir gezegen hâline getiriyordu. "Tek parçaları tercih ediyorum," dedi Belbalm. "Sadelik, hmm?"

Alex gözlerini ayırıp başını salladı. Kendisi Fashion Square

Alışveriş Merkezi'ndeki Claire's'ten aldığı üç seti beş dolara satılan küpelerden ikisini takıyordu. Sadelik.

"Gel," dedi Belbalm kalkıp zarif elini sallayarak.

"Ben çantamı alıp geleyim," dedi Alex. Mercy'ye döndü ve ağzına bir pankek tıkıp çılgınca çiğnedi.

"Bunu gördün mü?" dedi Mercy telefonunu Alex'e çevirerek. "Dün gece New Haven'dan bir kız öldürülmüş. Payne Whitney'nin önünde. Bu sabah cinayet mahallinden geçmiş olmalısın!"

"Lanet olsun," dedi Alex gözlerini Mercy'nin telefonunda gezdirerek. "Işıkları görmüştüm. Araba kazası falan olduğunu düşünmüştüm."

"Çok korkunç. Daha on dokuz yaşındaymış." Mercy kollarını ovaladı. "La Belle Belbalm ne istiyor? Makaleni düzenleyeceğiz sanıyordum."

Dünya ışıldıyordu. Alex her şeyi yapabilirmiş gibi hissediyordu, uyanık hissediyordu. Mercy cömertti ve Alex ilacın etkisi geçmeye başlamadan önce onunla çalışmak istiyordu ama yapabileceği bir şey yoktu.

"Belbalm'ın zamanı var ve programım konusunda onunla konuşmam gerek. Seninle odada buluşalım mı?"

O kız nefes alır gibi yalan söyleyebiliyor, demişti Len bir keresinde Alex için. Ölmeden önce çok şey söylemişti.

Alex yemek salonu ve avludan geçip ofisine kadar profesörün peşinden gitti. Mercy'yi arkasında bıraktığı için berbat hissediyordu. Mercy, Chicago'nun zengin bir banliyösünden geliyordu. Ebeveynlerinin ikisi de üniversitede öğretim görevlisiydi ve Mercy, Darlington'ı bile etkileyen bazı çılgın makaleler yazmıştı. O ve Alex'in hiçbir ortak noktası yoktu. Ama ikisi de kantinde yanında oturacak kimsesi olmayan insanlardı ve Alex, Goethe'nin ismini yanlış telaffuz ettiğinde Mercy gülmemişti. O ve Lauren'ın yanındayken burada bulunması gereken bir insanmış gibi davranması daha kolay oluyordu. Yine de La Belle Belbalm sizi çağırmışsa karşı çıkmazdınız.

Belbalm'ın sürekli ofisin dışındaki masanın etrafında dolaşan iki asistanı vardı. Bu sabahki enerjik ve sevimli Colin Khatri'ydi. Colin, Parşömen ve Anahtar üyelerindendi ve bir çeşit kimya dehasıydı.

"Alex!" diye seslendi sanki partinin en çok beklenen konuğuymuş gibi.

Colin'in heyecanı Alex'e hep samimi gelmişti ama saf enerjisi bazen avucuna kalem saplamak gibi ani bir şiddet uygulama isteği uyandırıyordu. Belbalm zarif mantosunu rafa bıraktı ve Alex'i odasına çağırdı.

"Çay, Colin?" diye seslendi.

"Elbette," dedi Colin hevesle, asistandan ziyade bir uşak gibiydi.

"Teşekkürler hayatım."

Ceket, dedi Colin ses çıkarmadan ağzını oynatarak. Alex ceketini çıkardı. Bir keresinde Colin'e Belbalm'ın cemiyetler hakkında ne bildiğini sormuştu. "Hiçbir şey," demişti Colin. "Eski kurtların seçkincilik saçmalıklarından olduğunu düşünüyor."

Belbalm yanılmıyordu. Alex her sene cemiyetler tarafından seçilen insanları özel yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Onlara dair sihirli bir şeylerin olması gerektiğini düşünmüştü. Ama onlar sadece gözde insanlardı: vârisler, başarılılar, karizma kraliçeleri, *Daily News* editörü, Amerikan futbolu takımının kaptanı, kimsenin izlemek istemediği *Kör Atlar* oyununda özellikle heyecan verici bir performans sergilemiş çocuğun teki. Yatırım fonu ve yenilikçi genç şirketlerini yönetmeye devam edecek, yönetici unvanı alacak insanlar.

Alex, Belbalm'ı içeri doğru takip etti ve ofisin sükûnetinin onu sarıp sarmalamasına izin verdi. Raflara kitaplar yerleştirilmişti, Belbalm'ın seyahatlerinden objeler özenle sergileniyordu: denizanası şeklinde bir üfleme cam sürahi, bir çeşit antika ayna ve pencere kenarındaki geometrik heykele benzeyen beyaz, seramik saksılarda çiçek açmış bitkiler. Günışığı bile burada daha nazikti sanki.

Alex derin bir nefes aldı.

"Parfüm fazla mı geldi?" diye sordu Belbalm gülümseyerek.

"Hayır!" dedi Alex yüksek sesle. "Parfüm harika."

Belbalm zarafetle masasının arkasındaki sandalyeye yerleşti ve Alex'e karşısındaki yeşil, kadife koltuğa geçmesini işaret etti.

"Le Parfum de Thérèse," dedi Belbalm. "Edmond Roundnitska. Yirminci yüzyılın en muhteşem burunlarındandı, bu kokuyu eşi için tasarlamış. Sadece onun kullanmasına izin veriliyormuş. Romantik, değil mi?"

"O zaman–"

"O zaman ben nasıl mı kullanıyorum? Eh, ikisi de ölmüş ve kazanılması gereken para varmış, böylelikle Frédéric Malle parfümü biz köylüler alabilelim diye satışa çıkarmış."

Köylü yoksul insanların kullandığı bir kelime değildi. Tıpkı *klas* kelimesinin klas insanların kullandığı bir kelime olmadığı gibi. Ama Belbalm, Alex'i de dahil edecek bir şekilde gülümsüyordu, bu yüzden Alex de bir o kadar bilgili göründüğünü umduğu bir şekilde gülümsedi.

Colin kırmızı kilden bir çay setinin olduğu tepsiyi elinde dengeleyerek geldi ve tepsiyi masanın kenarına bıraktı. "Başka bir şey?" diye sordu umutla.

Belbalm onu kışkışladı. "Git ve önemli şeyler yap." Çay doldurup Alex'e bir bardak uzattı. "Krema ve şeker istersen alabilirsin. Ya da burada taze nane var." Ayağa kalkıp pencere kenarındaki bitkiden ince bir dal kopardı.

"Nane lütfen," dedi Alex, dalı aldı ve Belbalm'ın hareketlerini taklit etti: Yaprakları ezdi ve onları kendi bardağına attı.

Belbalm tekrar oturdu, bir yudum aldı. Alex de aynısını yaptı ve sonra dili yanınca irkilişini gizledi.

"Zavallı kız hakkında olanları duymuşsundur diye düşünüyorum?"

"Tara?"

Belbalm'ın ince kaşları kalktı. "Evet, Tara Hutchins. Onu tanıyor muydun?"

"Hayır," dedi Alex kendi aptallığına kızarak. "Olanları okumuştum."

"Korkunç bir şey. Daha korkunç bir şey söyleyip öğrenci olmadığına sevindiğimi itiraf edeceğim. Bu, kaybın acısını hafifletmiyor elbette."

"Tabii." Ama Alex, Belbalm'ın tam olarak bunu söylediğine epey emindi.

"Alex, Yale'dan ne istiyorsun?"

Para. Alex, Marguerite Belbalm'ın böyle bir cevabı son derece inceliksiz bulacağını biliyordu. *Onları ilk ne zaman gördün?* diye sormuştu Darlington. Belki bütün zengin insanlar yanlış soruları soruyordu. Alex gibi insanlar için sorulacak soru asla *ne istiyorsun* olmazdı. *Ne kadar alabilirsin?* Olurdu hep. Hayatta kalmak için? İşler her zamanki gibi rayından çıkınca ki hep çıkardı, annene bakabilmek için?

Alex hiçbir şey söylemedi ve Belbalm tekrar denedi. "Neden sanat okulu yerine buraya geldin?" Lethe onun için resimler, sahte bir başarı öyküsü ve akademik kusurlarını örtmesi için coşkulu tavsiye mektupları ayarlamıştı.

"Resimde iyiyim ama başarılı olacak kadar iyi değilim." Bu doğruydu. Büyü, yetenekli ressamlar ya da usta müzisyenler çıkarabilirdi ama dehalar yaratamazdı. Programına seçmeli resim dersleri eklemişti çünkü böylesi beklenirdi. Akademik hayatının en kolay kısmının bu olduğu kesindi, zira fırçayı onun eli kıpırdatmıyordu. Sandow'un önerisini hatırlayıp eskiz defterleri aldığında eline sanki motor takılmış gibi resim yapmıştı ama imgeler onun içinde bir yerden geliyordu – lavabodan su içen yarı çıplak Betcha, sırtında çırpınan kral kelebeği kanatlarıyla Hellie'nin profilden görüntüsü.

"Seni sahte alçak gönüllülükle suçlamayacağım. Kendi yeteneklerini bildiğine inanıyorum." Belbalm çayından bir yudum daha içti. "Dünya iyi olan fakat gerçekten harikulade olmayan sanatçılara kötü davranıyor. Evet. Peki, ne istiyorsun? İstikrar? Düzenli bir iş?"

"Evet," dedi Alex ve tüm çabalarına rağmen sesi biraz aksi çıkmıştı.

"Beni yanılttın Alexandra. Bunları istemek suç değil. Sadece konforlu hayatından hiç ödün vermemiş insanlar buna burjuvalık deyip alay eder." Göz kırptı. "En hararetli Marksistler hep erkekler olmuştur. Musibetler kadınları fazla kolayca bulur. Hayatlarımız tek bir hamlede, tek bir sert dalgada mahvolabilir. Ve para? Para akıntı bizi sürüklerken tutunduğumuz kayadır."

"Evet," dedi Alex öne doğru eğilerek. Annesinin bir türlü anlamadığı şey buydu. Mira sanatı ve gerçeği ve özgürlüğü seviyordu. Makinenin bir parçası olmak istemiyordu. Ama makinenin umurunda değildi. Makine onu ezmeye, dişlilerinin arasında sıkıştırmaya devam ediyordu.

Belbalm bardağını tabağa koydu. "Peki paran olduğunda, kayaya tutunmayı bırakıp üstüne tırmandığında oraya ne inşa edeceksin? Kayanın üstünde durduğunda ne öğüt vereceksin?"

Alex tüm hevesinin kaçtığını hissetti. Gerçekten söyleyecek bir şeyinin, verecek bir aklının olması mı gerekiyordu? Okula gitmeye devam edin? Uyuşturucu kullanmayın? Yanlış adamlara bulaşmayın? Yanlış adamların size bulaşmasına izin vermeyin? Hak etmeseler bile ebeveynlerinize iyi davranın çünkü sizi dişiye götürecek paraları var? Küçük hayaller kurun? Sevdiğiniz kızın ölmesine izin vermeyin?

Sessizlik uzadı. Alex çayın üstünde yüzen nane yapraklarına baktı.

"Pekâlâ," dedi Profesör Belbalm içini çekerek. "Sana bunları sunuyorum çünkü seni başka nasıl motive edebilirim bilmiyorum Alex. Neden önemsediğimi merak ediyor musun?"

Umursuyor olmuştu. Sadece Belbalm'in IL başı olarak görevini ciddiye aldığını, öğrenci ilerlemesinin onun yönetimi altında olduğunu düşündüğünü sanmıştı. Yine de başını onaylarcasına salladı.

"Hepimiz bir yerden başlarız Alex. Buradaki görevim öğrencilerime sadece yeteneklerini değil, aynı zamanda sınırlarını da anlamalarına yardım etmek."

muşlar. Sen açsın ve ben açlığa saygı duyarım." İki parmağıyla masasına vurdu. "Ama *ne için* açsın? Gelişiyorsun, bunu görüyorum. Yardım alıyorsun sanırım ve bu iyi. Zeki bir kız olduğun ortada. Akademik yetersizlik uyarısı üzücü ama beni asıl endişelendiren şey seçtiğin derslerin kolay olmaları dışında gerçek bir ilgi belirtisi taşımamaları. Burada öylece idare edemezsin."

Edebilirim ve edeceğim, diye düşündü Alex. Ama tek söylediği, "Özgünüm," oldu. Samimiyetle söylemişti. Belbalm onun bırakabileceği gizli bir potansiyel arıyordu ve Alex onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

Belbalm özrünü savuşturdu. "Ne istediğini düşün Alex. Bu, burada bulabileceğin bir şey olmayabilir. Ama bulabileceğin bir şeyse kalmana yardım etmek için elimden geleni yaparım."

Alex'in istediği buydu, bu ofisin mükemmel huzuru, pencereden içeri giren nazik ışık, dantel demetleri gibi büyüyen nane, leylağan ve mercanköşk.

"Yaza dair planın var mı?" diye sordu Belbalm. "Burada kalmayı düşünür müsün? Benim için çalışmayı?"

Alex'in başı hızla yukarı kalktı. "Ben sizin için ne yapabilirim ki?"

Belbalm güldü. "Isabel ve Cedric'in karmaşık işler yaptığını mı sanıyorsun? Takvimimi düzenliyorlar, dosyalama işlerimi yapıyorlar, ben yapmak zorunda kalmayayım diye hayatıma çekiciliği veriyorlar. Üstesinden gelebileceğine kuşkum yok. Yazılarını burada devam ettirebileceğin seviyeye taşımanı sağlayabileceğini düşündüğüm bir kompozisyon yaz kampı var. Kariyer yönüyle vaktiyle yapacağın şey hakkında düşünmeye başlayabilirsin. Geride kaldı. Bu yönde istemiyorum Alex."

Sıçramak için, nefes almak için bir yaz. Alex itirazlar konusunda iyiydi. Öyle olmak zorundaydı. Anlaşmaya varmadan evden çıkıp gidersem ne olacağını bilmek zorundaydım. Yalnızca dünyayı boyunca beta çıkıp ilerleme ihtimalinin pek olmadığını da biliyordu. Burunuzun buradayken farklıydı. Yardımları onu incitmek değiyor, hayatını başa çıkılabilir ve üstesinden gelinebilir

kılıyordu. Ama Darlington gitmişti, kimbilir ne kadar sürecekti ve Alex yerinde saymaktan yorulmuştu.

Belbalm nefes alabileceği, iyileşebileceği, plan yapabileceği, kaynaklarını toparlayabileceği, gerçek bir Yale öğrencisi olabileceği üç ay sunuyordu. Sadece Lethe'de rolünü oynayan biri olmayacaktı.

"Nasıl olacak?" diye sordu Alex. Bardağını koymak istiyordu ama elleri öyle fena titriyordu ki şangırdayacağından korkuyordu.

"Bana gelişmeye devam edebileceğini göster. Seneyi güçlü bitir. Ve bir daha sana ne istediğini sorduğumda bir cevap bekliyorum. Atölyemi biliyor musun? Dün gece toplanmıştık ama haftaya tekrar toplanacağız. Buna katılmakla başlayabilirsin."

"Bunu yapabilirim," dedi ama pek de emin değildi. "Bunu yapabilirim. Teşekkürler."

"Bana teşekkür etme Alex." Belbalm çay fincanının kırmızı kenarı üstünden baktı. "Sadece işi yap."

Alex ofisten çıkarken hafif hissediyordu, Colin'e el salladı. Kendini avlunun sessizliğinde buldu. Bazen böyle oluyordu – bütün kapılar kapalı, derse ya da yemeğe giden kimse olmaz, bütün pencereler soğuk yüzünden örtülürdü ve sessizlikle baş başa kalırdınız. Alex etrafını çevreleyen binaların terk edilmiş olduğunu hayal ederek sükûnetin kendini sarmasına izin verdi.

Kampüs yazın nasıl olurdu? Böyle sessiz mi? Nemli ve kimsesiz, camdan bir sera gibi. Alex kış tatilini Il Bastone'da tıkılı kalıp Lethe'nin onun için aldığı dizüstü bilgisayardan film izleyerek, Dawes'ın geleceğinden korkarak geçirmişti. Annesiyle Skype'tan görüşmüş ve sadece pizza ile noodle yemek için dışarı çıkmıştı. Griler bile kaybolmuştu, sanki öğrencilerin heyecanı ve öfkesi olmayınca onları kampüse çeken bir şey kalmamıştı.

Alex durgunluğu, yazın getirebileceği geç sabahları düşündü. Colin ve Isabel'in oturduğu masanın arkasında oturabilir, çay demleyip JE web sayfasını güncelleyebilir, yapılması gereken ne

varsa yapabilirdi. Müfredattaki derslerini alabilirdi. Okumalarını önden yapabilir, kompozisyon derslerine katılabilirdi böylelikle Mercy'ye bu kadar yük olmazdı – Mercy'nin seneye onunla aynı odada kalmak isteyeceğini varsayarak yani.

Seneye. Sihirli kelime. Belbalm, Alex'e olması mümkün bir geleceğe giden bir köprü inşa etmişti. Alex'in sadece onu geçmesi gerekiyordu. Alex'in annesi eve, California'ya dönmediğinde hayal kırıklığına uğrayacaktı... Uğrar mıydı? Belki böylesi daha kolaydı. Alex ona Yale'a gideceğini söylediğinde Mira ona öyle bir hüzünle bakmıştı ki kafasının güzel olduğunu sandığını anlaması Alex'in uzun bir dakikasını almıştı. Alex boş avlunun fotoğrafını çekti ve annesine gönderdi. *Soğuk bir sabah!* Anlamsızdı ama iyi olduğunun ve *burada* olduğunun bir kanıtıydı, yaşam delili.

Derse gitmeden önce banyoya uğradı, parmaklarını saçlarından geçirdi. O ve Hellie makyaj yapmayı, az miktardaki nakit paralarını simli göz kalemi ve dudak parlatıcısına harcamayı severdi. Bazen makyaj yapmayı özlüyordu. Burada makyaj başka bir anlama geliyordu; çok çabaladığı sinyalleri gönderiyordu ki bu da kabul edilemezdi.

Alex bir saat İspanyolca II dersine maruz kaldı – sıkıcı fakat üstesinden gelinebilirdi çünkü tek gereken ezberdi. Herkes Tara Hutchins hakkında konuşuyordu ama kimse onu ismiyle anmıyordu. Ölen kızdı o, cinayet kurbanı, bıçaklanan kasabalı. İnsanlar olaydan etkilenenler için yardım hatlarından ve acil terapilerden bahsediyordu. İspanyolca dersine onu getiren teknik asistan öğrencilere karanlık çöktükten sonra kampüs güvenli yürüme hizmetini kullanmalarını hatırlatıyordu. *Ben hemen yakınındaydım. Ben olay olmadan bir saat önce oradan geçmiştim. Ben her gün oradan geçiyorum.* Alex tekrar tekrar aynı şeyleri duymuştu. Endişe vardı, biraz da utanç – ne kadar çok dükkân kampüse taşınırsa taşınsın New Haven'ın hiçbir zaman Cambridge olamayacağının başka bir delili. Ama kimse gerçekten korkmuş görünmüyordu. *Çünkü Tara sizden biri değildi*, diye düşündü Alex çantasını toplarken. *Hepiniz hâlâ güvendesiniz.*

Alex'in dersten sonra boş iki saati vardı ve yurttaki odasına gidip arakladığı sandviçleri yemek, Sandow'a raporunu yazıp İngilizce dersine gitmeden önce basso belladonna etkisiyle uyumak niyetindeydi.

Bunun yerine kendini ayakları onu Payne Whitney'ye götürürken buldu. Yol ayrımı artık kapalı değildi ve kalabalık dağılmıştı fakat spor salonunun dışındaki çorak, üçgen alanı çevreleyen polis bantları hâlâ duruyordu. Gelip geçen öğrenciler buraya kaçamak bakışlar atıyor, soğuk gri günışığında bu kadar korkunç bir şeye bakmak onları utandırmış gibi adımlarını hızlandırıyorlardı. Bir polis arabası yürüyüş yolunun yarısına park edilmişti ve sokağın karşısında haber arabası duruyordu.

Dekan Sandow ve Yale yönetiminin kalanının bu sabah hasar kontrolü konusunda pek çok can sıkıcı toplantı gerçekleştirdiğini düşünüyordu. Yale, Princeton, Harvard ve bulundukları şehirler arasındaki ayrımı anlamıyordu. Hepsi aynı hayali kasabalardaki, aynı ayırması imkânsız bölgelerdi. Fakat Lauren ve Mercy'nin New Haven'a gülüşlerinden belli olduğu üzere şehir ve üniversite, diğer üniversitelerden daha az Sarmaşık Ligi'nde görülüyordu. Kampüse yakın bir cinayet, kurban bir öğrenci olmasa bile iyi bir tanıtım olamazdı.

Alex, Tara'nın öldürüldüğü yere mi yoksa cesedinin spor salonunun önüne fırlatıldığı yere mi baktığını merak etti. İçtepi etkisindeyken o görevliye sorabilirdi. Ama ilk seçenek olduğunu düşünmek zorundaydı. Bir cesetten kurtulmak istiyorsanız onu yoğun bir yol ayrımının ortasına atmazdınız.

Zihninde Hellie'nin ayakkabısının, o pembe, jölemsi sandaletinin ojeli ayağından kayışının imgesi belirdi. Hellie'nin ayakları büyük, parmakları birbirine yapışıktı, derisi kalın ve nasırlıydı – güzel olmayan tek yanı.

Ben burada ne arıyorum? Alex cesedin bulunduğu yere daha fazla yaklaşmak istemiyordu. *Sevgilisi yapmış.* Görevlinin ona söylediği buydu. Satıcı olan erkek arkadaşıydı. Bir çeşit tartışma yaşamışlardı. Yaralar son derece ağırdı ama çocuk kafayı çekmişse aklından nelerin geçtiğini kim bilebilirdi ki?

Yine de olay yeriyle ilgili aklını kurcalayan bir şey vardı. Dün gece Grove Caddesi'nden gelmişti ama şimdi ayrımın diğer tarafındaydı, Baker Hall yurtlarının ve Tara'nın bulunduğu boş, buz tutmuş zemininin tam karşısında. Bu açıdan bakınca her şeyin görünüşünde tanıdık bir yan vardı – iki cadde, Tara'nın öldüğü ya da atıldığı yerde toprağa saplanmış kazıklar. Farklı gelmesinin sebebi kalabalık olmadan, günışığında görmesi miydi? Yanlış bir déjà vu algısından? Ya da belki basso belladonna vücudunu terk ederken ona oyunlar oynuyordu? Lethe günlükleri onun ne kadar güçlü olduğuna dair uyarılarla doluydu.

Alex, Hellie'nin ayakkabısının parmağının ucunda kısa bir süre sallanışını, sonra tak diye yere düşüşünü hatırladı. Len, Hellie'nin gevşek bedeninin ağırlığıyla mücadele ederek Alex'e dönmüştü, elleri Hellie'nin koltuk altlarındaydı. Betcha, sanki bir çeşit dans ediyorlarmış gibi Hellie'nin dizlerini kalçalarına dayamıştı. "Hadi," demişti Len. "Kapıyı aç Alex. Aç da çıkalım."

Aç da çıkalım.

Anıyı savuşturdu ve spor salonunun önündeki bir grup Gri'ye baktı. Bugün daha azlardı ve ruh hâlleri –ruh hâli diye bir şeyleri varsa– normale dönmüştü. Damat ise hâlâ oradaydı. Alex'in tüm çabalarına rağmen hayaleti görmezden gelmek zordu – ütülü pantolon, parlak ayakkabılar, eski bir filmden çıkmışa benzeyen yakışıklı yüz; büyük, koyu renk gözler ve yumuşak bir dalgayla alnından geriye kıvrılmış siyah saçlar. Bu etki sadece silahın göğsüne ateş ettiği yerdeki büyük, kanlı lekeyle bozuluyordu.

O gerçekten musallat olan bir hayaletti. Tül'ün katmanlarını aşıp varlığını hissettirebilen, pencereleri titreten, bir zamanlar ailesinin araba fabrikası olan yerdeki –nişanlısını ve kendini öldürdüğü yerdeki– park alanında duran arabaların alarmlarını öttüren bir Gri. Orası New England'daki korku turlarının en sevilen yeriydi. Alex bakışlarının daha fazla oyalanmasına izin vermedi ama gözünün ucuyla Damat'ın gruptan ayrılıp ona doğru geldiğini gördü.

Gitme zamanı. Grilerin ilgisini çekmek istemiyordu, özellikle herhangi bir gerçek, fiziksel forma girebilen Grilerin. Ona sırtını döndü ve aceleyle kampüsün merkezine yöneldi.

Vanderbilt'e geri geldiğinde ilacın etkisi geçmişti. Alex hayatının en kötü gribinden çıkmış gibi zayıf ve bitkin hissediyordu. Sandow'a yazacağı rapor bekleyebilirdi. Zaten söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Uyuyacaktı. Belki yazın rüyasını görürdü. Hâlâ parmaklarındaki nanenin kokusunu alabiliyordu.

Gözlerini kapattı ve Hellie'nin yüzünü gördü, güneşin ağarttığı solgun kaşlarını ve dudağına yapışmış kusmuğu. Tara Hutchins'in suçuydu bu. Sarışınlar Alex'e hep Hellie'yi hatırlatırdı. Ama neden cinayet yeri o kadar tanıdık görünüyordu? O trafik akışının arasında kalmış, kimsesiz, çorak toprak parçasında ne görmüştü?

Hiçbir şey. Sadece çok fazla uykusuz gece geçirmişti, Darlington'ın fısıltıları çok fazla kulaklarındaydı. Tara hiç de Hellie gibi değildi. Hellie'nin kötü bir çakması gibiydi.

Hayır, dedi kafasının içinde bir ses ve o ses Hellie'nindi. Kaykayının üstünde duran, o kocaman ayaklarının üstünde bir öne bir arkaya sallanan, dengesi kusursuz olan Hellie. Rengi küle dönmüştü. Bikini üstünde son yemeğinin kırıntıları vardı. *Tara, benim. Tara, ikinci bir şansı olmayan sensin.*

Alex uyku dalgasından sıyrılmaya çalıştı. Oda karanlıktı, o tek ve dar pencereden küçük bir ışık süzülüyordu.

Hellie gideli çok olmuştu, onu inciten insanlar da öyle. Ama biri Tara Hutchins'i de incitmişti. Cezalandırılmamış biri. Henüz.

Dedektif Turner'a bırak. Hayatta kalan Alex'in söylediği buydu. *Rahat ol. Boş ver. Notlarına odaklan. Yazı düşün.* Alex, Belbalm'ın yarattığı köprüyü görebiliyordu. Onu geçiyordu.

Basso belladonna damlası için çekmecesine uzandı. Bir öğlen daha. Tara Hutchins'i sonsuza dek gömüp yoluna devam etmeden önce ona bu kadarını verebilirdi. Hellie'yi gömdüğü gibi.

Aurelian; filozof krallar, büyük birleştiriciler olmak isteyenlerin evi. Aurelian liderlik ideallerini kucaklamak ve güya, cemiyetlerin en iyilerini bir araya getirmek için kurulmuştur. Kendilerini bir tür Yeni Lethe olarak bellemiş ve tüm cemiyetlerin üyelerinden oluşan bir liderlik konseyi oluşturmuşlardır. Ne var ki bu uzun sürmemiştir. Heyecanlı tartışmalar kaba kavgalara dönüşmüş, yeni üyeler alınmış ve kısa süre sonra diğer Tül Cemiyetleri gibi bir topluluk olarak davranmaya başlamışlardır. Nihayetinde sihirleri en çok çalışan profesyonellere uyan, temel bir geçerliliğe sahiptir. Bu, onları daha ince hassasiyetlere sahip kimseler tarafından alay konusu yapmıştır fakat Aurelianlar kendi "mozole"lerinden menedilip kalıcı bir adresten yoksun kaldıklarında, diğer Cemiyetler gibi batağa düşmek yerine kendilerini en iyi fiyatı verene pazarlayarak ayakta kalmayı başarmışlardır.

–*Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet Protokol ve Prosedürleri*'nden

Herhangi bir *tarzdan* yoksunlar. Elbette zaman zaman bir senatörü veya orta tanınmışlıkta bir yazarı parlatıyorlar ama Aurelian geceleri hep elinize merak uyandırıcı bir mahkeme davasının dosyası verilmiş gibi hissettiriyor. Heyecanlı başlıyorsunuz, sonra ikinci sayfada sadece bir sürü laf kalabalığı olduğunu ve pek bir olayı olmadığını anlıyorsunuz.

–*Michelle Alameddine'in Lethe Günleri Güncesi*
(Hopper Akademisi)

6

Geçen Sonbahar

Darlington en kolayından başladı: Aurelian'la. Büyük efsunların sömestrin ilerleyen zamanlarına kadar bekleyebileceğini düşünmüştü ve Il Bastone'un alt katına inip Alex'i kadife koltuğun ucunda başparmağını kemirirken bulduğunda doğru kararı verdiğini biliyordu. Dawes farkında değil gibi görünüyordu, dikkatini *A Companion to Linear B*'ye vermişti ve ses engelleyici kulaklıkları yerli yerindeydi.

"Hazır mısın?" diye sordu Darlington.

Alex ayağa kalktı ve avuçlarını kotuna sildi. Darlington ona çantalarındaki koruma malzemelerini gözden geçirtti, hiçbir şey unutmadığını görmekten memnun olmuştu.

"İyi geceler Dawes," dedi kabanlarını koridordaki askıdan alırlarken. "Geç gelmeyiz."

Dawes kulakları boynuna kaydırdı. "Tütsülenmiş somon, yumurta ve dereotlu sandviçimiz var."

"Sorayım mı?"

"Ve terbiyeli tavuk çorbası."

"Bir melek olduğunu söylerdim ama sen çok daha ilginçsin."

Dawes kıkırdadı. "Pek sonbahar çorbası değil."

"Sonbahar bitmek üzere ve çorbadan daha çok güç veren bir şey yok." Ayrıca Hiram'ın iksirinden bir yudum aldıktan sonra ısınmak zor oluyordu.

Dawes yazısına dönerken gülümsedi. Yemek becerilerinin övülmesinden neredeyse bursunu almak kadar hoşlanıyordu.

Orange'tan Park'a ve kampüse doğru geri inerlerken hava açık ve soğuktu. Bahar New England'a yavaş yavaş gelirdi ama sonbahar keskin bir dönüş gibiydi. Bir an yazlık pamuklularınızın altında terler, bir an sonra solan mavi gökyüzünün altında titrerdiniz.

"Bana Aurelian'dan bahset bakalım."

Alex nefesini üfleyerek verdi. "1910'da kurulmuş. Odaları Sheffield-Sterling-Strathcona Hall'da tahsis edilmiş–"

"Çeneni yorma. Herkes oraya SSS der."

"SSS. 1932 onarımları sırasında."

"Kemikdaşların ameliyathanelerini kapattığı sıralarda," diye ekledi Darlington.

"Neylerini?"

"İlk kehanetinde öğrenirsin. Sadece ilk yolculuğumuz için eğitim çarkların dönmeye başlasın diye düşündüm." Alex Stern'ün temelini Kemikdaşların önünde almasındansa hevesli, cömert Aurelianların arasında alması daha iyiydi. "Üniversite, hizmetlerinden dolayı Aurelianlara o odaları veriyor."

"Hangi hizmetler?"

"Sen söyle Stern."

"Şey, logomanside ustalaşmışlardır, söz büyülerinde. Kontratlı bir şeyle mi başlamışlardı?"

"1910'da Sachem Ormanı'nın satın alınmasıyla. Sachem Ormanı devasa bir toprak alımı ve üniversite alımın asla tartışmaya açılmamasını istemiş. O bölge şimdi Bilim Tepesi olarak biliniyor. Başka?"

"İnsanlar onları pek ciddiye almıyor."

"İnsanlar?"

"Lethe," diye düzeltti. "Diğer cemiyetler. Çünkü gerçek bir mozoleleri yok."

"Ama biz o insanlar gibi değiliz Stern. Biz züppe değiliz."

"Sen kesinlikle bir züppesin Darlington."

"Eh, o tür bir züppe değilim. İki gerçek endişemiz var: Sihirleri işe yarıyor mu ve tehlikeli mi?"

"Yarıyor mu?" diye sordu Alex. "Tehlikeli mi?"

"İki sorunun cevabı da bazen. Aurelian bozulmaz sözleşmelerde, bağlayıcı yeminlerde, okuyucusunu gerçek anlamda uyutan hikâyelerde ustalaşmıştır. 1989'da bir milyoner yatının kamarasında komaya girmiş. Yanında *God and Man at Yale*'ın bir kopyası bulunmuş. Biri göz atmayı akıl edebilseymiş diğer versiyonlarında bulunmayan bir giriş kısmı bulurmuş – Aurelianlar tarafından yazılmış bir kısım. Winston Churchill'in son sözlerinin 'Hepsinden bıktım' olduğunu bilmek de ilgini çekebilir."

"Winston Churchill'i Aurelianların öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Bu sadece spekülasyon. Ama Grove Caddesi Mezarlığı'ndaki ölülerin yarısının sırf mezar taşı sözleri Aurelian üyeleri tarafından yazıldığı için mezarlarında kaldıklarını doğrulayabilirim."

"Bana epey güçlü gibi geldiler."

"Bu, Aurelian hâlâ arazili cemiyetlerden biriyken yapılan eski büyülerden. Üniversiteyle olan birliktelik kontratları bozulunca evlerinden atılmışlar. Suçları küçüklere alkol servis etmekmiş ama işin aslı Yale, Aurelianların ilk kontratta çuvalladığını düşünüyor. 405. odayı kaybetmişler ve yaptıkları işler o zamandan beri dengesiz hâle gelmiş. Bugünlerde çoğunlukla gizlilik sözleşmeleri ya da ilham büyüleri yapıyorlar. Bu gece göreceğimiz şey de bu."

Woodbridge Hall'un yönetim ofisini, sonra da Parşömen ve Anahtar Cemiyeti'nin altın siperlerini geçtiler. Anahtarcılar sonraki ritüellerini iptal etmişti ancak bu Lethe için daha az iş anlamına gelmiyordu –Kitap ve Yılan Cemiyeti perşembe geceleri onların yerine geçmekten mutluluk duyardı– fakat Darlington, Anahtarların arasında gerçekte neler döndüğünü merak ediyordu. Efsunlarının zayıfladığına, arızalı ya da hiç açılmayan portallara dair söylentiler vardı. Dedikodu olabilirdi, sonuçta Tül Cemiyetleri ketum, rekabetçi ve ufak dedikodulara eğilimliydi. Fakat Darlington, Dante'sini muhtemel bir karmaşaya sürüklemeden önce gecikmeyi Parşömen ve Anahtar'ın neler karıştırdığını öğrenmek için fırsat olarak kullanacaktı.

"Aurelian tehlikeli değilse bizim neden orada olmamız gerekiyor?" diye sordu Alex.

"İşlemin bölünmemesini sağlamak için. Özellikle bu ritüel birçok Gri çekmeye meyillidir."

"Neden?"

"Bütün o kan yüzünden." Alex'in adımları yavaşladı. "Lütfen bana kan görünce fena olduğunu söyleme. Azıcık kan pıhtısına dayanamıyorsan dönemi atlatamazsın."

Darlington anında kendini pislik gibi hissetti. California'da yaşadıklarından sonra Alex elbette ürkek davranacaktı. Bu kız gerçek bir travmaya tanık olmuştu, Darlington'ın alıştığı ölüm tiyatrolarından birine değil.

"Sorun yok," dedi Alex ama çantasının sapını sımsıkı tutuyordu.

Beinecke Plaza'nın ıssız düzlüğüne girdiler, kütüphanenin pencereleri amber parçaları gibi parlıyordu.

"Olmayacak," diye söz verdi Darlington. "Burası kontrollü bir ortam ve yaptıkları şey basit bir büyü. Biz bu gece sadece savuşturucular olarak görev yapacağız."

"Tamam."

Tamammış gibi görünmüyordu.

Kütüphanenin döner kapısını itip yüksek tonozlu antreye girdiler. Gordon Bunshaft kütüphaneyi kutu içinde kutu olarak tasvir etmişti. Boş güvenlik masasının arkasında rafları kitaplarla dolu, devasa bir cam bloktan duvar tavana kadar uzanıyordu. Gerçek kütüphane burasıydı, bu yığınlar, Beinecke'nin kâğıt ve parşömenden kalbi. Etrafını saran dış yapı giriş görevi görüyordu, bir kalkan, sahte bir deri. Dört bir yanındaki büyük pencereler boş yapıyı bambaşka gösteriyordu.

Uzun bir masa, güvenlik masasından çok uzak olmayan bir yere, kütüphanenin koleksiyonlarının sergilendiği dönen sergi kutularının ve tepesinden aydınlatılmış Gutenberg İncili'nin kendi küçük, cam küpünün bulunduğu yerden güvenli bir uzaklığa yerleştirilmişti. İncil'in her gün tek bir sayfası çevriliyordu. Tanrım, Darlington burayı seviyordu.

Aurelianlar masanın etrafında dönüyordu, şimdiden fildişi pelerinlerini giymiş, gergince sohbet ediyorlardı. Sırf bu enerji bile muhtemelen Grileri çekmeye başlamak için yeterliydi. Josh Zelinski, delegasyonun şimdiki başkanı, gruptan ayrıldı ve onları karşılamak için aceleyle yürüdü. Darlington onu birkaç Amerikan çalışmaları seminerinden tanıyordu. Mohawk tarzı saçları vardı, üstüne büyük gelen şeyleri seviyordu ve *çok* konuşuyordu. Kırklarındaki bir kadın onun peşine takıldı, bu gecenin Kayser'i, ritüele başkanlık etmesi için seçilen kadın mezun oydu. Darlington onu geçen sene kat malikleri kurulu yönetim belgelerinin kaleme alınması için düzenlenen bir Aurelian ritüelinden tanıyordu.

"Amelia," dedi ismi hatırlayarak. "Seni tekrar görmek ne hoş."

Kadın gülümsedi ve Alex'e baktı. "Bu, yeni sen misin?" İlk senesinde Michelle Alameddine ona etrafı gezdirirken Darlington için de aynı soruyu sormuşlardı.

"Yeni Dante'mizle tanışın. Alex, Los Angeles'tan."

"Güzel," dedi Zelinski. "Hiç film yıldızı tanıyor musun?"

"Bir keresinde Oliver Stone'un havuzunda çıplak yüzmüştüm, sayılır mı?"

"O da orada mıydı?"

"Hayır."

Zelinski gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Gece yarısı başlayacağız," dedi Amelia.

Bu, onlara ritüel masasının etrafında bir alan kurmaları için yeterince zaman bırakıyordu.

"Bu ritüelde Grileri tamamen engelleyemeyiz," diye açıkladı Darlington, Alex'le birlikte masanın etrafını dolaşıyor ve oluşturacakları yolu belirliyordu. "Sihir, Tül kanallarının açık kalmasını gerektiriyor. Şimdi bana ilk adımları söyle."

Ona *Fowler'ın Bağlama Büyüleri*'nin ilgili kısımlarını ve Parşömen ve Anahtar'ın ilk günlerinden kalma, kısa bir portal büyüsü tezini okuma görevi vermişti.

"Çember oluşturmak için kemik tozu veya mezar toprağı veya herhangi bir ölüm hatırlatıcısı."

"Güzel," dedi Darlington. "Bu gece bunu kullanacağız." Alex'e sıkıştırılmış krematoryum külünden yapılmış bir tebeşir uzattı. "İşaretlemelerimizde daha kesin olmamızı sağlayacak. Pusula noktalarındaki bütün kanalları açık bırakacağız."

"Sonra?"

"Sonra kapılara bakacağız. Griler ritüeli bozabilir ve biz bu tür bir büyünün serbest kalmasını istemeyiz. Büyü ayrışmak ister. Özellikle bu ritüel başladığında kan arıyor olacak, eğer büyü masadan serbest kalırsa bir iki blok ötede çalışan tatlı bir hukuk öğrencisini gerçek anlamda ortadan ikiye bölebilir. Gerçi dünyayı bezdirecek avukatlardan biri eksilmiş olur ama avukat şakalarının modasının geçtiğini söylüyorlar. Eğer bir Gri buraya gelmeye çalışırsa iki seçeneğin var. Toz atma ya da ölüm sözleri." Griler ölüm ya da ölmeye dair bütün hatırlatıcılardan nefret ederdi – dini ağıtlar, mersiyeler, kayıp ya da kederden bahseden şiirler; iyi yazılmış bir cenaze hizmetleri reklamı bile iş görürdü.

"Ya ikisini de kullanırsak?" diye sordu Alex.

"Buna pek ihtiyaç yok. Mecbur değilsek gücü boşa harcamayız."

Alex şüpheci görünüyordu. Gerginliği Darlington'ı şaşırtmıştı. Alex Stern kaba ve eğitimsiz olabilirdi ama fazlaca endişeliydi – güvelerden başka bir şey söz konusu olmadığında bile. Daha önce onun içinde gördüğü sertlik neredeydi? Ve neden korkusu Darlington'ı bu kadar hayal kırıklığına uğratıyordu?

Çemberi kapatmak için yaptıkları işaretlemeleri bitirmek üzere oldukları sırada genç bir adam turnikeden geçti, atkısı neredeyse gözlerine kadar çekilmişti. "Onur konuğu," diye mırıldandı Darlington.

"Kim o?"

"Zeb Yarrowman, harika çocuk. Ya da eski harika çocuk. Eminim Almanların korkunç şekilde büyüyen dâhiler için kullandıkları bir kelime vardır."

"Olsaydı sen bilirdin Darlington."

"Çok zalimsin Stern. Daha zamanım var. Zeb Yarrowman, Yale'daki üçüncü senesinde bir roman yazmış, mezun olmadan

önce romanı yayımlanmış ve devamındaki pek çok sene boyunca New York edebiyat camiasının gözdesi olarak kalmış."

"İyi bir kitap mı?"

"*Kötü* değil," dedi Darlington. "Rahatsızlık, delilik, gençlik aşkı, otobiyografik özellikler taşıyan olağan roman. Hepsi Zeb'in, amcasının başarısız süt ürünleri fabrikasında çalışırkenki geçmişine dayanıyor. Ama gerçekten iz bıraktı."

"Yani birine rehberlik etmek için mi burada?"

"Burada çünkü *The King of Small Places* neredeyse sekiz yıl önce yayımlandı ve Zeb Yarrowman o zamandan beri tek kelime bile yazmadı." Darlington, Zelinski'nin Kayser'e işaret verdiğini gördü. "Başlama zamanı."

Aurelianlar iki düz sıra hâlinde toplanmış, masanın iki yanında birbirlerine dönmüşlerdi. Tıpkı koro cübbesi gibi görünen beyaz pelerinler giyiyorlardı, uçları sivri kol yenleri o kadar uzundu ki masanın üstüne değiyordu. Josh Zelinski masanın bir ucunda, Kayser diğer ucunda duruyordu. Arşiv görevlilerinin çalışırken kullandıkları beyaz eldivenlerden giymiş ve masa boyunca uzanan bir parşömen açmışlardı.

"Parşömen," dedi Darlington. "Keçi postundan ve mürver çiçeğine batırılmış. İlham için bir hediye. Ama tek ihtiyacı olan bu değil. Hadi." Alex'i tekrar ilk yaptıkları işaretlere götürdü. "Sen güney ve doğuyu gözleyeceksin. Ne olursa olsun mecbur kalmadıkça işaretlerin arasında durma. Eğer bir Gri'nin yaklaştığını görürsen sadece yoluna çık ve mezar toprağını kullan veya ölüm sözleri söyle. Ben kuzey ve batıya bakıyor olacağım."

"Nasıl?" Sesinde tedirgin, saldırgan bir tını vardı. "Sen onları göremiyorsun bile."

Darlington cebine uzandı ve iksir şişesini çıkardı. Daha fazla erteleyemezdi. Balmumu mührü kırdı, mantar tıpayı açtı ve kendini koruma düşünceleri aklını çelmeden önce içindekini başına dikti.

Darlington buna hiç alışamamıştı ve alışabileceğinden de şüpheliydi. Öğürme dürtüsü; damağına, kafatasının arkasına kadar ulaşan acı tat.

"Siktir," diye içini çekti hızla.

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Galiba ilk kez küfrettiğini duyuyorum."

Ürpertiler onu sarsıyordu, Darlington vücudundaki titremeleri kontrol etmeye çalıştı. "Kü-kü-küfrü se-se-sevgi ifadelerinden sayarım. En iyisi nadiren ve yürekten hissedildiğinde kullanılmalarıdır."

"Darlington... dişlerinin titremesi normal mi?"

Başını sallamaya çalıştı ama halihazırda sallıyordu, aslında spazm geçiriyordu.

İksir başınızı kutup buzuluna sokmak, uzun ve karanlık bir kışa girmek gibiydi. Ya da bir zamanlar Michelle'in deyişiyle, "Kıçına buz saçağı sokulmuş gibi."

"Daha az bölgesel," diye şaka yapmayı başarmıştı Darlington o zaman. Fakat sarsıcı korkunçluğundan kendinden geçmek istemişti. Sadece tadından, soğukluğundan ya da titremelerden değildi. Korkunç bir şeyle yüz yüze olmak gibiydi. O zamanlar bu hissi tanımlayamıyordu ama aylar sonra I-95'te araba kullanırken traktörün biri onun şeridine kaymış, arabasını kıl payıyla ıskalamıştı. Adrenalin vücuduna hücum etmiş, ezilmiş aspirinin acı tadı ağzını doldurmuş ve aklına Hiram Kurşunu'nun tadı gelmişti.

Her seferinde böyleydi ve doz sonunda onu öldürmeye çalışana, karaciğeri zehre boğulana kadar öyle olacaktı. Sürekli ölüme sokulup parmağınızla dürtemezdiniz. Er veya geç bileğinizden yakalayıp sizi aşağı çekmeye çalışırdı.

Eh. Bu olursa Lethe ona bir karaciğer donörü bulurdu. İlk olmazdı bu. Herkes Galaxy Stern gibi yetenekle doğmuyordu.

Şimdi titreme geçmişti ve kısa bir an, sanki Beinecke'nin altın parıltılarını berbat bir örümcek ağı kataraktının arkasından görüyormuşçasına dünya bulanık bir hal aldı. Bunlar Tül'ün katmanlarıydı.

Darlington için aralandıklarında bu bulanıklık temizlendi. Beinecke'nin tanıdık sütunları, pelerinli Aurelianlar ve Alex'in

endişeli yüzü bir kez daha her zamanki görüş alanına girmişti. Ancak Gutenberg İncili'nin bulunduğu kutunun yanında dikilen, sonra James Baldwin yadigârları koleksiyonunu incelemeye giden, kazayağı desenli ceketli, yaşlı bir adam gördü.

"Sanırım bu... bu-" Tam Frederic Prokosch'un adını söyleyecekken kendini tuttu. İsimler mahremdi ve ölüyle bağ oluşturma riski taşıyordu. "Eskiden çok popüler olan bir roman kaleme aldı. *The Asiatics* ve bunu Sterling Kütüphanesi'ndeki bir masada yazmış. Sanırım Zeb onun bir hayranı." Prokosch bilinmez olduğunu, en yakın arkadaşları için bile bir gizem olduğunu iddia etmişti. Ama işte buradaydı, ölümden sonraki yaşamında, bir üniversite kütüphanesinde etrafı kurcalıyordu. Belki iksirin bu kadar çok şeye mâl olması ve tadının bu kadar berbat olması iyi bir şeydi. Yoksa Darlington bunun gibi kısacık görüntüler için her öğlen içiyor olurdu. Ancak şimdi çalışma zamanıydı. "Onu kendi yoluna gönder Stern. Ama göz temasında bulunma."

Alex ringe giren bir boksör gibi omuzlarını yuvarladı ve gözlerini kaçırarak Prokosch'a yaklaştı. Çantasına uzandı ve mezar toprağı şişesini çıkardı.

"Neyi bekliyorsun?"

"Kapağı açamıyorum."

Prokosch cam kutudan başını kaldırıp baktı ve Alex'e doğru kaydı.

"O zaman sözleri söyle Stern."

Alex bir adım geri çekildi, hâlâ el yordamıyla kapakla uğraşıyordu.

"Sana zarar veremez," dedi Darlington kendini Prokosch ve çemberin girişine koyarak. Ritüel henüz başlamamıştı ama ortalığı temiz tutmak en iyisiydi. Darlington, Gri'yi kendisinin kovması fikrinden hoşlanmamıştı. Hayalet hakkında çok şey biliyordu ve onu Tül'ün arkasına geri göndermek, aralarında bir bağlantı yaratma riski taşıyordu. "Hadi Stern."

Alex gözlerini sıkıp kapattı ve bağırdı. "*Cesaretlen! Kimse ölümsüz değildir!*"

Prokosch korkuyla titredi ve Alex'i uzaklaştırmak ister gibi elini kaldırdı. Kütüphanenin cam duvarından fırlayıp gitti. Ölüm sözleri, Grilerin en çok korktukları şeyle ilgili olduğu sürece her şey olabilirdi – ölümün kesinliği, miras bırakmaktan yoksun bir yaşam, öbür dünyanın boşluğu. Darlington, Alex'e hatırlaması en kolaylarından bazılarını, Tesalya'da bulunan Orfik levhalarındaki sözleri vermişti.

"Gördün mü?" dedi Darlington. "Zor değil." Aurelianlara göz attı, birkaçı Alex'in fazla coşkulu ifadesine kıkırdıyordu. "Ama bağırmana gerek yoktu."

Fakat Alex çektiği dikkat umurundaymış gibi görünmüyordu. Gözleri alev alevdi, az önce Prokosch'un olduğu yere bakıyordu. "Zor değil!" Kaşlarını çatıp elindeki toprak şişesine baktı. "Hiç zor değil."

"Biraz sevinseydin bari Stern. Seni kendine getirme zevkinden mahrum bırakma beni." O cevap vermeyince, "Hadi," dedi, "başlamaya hazırlar."

Zeb Yarrowman masanın başında duruyordu. Gömleğini çıkarmıştı ve beline kadar çıplaktı, teni solgun, göğsü dar ve kolları katlanmış kanatlar gibi yanlarına yapışıktı. Darlington son üç yılda o masanın başında duran pek çok kadın ve erkek görmüştü. Bazıları Aurelian üyeleriydi. Bazıları sadece cemiyetin belirlediği parayı ödemişti. Muhteşem bir şeyin olmasını umarak sözlerini söylemeye, ricada bulunmaya geliyorlardı. Farklı ihtiyaçlarla geliyorlardı ve Aurelianlar onların gereksinimlerine göre mekânı değiştiriyordu: Sıkı bir evlilik sözleşmesi hukuk fakültesinin girişinin altında yapılabilirdi. Sahte eserler üniversitenin sanat galerisindeki Benjamin West'in *Arşimet'in Mezarını Bulan Çiçero* tablosunun zavallı kopyasının altında tespit edilebilirdi. Arazi tapuları ve gayrimenkul anlaşmaları şehir çok aşağılarda parıldarken East Rock'ın tepesinde mühürlenirdi. Aurelianların sihri diğer cemiyetlerinkinden zayıf olabilirdi, ne var ki çok daha portatif ve işlevseldi.

Bu gecenin şarkısı Latince başlamıştı, Beinecke'yi dolduran, dinlendirici ve nazik bir dinletiydi; gittikçe yükseliyor, kütüp-

hanenin kalbindeki cam kâğıdın raflarından raflarına geçiyordu. Darlington bir yandan çemberin çevresini tarayıp diğer yandan Alex'e göz kulak olurken şarkıyı dinledi. Alex'in bu kadar gergin olmasının iyi bir işaret olduğunu düşündü. En azından iyi iş çıkarmaya önemsiyordu.

Şarkı değişti. Latinceden İtalyancanın bir lehçesine, antikliklerden modernliğe geçti. En yüksek ses Zeb'indi, yalvaran, nasıran vanilyanın ve Darlington'ın caresizliğini duyabildiği bir ses. Daha sonra olacaklar düşünüldüğünde gerçekten de çaresiz olmalıydı.

Zeb kollarını uzattı. Sağındaki solundaki Aurelianlar bıçaklarını çıkardılar ve şarkı devam ederken Zeb'in bileklerinden önkollarına uzanan iki uzun çizgi çizdiler.

Kan basit vuruşla akmış, kırmızı vanilyanın yüzeyinde birikmişti.

Zeb ellerini önündeki kâğıdın üzerine koydu ve kan kâğıda varıp onu ıslattı. Sanki kâğıt onun kanına bakıyormuş gibi kan daha hızlı akmaya başlamış. Zeb İtalyanca şarkısını söylemeye devam ederken parşömene uzanan bir dalga gibiydi.

Darlington'ın tahmin ettiği üzere Griffler belirmeye başladı, duvarlardan geçiyor kana ve ünlüye çekiliyorlardı.

Kan dalgası nihayet parşömenin sonuna ulaştığında Aureliantların hepsi kol yerlerini indirdiler ve kana bulanmış parşömene sürünmesine izin verdiler. Şarkı yükseldikçe Zeb'in kanı kumaşlara sızmıyor gibi görünüyordu. Şarkı şimdi tek bir dilde değil tüm dillerdeydi: etraflarındaki, üstlerindeki kitaplardan, altlarındaki kilitli kasalara konulmuş kitaplardan sözler çekiliyordu. Binlerce cilt. Anı kitapları ve çocuk öyküleri, kartpostallar ve menüler, şiir ve seyahat kitapları: İngilizcenin sivri hecelerine serpiştirilmiş yumuşak, yuvarlak İtalyanca, vurgulu Almanca, Kantoncanın ıslıklı sesleri.

Aureliantlar birer birer ellerini kanlı parşömene vurdular. Ses havayı fırtına gibi çalkaladı ve Aureliantların avuçlarından siyah bir renk yayılmaya başladı: kan, mürekkebe dönüşürken yeni

bir dalga başlamış, masanın başına, Zeb'in ellerinin olduğu yere doğru ilerliyordu. Mürekkep içine girdiğinde, zikzaklar çizip çizgi çizgi, kelime kelime kollarına tırmandığında Zeb çığlık attı. Yeniden boyanan parşömen tenini karartıyor, yavaşça dirseklerine tırmanıp dönüyordu. Zeb ağladı, ürperdi, inledi fakat ellerini parşömenden çekmedi.

Mürekkep daha yukarı tırmandı, düşmüş omuzlarına, boynuna, göğsüne ve aynı anda başı ile kalbine girdi.

Burası ritüelin en tehlikeli kısmıydı, tüm Aurelianların en kırılgan ve tüm Grilerin en hevesli oldukları an. Duvarlardan ve kapalı pencerelerden daha hızlı geçiyor, çemberin etrafını sarıyor, Alex ve Darlington'ın boş bıraktığı girişler arıyorlardı. Yarrowman'ın ihtiyacına ve taze kanın demirle yoğunlaşmış keskin kokusuna çekiliyorlardı. Daha önce Alex'i rahatsız eden şey her neyse gitmişti, şimdi kendi başına eğleniyor, görünmez bir kalabalığı dövüşe hazırlamakta olan profesyonel bir güreşçiymiş gibi görünmesine sebep olan gereksiz derecede süslü hareketlerle Grilere mezar toprağı atıyordu. Darlington dikkatini kendi pusula noktalarına verdi, yaklaşan Grilere kemik tozu bulutları attı ve içlerinden biri hızlıca onu geçmeye çalıştığında eski ölüm sözleri mırıldandı. *Ey olgunlaşmamış meyvenin ruhu* diye başlıyordu en sevdiği Orfik ilahi fakat söyleyemeyeceği kadar uzundu.

Darlington, Alex'in homurdandığını duydu ve akrobatik uzaklaştırma manevralarıyla meşgul olduğunu görmeyi bekleyerek omzunun üstünden baktı. Fakat Alex yerdeydi, geriye doğru sürünüyordu ve gözleri dehşet içindeydi. Griler koruma çemberinden yürüyüp geçiyorlardı. Neler olduğunu anlaması kısa bir anını aldı: Güney girişindeki işaretler bozulmuştu. Alex kendini eğlendirmekle o kadar meşguldü ki işaretlere basmış ve çemberin güney tarafını zedelemişti. Daha önce büyünün akmasına izin veren dar kapı şimdi hiçbir giriş engeli olmayan bir deliğe dönüşmüştü. Griler dikkatleri kanın çekilmesindeydi ve özlemle ilerlediler, hiçbir şeyden haberi olmayan Aurelianlara doğru sokuldular.

Darlington kendini onların yoluna atıp bildiği en hızlı, en zalim ölüm sözlerini bağırdı: "*Ardından ağlanmamış, anılmamış ve adı bilinmemiş!*" Bazıları duraksamış, hatta kaçmıştı. "*Ardından ağlanmamış, anılmamış ve adı bilinmemiş!*" diye tekrarladı. Fakat Griler şimdi hızlanmışlardı; her dönemin giysileriyle kuşanmış, kimi yaşlı kimi genç, kimi yaralı kimi sakat, diğerleri bütün, yalnızca o ve Alex'in görebildiği bir Griler yığını.

Masaya ulaşırlarsa ritüel bozulurdu. Yarrowman kesinlikle ölür, muhtemelen Aurelianların yarısını da yanında götürürdü. Büyü çılgın bir hâl alırdı.

Fakat Beinecke sözlerin yaşayan evi olduğu kadar her şeyin sonuna dair büyük bir anıttı. Thornton Wilder'ın ölüm maskesi. Ezra Pound'un dişi. Yüzlerce melankolik şiir. Darlington sözleri aradı... Hart Crane'in Melville'i, oğlunun ölümünün başındaki Ben Jonson. Robert Louis Stevenson'ın "Ağıt"ı. Zihni birini seçmeye çalıştı. *Bir yerden başla. Herhangi bir yerden.*

"*İffetsiz bir kemik, şarkımı söylerim ben*
Ve giderim kemiğin çiçeklendiği yere."

Tanrım. Tekinsizliği ortadan kaldırması gerekirken nasıl olmuştu da aklına Foley'nin sevişen iskeletler hakkındaki şiiri gelmişti?

Grilerin birkaçı geri çekilmişti fakat kahrolası ağırlığa sahip bir şeye ihtiyacı vardı.

Horace.

"*Kış bastıracak*
Ve vuracak denizi kayalara
Biz içerken yazın şarabını."

Şimdi yavaşlamışlardı, bazıları kulaklarını kapatıyordu.

"*Bak, kış havasının beyazında,*" diye feryat etti. "*Gün batar gül gibi. Boynunu büker uzanmış ele. Yakala onu gitmeden!*"

Bir şekilde onları geri itebilecekmiş gibi ellerini önüne kaldırdı. Neden şiirin ilk dörtlüğünü hatırlayamıyordu? Çünkü ilgisini çekmemişti. *Geleceği bilmeye çalışmak neden, o bilinemezken?*

"*Kış bastıracak!*" diye tekrarladı. Derken Grileri bozulmuş ge-

çitten itip tebeşirine uzandığı sırada kütüphanenin cam duvarlarına baktı. Büyük bir kalabalık toplanıyordu. Cam duvarların ötesinden bile görülebilen, binayı saran bir Griler dalgası. İşaretleri zamanında tamamlayamayacaktı.

Alex hâlâ yerdeydi, öyle şiddetle titriyordu ki Darlington bu uzaklıktan bile sarsıldığını görebiliyordu. Büyü serbest kaldığında önce Alex ve onu öldürebilirdi.

"*Cesaretlen*," diyordu Alex tekrar tekrar. "Cesaretlen."

"Bu yeterli değil!"

Griler kütüphaneye hücum etti.

"*Mors vincit omnia!*" diye haykırdı Darlington tüm Lethe kitapçıklarında yazılı olan sözlere dönerek. Kayser ve Aurelianlar masadan başlarını kaldırıp baktılar, yalnızca Zeb Yarrowman hâlâ ritüelin acısıyla kendinden geçmiş hâldeydi, çembere dahil olan kaosu duymuyordu.

Sonra bir ses havayı böldü, tiz ve tereddütlü, konuşmuyor, şarkı söylüyordu... "*Pariome mi madre en una noche oscura.*"

Alex, melodisi hıçkırıklarıyla bölünerek şarkı söylüyordu. "*Ponime por nombre niña y sin fortuna.*"

Karanlık bir gecede doğurdu annem beni, adımı talihsiz kız koydu.

İspanyolca ama aksanlı. Bir çeşit lehçe.

"*Ya crecen las yerbas y dan amarillo triste mi corazón vive con suspiro.*"

Darlington şarkıyı bilmiyordu fakat sözler Grilerin adımlarını yavaşlatmış gibiydi.

Yapraklar büyüyor ve dönüyor sarıya.

Benim buruk yüreğim bir ah çekiyor.

"Devam et!" dedi Darlington.

"Şarkının kalanını bilmiyorum!" diye bağırdı Alex. Griler ilerledi.

"Bir şeyler söyle Stern! Daha fazla söze ihtiyacımız var."

"*Quien no sabe de mar no sabe de mal!*" Bu sözleri şarkı olarak söylememişti, tekrar tekrar bağırmıştı.

O ki hiç bilmeyen denizi, bilmez acı çekmeyi.

Dışarıdaki Gri sıraları tökezliyor, omuzlarının üstünden bakıyorlardı: Arkalarında bir şey hareket ediyordu.

"Devam et!" dedi Darlington.

"*Quien no sabe de mar no sabe de mal!*"

Bir dalgaydı, devasa bir dalga ve binanın üstünde, hiçlikten yükseliyordu. Ama nasıl? Ölüm sözleri bile söylemiyordu.

O ki hiç bilmeyen denizi, bilmez acı çekmeyi. Darlington sözlerin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

Dalga yükseldi ve Darlington'ın aklına Vergilius'tan sözler geldi – gerçek Vergilius'tan. *Çoban Şiirleri* kitabından. "*Bırak hepsi batsın okyanusun ortasına!*" diye bağırdı. Dalga, binaları ve arkasındaki gökyüzünü karartarak daha da yükseğe tırmandı. "*Elveda ormanlar! Atacağım kendimi koca dağların zirvesinden dalgalara; ölmeden önce son hediyem olsun bu!*"

Dalga vurdu ve Griler binanın önündeki taş döşemelere saçıldı. Darlington onları camın ardından görebiliyordu, ay ışığında buz küpleri gibi batıp çıkıyorlardı.

Aceleyle işaretleri yeniden çizdi ve onları mezar toprağıyla güçlendirdi.

"O da neydi?" dedi Darlington.

Alex düşen Grilere bakıyordu, yanakları hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı. "Ben... Sadece büyükannemin eskiden söylediği bir şey."

Yahudi İspanyolcası. Alex, İspanyolca ve İbranice konuşmuştu, bir de ne olduğundan emin olamadığı bir şeyce. Vatanından kopanların diliydi bu. Ölümün dili. Alex'in şansı yaver gitmişti. İkisinin de öyle.

Darlington elini uzattı. "İyi misin?" diye sordu. Alex doğrulurken avuçları soğuk, kendi avucunun içinde terliydi.

"Evet," dedi ama hâlâ titriyordu. "İyiyim. Özür dilerim, ben–"

"Il Bastone'a varana kadar tek kelime etme ve Tanrı aşkına, buradan çıkana kadar kimseden özür dileme."

Zelinski onlara doğru geliyordu, Kayser de hemen arkasında. Ritüel sona ermişti ve her ne kadar yürüyüşe çıkmış fakat kuku-

letalarını unutmuş Ku Klux Klan üyeleri gibi dursalar da öfkeli görünüyorlardı. "Ne halt ediyorsunuz siz?" dedi Amelia. "Bağrışlarınızla neredeyse ritüeli mahvedecektiniz! Neler oldu burada?"

Darlington bozulmuş işaretlerin önünü kapattı ve büyükbabasından aldığı tüm otoriteyi toparlayarak onlara döndü. "Neden *siz* söylemiyorsunuz?"

Zelinski hemen durdu; kollarını indirirken kol yenleri -şimdi tekrar temiz ve beyazlardı- nazikçe sallanmıştı. "Ne?"

"Daha önce hiç bu ritüeli yaptınız mı?"

"Yaptığımızı biliyorsun!" diye çıkıştı Amelia.

"Tam olarak bu şekilde mi?"

"Elbette hayır! Ritüel, ihtiyaca bağlı olarak her zaman biraz değişir. Her hikâye farklıdır."

Darlington tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyordu ama Lethe'yi bir avuç amatör gibi göstermektense saldırıya geçmek daha iyiydi. "Zeb'in aklından roman olarak ne geçiyor bilemem ama neredeyse bütün hayaletleri senin heyetinin gözetimi altında serbest bırakıyordu."

Zelinski'nin gözleri genişledi. "Griler burada mıydı?"

"Bir ordu dolusu."

"Ama kız bağırıyordu-"

"Dante'mi riske attınız," dedi Darlington. "Bunu Dekan Sandow'a rapor etmek zorunda kalacağım. Aurelianlar kontrol edemedikleri güçlerle uğraşmama-"

"Hayır, hayır, lütfen," dedi Zelinski yangını yatıştırmak ister gibi avuçlarını kaldırarak. "Lütfen. Bu bizim heyet olarak ilk ritüelimiz. İşlerin biraz karışması normal. SSS'deki odalarımızı geri almaya çalışıyoruz."

"Dante'm yaralanabilirdi," dedi Darlington asil bir öfkeyle diklenerek. "Ölebilirdi."

"Bu yıl bağış yılı, değil mi?" dedi Amelia. "Biz... cömert bir bağış alacağınızdan emin oluruz."

"Bana rüşvet mi teklif ediyorsun?"

"Hayır! Hayır, hiç de değil! Bir uzlaşma, karşılıklı anlayış."

"Kaybolun gözümün önünden. Koleksiyona kalıcı bir zarar gelmediği için şanslısınız."

Kayser ve Zelinski aceleyle uzaklaşırken Alex, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Darlington ona kızgın bir bakış attı ve çemberi temizlemek için eğildi. "Lethe için yaptım, senin için değil."

İşaretlerin kalanını temizlediler; Aurelianların geride hiçbir şey bırakmadıklarından, Zeb'in kollarının sarıldığından ve hayati değerlerinin normal olduğundan emin oldular. Yarrowman'ın dudaklarında, dişlerinde ve dişetlerinde hâlâ mürekkep lekeleri vardı. Kulaklarından ve göz pınarlarından sızıyordu. Canavar gibi görünüyor ancak sırıtıyor, kendi kendine konuşuyordu, şimdiden not defterine bir şeyler karalamaya başlamıştı. Hikâyesini çıkarana kadar devam edecekti.

Darlington ve Alex gergin bir sessizlik içinde Il Bastone'a döndü. Gece daha soğuk geliyordu, yalnızca saatten dolayı değil, aynı zamanda iksirin geçmekte olan etkisi yüzünden de. Sihir gittiğinde Darlington genelde üzülürdü fakat bu gece Tül'ün yerine oturmasından son derece mutluydu.

Ritüel sırasında ne olmuştu? Alex nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişti? Onun için koyduğu en temel kuralları çiğnemişti. Çember dokunulmazdı. Çember işaretleri korurdu. Ona fazla mı rahat davranmıştı? Zorlanmaması için fazla mı çaba göstermişti?

Il Bastone'a girdiklerinde sanki ev ruh hâllerini hissetmiş gibi girişin ışıkları yandı. Dawes tam olarak bıraktıkları yerde, şöminenin önündeydi. Başını kaldırıp baktı ve dizin kartlarına dönmeden önce eşofmanının içine daha da gömüldü, herhangi bir insan tartışmasına sırtını dönmekten dolayı mutluydu.

Darlington paltosunu çıkarıp kapının oraya astı, sonra Alex'in peşinden gelip gelmediğine bakmak için beklemeden mutfağa yöneldi. Dawes'un çorbasını ısıtmak için ocağın altını açtı ve buzdolabından sandviç tabağını alıp gürültülü bir şekilde masaya koydu. Bir şişe Şiraz sürahiye boşaltılmıştı, kendine bir

bardak doldurdu ve sonra oturup sandalyesinde kamburunu çıkaran Alex'i izledi, gözleri siyah-beyaz yer karolarına dikilmişti.

Kendini bardaktaki şarabı bitirmeye zorladı, bir bardak daha doldurdu ve sonunda, "Evet?" dedi, "Neler oldu?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Alex, sesi güç bela duyulabiliyordu.

"Bu yeterli değil. Birkaç Gri'yle başa çıkamıyorsan hiçbir işimize yaramazsın."

"Senin üstüne gelmiyorlardı."

"Geliyorlardı. Kapıların ikisi benim korumamdaydı, unuttun mu?"

Kollarını ovaladı. "Sadece hazır değildim. Bir dahaki sefere daha iyi olurum."

"Sonraki sefer farklı olacak. Ve sonraki. Ve ondan sonraki. Altı aktif cemiyet var ve her biri farklı ritüellere sahip."

"Ritüel yüzünden değil."

"Kan yüzünden mi?"

"Hayır. Biri beni yakaladı. Bunun olacağını söylememiştin. Ben–"

Darlington duyduklarına inanamıyordu. "Birinin sana dokunduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir taneden fazlası. Ben–"

"Bu mümkün değil. Yani..." Şarabını koydu, ellerini saçından geçirdi. "Nadiren. Çok nadiren. *Bazen*, kanın varlığında ya da bir ruh özellikle istekli olduğunda. Bu yüzden gerçek dadanmalar bu kadar nadirdir."

Alex'in sesi sert, uzaktı. "Bu mümkün."

Belki. Yalan söylemiyorsa. "Bir dahaki sefere hazır olman gerek. Hazır değildin–"

"Ve bu kimin suçu acaba?"

Darlington doğruldu. "Pardon? Sana tempoyu yakalaman için iki hafta tanıdım. Üstesinden gelebilmen için okuman gereken sayfaları gönderdim."

"Ya ondan önceki onca sene?" Alex ayağa kalkıp sandalyesini itti ve kahvaltı odasına doğru volta atmaya başladı. Siyah saçları

lambanın ışığını yansıtıyor, vücudundan enerji yayılıyordu. Ev uyarıcı bir şekilde inledi. Üzgün, utanmış ya da endişeli değildi. *Öfkeliydi.* "Neredeydiniz?" diye sordu. "Lethe'nin pek akıllı adamları? Büyüleriniz, tebeşirleriniz ve kitaplarınız? Ölüler beni eve kadar takip ederken neredeydiniz? Okuldaki sınıfıma dalarlarken neredeydiniz? Yatak odama? Lanet olası banyo küvetime? Sandow beni yıllardır takip ettiklerini söyledi, çocukluğumdan beri. Biriniz çıkıp bana onlardan nasıl kurtulacağımı söyleyemez miydi? Onları kovmak için tek gerekenin birkaç sihirli söz olduğunu?"

"Onlar zararsız. Sadece ritüelleri–"

Alex, Darlington'ın bardağını yakalayıp hızla duvara fırlattı. "Onlar *zararsız* falan değil. Biliyormuş gibi konuşuyorsun, sanki uzmanmışsın gibi." Ellerini masaya vurup Darlington'a doğru eğildi. "Neler yapabileceklerine dair hiçbir fikrin yok."

"Bitirdin mi yoksa kıracak başka bir bardak ister misin?"

"Neden bana yardım etmediniz?" dedi Alex, sesi neredeyse kükreme gibiydi.

"Ettim ya. Griler denizinin altına gömülmek üzereydin hatırlarsan."

"*Sen* değil." Alex evi göstererek kolunu savurdu. "Sandow. Lethe. Biri işte." Yüzünü elleriyle kapattı. "*Cesaretlen. Kimse ölümsüz değildir.* Çocukken bu sözleri bilmek benim için ne anlam ifade ederdi biliyor musun? Her şeyi değiştirirdi. Ama kimsenin umurunda olmadı. Ta ki sizin işinize yarayana kadar."

Darlington kötü davrandığını düşünmekten hoşlanmamıştı. Lethe'nin kötü davrandığını düşünmekten de öyle. *Bizler çobanlarız.* Ama yine de Alex'i kurtlarla yüzleşmesi için kendi başına bırakmışlardı. Haklıydı. Umursamamışlardı. O Lethe için araştırılacak, uzaktan gözlenecek biriydi.

Kendine ona şans verdiğini, kıyısına vuran bu kıza adil davrandığını söylüyordu. Ama ona hep yanlış seçimler yapan, yanlış yollara sapan biri gözüyle bakmıştı. Bu yollara sürüklendiğini fark etmemişti.

Uzun bir aradan sonra konuştu. "Başka bir şeyler daha kırmanın yardımı dokunur mu?"

Alex güçlükle nefes alıyordu. "Belki."

Darlington kalkıp bir dolabı açtı, sonra diğerini, bir diğerini, raflar dolusu Lenox, Waterford ve Limoges'i -cam takımları, tabakları, sürahileri, tabakları, tereyağlıkları, soslukları, binlerce dolar değerindeki kristal ve porseleni- önüne serdi. Ardından bir bardak alıp şarap doldurdu ve Alex'e uzattı.

"Nereden başlamak istersin?"

7

Kış

Cinayet için bir Lethe protokolü ve izlemesi gereken adımlar dizisi olmalıydı, Darlington'ın takip etmesi gerektiğini bildiği bir şey.

Muhtemelen Dawes'un yardımını almasını söylerdi. Fakat Alex ve Dawes hiçbir zaman nazikçe birbirlerini görmezden gelmenin ötesine geçememişlerdi. Diğer herkes gibi Dawes da "parlak çocuk" Darlington'ı seviyordu. Darlington onunla rahatça konuşabilen; kocaman, karmakarışık renklerdeki eşofmanları gibi Dawes'un üstüne yapışan o tuhaflık hissi olmadan konuşabilen tek insandı sanki. Alex, Rosenfeld Hall'da olanlar için Dawes'un kendisini suçladığından emindi, Dawes hiçbir zaman Alex'e pek bir şey söylemese de sessizliği çarpılan dolap kapakları ve şüpheli bakışlarla yeni bir düşmanlık kazanmıştı. Alex mecbur kalmadıkça Dawes'la konuşmak istemiyordu.

Böylece Lethe kitaplığına danışmaya karar verdi. *Ya da her şeyin peşini bırakabilirsin*, diye düşündü Orange'taki malikânenin basamaklarını tırmanırken. Bir hafta sonra Darlington tam bu çatının altına dönmüş olabilirdi. Yeni ay ritüelinden mutlu bir şekilde, muhteşem beynini Tara Hutchins'in cinayetine vermeye hazır hâlde çıkabilirdi. Ya da belki aklında başka şeyler olurdu.

Il Bastone'un anahtarı yoktu. Alex, Darlington onu buraya getirdiği ilk gün kapıya tanıtılmıştı. Şimdi Alex içeri girerken kapı gıcırtılı bir şekilde içini çekti. Darlington yanında olduğunda burası hep mutlu mutlu vızıldardı. En azından üstüne çakalları salmıyordu. Alex o ilk sabahtan beri onları görmemişti ama eve her

yaklaşışında onları düşünüyor, nerede uyuduklarını ve aç olup olmadıklarını merak ediyordu. Tabii hayalet tazılar acıkıyorsa.

Teoride Dawes cuma günleri izinliydi fakat neredeyse her zaman birinci kattaki salonun köşesinde, dizüstü bilgisayarıyla koltuğa gömülmüş olduğu varsayılabilirdi. Bu onu kaçınması kolay hâle getiriyordu. Alex salonu geçip mutfağa gitti ve Dawes'un üstünde nemli bir bezle buzdolabına bıraktığı dün gecenin sandviçlerinden bir tabak buldu. Bir hırsız gibi hissederek ağzına attı fakat bu his yumuşak beyaz ekmeğin, salatalık dilimlerinin ve dereotuyla tatlandırılmış ince dilim somonların tadını daha da iyi yapıyordu sadece.

Orange'taki malikâne Lethe tarafından 1888 yılında alınmıştı, John Anderson babası tarafından öldürülen tütüncü kızın hayaletinden kaçmak için burayı terk ettikten kısa bir süre sonra. O zamandan beri Il Bastone özel mülk, St. Mary rahibeleri tarafından işletilen bir okul ve avukatlık bürosu olmuştu, şimdiyse yenilenmeyi bekleyen bir özel mülktü. Fakat hep Lethe olmuştu.

İkinci kat koridorunda antika bir yazı masası ve kuru ortanca vazosunun yanında bir kitaplık duruyordu. Yan tarafındaki duvarda müzik sistemini kontrol etmesi gereken bir panel vardı fakat denemelerin ancak yarısında çalışıyordu, hoparlörlerden gelen müzik bazen o kadar uzaktan ve cılız geliyordu ki evi daha da boş hissettiriyordu.

Alex üçüncü raftan Albemarle Kitabı'nı çekti. Lekeli bir bezle bağlanmış, sıradan bir deftere benziyordu ama Alex onu açtığında sayfaları hafifçe çatırdadı ve içinden bir elektrik akımı geçince küfretti. Kitap, kullanıcının en son ricasının yankısını kaydediyordu ve Alex girdilerin son sayfasını açtığında Darlington'ın yazısını, *Rosenfeld Hall şemaları* sözcüklerini gördü. Tarih 10 Aralık'tı. Daniel Arlington'ın canlı görüldüğü son gece.

Alex yazı masasından bir kalem aldı, tarihi ve şu sözleri yazdı: *Lethe Cemiyeti protokolleri. Cinayet.* Kitabı rafına, *Stover Yale'da* ve *New England Mutfağı Cilt 2*'nin arasına koydu. Birinci cildini hiçbir yerde görmemişti.

Ev onaylamayan bir sesle inledi ve kitaplık hafifçe sarsıldı. Alex, Dawes'un fark edemeyecek kadar işine konsantre mi olduğunu yoksa gözlerini tavana dikip Alex'in neyin peşinde olabileceğini mi düşündüğünü merak etti.

Kitaplık sarsılmayı bıraktığında Alex onu sağ tarafından tutup çekti. Kapı gibi duvardan ayrılmış ve kitap raflarıyla çevrili, iki katlı bir yuvarlak odayı ortaya çıkarmıştı. Hâlâ öğlen olmasına rağmen üstündeki cam kubbe sabahın erken saatlerinin parlak mavi gökyüzüyle parlıyordu. Alex havanın belli belirsiz sıcak olduğunu hissediyor, portakal çiçeklerinin kokusunu alabiliyordu.

Lethe'nin sınırlı sayıda odası vardı bu yüzden kütüphane Parşömen ve Anahtar'dan ödünç alınan bir büyü kullanılarak o zamanlar yalnızca bir Dante olan rahmetli Lethe temsilcisi Richard Albemarle tarafından bir teleskop portalıyla oluşturulmuştu. Aradığınız konuyu Albemarle Kitabı'na yazıyordunuz, kitabı rafa koyuyordunuz ve kütüphane nazikçe size Lethe Cemiyeti koleksiyonundan ilgili ciltleri getiriyordu, gizli kapıyı açtığınızda kitaplar sizi bekliyor oluyordu. Koleksiyonun tamamı Greenwich'teki bir arazinin altında, yeraltı sığınağında bulunuyordu ve çoğunluğu New Haven ve New England tarihi ile efsunla ilgili kitaplardan oluşuyordu. İçerisinde Heinrich Kramer'in *Cadı Çekici*'nin orijinal bir baskısı ve elli iki farklı dile çevirisi, Paracelsus'un tüm eserleri, Aleister Crowley'nin ve Francis Bacon'ın gizli günlükleri, Chak Chak'taki Zerdüşti Ateş Tapınağı'ndan bir büyü kitabı, Calvin Hill'in imzalı bir fotoğrafı, William F. Buckley'nin *God and Man at Yale*'ının ilk baskısı ve kitabın gizli bölümlerini ortaya çıkaran bir Yankee Doodle peçetesine yazılmış bir büyü vardı. Ancak *Gurur ve Önyargı*'nın bir kopyasını veya tamamen Eisenhower Doktrini'nin üslubunda kullanılan yanlış sihre odaklanmamış bir Soğuk Savaş temel tarih kitabı bulmak isterseniz size ancak şans dileyebilirdi.

Kitaplık aynı zamanda kaprisliydi. Eğer ricanızda yeterince açık olmazsanız veya istediğiniz konuda kitap bulamazsa rafları

sallanmaya devam ediyor ve sonunda sıcaklık yaymaya başlayıp yüksek, çılgın bir vızıltı çıkarıyordu, ta ki siz Albemarle kitabını alıp sayfalarına sakinleştirici büyüler mırıldanana ve nazikçe cildini okşayana dek. Ayrıca portal büyüsü her altı yılda bir düzenlenen gösterişli ritüellerle sürdürülmek zorundaydı.

Darlington ona kütüphanenin nasıl çalıştığını ilk gösterdiğinde Alex, "Sizden biri bu bir seneyi kaçırsa ne olur?" diye sormuştu.

"1928'de olmuş bu."

"Ve?"

"Koleksiyondaki bütün kitaplar birden kütüphaneye dolmuş ve zemin Chester Vance'in, Oculus'un üstüne yıkılmış."

"Tanrım, bu korkunç."

"Bilemiyorum," demişti Darlington dalgınca. "Araştırma görevlisiysen kitap yığınının altında boğulmak uygun bir ölüm sanki."

Alex kütüphaneye karşı hep temkinli olmuş ve raflar sarsılırken onlara hiç yaklaşmamıştı. Darlington'ın eğitimsiz Galaxy Stern'ün çenesine ölümcül bir bilgi şamarı yemesinin tatlı ironisi hakkında şakalar yaptığı bir gelecek hayal etmek hiç de zor değildi.

Çantasını odanın merkezindeki yuvarlak masaya koydu, masanın ahşabına bilmediği takım yıldızlarının bir haritası işlenmişti. Kitapların kokusunun hep aynı olması Alex'e hep tuhaf gelmişti. Beinecke'nin klima kontrollü kitap raflarında ve cam kasalarındaki eski dokümanlar. Sterling'deki araştırma odaları. Lethe Evi'ndeki değişken kütüphane. Hepsi çocukken gittiği ucuz kitaplarla dolu, floresan aydınlatmalı okuma odalarıyla aynı kokuya sahipti.

Rafların çoğu boştu. New Haven tarihi üstüne bazı ağır, eski kitaplar ve muhtemelen turistlerin gittiği dükkânlarda satılan, parlak kapaklı, *New Haven Kaosu!* adlı bir kitap vardı. Bir rafın aynı kitabın yeniden basılmış, ince ciltleriyle dolu olduğunu fark etmek Alex'in bir saniyesini aldı – *Lethe Hayatı: Dokuzuncu*

Cemiyet Protokol ve Prosedürleri, başta karton kapak basılmış ve sonra Lethe gösterişinin bir kısmını kaybedip bütçesini gözetmeye başladığında daha ucuza gelecek şekilde zımbalanmışlardı.

Alex en son baskısına uzandı, kapağına 1987 kaşesi vurulmuştu. İçindekiler kısmı yoktu, sadece sayfalar marj boşluklarındaki birkaç not ve New Haven Spor Salonu'nda yapılacak olan Squeeze konserinin bir biletiyle birlikte, çarpık bir şekilde fotokopi makinesine konuluvermişti. Spor salonu gideli çok olmuş, hiç yapılmayan apartman daireleri ve mahalle okulu kampüsü için yıkılmıştı. Alex bir keresinde salonunun yerini alan otopark alanında R.E.M. tişörtüyle gezen bir genç görmüştü, hâlâ bilet almayı bekler gibi amaçsızca daireler çiziyordu.

Cinayet başlığı sinir bozucu derecede kısaydı.

Arazili cemiyetlerin aktiviteleriyle bağlantılı vahşi bir ölüm durumunda izlenmesi gereken eylem planına karar verilmesi için dekan, rektör, Lethe Cemiyeti aktif üyeleri, mevcut Centurion ve Lethe Birliği başkanı arasında bir mükaleme talep edilir. (Bakınız "Toplantı Protokolleri")

Alex "Toplantı Protokolleri" sayfasını açtı fakat bulabildiği şeyler Lethe Evi yemek odasının bir şeması, hiyerarşiye uygun oturma düzeni, toplantı zabıtlarının ev sahibi Oculus tarafından tutulması gerektiğine dair bir hatırlatma ve menü önerilerinden ibaretti. Görünüşe göre hafif yiyecekler tavsiye ediliyor, alkol sadece istek üzerine servis ediliyordu. Naneli punç diye bir şeyin tarifi bile vardı.

"Çok yardımcı oldunuz," diye mırıldandı Alex. Ölümden sanki görgü kuralları ihlali gibi bahsetmişlerdi. Ve "mükaleme" kelimesini nasıl telaffuz edeceğine dair bir fikri olmasa da düzenlemeye hiç niyetinin olmadığı bir tür kodaman toplantısı olduğu ortadaydı. Gerçekten rektöre haber yollayıp onu haşlama et yemeye davet etmesini mi bekliyorlardı? Sandow ona rahatına bakmasını söylemişti. Mükalemeden bahsetmemişti. Neden? *Çünkü bu yıl bağış yılı. Çünkü Tara Hutchins bir kasabalı. Çünkü cemiyetlerin dahil olduğunu gösteren hiçbir belirti yok. Yani bırak gitsin.*

Bunun yerine Alex koridora döndü, kütüphanenin kapısını kapattı ve Albemarle Kitabı'nı tekrar açtı. Bu sefer sayfalardan puro kokusu çıkmış ve tabak şıngırtısı duymuştu. Lethe'nin cinayete dair anısı buydu – kan veya acı değil, bir masanın etrafında toplanıp naneli punç içen adamlar. Kütüphaneyi yönlendirmek için doğru kelimeleri düşünmeye çalışarak tereddüt etti, sonra yeni bir girdi yazdı: *Ölüyle nasıl konuşulur.*

Kitabı yerine koydu ve kitaplık vahşice sallandı. Bu kez kütüphaneye girdiğinde raflar tıka basa doluydu.

Darlington'ın bir şekilde omzunun üstünden baktığını, Alex'in araştırmasındaki beceriksiz girişimlerine müdahale etmemek için hevesli öğrencinin kendini tuttuğunu hissetmemek elde değildi.

Onları ilk ne zaman gördün? Alex ona gerçeği söylemişti. Ölüleri ilk ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Havuzun yanındaki mavi dudaklı, bikinili kız; okul bahçesinin zincirlerinin arkasında duran, Alex'in sınıfı çıldırmış gibi dışarı koşarken tembel tembel kendiyle oynayan çıplak adam; kimin sipariş ettiği belli olmayan bir hamburgerin başına oturmuş, kanlı eşofmanlar içindeki iki oğlan çocuğu. Onlar sadece "Sessizler"di ve fazla ilgi göstermezse Alex'i kendi hâline bırakıyorlardı.

Bütün bunlar Goleta'da bir tuvalette, Alex on iki yaşındayken değişmişti.

O zamanlar gördüğü şeyler hakkında çenesini kapalı tutması gerektiğini öğrenmişti ve iyi de gidiyordu. Ortaokula başlama zamanı geldiğinde annesinden ona Galaxy yerine Alex demeye başlamasını ve okul formlarını bu şekilde doldurmasını istemişti. Eski okulunda herkes onu kendi kendine konuşan ve orada olmayan şeylerden korkan gergin çocuk olarak biliyordu, babası olmayan ve annesine benzemeyen kız. Bir danışman onda dikkat eksikliği olduğunu düşünmüştü, başka biri ise daha iyi bir uyku düzenine ihtiyacı olduğunu. Bir de annesini kenara çekip Alex'in biraz yavaş olabileceğini mırıldanan müdür yardımcısı

vardı. "Bazı şeyler terapi ya da ilaçlarla düzeltilemez, anlarsın ya? Bazı çocuklar ortalamanın altındadır, tabii sınıflarımızda onlara da yer var."

Ama yeni okul, yeni bir başlangıç demekti ve kendini sıradan birine dönüştürmesi için bir fırsat.

Alex cesaretini toplayıp ismini değiştirmesini istediğinde annesi ona, "Farklı olmaktan utanmamalısın," demişti. "Sana Galaxy ismini vermemin bir sebebi var."

Alex karşı çıkmamıştı. Okuduğu çoğu kitap ve izlediği televizyon programları ona farklılığın sorun olmadığını söylüyordu. Farklılık harikaydı! Ama kimse onun gibi farklı değildi. Ayrıca, diye düşünmüştü, düş kapanları, ipek şallar ve ay ışığı altında dans eden peri resimleriyle dolu minik evlerine bakarken, gerçekten herkes gibi olacağın da yoktu.

"Belki daha iyi olurum."

"Pekálá," demişti Mira. "Bu senin seçimin ve saygı duyuyorum." Sonra Alex'i kollarına almış ve alnını öpmüştü. "Ama sen hâlâ benim küçük yıldızımsın."

Alex rahatlama ve beklentiyle neredeyse sarhoş olmuş, gülerek ondan sıyrılmış ve yeni bir kot pantolon almaya onu nasıl ikna edebileceğini düşünmüştü.

Ortaokula başladığında Alex yeni isminin bir çeşit sihirli bir kelime olup olmadığını merak ediyordu. Her şeyi düzeltmemişti. Hâlâ uygun spor ayakkabıları veya saç bandı yoktu ya da öğle yemeğine doğru şeyler getirmiyordu. Onu sarışın ya da uzun yapmamış, ortada birleşmelerini dikkatle engellediği kalın kaşlarını inceltmemişti. Beyaz çocuklar hâlâ onun Meksikalı olduğunu düşünüyordu, Meksikalı çocuklarsa beyaz olduğunu. Ama sınıfta idare ediyordu. Öğle yemeğini yanında yiyecek insanlar vardı. Onu film izlemeye ve kâselerce yapay renklerde parlayan, tatlı isimli markaların mısır gevreklerini yemeye evine çağıran Meagan adında bir arkadaşı vardı.

Goleta gezisine gittikleri sabah Bayan Rosales onlara bir eş bulmalarını söylediğinde Meagan, Alex'in elini tutmuş ve Alex

öyle büyük bir şükran hissetmişti ki öğretmeninin verdiği üzümlü kekleri kusabileceğini düşünmüştü. Sabahı otobüsün yeşil, vinil koltuklarında birbirlerine sokulup kâğıt bardaklardan sıcak çikolata içerek geçirmişlerdi. İkisinin annesi de Fleetwood Mac seviyordu ve otobüsün radyosunda "Go Your Own Way" çıkınca birlikte söylemişlerdi; Cody Morgan ellerini kulaklarına bastırıp onlara KAPAYIN ÇENENİZİ diye bağırdığı için çoğunlukla bağırarak, kıkırdayarak ve nefes nefese kalarak.

Kelebek koruluğuna varmaları yaklaşık üç saat sürmüştü ve Alex yolun her dakikasının tadını çıkarmıştı. Koruluğun kendisinin pek bir özelliği yoktu. Tozlu yollarla çevrili okaliptüs ağaçları ve kral kelebeklerin yeme alışkanlıkları ve göç güzergâhlarından bahseden bir rehber vardı. Alex korulukta yürüyen zayıf, kolu vücuduna incecik bir tendonla tutunan bir kadın görmüş ve kral kelebeklerin uçuşa geçtiğini, turuncu kanatlardan oluşan bir örtünün ağaçlardan havalanışını görmek için tam zamanında bakışlarını çevirmişti. O ve Meagan öğle yemeklerini girişin yanındaki piknik masasında omuz omuza yemiş ve otobüse dönmeden önce herkes gibi tuvalete gitmişlerdi. Tuvaletler alçak, nemli beton zeminleri olan, levhalardan yapılmış yapılardı ve ikisi de girdiklerinde öğürmüştü.

"Boş ver," demişti Meagan, "Geri dönene kadar tutabilirim."

Ama Alex girmek zorundaydı. En temiz bölmeyi seçmiş, tuvalet kâğıdını dikkatle klozete yerleştirmiş ve kot şortunu indirmişti – sonra da donup kalmıştı. Uzun bir an boyunca neye baktığından emin olamamıştı. Kan neredeyse kuruydu ve o kadar kahverengiydi ki kan olduğunu anlayamamıştı. Regl olmuştu. Kramp falan girmesi gerekmiyor muydu? Meagan yazın başında olmuştu ve tamponlar, pedler ve ağrı kesicilerin önemi hakkında pek çok düşünceye sahipti.

Önemli olan kanın şortuna geçmemiş olmasıydı. Ama otobüs onları eve götürene kadar ne yapacaktı?

"Meagan!" diye bağırmıştı. Ne var ki tuvaletteki herkes gitmişti. Alex içinde panik duygusunun yükseldiğini hissediyor-

du. Herkes verlesip gitmeye hazır hale gelmeden önce Baran Rosales'e rastladım. O ne yapacağını bilirdi.

Bir kamar tuvalet kâğıdını koparıp eline dolayarak oturduğu eğreti pedin mahvolmuş iç camasırının üstüne verlenmiş ve sorunu çekip bitmeden çıkmıştı.

Derken uyuklamış. Orada bir adam duruyordu. yüzü çamaşırlarla hemen hemen. Alex onun ölü olduğunu anlayınca rahatlamış. Kamar tuvaletindeki ölü bir adam, canlı bir adamdan çok daha az korkutucuydu. Sonra yumruklarını sıkıp içinden geçmiş. İçeriden geçmeden rahat edecekti. Bazen anılar gidiyordu ama bu kez sadece soğuk dalgası hissetmişti. Aceleyle lavabonun gidip başka elerini yıkamıştı. Adamın hâlâ orada olduğunu hissediliyordu ama arkadan ona bakmamak için kendini zorluyordu.

Sonra bir şeyin etrafına dokunduğunu hissetmişti.

Bir an sonra vücut armut yapıştırılmıştı. Bir şey kalçalarını yüzeden lavabova basıyordu. Soğuk parmaklarını sırtının belini çekiştirdiğini hissediyordu.

Alex bağırmış, tuvalet sarmaşığı kan bâldeki et ve kemiğe varıyordu. Sonra sırtındaki elin gerçeğini hissetmişti. Lavabodan çekilmeye çalışırken aynada saçını, mavi bir saç bandının kaydığını ve sonra ona uzun adamı –o şeyi– görmüştü. Bunu yapmamalıydı. Ama görmüştü. Bunu duymuştu. Mümkün değildi bu. Buna izin veriliyordu. Sesimlerin hiçbiri ona dokunmamıştı.

Sonra yüzüstü beyaz zemindeydi. Kalçalarının geriye çekildiğini, camasırının indirildiğini hissetmişti, bir şey ona dokunuyor, içine girip basıyordu. Alex su birikintisindeki bir keşmekeşe bakıyordu. lavabonun altında bir kanalı ona el sallar gibi umursamazca sarkmış bir kalorek. Bağırmış, bağırmıştı.

Meagan ve Baran Rosales onu bu şekilde bulmuştu. sorun nüfuslarında, camaşırın dizlerinde bakılarını kan bulaşmış ve bacaklarının arasında kanlı bir tuvalet kâğıdı tomarıyla birlikte ruhsuzlaşmış diziliş sarkıtılmış. Tek başına.

Bayan Rosales hemen yanına koşmuştu. "Alex! Tatlım!" Ve sonra görmeye çalışan şey gitmişti. Neden durdu, neden kaçtı. Alex hiçbir zaman bilememişti ama sıcak, canlı ve lavanta ve nane kokan Bayan Rosales'e sarılmıştı.

Bayan Rosales, Meagan'ı tuvaletten çıkarmış, Alex'in giysilerini kurulamış ve temizlenmesine yardım etmişti. Çantasından bir şampuan çıkarıp vermiş, Alex'e nasıl yerleştireceğini anlatmıştı. Alex hâlâ titreyip ağlarken tarifine uymuştu. Onava dokunmak istemiyordu. O adam hakkında düşünmek istemiyordu. Sonbaharda Bayan Rosales yanına oturmuş, ona bir kutu meyve suyu vermişti. Alex diğer çocukların gülüp şarkı söylemelerini duyuyor ama arkasına dönmekten korkuyordu. Meagan'a bakmaktan korkuyordu.

O sırrın okula geri dönüş yolunda, hemşirenin odasındaki sırrın beklevişinde tek istediği şey annesiydi: onun kollarına alınmak ve evlerine, evlerinin güvenliğine götürülmek, kanepede battaniyelere bürünüp çizgi film izlemekti. Annesi gelip müdür, rehber öğretmen ve Bayan Rosales'le olan fısıltılı konuşmasını bitirdiğinde koridorlar boştu, okulda kimse kalmamıştı. Mira onu yankılanan sessizlikten otopark alanına götürürken, Alex sessiz hâlâ kucağa alınabilecek kadar küçük olsaydım diye düşünüyordu.

Eve vardıklarında mümkün olduğunca hızlı bir şekilde banyoya koşmuştu. Fazla kurılgan, fazla çıplak hissediyordu. Ya geri gelirse? Ya başka bir şey onun için gelirse? Onu ne durduracaktı, herhangi birinin Alex'i bulmasını ne engelleyecekti? Duvarların içinden geçebildiklerini görmüştü. Nerede yeniden güvende olabilirdi?

Suyu açık bırakıp sırt sırt çekmecesinden bir şey almak için mutfağa koştu. Yatak odasında annesinin telefonda mırıldandığını duyabiliyordu.

"Taciz edilmiş olabileceğini düşünüyorlar," diyordu Mira. Ağlıyordu. "Bu yüzden rol yapıyor olabilirmiş... Bilmiyorum. Bilmiyorum. Yüzdeki su yüzme hocası vardı. Bana hep biraz dengesiz

gelmiştir, Alex de havuza gitmekten hoşlanmıyordu. Belki bir şey olmuştur?"

Alex havuzdan nefret ediyordu çünkü orada kafatasının sol tarafı ezilmiş, eskiden atlama yerinin olduğu platformdaki paslı yerde takılmayı seven bir Sessiz çocuk vardı.

Alex kırmızı çakıyı bulana kadar çekmeceyi karıştırmıştı. Sonra onu alıp yanında banyoya götürmüş, sabunun yanına koymuştu. Sessizlere karşı işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Hızlıca banyo yapmış, kurulanıp pijamalarını giymiş, oturma odasına gidip kanepeye kıvrılmıştı, ıslak saçları havluya sarılıydı. Annesi banyodan çıktığını duymuş olmalıydı çünkü birkaç dakika sonra yatak odasından çıkıp yanına gelmişti.

"Merhaba bebeğim," demişti sessizce. Gözleri kırmızıydı. "Aç mısın?"

Alex gözlerini televizyonun ekranından ayırmamıştı. "Gerçek pizza söyleyebilir miyiz?"

"Ben sana burada pizza yaparım. Badem peynirlisinden istemez misin?"

Hiçbir şey söylememişti. Birkaç dakika sonra annesinin telefonda konuştuğunu, Amici'den sipariş verdiğini duymuştu. Sonra Mira, Alex'e bakmıyor gibi yaparken televizyon izleyerek pizzalarını yemişlerdi.

Alex karnı ağrıyana kadar yemiş ve daha çok yemişti. Çizgi film için saat çok geçti ve televizyonda okuldaki herkesin izlemeyecek kadar büyük olduklarını iddia ettikleri çocuk büyücülerin ve çatı katında yaşayan ikizlerin komik hikâyeleri vardı. *Kim bu insanlar?* diye düşünüyordu Alex. *Bu mutlu, çılgın, komik insanlar kim? Nasıl bu kadar korkusuz olabiliyorlar?*

Annesi bir parça pizza kenarını kemiriyordu. Sonra nihayet kumandaya uzanmış, sesi kapatmıştı.

"Bebeğim," demişti. "Galaxy."

"Alex."

"Alex, benimle konuşabilir misin? Neler olduğu hakkında konuşabilir miyiz?"

Alex boğazından sert bir kahkaha düğümünün büyüdüğünü, boğazını acıttığını hissediyordu. Serbest kalırsa güler miydi yoksa ağlar mıydı? *Neler olduğu hakkında konuşabilir miyiz?* Ne söylemesi gerekiyordu? *Bir hayalet bana tecavüz etmeye çalıştı?* Ne zaman oldu sayıldığından, hayaletin bunu yapmış olması için ne kadar ileri gitmesi gerektiğinden emin değildi. Ama önemi yoktu, zaten kimse ona inanmayacaktı.

Alex pijama cebindeki çakıyı kavramıştı. Birden kalbi hızla atmaya başlamıştı. Ne diyebilirdi? *Bana yardım et. Beni koru.* Ama kimse koruyamazdı. Kimse onu inciten şeyleri göremiyordu.

Gerçek bile olmayabilirlerdi. Bu, en kötüsüydü. Ya her şeyi hayal etmişse? Belki de sadece deliydi, peki o zaman ne olacaktı? Çığlık atmaya başlamak ve hiç durmamak istiyordu.

"Bebeğim?" Annesinin gözleri tekrar yaşlarla doluyordu. "Her ne olduysa, senin suçun değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Sen–"

"Okula geri dönemem."

"Galaxy–"

"Anne," demişti Alex ona dönüp bileğini kavrayarak, onu dinlemesine ihtiyacı vardı. "*Anne*, beni oraya gönderme."

Mira, Alex'i kollarına çekmeye yeltendi. "Ah, benim küçük yıldızım."

Alex işte o zaman çığlık atmıştı. Uzaklaştırmak için annesini tekmelemiş, "*Sen lanet bir eziksin*," diye tekrar tekrar avazı çıktığı kadar bağırmıştı, ta ki annesi ağlayana ve Alex utançla kendini odasına kilitleyene kadar.

Mira haftanın kalanında Alex'in evde kalmasına izin vermişti. Alex'i kabul edecek bir terapist bulmuştu fakat Alex'in söyleyecek bir şeyi yoktu.

Mira ona yalvarmış, onu abur cuburla ve televizyon izleme saatleriyle kandırmaya çalışmış, sonunda şöyle demişti: "Ya terapistle konuşursun ya da okula dönersin."

Böylece Alex sonraki pazartesi okula dönmüştü. Kimse

onunla konuşmuyordu. Ona bakmıyorlardı bile. Derken Alex okul dolabını spagetti sosu sıvanmış hâlde bulmuş, Meagan'ın olanları anlattığını anlamıştı.

Alex'e Kanlı Mary ismini takmışlardı. Öğle yemeğini kendi başına yiyordu. Asla laboratuvar ya da okul gezisi partneri olarak seçilmiyor, insanlara yamanmak zorunda kalıyordu. Sonunda çaresizlik içinde Meagan'a gerçekte neler olduğunu anlatmaya çalışma hatasına düşmüştü. Gördüklerini ve bildiklerini anlatmaya çalışırken, Meagan'ın gözleri uzakta, parlak kahverengi saçlarının bir buklesiyle oynayarak ondan gittikçe uzaklaşmasını izlerken bile aptalca olduğunu biliyordu. Ama Meagan ne kadar geri çekilirse, sessizliği ne kadar uzarsa Alex o kadar çok konuşuyordu, sanki tüm o sözlerinde gizli bir şifre ya da kaybettiklerini geri getirecek bir anahtar varmış gibi.

Nihayet Meagan sadece, "Tamam, şimdi gitmem gerek," demiş ve sonra Alex'in yapacağını bildiği şeyi yapmış ve her şeyi anlatmıştı.

Sarah McKinney büyükannesinin hayaletiyle konuşması için Tres Muchachos'ta buluşalım diye yalvardığında Alex bunun bir düzmece, büyük bir şaka olacağını biliyordu. Ama yine de hâlâ ümit ederek gitmişti. Sonra kendini yemek salonunda oturup ağlamamaya çalışırken bulmuştu.

İşte o zaman Mosh sosisli sandviç tezgâhının üstünden bakıp ona acımıştı. Mosh, siyah boyalı saçları ve ölü kadar beyaz ellerinde binlerce gümüş yüzüğü olan bir son sınıf öğrencisiydi. Acımasız kızlar hakkında çok şey biliyordu ve Alex'i alışveriş merkezinin otoparkında arkadaşlarıyla takılmaya davet etmişti.

Alex nasıl davranacağını bilememiş, bu yüzden Mosh'un erkek arkadaşı aralarında gezdirdikleri bongu uzatana kadar elleri ceplerinde durmuştu.

"Daha on iki yaşında!" demişti Mosh.

"Ama gergin, gergin olduğunu görebiliyorum. Ve onun için sorun olmaz, değil mi?"

Alex okulundaki büyük çocukların sigara içtiklerini görmüş-

tü. Meagan ve o da sigara içiyor gibi yapardı, o yüzden en azından sigara gibi içilmediğini biliyordu.

Dudaklarını bonga dayayıp dumanı içine çekmiş, tutmaya çalışmış ve sonra gürültülü bir biçimde öksürmüştü.

Mosh ve arkadaşları bir alkış koparmıştı.

"Gördün mü?" demişti Mosh'un sevgilisi. "Bu kız havalı. Hem tatlı da."

"Sapıklaşma," demişti Mosh. "O daha çocuk."

"Onu becermek istiyorum demedim ki. Adın ne bu arada?"

"Alex."

Mosh'un sevgilisi elini uzattı, iki bileğinde de deri bileklikler ve kollarında siyah kıllar vardı. Onun sınıfındaki oğlanlara benzemiyordu.

Alex elini sıkınca ona göz kırpmış, "Memnun oldum Alex," demişti, "benim adım Len."

Saatler sonra yatağında hem uykulu hem de yenilmez hissederek dönerken ilk dumanı çektiğinden beri tek bir ölü bile görmediğini fark etmişti.

Alex dengeden kaynaklandığını öğrenmişti. Alkol işe yarıyordu, oksikodon da öyle, odaklanmasını engelleyen herhangi bir şey. Valium en iyisiydi. Her şeyi yumuşatıp onu pamuklara sarmıştı. Met en kötüsüydü, özellikle Adderall ve sadece Grileri görmekle kalmamış, onları *hissetmişti*, hem üzüntülerini hem de her yöne yayılan açlıklarını. Koruluk tuvaletindeki gibi bir şey bir daha asla olmamış, Sessizlerin hiçbiri ona dokunmamıştı ama Alex nedenini bilmiyordu. Hâlâ her yerdelerdi.

İşin güzel yanı arkadaşlarının arasındayken, kafası güzel arkadaşlarının, delirebiliyordu ve kimse umursamıyordu. Bunun komik olduğunu düşünüyorlardı. Onlarla takılan en küçük çocuktu, onların maskotuydu ve orada olmayan şeylerden bahsettiğinde hepsi gülüyordu. Mosh, Meagan gibi kızlara "sarışın kancıklar" ve "mutant şekerler" diyordu. Onların "akıntıda kendi idrarlarında yüzen küçük, acınası balıklar" olduğunu söylüyordu.

Alex'in siyah saçlarına sahip olmak için her şeyini verebileceğini söylemiş, Alex ona dünyanın hayaletlerle dolu olduğunu söylediğinde ise başını iki yana sallayıp, "Bunları yazmalısın Alex. Gerçekten," demişti.

Alex sınıfta kalmıştı. Uzaklaştırma almıştı. Annesinin çantasından para aşırmış, sonra evdeki küçük şeyleri, nihayet büyükbabasının gümüş Kiduş* kadehini almıştı. Annesi ağlayıp bağırmış, yeni ev kuralları koymuştu. Alex hepsini çiğnemişti, annesini üzdüğü için kendini suçlu hissediyor, suçlu hissettiği için öfkeleniyordu. Bütün bunlar onu yoruyordu, sonunda eve gitmemeye başladı.

Alex on beş yaşına geldiğinde annesi onu sorunlu gençlerin gittiği rehabilitasyon merkezine göndermek için kalan birikimlerini kullanmıştı. Mosh sanat okuluna gitmiş, tatiller için eve geldiğinde Alex, Len ya da diğer çocuklarla hiç takılmamıştı. Alex ona kozmetik malzemeleri satan bir dükkânda rastlamıştı, hâlâ siyah saç boyası alıyordu. Mosh okulun nasıl gittiğini sormuş, Alex sadece gülünce Mosh ondan özür dilemeye çalışmıştı.

"Neyden bahsediyorsun?" demişti Alex. "Sen beni kurtardın."

Mosh o kadar üzgün ve o kadar utanmış görünmüştü ki Alex dükkândan neredeyse kaçarak uzaklaşmıştı. O gece annesini görüp kendi yatağında uyumak için eve gitmişti. Ama uyandığında bir çift iri kıyım adam gözlerine ışık tutuyor, onu odadan dışarı sürüklüyordu. Annesi ona bakıp ağlıyor, "Özür dilerim, bebeğim, özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim," diyordu. Görünüşe bakılırsa o gün özürler için büyük gündü.

Bileklerini plastik kablolarla bağlamış, çıplak ayaklı ve pijamalı hâlde onu bir arazi aracının arkasına atmışlardı. Saygı ve annesinin kalbini kırmakla ilgili şeyler bağırıyor, Idaho'ya gidip yaşamanın doğru yolunu öğreneceğini ve dersler alacağını söylüyorlardı. Ama Len, Alex'e plastik kabloları nasıl koparacağını öğretmişti ve Alex'in kendini çözmesi için sadece iki kez denemesi yetmişti. Sessizce arka kapıdan çıkmış ve öndeki et be-

* Yahudi bayramlarında şarap ve üzüm suyuyla okunan dua. *-çn*

yinliler gittiğini anlayana kadar iki apartmanın arasından geçip kaybolmuştu. Len'in Baskin-Robbins'te çalıştığı yere varmak için on kilometre yürümüştü. Mesaisi bittikten sonra Alex'in su toplamış ayaklarını sakızlı dondurma kabına sokmuş, kafayı çekip depo katında birlikte olmuşlardı.

Alex, TGI Fridays'te, her gece müşterilerinden kalan fasulyeleri soyup ertesi gün yeniden kullanan bir Meksika restoranında, oyun salonunda ve bir kargoda çalışmıştı. Bir akşamüstü nakliye masasında dururken içeri fındık kabuğu rengi bukleleri ve elinde kahverengi zarflar olan hoş bir kızla annesi girmişti. Meagan olduğunu anlaması Alex'in tam bir dakikasını almıştı. Kahverengi önlüğüyle orada durup Meagan'ın başka bir elemanla konuşmasını izlerken Alex birden Sessizlerden biri olduğu hissine kapılmıştı, sanki yıllar önce o tuvalette ölmüş ve o zamandan beri insanlar onun içinden bakıyormuş gibi. Fark edilemeyecek kadar yüksekteymiş gibi. Sonra Meagan, Alex'in vücuduna dönmesine yetecek kadar kısa bir süre için omzunun üstünden bakmıştı. *Beni görüyorsun*, diye düşünmüştü Alex. *Keşke görmeseydim diyorsun ama görüyorsun.*

Yıllar akıp gitmişti. Bazen Alex ayık kalmayı düşünüyordu, bir kitabı, annesini ya da okulu düşünüyordu. Temiz çarşafları ve yanına sokulacağı birini düşlüyordu. Sonra yüzünün bir yanının derisi yüzülmüş, etine çakıl taşları saplanmış bir motorcu veya sabahlığının önü yarı açılmış hâlde elektronik dükkânının önünde duran yaşlı bir kadın görüyor, vazgeçiyordu. Onları göremiyorsa onlar da bir şekilde Alex'i göremiyordu.

Bu şekilde devam etmişti, ta ki Hellie'ye –altın Hellie, Len'in Alex'in nefret etmesini beklediği, belki de umduğu ama Alex'in nefret etmek yerine sevdiği kız– kadar, ta ki Ground Zero'daki her şeyin çok yanlış gittiği o geceye kadar, ta ki hastane odasında uyanıp Dekan Sandow'u gördüğü sabaha kadar.

Sandow evrak çantasından bazı kâğıtlar çıkarmıştı, hâlâ okula gitmeye zahmet ettiği dönemlerden kalma bir yazı. Onu yazdığını hatırlamıyordu ama başlığında *Benim Hayatımda Bir Gün*

yazıyordu. Üstünde kocaman, kırmızı bir F ve bir not karalanmıştı: *Ödev kurgu değildi.*

Sandow yatağının yanındaki bir sandalyeye oturmuş ve şunu sormuştu: "Bu yazıda yazdığın şeyler, onları hâlâ görüyor musun?"

Aurelian ritüelinin olduğu gece, Grilerin koruma çemberine akın ettikleri, vücut buldukları, kana ve arzuya çekildikleri o gece tüm bunlar aklına üşüşmüştü. Daha başlamadan neredeyse her şeyini kaybetmiş ama bir şekilde dayanmıştı ve küçük bir yardımla -Profesör Belbalm'ın ofisinde mükemmel çayı demlemeyi öğreneceği bir yaz işi mesela- biraz daha dayanabileceğini düşünüyordu. Sadece Tara Hutchins olayını örtbas etmesi gerekiyordu.

Alex, Lethe kütüphanesinde işini bitirdiğinde güneş batmıştı ve beyni uyuşmuş gibi hissediyordu. Başta, getirilen kitapları ana dilinde olanlarla sınırlamama hatasını yapmıştı. Kütüphaneyi yeniden sıfırladıktan sonra bile raflarda şaşırtıcı sayıda ayıklaması zor metin, akademik makale ve anlayamayacağı kadar ağır tez vardı. Bir bakıma işleri kolaylaştırmıştı bu. Alex'in anlayabileceği pek az ritüel vardı ve bu da seçeneklerini daraltıyordu. Sonra gezegenlerin belli bir dizilimde olmasını ya da ekinoksu ya da ekim ayının havası açık bir gününü gerektiren ritüeller vardı. Biri *muteber, yürekli bir er kişinin* sünnet derisini gerektiriyordu; başka biri ise daha az rahatsız edici fakat aynı ölçüde zor bir şeyi, yüz altın renkli balıkkartalının tüyünün temin edilmesini gerektiriyordu.

"İyi yapılmış bir işin memnuniyeti." Bu, annesinin en sevdiği sözlerden biriydi. "Zor işler ruhu yorar. İyi işler ruhu besler!" Alex amaçladığı şeyin "iyi" olarak nitelendirileceğinden emin değildi, ama hiçbir şey yapmamaktan iyiydi. Metni kopyaladı -çünkü telefonu ek binada çalışmıyor, fotoğraf bile çekmiyordu- ve kütüphaneyi mühürleyip kapatarak salona giden merdivenleri indi.

"Selam Dawes," dedi beceriksizce. Cevap yoktu. "Pamela."

Dawes her zamanki yerinde, kuyruklu piyanonun yanında yere çökmüştü, dişlerinin arasına fosforlu bir kalem vardı. Dizüstü bilgisayarı bir yanında, etrafı Alex'in tezi için olabileceğini düşündüğü şeylerle dolu kitap yığınları ve dizin kartlarıyla çevriliydi.

"Selam," diye denedi tekrar. "Benimle bir yere gelmene ihtiyacım var."

Dawes, *Mimesis and the Chariot's Wheel*'in altındaki *From Eleusis to Empoli*'nin üstünde doğruldu.

Ağzında fosforlu kalemiyle, "Çalışmam gerek," diye geveledi.

"Benimle morga gelmen gerek."

Bu kez Dawes başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı ve güneş ışığına maruz kalan biri gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Onunla konuştuğunuzda hep biraz rahatsız görünürdü, sanki altı yıldır yazdığı tezini bitirmesi için ona yardımcı olacak bir aydınlanma geçirmenin kıyısındaymış gibi.

Ağzından fosforlu kalemi çıkardı ve kabaca ışığa göre gri ya da lacivert olabilen kırçıllı eşofmanına sildi. Kızıl saçları topuz yapılmıştı ve Alex çenesinin altında çıkmak üzere olan sivilcenin pembe halkasını görebiliyordu.

"Neden?" diye sordu Dawes.

"Tara Hutchins."

"Dekan Sandow gitmeni istiyor mu?"

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedi Alex. "Raporum için."

Bu, sevgili Dawes'un anlayabileceği bir sorundu.

"O zaman Centurion'u aramalısın."

"Turner benimle konuşmayacaktır."

Dawes dizin kartlarından birinin kenarında parmağını gezdirdi. *Heretical Hermeneutics: Josephus and the influence of the trickster on the Fool*. Tırnakları dibine kadar yenmişti.

"Sevgilisini suçlu bulmamışlar mıydı?" diye sordu Dawes tüylü kol yenlerini çekiştirerek. "Bizimle ne ilgisi var?"

"Muhtemelen yok. Ama perşembe gecesiydi ve bence emin olmamız gerekiyor. Bunun için buradayız, değil mi?"

Alex, *Darlington olsa böyle yapardı*, demedi ama bunu demesine gerek yoktu.

Dawes rahatsızca kıpırdandı. "Ama ya Dedektif Turner–"

"Turner gitsin kendini becersin," dedi Alex. Yorgundu. Akşam yemeğini kaçırmıştı. Tara Hutchins için saatlerini boşa harcamıştı ve daha fazlasını harcamak üzereydi.

Dawes olabilecekleri hayal etmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum."

"Araban var mı?"

"Hayır. Darlington'ın var. Vardı. Siktir." Bir an Darlington bütün gösterişi ve yetkinliğiyle burada, bizimle birlikte odadaydı. Dawes ayağa kalktı ve çantasının fermuarını açtı, bir anahtarlık çıkardı. Solmakta olan ışıkta durdu, anahtarları elinde tarttı. "Bilmiyorum," dedi yeniden.

Yüz farklı şeyden bahsediyor olabilirdi. *Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Tezimi nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Kaderine ihtişam işlenmiş, mükemmel, altın çocuğumuzu senin çalıp çalmadığını bilmiyorum.*

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Dawes.

"Ben bizi içeri sokarım."

"Peki ya sonra?"

Alex ona kütüphanede yazdığı notların olduğu kâğıdı uzattı. "Bunların hepsi bizde var, değil mi?"

Dawes sayfayı gözden geçirdi. "Bu kötü değil," dediğinde şaşkınlığı aşikârdı.

Özür dileme. Sadece işi yap.

Dawes altdudağını ısırdı. Ağzı da kalanı kadar renksizdi. Belki de tezi içindeki yaşam enerjisini sömürüyordu. "Araba çağırsak olmaz mı?"

"Oradan aceleyle çıkmak zorunda kalabiliriz."

Dawes içini çekti ve parkasına uzandı. "Ben süreceğim."

8

Kış

Dawes, Darlington'ın arabasını birkaç blok yukarı park etti. Şarap renginde eski bir Mercedes'ti, belki seksenlerdendi - Alex hiç sormamıştı. Koltukları karamel renginde deriyle kaplanmış, yer yer yıpranmış ve dikişleri biraz iplik iplik olmuştu. Darlington onu hep temiz tutardı ancak şimdi kusursuzdu. Şüphesiz Dawes'un marifetiydi.

Dawes anahtarı çevirmeden önce izin istermiş gibi durdu. Sonra araba gürleyerek canlandı ve kampüsten otoyola çıktılar.

Sessizlik içinde sürdüler. Adli Tıp Kurumu aslında Farmington'daydı, New Haven'ın neredeyse altmış beş kilometre dışında. *Morg*, diye düşündü Alex. *Morga gidiyorum. Bir Mercedes'le.* Radyoyu açmayı düşündü ve radyo, parmağınızla sayfadaki doğru yeri arar gibi kırmızı bir çizgi üzerinde radyo istasyonları arasında gezindiğiniz eski tiplerdendi. Ama sonra Darlington'ın sesinin hoparlörlerden yükseldiğini hayal etti -*Çabuk arabamdan in Stern*- ve sessizliğin güzel olduğuna karar verdi.

ATK'ye varmaları yarım saatten fazla sürdü. Alex ne beklediğinden emin değildi ama oraya vardıklarında parlak ışıklar, büyük bir otopark ve işyeri otoparkı hissi veren her şey için minnettar oldu.

"Şimdi?" dedi Dawes.

Alex çantasından hazırladıkları plastik poşet ve teneke kutuyu aldı, onları kotunun arka ceplerine soktu. Kapıyı açtı, kabanını ve atkısını çıkarıp arabanın yolcu koltuğuna attı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Dawes.

"Öğrenci gibi görünmek istemiyorum. Bana eşofman üstünü ver." Alex'in denizci montu ince yündendi ve polyester astarlıydı ama *üniversite öğrencisi* diye bağırıyordu – ki tam olarak bu yüzden satın almıştı.

Dawes karşı çıkmak ister gibi görünüyordu ama parkasının fermuarını indirdi, eşofmanının üstünü çıkardı ve tişörtünün içinde titreyerek Alex'e attı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Tabii ki değil. Hadi gidelim."

Cam kapıların ardında Alex bekleme odasında birkaç kişi olduğunu gördü, hepsi mesaileri bitmeden önce işlerini halletmeye çalışıyordu. Odanın arkasına yakın yerdeki masada bir kadın oturuyordu. Ofis ışıklarının altında kırmızı kırmızı parlayan, kabarık ve kahverengi saçları vardı.

Alex, Turner'a kısa bir mesaj gönderdi. *Konuşmamız gerek.* Sonra Dawes'a, "Beş dakika bekle ve içeri girip otur, birini bekliyor gibi yap," dedi. "Kadın masasından kalkarsa bana hemen mesaj at, tamam mı?"

"Sen ne yapacaksın?"

"Onunla konuşacağım."

Keşke içtepi parasını koronerde harcamasaydım, diye düşündü Alex. Sadece bir tane kalmıştı ve ön bürodan geçmek için onu kullanamazdı, tabii plan umduğu gibi giderse.

Saçlarını kulaklarının arkasında attı ve kollarını ovalayarak aceleyle bekleme odasına girdi. Masanın arkasına bir afiş asılmıştı: ANLAYIŞ VE SAYGI. Küçük bir tabelada ise şöyle yazıyordu: *Ben Moira Adams ve size yardım etmekten memnuniyet duyarım.* Memnuniyet, mutluluk değil. Ölü insanlarla dolu bir binada mutlu olmamanız gerekirdi.

Moira başını kaldırıp gülümsedi. Gözlerinin etrafında zorlu yaşam izleri ve boynunda bir haç vardı.

"Merhaba," dedi Alex. Derin, titrek bir nefes alır gibi yaptı. "Şey, bir dedektif bana buraya gelip kuzenimi görebileceğimi söyledi."

"Pekâlâ tatlım. Elbette. Kuzeninin ismi nedir?"

"Tara Anne Hutchins." İkinci ismi internetten bulmak kolaydı. Kadının yüzü ihtiyatlı bir hâl aldı. Tara Hutchins haberlere çıkmıştı. Bir cinayet kurbanıydı, bu tür şeyler çatlakları çekebilirdi. "Beni buraya Dedektif Turner gönderdi."

Moira'nın ifadesi hâlâ dikkatliydi. Turner davadaki başdedektifti ve ismi muhtemelen medyada yer almıştı.

"Oturabilirsin, ben ona ulaşmaya çalışayım," dedi Moira.

Alex telefonunu uzattı. "Bana telefonunu verdi." Alex bir kısa mesaj daha göndermişti: *Aç şu telefonu Turner, HEMEN.* Sonra ekranı kapattı ve Turner'ı arayıp hoparlöre aldı. "İşte," dedi telefonu uzatarak.

Moira yerinden sıçradı, "Ben..." Ama telefonun zayıf çevir sesi ve Alex'in beklentili ifadesi sorunu çözdü. Moira dudaklarını birbirine bastırdı ve telefonu Alex'ten aldı.

Çağrı, Alex'in de tahmin ettiği gibi Turner'ın sesli mesaj servisine düştü. Dedektif Abel Turner canı ne zaman isterse o zaman telefonunu açardı, huysuz öğrencinin biri açmasını istediğinde değil, hele emredildiğinde hiç değil.

Alex, Moira'nın hemen kapatmasını umdu ama kadın boğazını temizledi ve, "Dedektif Turner, ben ATK danışmasından Moira Adams, lütfen bizi geri arayın..." Numarayı verdi. Alex'in umabileceği tek şey Turner'ın sesli mesajlarına yakın zamanda bakmamasıydı. Belki hiç ciddiye almaz ve silerdi.

"Tara iyi bir kızdı," dedi Moira ona telefonu geri uzatırken. "Bunların hiçbirini hak etmemişti."

Moira anlayış dolu bir ses çıkardı. "Başınız sağ olsun." Âdeta bir kâğıttan okuyordu.

"Sadece ona dua etmek, vedalaşmak istiyorum."

Moira'nın parmakları haçına dokundu. "Elbette."

"Birçok sorunu vardı ama kimin yok ki? Her hafta sonu kiliseye gitmesini sağlardık. O sevgilisi olacak herif bundan hoşlanmazdı tabii." Bunun üzerine Moira küçük bir onay homurtusu çıkardı. "Sizce Dedektif Turner hemen arar mı?"

"En kısa zamanda. Meşgul olabilir."

"Ama bir saat içinde kapanıyorsunuz, değil mi?"

"Halka kapanıyoruz, evet. Ama pazartesi günü tekrar–"

"Maalesef gelemem." Alex'in gözleri Moira'nın masasının çıkıntısının altına yapıştırılmış fotoğrafları taradı ve Winnie-the-Pooh önlüğü giymiş bir kadın gördü. "Kreşte çalışıyorum."

"Albertus Magnus'ta mı?"

"Evet!"

"Benim yeğenim de orada. Alison Adams?"

"Kızıl saçlı, çok tatlı bir kız?"

"Evet, o," dedi Moira gülümseyerek.

"Dersi kaçıramam. Çok sıkılar. Daha önce hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum."

"Bilirim," dedi Moira hüzünle. "Allie'yi de çok zorluyorlar."

"Sadece... Anneme ona veda edebildiğimi söylesem yeter. Tara'nın anne ve babası... Pek yakın değillerdi." Alex şimdi tamamen tahmin yürütüyordu ama Moira Adams'ın Tara Hutchins gibi kızların hikâyelerini bildiğini sanmıyordu. "Sadece yüzünü görebilsem, hoşça kal diyebilsem yeter."

Moira tereddüt etti, sonra öne uzanıp Alex'in elini sıktı. "Seni onu görmeye götürecek birini çağırayım. Kimliğin hazırda bulunsun ve... Bu zor olabilir ve dua etmenin yardımı dokunacaktır."

"Her zaman," dedi Alex hararetle.

Moira düğmeye bastı ve birkaç dakika sonra mavi önlüklü, bitkin görünümlü bir görevli belirdi ve Alex'i morga götürdü.

Çift kanatlı kapıların diğer tarafı soğuktu, zemin döşemeleri gri ve duvarlar krem rengiydi. "Burayı imzalayın," dedi duvardaki panoyu işaret ederek. "Fotoğraflı bir kimliğe ihtiyacım olacak. Telefon, kamera ve kayıt cihazlarını kutuya bırakın. Döndüğünüzde alabilirsiniz."

"Tabii ki," dedi Alex. Sonra elini uzattı ve floresan ışıkta altın ışıldadı. "Galiba bunu düşürdünüz."

Oda beklediğinden büyüktü ve buz gibiydi. Ayrıca beklenmedik derecede gürültülüydü -damlayan musluk, dondurucuların vızıltısı, havalandırmanın homurtusu- ama başka bir açıdan da sessizdi. Burası Grilerin geleceği son yerdi. Belbalm'ı boş verip bu yaz morgda çalışmalıydı.

Masalar metaldi, lavabolar, üstlerinde kıvrılan musluklar ve çekmeceler -dosya dolabı gibi iki duvarın içine oturtulmuş düz kareler- de öyle. Hellie de böyle bir yerde parçalarına mı ayrılmıştı? Ölüm sebebi gizemli bir şey sayılmazdı.

Alex keşke kabanım yanımda olsaydı diye diledi. Ya da Dawes'un parkası. Ya da bir şat votka.

Hızlı çalışmalıydı. İçtepi ona işini halledip çıkması için otuz dakika sağlayacaktı. Ama Tara'yı bulması uzun sürmedi ve çekmece düşündüğünden ağır olsa da kolayca kaydı.

Onu ikinci kez görmenin daha kötü bir tarafı vardı, sanki artık birbirlerini tanıyormuş gibiydiler. Şimdi Tara'ya bakınca ona Hellie'yi düşünmesine sebep olanın sadece sarı saçları olduğunu görebiliyordu. Hellie güçlüydü. Vücudu lisede oynadığı futbol ve softbolu belli ediyordu ve Hellie, *Seventeen* dergilerindeki kızlar gibi sörf yapıp kaykay binebiliyordu. Bu kız Alex gibiydi, ince ama güçsüz.

Tara'nın dizleri kahverengimsi griydi. Bikini bölgesine yakın yerlerde kısa kıllar, tahriş olmuş kırmızı jilet şişlikleri vardı. Kalçasında bir papağan dövmesi bulunuyordu ve altına kıvrımlı, birbirine dolanan harflerle *Key West* yazılmıştı. Sağ kolunda küçük bir kızın çirkin, gerçekçi bir portresi vardı. Kızı? Yeğeni? Kendi çocukluk yüzü? Korsan bayrağı, kabarmış dalgaların üstünde duran bir gemi, topuklu ayakkabılar ve siyah iç çamaşırları giymiş bir Bettie Page zombisi dövmeleri vardı. Kolunun içindeki küçük dövme ise daha yeni görünüyordu, mürekkebi taze ve koyu renkliydi fakat Gotik fontlu yazısı neredeyse okunaksızdı: *Şüphelenmektense ölürüm*. Bu şarkı sözüydü ama Alex nereden olduklarını hatırlayamadı.

Ölürsem dövmelerim geri gelir mi yoksa sonsuza dek emanet güvelerinin içinde mi kalır, diye düşündü.

Yeterince oyalanmıştı. Notlarını çıkardı. Ritüelin ilk kısmı kolaydı, bir şarkı. *Sanguis saltido.* Öylece sözleri söyleyemezdiniz, onları şarkı olarak söylemeniz gerekiyordu. Bunu boş, yankılanan bir odada yapmak son derece müstehcen geliyordu ama şarkıyı söylemek için kendini zorladı: *Sanguis saltido! Salire! Saltare!* Özellikle bir tonlama belirtilmemişti, sadece *allegro.* İkinci tekrarını yaparken sözleri Twizzlers şekerlemelerinin reklam müziğinin tonlamasıyla söylediğini fark etti. *Çok yumuşak. Çok meyveli. Çok mutlu edici ve oh çok çekici.* Ama kanın hareket etmesi için gereken buysa... Tara'nın dudakları pembeye dönmeye başladığında işe yaradığını anlamıştı.

İşte şimdi işler çirkinleşecekti. Kan şarkısı sadece Tara'nın dolaşımını başlatmak ve ölü katılığını gevşetmek içindi ki Alex onun ağzını açabilsin.

Alex, Tara'nın vücuduna yeni gelen sıcaklığı ve teninin yumuşak hissini göz ardı etmeye çalışarak onun çenesini tuttu ve ağzını açtı.

Arka cebindeki plastik poşetten bir bokböceği çıkarıp nazikçe Tara'nın diline yerleştirdi. Sonra diğer cebindeki teneke kutuyu aldı ve parmak uçlarının altındaki ölü derisinden başka bir şey düşünmeye çalışarak kutudaki merhemle Tara'nın vücuduna parlak yollar çizmeye başladı. Ayaklar, bacaklar, baldırlar, karın, göğüsler, köprücükkemikleri; kollarından bileklerine ve ortaparmaklarına. Sonunda göbek deliğinden başlayıp boğazına, çenesine ve başının tepesine kadar gövdesini ikiye bölen bir çizgi çekti.

Sonra çakmak almayı unuttuğunu fark etti. Ateşe ihtiyacı vardı. Kapının yanında, karmakarışık bir beyaz tahtanın altında çalışma masası vardı. Büyük çekmeceleri kilitlenmişti ama en üstteki ince çekmece açıktı. Marlboro kutusunun yanında pembe, plastik bir çakmak duruyordu.

Alex çakmağı aldı ve alevi merhem sürdüğü yerlerin üstüne tutarak Tara'nın vücudundaki yolların üstünden tekrar geçti. O bunu yaparken Tara'nın vücudunun üstünde sanki asfalttan yükselen sıcaklık gibi solgun bir sis belirmişti, oradaki hava dalgala-

nıyor ve parlıyor gibi görünüyordu. Etkisi bazı noktalarda daha yoğundu, o kadar ki sanki dönen bir tekerleğin içinden bakıyormuş gibi bulanıklaşıp titriyordu.

Çakmağı çekmeceye geri koydu. Tara'nın dirseğinin üstündeki bulanıklığa dokundu, elini parlaklıkta gezdirdi. Bir anda sokakta, hızla bisikletle gidiyordu. Önünde bir araba kapısı açıldı. Frenlere asıldı, duramadı, yan bir şekilde arabanın kapısına çarptı ve kolu kırıldı. Acı Alex'in içini doldurdu. Sanki kırılan kol Tara'nın değil de onunmuş gibi inleyip kolunu tutarak elini geri çekti.

Tara'nın üstündeki bulanıklık ona verilen zararların haritasıydı – dövmelerinin, kulaklarının delindiği yerlerin üstündeki ışık kıpırtıları, kırılan kolunun üstündeki koyu kümelenme, yanağındaki BB kremin kapatamadığı çiçek bozuğu, göğsündeki yaraların üstünde asılı duran kasvetli koyuluklar.

Alex, Lethe kitaplarında Tara'yı konuşturmanın ya da Tül'ün diğer tarafından ona ulaşmanın bir yolunu bulamamıştı. En azından cemiyetlerden birinin yardımı olmadan yapılabilecek bir şey yoktu. Yardım alsa bile bulduğu ritüellerin çoğu, yeni ölen biriyle konuşmanın onları uyandırabileceği riskini açıkça belirtiyordu ve bu, tehlikeli bir durumdu. Kimse Tül'ün ötesinden kalıcı olarak getirtilemezdi ve gönülsüz bir ruhu bedenine geri getirmek kesinlikle öngörülemezdi. Kitap ve Yılan Cemiyeti ruh çağırmada ustalaşmış ve ritüellerinde pek çok güvenlik önlemi oluşturmuştu ama onlar bile bir Gri bedene ulaştığında bazen kontrolü kaybedebiliyordu. Yetmişlerin sonunda Jennie Cramer'ın, New Haven'ın meşhur güzelinin ruhunu, kar fırtınası sırasında arabasında sarhoş olup sızınca donarak ölen Camden'dan bir genç kızın vücuduna getirmeye çalışmışlardı. Bunun yerine dönen Camden kızı olmuştu, hem de soğuktan titreyerek ve yeni ölülerin vahşi gücüyle birlikte.

Kız, Kitap ve Yılan'ın kapılarından fırlayıp kaçmış, Yorkside Pizza'ya kadar yürümüş, iki turta yemiş ve ısınmak amacıyla fırınlardan birinin içine girmişti. Bir Lethe temsilcisi olay yerine

gelmiş, bölgeyi çabucak karantina altına almış, ciddi içtepiler kullanarak müşterileri kızın bir performans sanatı gösterisinin parçası olduğuna ikna etmişti. Dükkân sahibi Yunandı ve o kadar kolayca kontrol altına alınamamıştı. Üstünde annesinin verdiği bir *gouri* taşıyordu -nazar boncuğu veya *mati*- ve bu da içtepi girişimlerini engelliyordu. Ancak para etkili olmuştu. Aynı zamanda Lethe, dükkân sahibinin ricası üzerine, daha kaliteli satıcıları bölgeye çekmek amacıyla kiraların yükseltilip diğer dükkânların kapanmaya, Yale'ın ana alışveriş bölgesinden çıkmaya zorlandığı bir dönemde Yorkside Pizza'nın kirasının sabit kalmasını sağlamıştı. Elm ve Broadway'deki yerel işyerleri ortadan kaybolup yerlerini prestijli markalara ve zincir marketlere bırakırken Yorkside Pizza orada kalmıştı.

Yani Tara konuşamadığına göre vücudu konuşmak zorundaydı. Alex verilen zararları ortaya çıkaracak bir ritüel keşfetmişti. Bir hasta veya tanık konuşamadığında kullanılan, daha basit ve daha kolay bir şey. Ritüel Girolamo Fracastoro tarafından, kendi düğün yemeğinde ağzından köpükler çıkarıp yere yığılan İtalyan bir kontesi kimin zehirlediğini bulmak için icat edilmişti.

Alex elini Tara'nın göğsündeki korkutucu yaranın üstünde duran bulanıklığa sokmak istemiyordu. Ama bunu yapmak için buraya gelmişti. Derin bir nefes aldı ve parmağını öne itti.

Yerdeydi, üstünde bir oğlanın yüzü vardı – Lance. Bazen onu seviyordu ama son zamanlarda bir şeyler... Düşünce kayboldu. Alex, ağzının açık olduğunu hissediyordu ve dilinde buruk bir tat vardı. Lance gülümsüyordu. Şeye gidiyorlardı... Nereye? Alex sadece heyecan ve beklenti hissediyordu, dünya bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Üzgünüm," dedi Lance.

Tara sırtının üstünde, gökyüzüne bakıyordu. Sokak ışıkları çok uzakta görünüyordu. Her şey hareket ediyordu ve arkasındaki katedral eriyip yıldızların lekelediği bir binaya dönüşüyordu. Sessizdi ama bir şey duyuyordu, çamura basan bot sesi gibi: *pat vick, pat vick.* Üstüne eğilen bir vücut gördü, bir bıçak gördü,

sesin kendi kanına ve bıçak içine girerken kırılan kemiğine ait olduğunu anladı. Neden hissetmiyordu? Gerçek olan neydi, olmayan neydi?

"Gözlerini kapat," dedi tanıdık olmayan bir ses. Kapattı, gitmişti.

Alex göğsünü tutarak geriye doğru tökezledi. Hâlâ o korkunç, vıcık vıcık sesi duyabiliyor, göğsüne yayılan ılık ıslaklığı hissediyordu. Ama sıfır acı? Acı nasıl olmazdı? Kafası mı iyiydi? Bıçaklandığını hissetmeyecek kadar iyi? Lance önce ona ilaç vermişti. Üzgün olduğunu söylemişti. Onun da kafası iyi olmalıydı.

İşte cevabını almıştı. Tara ve Lance ottan başka bir şeyle uğraşıyorlardı belli ki. Şüphesiz Turner şimdiye kadar evlerini araştırmış, ne çeşit bir pisliği kullanıp sattıklarını bulmuştu. Alex, o gece Lance'in ne düşündüğünü bilemezdi ama bir çeşit halüsinojen almışsa bu herhangi bir şey olabilirdi.

Alex, Tara'nın vücuduna baktı. O son anlarında korkmuştu ama canı yanmıyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Lance hapse gidecekti. Kanıt olacaktı. Onca kan... Bunu saklayamazdınız. Alex biliyordu.

Harita hâlâ Tara'nın üstünde parlıyordu. Küçük yaralar. Büyükler. Alex'in haritası neler gösterirdi? Hiç kemiğini kırmamış, hiç ameliyat geçirmemişti. Ama en kötü yarası iz bırakmamıştı. Hellie öldüğünde sanki biri Alex'in göğsünü kereste gibi yarıp açmıştı. Ya gerçekten öyle olsaydı ve Alex sokakta kanlar içinde, kaburgalarını birlikte tutmaya çalışarak yürüyor olsaydı; kalbi, ciğerleri ve her yeri dünyaya açık bir şekilde? Bunun yerine onu kıran şey hiç iz bırakmamıştı, gösterip *İşte ben bu olduğunda bittim*, diyebileceği bir yer yoktu.

Bunun Tara için de doğru olduğuna şüphe yoktu. İçinde, dışında parlayan haritanın göstereceğinden çok daha fazla acı saklıydı. Ama yaraları iğrenç olsa da hiçbir organ alınmamıştı, hiçbir kan izi ya da büyü kaynaklı bir hasar belirtisi yoktu. Tara ölmüştü çünkü Alex kadar aptaldı ve gelip onu zamanında kurtaracak kimse olmamıştı. Dine dönmemiş, kendini yogaya adamamış, kimse ona Yale'da burs teklif etmemişti.

Gitme zamanıydı. Cevaplarını almıştı. Bu, Hellie'nin anısını da Darlington'ın sağduyusunu da tatmin etmeye yeterdi. Ama bir şey hâlâ içini kemiriyordu, o cinayet mahallinde duyduğu, Tara'nın sarı saçıyla ya da hayatlarının üzücü, paralel çizgisiyle hiç ilgisi olmayan tanıdıklık hissi.

"Gidelim mi?" diye sordu köşede durup dalgın dalgın boşluğa bakan önlüklü görevliye.

"Nasıl isterseniz," dedi.

Alex çekmeceyi kapattı.

"Sanırım on sekiz saat uyumak istiyorum," dedi Alex içini çekerek. "Beni buradan çıkar ve Moira'ya her şeyin yolunda olduğunu söyle."

Alex kapıyı açtı ve Dedektif Abel Turner'la burun buruna geldi.

Turner onu kolundan yakaladı ve odanın içine geri itip kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Sen ne halt ettiğini zannediyorsun?"

"Hey!" dedi Alex neşeyle. "Gelmişsin."

Adli Tıp görevlisi ise Turner'ın arkasında dikiliyordu. "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

"Bir dakika bekle," dedi Alex. "Turner, beni bıraksan iyi olur."

"Bana neyin iyi olacağından bahsetme. Ayrıca nesi var bunun?"

"İyi bir gece geçiriyor," dedi Alex, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Abel Turner soğukkanlılığını yitirmemişti. Hep gülümserdi, hep sakindi. Ama Alex'in içinde bir şey öyle olmadığını söylüyordu.

"O kıza elini sürdün mü?" dedi, parmakları Alex'in tenini deliyordu. "Ceset delil ve sen delile müdahale ettin. Bu bir suçtur."

Alex, Turner'ın testislerine dizini yapıştırmayı düşündü ama polislere böyle şeyler yapmazdınız, o yüzden kendini salıverdi. Tamamen salıverdi. Len'le birlikteyken öğrendiği bir stratejiydi bu.

"Ne oluyor?" Alex ona doğru düşerken Turner onu tutmaya çalıştı ve sonra bıraktı. "Senin derdin ne?" Sanki zayıflık bulaşıcıymış gibi elini koluna sildi.

"Birçok şey," dedi Alex. Gerçekten düşmeden önce Turner'ın ona ulaşabileceği mesafeden çıktığından emin olarak kendini toparladı. "Tara ve Lance ne tür bir şey kullanıyormuş?"

"Pardon?"

Lance'in yüzünün üstünde süzülüşünü düşündü. *Üzgünüm.* O son gece birlikte ne kullanmışlardı? "Ne satıyorlarmış? Asit? MDMA? Sadece ot olmadığını biliyorum."

Turner'ın gözleri kısıldı ve eski sakin tavrı geri döndü. "Davayla ilgili olan diğer her şey gibi bu da seni ilgilendirmez."

"Öğrencilere mi satıyorlarmış? Cemiyetlere?"

"Uzun bir listeleri var."

"Kim?"

Turner başını iki yana salladı. "Gidiyoruz. *Hemen.*"

Alex'in koluna uzandı fakat Alex yana adım atıp ondan sıyrıldı. "Sen burada kalabilirsin," dedi Adli Tıp görevlisine. "Yakışıklı Dedektif Turner beni götürür."

"Ona ne yaptın?" diye mırıldandı Turner koridora çıkarken.

"Acayip şeyler."

"Bu bir şaka değil Bayan Stern."

Turner onu hızlıca yürütürken Alex, "Ben de eğlence için yapmıyorum, tamam mı?" dedi, "Ben Dante olmayı sevmiyorum. Sen Centurion olmayı sevmiyorsun ama görevlerimiz bunlar ve sen ikimizin yerine de berbat ediyorsun."

Turner bu söz karşısında hafifçe sinmiş göründü. Elbette bu pek de doğru değildi. Sandow ona geri çekilmesini söylemişti. *Rahatına bak.*

Bekleme odasına vardılar. Dawes görünürlerde yoktu. "Arkadaşına arabada beklemesini söyledim," dedi Turner. "En azından o çuvalladığında anlıyor."

Ve tek bir uyarı bile yok. Dawes rezil bir gözcüydü.

Moira Adams masasından gülümsedi. "Onu görebildin mi tatlım?"

Alex başını salladı. "Evet. Teşekkür ederim."

"Ailen dualarımda olacak. İyi geceler Dedektif Turner."

"Ona da mı tuhaf şeyler yaptın?" diye sordu Turner soğuğa çıktıklarında.

Alex acınası bir şekilde kollarını ovaladı. Paltosunu istiyordu. "Gerek kalmadı."

"Sandow'a onu gelişmelerden haberdar edeceğimi söyledim. Eğer senin gözetimin altındaki o genç psikopatlardan herhangi birinin bu işe dahil olduğunu düşünseydim peşini bırakmazdım."

Alex buna inanıyordu. "Senin görmediğin şeyler olabilir."

"Görecek başka bir şey yok. Sevgilisi olay yerine yakın bir yerde tutuklandı. Komşuları son birkaç haftadır çirkin tartışmalar duyuyormuş. Sevgilisini cinayete bağlayan kan delili var. Vücudunda güçlü halüsinojenler bulundu ve—"

"Ne, tam olarak?"

"Henüz emin değiliz."

Alex, Griler'i daha da ürkütücü hâle getirdiklerini keşfettikten sonra tüm halüsinojenlerden uzak durmuştu fakat halüsinojen aldıktan sonraki iyi ya da kötü deneyimleri sırasında pek çok kişinin elini tutmuş, ölümüne bıçaklandıklarını hissetmemelerine sebep olacak kadar ağır hiçbir şey görmemişti.

"Çocuğun yanına mı kalsın istiyorsun?" dedi Turner.

"Ne?" Soru Alex'i sarsmıştı.

"Cesede müdahale ettin. Tara'nın vücudu bir delil. Davayla yeterince uğraştıysan Lance Gressang ceza almadan kurtulabilir. Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır," dedi Alex. "Ceza almadan kurtulmayacak."

Turner başını salladı. "Güzel." Soğukta beklediler. Alex park yerinde kalan son arabalardan biri olan, tembel tembel duran Mercedes'i görebiliyordu. Dawes'un yüzü ön camın ardında loş bir bulanıklıktı. Elini kaldırdı ve Alex onun sarsakça elini salladığını fark etti. *Sağ ol Pammie.* Artık bu işi bırakmanın zamanı gelmişti. Neden bunu göremiyordu?

Son bir oyun oynamaya karar verdi. "Sadece bir isim ver. Lethe entinde sonunda öğrenecektir. Cemiyetler yasadışı maddelerle

uğraşıyorsa bilmemiz gerek." Sonra adam kaçırmaya geçebiliriz, içeriden bilgi sızdırmaya, hem iç organlarından okuma yapmak için birini deşmek saldırıya giriyor muydu? Cemiyetlerin nelerle ilgilenebileceklerini ele alacak yepyeni bir ceza kanunu departmanına ihtiyaç vardı. "Senin cinayet davana karışmadan soruş turabiliriz."

Turner içini çekti, nefesi soğuk havaya beyaz dumanlar salmıştı. "Bağlantılarımın arasında cemiyetten olan sadece bir isim vardı. Tripp Helmuth. Onu aklamak üzereyiz."

"Dün gece onu gördüm. Tripp bir Kemikdaş. Kehanette kapıda görevliydi."

"O da öyle dedi. Bütün gece orada mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Alex. Tripp kapıda nöbet beklemesi için koridora yollanmıştı. Ritüel başladığında insanların nadiren giriş çıktıkları doğruydu, sadece biri bayılırsa, hastalanırsa ya da Haruspex bir şey getirilmesini isterse. Alex kapının birkaç kez açılıp kapandığını hatırladığını sandı ama emin olamıyordu. Tebeşir çember ve kusmama konusunda endişelenmekle meşguldü. Ama Tripp'in ritüeli ekip Payne Whitney'ye kadar onca yolu gittiğine, Tara'yı öldürdüğüne ve kimse anlamadan görevine döndüğüne inanmak zordu. Ayrıca onu öldürecek kadar Tara'yla ne sorun yaşamış olabilirdi ki? Tripp, Tara veya sevgilisinin onun için yapmaya çalışacağı her şeyi kendi kendine alacak kadar zengindi ve elinde bıçakla Tara'nın üstünde dikilen yüz Tripp'e ait değildi, Lance'in yüzüydü.

"Onunla konuşayım deme," dedi Turner. "İfadesini aldığımızda sana ve dekana bilgileri gönderirim. Davamdan uzak dur."

"Ve kariyerinden mi?"

"Aynen öyle. Bir dahaki sefere seni olmaman gereken bir yerde yakalarsam oracıkta tutuklarım."

Alex boğazından yükselen karanlık kahkahaya engel olamadı.

"Demek beni tutuklamayacaksın *Dedektif* Turner. Beni en son isteyeceğin yer karakoldur. Orada gürültü yaparım. Pisimdir, Lethe de pistir ve senin tek istediğin şey o pahalı ayakkabıların bizim pisliğimize bulaşmadan bu işi halletmek."

Turner uzun bir süre dik dik baktı. "Nasıl buraya geldiniz bilmiyorum Bayan Stern ama ben kaliteli şeylerle ayağımın altında bulduğum şeyler arasındaki farkı bilirim ve siz kesinlikle kaliteli değilsiniz."

"Sohbet için teşekkürler Turner." Alex tekinsizlik kokusunun üstünden dalgalar hâlinde yayıldığının farkında olarak ona doğru eğildi ve en tatlı, en sıcak gülümsemesini sundu. "Ve bir daha beni öyle tutma. Pislik olabilirim ama üstüne yapışan cinstenimdir."

9

Kış

Alex, Dawes'tan ilahiyat fakültesinin yakınlarında, lisansüstü öğrenciler bölgesindeki üzgün bir at nalı biçimindeki apartmanın önünde ayrıldı. Dawes arabayı Alex'e bırakmak istememişti fakat teslim etmesi gereken halihazırda gecikmiş sınav kâğıtları vardı, bu yüzden Alex, Mercedes'i Darlington'ın evine bırakabileceğini söylemişti. Dawes'un reddetmek istediğini görebiliyordu, tüm o sınav kâğıtlarının canı cehennemeydi.

"Dikkatli ol ve şey yapma... yapmamalısın..." Fakat sesi solmuştu ve Alex hayretle Dawes'un durumundan ötürü ona saygı duymak zorunda olduğunu fark etti. Dante, Vergilius'a hizmet ederdi ancak Oculus ikisine de hizmet ederdi. Ve hepsi Lethe'ye hizmet ederdi. Dawes başını salladı, sallamaya devam etti, arabadan çıkıp evine doğru giden yol boyunca salladı. Sanki her adımını onaylıyormuş gibiydi.

Darlington'ın evi Westville'in dışında, kampüsten birkaç kilometre uzaktaydı. Bu, Alex'in hayal ettiği Connecticut'tı – çiftliksiz çiftlik evleri; siyah kapıları, beyaz pencere çerçeveleri, kalın kırmızı tuğlaları olan koloni binaları. Kereste yanan şömineler, nazikçe ilgilenilmiş çimenlik bahçeler, daha iyi bir hayata açılıyormuşçasına altın sarısı parlayan pencereler, ocağında güzel şeyler pişen mutfaklar, pastel boya saçılmış kahvaltı masalarıyla dolu bir mahalle. Kimse perdelerini çekmiyordu. Işık, sıcaklık ve şans karanlığa dökülüyordu. Sanki bu aptal insanlar böyle bir zenginliğin başkalarını çekebileceğini bilmiyormuş gibi. Sanki o

ışık saçan kapı girişlerini herhangi bir aç kız içeri girebilsin diye açık bırakmışlar gibi.

Alex, Los Angeles'tan geldiğinden beri pek araba kullanmamıştı ve tekrar arabada olmak iyi gelmişti, her ne kadar bir yerini çizmekten ödü patlıyor olsa da. Telefonundaki haritaya rağmen Darlington'ın evine giden yolu kaçırmış ve Kapkaraağaç'ın girişini işaretleyen kalın sütunları bulana kadar iki kere geri dönmüştü. Araba yolundaki lambalar yanıyor, parlak halojenler çıplak dallı ağaçları kış temalı kartpostal gibi yumuşak ve arkadaş canlısı gösteriyordu. Evin hantal şekli belirdi ve Alex ayağını frene yapıştırdı.

Mutfak penceresinde fener kadar parlak bir ışık yanıyordu, kulenin tepesinde de bir diğeri – Darlington'ın yatak odası. Darlington'ın kendininkinin yanına kıvrılan vücudunu hatırladı, dar pencerenin puslu camlarını, aşağıdaki siyah dallar denizini, Kapkaraağaç'ı dışarıdaki dünyadan ayıran koyu renk ahşapları.

Hızlıca farları ve motoru kapattı. Eğer orada biri varsa, eğer orada *bir şey* varsa korkutup kaçırmak istemiyordu.

Botları çakıllı yolda çok gürültü çıkarıyordu ama Alex eve zorla girmiyordu. Hayır, gizlice girmiyordu, sadece mutfak kapısına yürüyordu. Elinde anahtarlar vardı. Burada hoş karşılanıyordu.

Annesi ya da babası olabilir, dedi kendi kendine. Darlington'ın ailesi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama ailesi olmak zorundaydı. *Başka bir akraba. Dawes meşgulken evle ilgilenmesi için Sandow'un tuttuğu biri.*

Bütün bunlar daha muhtemeldi fakat... *O burada,* diye ısrar etti kalbi, göğsünün içinde o kadar hızlı atıyordu ki Alex kapıda durup daha sakin nefesler almak zorunda kaldı. *O burada.* Düşünce, kol yenini çekiştiren bir çocuk gibi sarsıyordu onu.

Karanlığın güvenliğinde pencereden içeri baktı. Mutfak sıcak renkli ahşap parçalar ve desenli, mavi fayanslarla kaplıydı –*fayanslar Delft*– ve büyük bir tuğla ocak ile kancalarında parıldayan bakır kaplar vardı. Mutfak masasına postalar yığılmıştı, sanki biri onları ayırmanın ortasındaymış gibi. *O burada.*

Alex kapıyı çalmayı düşündü, onun yerine beceriksizce anahtarları kullandı. İkinci anahtar kilitte dönünce kapı açıldı. İçeri girdi, kapıyı nazikçe arkasından kapattı. Mutfağın mutlu ışığı sıcak ve davetkârdı, bakır kaplardan ve ellili yıllarda birinin aldığı ocağın kremsi yeşil emayesinden yansıyordu.

"Merhaba?" dedi, sesi fısıltı gibiydi.

Anahtarların tezgâha düşüşü beklenmedik derecede gürültülü bir şıngırtı çıkardı. Alex mutfağın ortasında birinin, hatta belki evin onu azarlamasını bekleyerek suçlu suçlu durdu. Ama burası hevesli gıcırtıları ve onaylamayan iç çekişleri olan Orange'taki malikâne değildi. Buranın hayatı Darlington'dı, onsuz ev devasa ve boş geliyordu. Tıpkı koca bir gemi batığının gövdesi gibi.

Rosenfeld Hall'daki o geceden beri Alex bütün bunların hâlâ bir sınav olabileceğini umarken buldu kendini. Tüm Lethe acemilerine yapılan, Dawes'un, Sandow'un ve Turner'ın da işin içinde olduğu bir sınav. Darlington arabanın geldiğini duymuştu. Merdivenlerden üçüncü kattaki yatak odasına yukarı fırlamış, şu anda saklanıyordu. Arabanın geldiğini duymuştu. Merdivenleri koşup orada, karanlıkta gizlenmiş, onun gitmesini bekliyordu. Cinayet de bunun bir parçası olabilirdi. Ölü kız falan yoktu. Tara Hutchins bütün bunlar bittiğinde merdivenlerden âdeta vals yapar gibi inecekti. Sadece Alex'in kendi başına ciddi bir şeyleri halledebileceğinden emin olmaları gerekiyordu.

Saçmalıyordu. Öyle olsa bile içindeki ses ısrar etti: *O burada.*

Sandow hâlâ hayatta olabileceğini, onu geri getirebileceklerini söylemişti. Yalnızca yeni ay ve doğru büyüye ihtiyaçları vardı, ardından her şey eskisi gibi olacaktı. Ama Darlington kendi başına da dönüş yolunu bulabilirdi. Her şeyi yapabiliyordu. Bunu da yapabilirdi.

Evin içine doğru ilerledi. Araba yolundaki ışıklar odalara sarımsı bir loşluk katıyordu. Beyaz dolapları tabak ve bardaklarla dolu kiler; metal kapaklarıyla morgdakine bir hayli benzeyen büyük, içine girilebilir soğutucu; masası karanlık gölün durgun suları gibi ayna parlaklığında olan resmi yemek odası; büyük,

siyah pencereleri bahçenin loş şekillerine, çitlerin ve iskeletsi ağaçların kamburlarına bakan devasa oturma odası. Ana oturma odası dışında küçük bir oda daha vardı, büyük kanepelerle dolu, televizyon ve oyun konsollarının olduğu bir oda. Len televizyonun büyüklüğünü görse altını ıslatırdı. Tam onun seveceği bir odaydı bu, belki Darlington'la olan tek ortak noktaları buydu. *Eh, tek ortak noktaları değil.*

İkinci katın çoğu odası kapatılmıştı. "İşte burası paramın bittiği yer," demişti Darlington, Alex onu ilerletmeye çalışırken kolu Alex'in omzundan sarkıyordu. Ev, yaşaması için gereken en hayati olanlar haricinde tüm organlarla bağlantısı kesilmiş bir vücut gibiydi. Eski bir dans odası, eğreti bir spor salonuna dönüştürülmüştü. Tavandan bir boks topu sarkıyordu. Büyük, metal ağırlıklar, jimnastik topları ve eskrim kılıçları duvarın dibine dizilmişti ve ağır makineler, hantal böcekler gibi pencerenin önünde karaltı hâlinde duruyordu.

Alex en üst kata giden merdivenleri takip etti ve koridora çıktı. Darlington'ın odasının kapısı açıktı.

O burada. Bir kez daha emin hissetti ama bu kez daha kötüydü. Işığı onun için açık bırakmış olmalıydı. Onu bulmasını istiyordu. Bacak bacak üstüne atmış, bir kitaba eğilmiş, koyu renk saçı alnına düşmüş bir hâlde yatağında oturuyor olacaktı. Başını kaldıracak, kollarını kenetleyecek ve *Zamanı gelmişti*, diyecekti.

Alex ışığa koşmak istedi fakat kendini sakin adımlar atmaya zorladı, tıpkı mihraba yaklaşan bir gelin gibi. Kesinlik hissi kaybolmuş, *O burada* nakaratı adım adım bir duaya dönüşmüştü: *Burada ol, burada ol, burada ol.*

Oda boştu. Il Bastone'daki odalara kıyasla küçüktü. Tuhaf, yatak odası olarak düşünülmediği belli olan ve bir şekilde keşiş odalarını anımsatan, yuvarlak bir odaydı. Tam olarak son gördüğü gibiydi: Kıvrımlı duvarlardan birine itilmiş masa; orada unutulmuş gibi masaya bantlanmış, üstünde hız treni fotoğrafı olan sararmış bir gazete kupürü; bir mini buzdolabı çünkü Darlington aşağı inip yiyecek almak için okumasına ya da çalışma-

sına ara vermezdi; pencerenin yanına koyulmuş yüksek sırtlı bir sandalye. Hiç kitap rafı yoktu, Darlington kendine renkli tuğlalardan oluşmuş bir duvar örme sürecindeymiş gibi değişik uzunluklara sahip kitap yığınları vardı sadece. Masa lambası açık bir kitabın üstüne yuvarlak bir ışık düşürüyordu: *Meditations on the Tarot: A Journey into Christian Hermeticisim.*

Dawes. Dawes evi görmek, postaları ayırmak ve arabayı çıkarmak için gelmişti. Dawes çalışmak için bu odaya gelmişti. Ona daha yakın olmak için. Belki onu beklemek için. Aniden bir telefon almış, ışıkları açık bırakmış, akşam tekrar gelip ilgilenebileceğini düşünmüştü. Ancak arabayı geri getiren Alex olmuştu. Bu kadar basitti.

Darlington, İspanya'da değildi. Evde değildi. Eve asla dönmeyecekti. Ve hepsi Alex'in suçuydu.

Beyaz bir şekil odanın köşesindeki karanlıktan çıkıp görüş alanına girdi. Alex geriye doğru sıçradı ve kitap yığınlarından birine çarparak küfretti. Ama sadece Cosmo'ydu, Darlington'ın kedisi.

Masanın kenarından sessizce dolaştı ve masa lambasının sıcaklığına süzüldü. Sürmeli gözü ve David Bowie'nin *Labirent*'te giydiği peruklardan birine benzeyen çizgili, beyaz kürkü yüzünden Alex hep onun Kedi Bowie olduğunu düşünmüştü. Aptallık derecesinde sevgi doluydu, gelip burnunu eklemlerinize sürtmesi için tek yapmanız gereken elinizi uzatmaktı.

Alex, Darlington'ın dar yatağının kenarına oturdu. Yatak düzgünce toplanmıştı, muhtemelen Dawes'un işiydi. O da buraya oturmuş muydu? Burada uyumuş muydu?

Darlington'ın zarif ayaklarını hatırladı, kaybolurken attığı çığlığı. Kediye doğru elini uzattı. "Selam Cosmo."

O birbirinden farklı gözleriyle Alex'e baktı, soldakinin gözbeği mürekkep karası gibiydi.

"Hadi ama Cosmo. Öyle olmasını istemedim. Gerçekten."

Cosmo sessizce yürüyerek odayı geçti. Küçük, gösterişli kafası parmaklarına değer değmez Alex ağlamaya başladı.

Darlington'ın yatağında uyudu ve rüyasında onun dar yatakta arkasında kıvrıldığını gördü.

Onu yakına çekiyordu, parmakları karnına gömülmüştü ve Alex uçlarındaki tırnakları hissedebiliyordu. Alex'in kulağına fısıldıyordu: "Sonsuza dek sana hizmet edeceğim."

"Ve beni seveceksin," diyordu Alex rüyasında gülerek, cüretkârca, korkusuzca.

Ama Darlington'ın tek söylediği, "İkisi aynı şey değil," oluyordu.

Alex sarsılarak uyandı, döndü ve tavanın sert eğimine baktı, pencerenin ötesindeki ağaçlar tavanı gölgeler ve sert kış güneşiyle çatallandırmıştı. Termostatı kurcalamaktan korkmuş, kendini Darlington'ın süveterlerine bürüyüp en üst çekmeceden Darlington'ın giydiğini hiç görmediği çirkin, kahverengi bir bere almıştı. Yatağı yeniden yaptı, sonra Cosmo'nun su kabını doldurup kilerdeki havalı fındık fıstıklı mısır gevreklerinden yemek için aşağı indi.

Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve zemin kat boyunca uzanan tozlu kış bahçesine çıktı. Arka bahçeye baktı. Tepenin eğimi böğürtlenli, fazla büyümüş bir çalılık labirentine çıkıyordu. Alex merkezinde bir tür heykel ya da çeşme olduğunu gördü. Toprakların nerede bittiğinden emin değildi, bu tepenin ne kadarının Arlington ailesine ait olduğunu merak etti.

Tara Hutchins cinayetine dair raporunu yazması neredeyse iki saatini almıştı. Ölüm nedeni. Ölüm saati. Kurukafa ve Kemikler kehanetindeki Grilerin davranışları. Sonuncusunda tereddüt etmişti ama Lethe onu buraya görebildikleri yüzünden getirmişti ve yalan söylemesi için bir sebep yoktu. Adli Tıp görevlisi ve Centurion pozisyonundaki Turner'dan öğrendiği bilgilerden söz etti, Tripp'in adının geçtiğinden ve aynı zamanda Turner'ın Kemikdaşların dahil olmadığına inandığından da. Turner'ın morga yaptığı ziyaretten bahsetmeyeceğini umuyordu.

Kaza raporunun sonunda "Bulgular" başlıklı bir bölüm vardı. Alex uzun bir süre düşündü, eli tembel tembel Cosmo'nun

tüylerini okşuyor, o da eski, hasırdan örülmüş ikili koltukta yanında mırlıyordu. Sonunda cinayet mahallindeki o tuhaf histen ya da Tara ve Lance'in muhtemelen diğer cemiyet üyelerine bir şeyler pazarladığından şüphelendiği konusunda hiçbir şey söylemedi. *Centurion bulgularıyla ilgili Dante'ye bilgi verecektir ancak şu noktada tüm deliller bunun Tara'nın güçlü halüsinojenler etkisi altındaki erkek arkadaşı tarafından işlenen bir cinayet olduğunu göstermektedir ve Lethe veya Tül Cemiyetleri'yle bir bağlantısı bulunmamaktadır.* Noktalama işaretleri için iki kez daha okudu ve cevaplarının mümkün olduğunca Darlington'ınkiler gibi olmasına çabaladı, sonra Dawes'u da e-posta adresi kısmına ekleyerek Sandow'a gönderdi.

Alex mutfak kapısından çıkarken Cosmo yalvarırcasına miyavladıysa da evi arkasında bırakmak, buz gibi havayı içine çekmek iyi gelmişti. Gökyüzü bulutlardan arınmış, parlak maviydi ve yoldaki çakıllar parlıyordu. Mercedes'i garaja koydu, araba yolunun sonuna yürüdü ve bir araba çağırdı. Anahtarları Dawes'a daha sonra verebilirdi.

Oda arkadaşları nerede olduğunu sorarlarsa geceyi Darlington'da geçirdiğini söyleyecekti. Acil bir ailevi durum. Bahanesi zaman içinde eskimişti ama artık daha az açıklanamayan yokluklar ve geç geldiği geceler olacaktı. Tara'yla işi bitmişti. Lance cezalandırılacaktı ve Alex'in vicdanı rahatlamıştı, en azından bu konuda. Bu gece oda arkadaşları Omega Meltdown'da buz kızağından naneli şnaps içip suratlarını ekşitirken bir bira açacak ve yarın bütün gününü okumasını yetiştirmek için harcayacaktı.

Şoföre onu Elm'deki süslü bir mini marketin önünde bırakmasını söyledi. Dükkâna girene kadar hâlâ Darlington'ın beresinin başında olduğunu fark etmemişti. Başından çıkardı, sonra geri taktı. Hava soğuktu. Bir bere için duygusal davranmasına gerek yoktu.

Alex sepetini Chex Mix, Twizzlers ve solucan jelibonlarla doldurdu. Çok para harcamaması gerekiyordu ama abur cuburların rahatlığını istiyordu. Son kullanma tarihi daha iyi olan bir

çikolatalı süt için içecekler bölümüne uzandı ve bir şeyin eline dokunduğunu hissetti – boğumlarını okşayan parmaklar.

Alex kolunu hızlıca çekip elini yanmış gibi göğsüne bastırdı ve dolabın kapısını çarparak kapattı, kalbi gümbürdüyordu. Bir şeyin gelmesini bekleyerek dolaptan uzaklaştı ama hiçbir şey olmadı. Utançla etrafına baktı.

Küçük yuvarlak gözlüklü ve lacivert Yale eşofmanlı bir adam ona bir bakış attı. Alex alışveriş sepetini almak için eğildi ve bu fırsatı gözlerini kapatıp derin bir nefes almak için kullandı. Hayal gücü. Uykusuzluk. Genel ürkeklik. Kahretsin, fare bile olabilirdi. Ama doğruca İn'e gidecekti. Hemen yolun karşısındaydı. Gri'siz bir ortamda düşüncelerini toparlamak için muhafazaların arkasına geçebilirdi.

Sepetini alıp doğruldu. Küçük gözlüklü adam yanına gelmişti, çok yakın duruyordu. Alex onun gözlerini göremiyordu, sadece camlardan akseden yansımayı görebiliyordu. Adam gülümsedi ve ağzının kenarında bir şey hareket etti. Alex onun siyah bir böceğin sallanan anteni olduğunu fark etti. Sanki çiğnemelik tütün gibi onu orada tutarcasına yanağının boşluğuna sinmişti. Böcek, adamın dudaklarından düştü. Alex çığlığını bastırarak geriye doğru sıçradı.

Fazla yavaştı. Mavi eşofmanlı o şey boynunu yakaladı ve kafasını buzdolabının kapısına yapıştırdı. Cam çatlamıştı. Alex kırıkların yüzünün derisini kestiğini hissetti, sıcak kan yanağından akıyordu. Adam onu geri çekti, yere fırlattı. *Bana dokunamazsın. Buna iznin yok.* Onca yıl ve onca dehşet verici şeyden sonra hâlâ o aptal, o çocuksu cevap.

Sendeleyerek uzaklaştı. Kasanın arkasındaki kadın bağırıyordu, kocası genişlemiş gözlerle arka odadan koşup geldi. Gözlüklü adam ilerledi. İnsan değildi. Bir Gri'ydi. Ama onu ne çekmişti? Tül'ü aşmasına ne yardım etmişti? Ve neden gördüğü Grilere hiç benzemiyordu? Teni artık insan gibi görünmüyordu. Şeffaftı, içinde damarlarını ve kemiklerinin gölgelerini görebildiği bir cam gibiydi. Tül kokuyordu.

Alex ceplerini kurcaladı ama mezar toprağı stoklarını yenilememişti. Neredeyse her zaman üzerinde bulundururdu. Ne olur ne olmazdı.

"*Cesaretlen!*" diye feryat etti. "*Kimse ölümsüz değildir!*" Darlington ona öğrettiğinden beri her gün tekrarladığı ölüm sözleri.

Ama o şey hiçbir acı ya da dikkat dağınıklığı belirtisi göstermedi.

Dükkân sahipleri bağırıyordu, içlerinden birinin elinde telefon vardı. *Evet, polisi arayın.* Ama ona bağırıyorlardı, adama değil. Onu göremiyorlardı. Tek gördükleri kafasını içecek buzdolabına geçirip dükkânlarını dağıtan bir kızdı.

Alex koşmaya başladı. İn'e ulaşmalıydı. Kapıyı çarpıp çıktı ve kaldırıma fırladı.

Alex yeşil montlu bir kıza çarpınca kız, "Hey!" diye bağırdı. Dükkân sahibi peşinden geliyor, birinin onu durdurmasını haykırıyordu.

Alex arkasına baktı. Gözlüklü şey dükkân sahibinin etrafından kayarak dolaştı ve sonra kalabalığın üstünden *zıpladı*. Elleri Alex'in boğazına kilitlendi. Alex kaldırımın kenarında, yola doğru tökezledi. Kornalar öttü. Frenlerin sesini duyuyordu. Nefes alamıyordu.

Köşede Jonas Reed'i gördü, dik dik bakıyordu. İngilizce bölümündendi. Alex, Meagan'ın sarsılmış yüzünü hatırladı, şaşkınlığın iğrentiye dönüşüşünü. Bayan Rosales'in nefesinin kesildiğini, "*Alex! Tatlım!*" diye bağırdığını duyabiliyordu. Sokağın ortasında boğulacaktı ve kimse bunu göremiyordu, kimse bunu durduramazdı.

"*Cesaretlen,*" demeye çalıştı ama sadece törpü gibi bir ses çıkarabildi. Çaresizce etrafına bakındı, gözleri sulanıyor ve yüzüne kan hücum ediyordu. *Artık sana dokunamazlar*, diye söz vermişti Darlington. Alex bunun doğru olmadığını biliyordu ama güvende olabileceğine inanmak için kendine izin vermişti, çünkü bu her şeyi katlanılabilir kılıyordu.

Elleri şeyin yüzünü tırmaladı; sert ve cam gibi kaygandı. Boğazının şeffaf etinin içinden bir şeyin yukarı tırmandığını gördü,

bulanık ve koyu kırmızı bir şey. Dudakları aralandı. Elini Alex'in boğazından çekti ve Alex kendine engel olamadan sertçe içini çekti, hem de tam adam yüzüne kırmızı bir toz üflerken. Toz ciğerlerine girdiğinde göğsünde bir acı patladı. Öksürmeyi denedi fakat Alex kurtulmaya çalışırken o şey dizleriyle omuzlarına bastırıyordu.

İnsanlar bağrışıyordu. Bir sirenin feryadını duydu ama ambulansın geç kalacağını biliyordu. Burada, Darlington'ın aptal beresiyle ölecekti. Belki Darlington diğer tarafta, Hellie'yle onu bekliyor olurdu. Ve Len. Ve diğerleri.

Dünya bir an kararıp dalgalandı ama sonra aniden hareket edebildi. Omuzlarındaki ağırlık gitmişti. İnleyip ayağa kalktı, göğsünü tuttu, nefes almaya çalıştı. Canavar nereye gitmişti? Yukarı baktı.

Yol ayrımının tepesinde gözlüklü şey başka bir şeyle boğuşuyordu. Hayır, *biriyle*. Bir Gri. Damat. Süslü takım elbisesi ve sessiz film yıldızı saçlarıyla New Haven'ın en sevilen cinayet-intihar zanlısı. Gözlüklü şey onu ceketinin yakalarından tuttu ve havada yan yatarlarken günışığında hafifçe titreşip sokak lambasına çarptılar, lamba bir an hayata dönüp sonra kapandı, bir binanın duvarlarından geçip tekrar çıktılar. Tüm sokak gök gürültüsüyle sarsılıyor gibi sallanıyordu ama Alex sesi sadece kendisinin duyabildiğini biliyordu.

Frenlerin tiz sesi gürültüyü böldü. Siyah beyaz bir araba arkasında bir ambulansla durdu. Alex, Damat'ın yüzüne sona kez baktı, rakibine yumruk atarken ağzı bir sırıtmayla gerilmişti. Alex yol ayrımını koşarak geçmeye başladı. Ona bir şey olmuştu, kötü bir şey ve ne kadar süre bilinci yerinde olacak bilmiyordu. Yalnızca İn'e ulaşmak zorunda olduğunu biliyordu, Lethe'nin güvenli odalarına. Başka Griler gelebilirdi, başka canavarlar. Ne yapabilirlerdi? Ne yapamazlardı? Muhafazaların arkasına geçmesi gerekiyordu.

Omzunun üstünden baktı ve bir acil servis çalışanının ona doğru koştuğunu gördü. Köşedeki kaldırıma zıpladı, sokağa çıktı.

Hemen arkasındaydı ama onu koruyamazdı. Alex onun bakımında ölürdü. Bunu biliyordu. Sola, kapı girişine saptı, gözden uzağa.

"Benim!" diye bağırdı İn'e, onu tanıması için dua etti. Kapı açıldı ve basamaklar önüne serilip onu içeri çekti.

Merdivenleri çıkmaya çalıştı fakat dizlerinin üstüne düştü. Koridorun kokusu genelde rahatlatıcı olurdu; yanan odun, pişen kızılcıklar ve sıcak şaraptan oluşan bir kış kokusu. Şimdi midesini bulandırıyordu. *Tekinsizlik yüzünden*, diye düşündü. En azından sokaktaki çöp kokusu gerçekti. Bu sahte konfor kokuları çok fazlaydı. Vücudu daha fazla sihri kaldıramıyordu. Elini demir tırabzana kilitledi, diğeri taş basamakların ucunu tutuyordu ve kendini kaldırdı. Betonda benekler görüyordu, merdivende açan taş mantarı öbekleri gibi siyah yıldızlar. Kendi kanıydı bu, dudaklarından damlıyordu.

Panik içini doldurdu. O umumi tuvaletteydi, yerde. Kırık kanatlı kral kelebeği sağlam kanadını çırpıyordu.

Kalk. Kan onları çekebilir. Darlington'ın sesi başının içindeydi. *Griler bir şeyi yeterince çok isterse sınırı geçebilir.* Ya muhafazalar dayanmazsa? Ya dışarıdaki gibi bir canavar için yapılmamışlarsa? Damat kazanıyor gibi görünüyordu. Peki ya kazandıysa? Gözlüklüden daha nazik olacağını kim söylemişti ki? Hiç de nazik görünmüyordu.

Telefonundan Dawes'a mesaj gönderdi. *SOS. 911.* Muhtemelen ağzından kan geldiğinde kullanması gereken bir şifre vardı ancak Dawes bununla idare etmek zorundaydı.

Dawes burada, İn'de değil de Il Bastone'daysa Alex tam da bu merdivenlerde ölecekti. Dawes'u net bir şekilde hayal edebiliyordu: Orange'taki evin salonunda oturuyordu, bölümleri organize etmek için kullandığı dizin kartları önünde, tarot kartları gibi açılmıştı ve hepsi felaketi, yenilgiyi gösteriyordu. Manasızlık Kraliçesi, başının üstünde balta olan bir kız. Borçlu, kayanın altında ezilmiş bir erkek. Öğrenci, Dawes kendi yaptığı bir kafesin içinde. Hepsi Alex bir kilometreden az bir mesafede kan kaybından ölürken.

Alex bir adım daha çıkmak için kendini zorladı. Kapıların arkasına geçmek zorundaydı. Güvenli evler, güvenlik matruşkası gibi olurdu. İn. Küçük hayvanların saklandığı yer.

İçinden mide bulantısı dalgası yükseldi. Öğürdü ve ağzından siyah bir safra döküldü. Safra hareket ediyordu. Alex böceklerin ıslak, parlak sırtlarını gördü. *Bok böcekleri.* Ağzından çıkan kan, çamur ya da her neyse içinde parıldayan, yanardöner kabuklar. Çıkardığı pisliği itti ve zihni ona neler olduğunu anlamaya çalışırken tekrar öğürdü. O şey ondan ne istiyordu? Onu biri mi göndermişti? Eğer ölecekse minik yüreği kime musallat olacağını bilmek istiyordu. Merdiven bir belirip bir bulanıklaşıyordu. Başaramayacaktı.

Metalik şıngırtılar duydu ve bir an sonra yukarıda bir yerde çarpılan kapının sesi olduğunu anladı. Alex yardım için bağırmaya çalıştı ancak boğazından çıkan ses küçük, ıslak bir iniltiydi. Dawes'un sandaletlerinin sesi merdivenlerde yankılandı. Bir duraklama, sonra ayak sesleri, şimdi daha hızlılardı ve "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin," sözleriyle bölünüyorlardı.

Alex altında sağlam bir kol hissetti, onu yukarı çekiyordu. "Tanrım. *Tanrım.* Ne oldu?"

"Yardım et Pammie." Dawes irkildi. Neden Alex o ismi kullanmıştı ki? Sadece Darlington ona böyle seslenirdi.

Dawes onu merdivenlerden yukarı çekerken bacakları ağır geliyordu. Derisi, sanki altında bir şey geziniyormuş gibi kaşınıyordu. Ağzından çıkan böcekleri hatırladı ve tekrar öğürdü.

"Üstüme kusma," dedi Dawes. "Sen kusarsan ben de kusarım."

Alex saçını arkasından tutan Hellie'yi düşündü. Jager içip sarhoş olmuşlardı ve sonra Ground Zero'daki banyonun zemininde oturmuş gülüyor, kusup dişlerini fırçalıyor, sonra hepsini yeniden yapıyorlardı.

"Bacaklarını oynat Alex," dedi Hellie. Alex'in dizlerini kenara itti, ardından hasır koltukta yanına devrildi. Hindistancevizi kokuyordu, vücudu sıcaktı, hep sıcaktı. Sanki güneş onu sevi-

yormuş, altın rengi tenine mümkün olduğunca çok tutunmak istiyormuş gibi.

"Aptal bacaklarını oynat Alex!" Hellie değil. Kulağının dibinde Dawes bağırıyordu.

"Oynatıyorum ya."

"*Oynatmıyorsun*. Hadi, üç basamak daha."

Alex gelen şey konusunda Dawes'u uyarmak istedi. Ölüm sözleri üzerinde işe yaramıyordu, belki muhafazalar da işe yaramazdı. Ağzını açtı ve tekrar kustu.

Dawes cevap olarak öğürdü. Sonra koridordalardı, kapıdan geçtiler, devrildiler. Alex kendini düşerken buldu. İn'in zemindeydi, yüzü eski halıya yapışmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Dawes ama Alex cevaplayamayacak kadar yorgundu. Sırtının üstüne yuvarlandığını hissetti, sert bir tokat suratına indi. "Bana ne olduğunu söyle Alex, yoksa düzeltemem."

Alex zorla Dawes'a baktı. Bakmak istemiyordu. Hasır koltuğa dönmek istiyordu. Yanında güneşten bir dilim gibi parlayan Hellie'ye.

"Bir Gri, bilmiyorum. Cam gibi. İçini görebiliyordum."

"Lanet olsun, bu bir *gluma*."

Alex'in hafıza kartlarına ihtiyacı vardı. Ama kelimeler oradaydı, aklında bir yerde. *Gluma* bir konaktı, dünyaya dönmesi için yeni ölüden uyandırılan bir ruh, Tül boyunca seyahat edebilen aracılar. Onlar ulaktı. Kitap ve Yılan Cemiyeti'nin ulakları.

"Kırmızı duman vardı. Onu içime çektim." Tekrar öğürdü.

"Kadavra böcekleri. Seni içinden yerler."

Elbette. Elbette yerlerdi. Çünkü sihir hiçbir zaman iyi veya nazik olmazdı.

Bir hareket hissetti, sonra dudaklarına bir bardağın bastırıldığını. "İç," dedi Dawes. "Cehennem gibi yakacak ve boğazının derisi su toplayacak ama bunu iyileştirebilirim."

Dawes, Alex'in çenesini kaldırıp ağzını açmaya zorladı. Alex'in boğazı alev aldı. Gözünün önüne mavi ateşler sarmış çayırlar gelmişti. İçinde bir acı koptu ve Dawes'un elini kavradı.

"Tanrım Alex, neden gülümsüyorsun?"

Gluma. Konak. Biri onu peşine takmıştı ve sadece bir nedeni olabilirdi: Alex bir şey bulmuştu. Tara'nın cesedini görmeye gittiğini biliyorlardı. Ama kim? Kitap ve Yılan? Kurukafa ve Kemikler? Her kimse Alex'in morga tek bir ziyaretle kalacağını düşünmek için sebepleri yoktu. Yaptığı seçimi, dosyanın çoktan gönderildiğini bilmiyorlardı. Haklıydı. Tara'nın ölümüyle ilgili yanlış bir şeyler vardı, Tül Cemiyetleri'yle bir bağlantısı vardı.

"Beni öldürmeye çalıştılar Hellie," diye cırladı karanlığa dalarken. *Bu da sıra bende demek.*

Elyazması, Tül Cemiyetleri'nin en genci ancak tartışmasız olarak çağdaşlığı en fazla değiştiren toplumdur. Oscar kazananlarına ve televizyon karakterlerine ev sahipliği yaptığını işaret etmek kolaydır ama mezunları aynı zamanda başkanların danışmanlarını, Metropoliten Sanat Müzesi küratörünü ve etkili bir şekilde nörobilimin en büyük zihinlerini barındırır. Elyazması'ndan bahsederken aksettirme büyüsünden, illüzyonlardan, ünlü bir yıldız yaratabilecek türden cazibelerden bahsederiz fakat tüm çalışmalarının kendi algımızın manipülasyonundan türediğini unutmamakta fayda vardır.

–Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet Protokol ve Prosedürleri'nden

Elyazması partilerine gitme. Sadece... gitme işte.

–Daniel Arlington'ın Lethe Günleri Güncesi
(Davenport Akademisi)

10

Geçen Sonbahar

Elyazması partisinin olduğu gece Darlington akşam saatlerini şeker dağıtarak geçirdi. Kapkaraağaç'ın pencereleri aydınlık, araba yolunda balkabağı fenerleri sıralıydı. Cadılar Bayramı'nın bu kısmını seviyordu, bu ritüeli, avuçlarını uzatmış hâlde kapısına vuran mutlu insanlar dalgasını. Çoğu zaman Kapkaraağaç ona karanlık bir ada gibi geliyordu, bir şekilde kendini göstermeye çalışan bir ada. Cadılar Bayramı gecesi öyle değildi.

Ev, bir zamanlar Donald Grant Mitchell'a ait olan topraklardan çok da uzak olmayan bir tepenin yumuşak kabartısında yer alıyordu ve kütüphanesi Mitchell'ın kitaplarının kopyalarıyla doluydu: *Reveries of a Bachelor, Dream Life* ve büyükbabasının okumaya değer bulduğu tek kitap, *My Farm of Edgewood*. Çocukken Darlington, Mitchell'ın mahlası Ik Marvel'ın gizemli tınısına çekilmiş fakat kitaplarında aynı büyülü ya da olağanüstü şeyi bulamayınca hüsrana uğramıştı.

Ama her şey hakkında hissettiği buydu zaten. Daha çok sihir olmalıydı. Palyaçoların ve illüzyonistlerin kat kat sahne makyajlı performansları gibi değil. Kart numaraları değil. Gardıropların arkasında, köprülerin altında, aynaların içinde bulacağı vadedilen sihirlerden. Bu sihir tehlikeli ve çekiciydi ve eğlendirme amacı gütmüyordu. Belki Kapkaraağaç'ın yosun gölleri, yüksükotlarının şeytani dikenleri, sonbahar alacakaranlığında ağaçların içinde süzülen sisleri, ufalanan kulelerinin altı yerine sağlam izolasyonu ve düzgünce biçilmiş ön bahçesi ile sıradan bir evde

yetiştirilmiş olsaydı o zaman bir şansı olurdu. New Haven değil de belki Phoenix gibi bir yerden olsaydı.

Ona bu kaderi getiren anı gerçekte ona ait bile değildi. On bir yaşındaydı, Columbus Şövalyeleri* tarafından düzenlenen bir piknikte. Hizmetçileri Bernadette onu buraya getirmekte ısrar etmişti çünkü "çocuğun temiz havaya ihtiyacı var"dı. Lighthouse Burnu'na geldiklerinde Bernadette arkadaşları ve bir tabak baharatlı yumurtayla çadırın altına çekilmiş, ona gidip oynamasını söylemişti.

Darlington kendi yaşlarında bir grup oğlan bulmuş –ya da onlar Darlington'ı bulmuş– ve akşamüstlerini birlikte yarışlar yaparak, karnaval oyunlarında rekabet ederek geçirmişlerdi ama sonra bunlar sıkıcı hâle geldiğinde de kendi oyunlarını uydurmuşlardı. Mason adında, diken diken saçları ve kazma gibi dişleri olan uzun boylu bir oğlan bir şekilde günün karar vericisi olmuştu –ne zaman yemek yenilecek, ne zaman yüzülecek, bir oyun ne zaman sıkıcı olacak– ve Darlington onun izinde gitmekten mutluydu. Eski atlıkarıncaya binmekten yorulduklarında uzaktan Long Island Rıhtımı ve New Haven Limanı'nı gören park kıyısına doğru yürümüşlerdi.

"Tekneleri olmalı," dedi Mason.

"Hız tekneleri gibi. Ya da jet ski," dedi Liam adında bir oğlan. "Çok havalı olurdu."

"Evet," dedi başka bir çocuk. "Hız treninin oraya gidebilirdik." Bütün akşamüstü boyunca peşlerini bırakmamıştı. Ufak tefekti, yüzü kum renkli çillerle doluydu ve şimdi de burnunun etrafı güneş yanığı olmuştu.

"Hangi hız treni?" diye sormuştu Mason.

Çilli çocuk rıhtıma doğru işaret etmişti. "Işıkları yanan. İskelenin yanında."

Darlington uzağa bakmış fakat orada hiçbir şey görememişti, sadece solmakta olan gün ve düz bir kara parçası.

Mason dik dik bakıp çıkışmıştı. "Sen neyden bahsediyorsun lan?"

---

* Columbus Şövalyeleri: Dünya çapında bir Katolik kardeşliği kuruluşu. –*çn*

Gittikçe kararan alacakaranlıkta bile Darlington, çocuğun çilli yüzündeki genişlemekte olan kırmızılıkları görebiliyordu. "Hiç. Dalga geçiyordum."

"Aptal."

Dar kumsal alanında yürümüş, dalgalarla birlikte bir ileri bir geri koşmuşlardı ve o an unutulmuştu. Ta ki aylar sonrasına, Darlington'ın büyükbabası kahvaltı masasına gazetesini açıp Darlington başlığı görene kadar: SAVIN ROCK'I ANARKEN. Altında büyük, tahta bir hız treni Long Island Rıhtımı'nın sularına dalıyordu. Altındaki yazıda şöyle diyordu: *Efsanevi Thunderbolt, Savin Rock eğlence parkının gözdesi, 1938'deki kasırgada yerle bir oldu.*

Darlington bu resmi gazeteden kesip masasına yapıştırmıştı. Lighthouse Burnu'ndaki o gün, o güneş yanıklı, çilli oğlan eski hız trenini *görmüştü*. Hepsinin görebileceklerini düşünmüştü. Rol yapmıyor, dalga geçmiyordu. Şaşırıp utanmıştı ve çabucak çenesini kapatmıştı. Sanki böyle bir şey daha önce de olmuş gibi. Darlington çocuğun adını hatırlamaya çalışmıştı. Bernadette'e tombala oynamak, yardımlaşmalı yemeğe katılmak, yolunun tekrar o çocukla kesişmesini sağlayacak herhangi bir şey yapmak için Columbus Şövalyeleri'ne gidip gidemeyeceklerini sormuştu. Sonunda büyükbabası gürleyerek buna bir son vermişti: "Onu lanet bir Katoliğe çevirmeye çalışmayı kes."

Darlington büyümüştü. Lighthouse Burnu anısı soluklaşmıştı. Ama duvarından Thunderbolt'un resmini hiç çıkarmamıştı. Haftalarca onu unuttuğu olmuştu, bazen aylarca ama pek çok dünya varken sadece birini gördüğü; kayıp yerlerin, hatta belki hayata geri dönebilecek kayıp insanların olduğu, sadece gözlerini yeterince kısması veya doğru sihirli sözleri söylemesi gerektiği düşüncesi aklından bir türlü çıkmamıştı. Büyülü kapılar ve gizli yerler vadeden kitaplar durumu sadece daha da kötüleştirmişti.

Bu his zamanla azalıp bitmeliydi, büyümenin daimi ve nazik düş kırıklıklarıyla eskimeliydi. Ama on altı yaşında, cebinde yepyeni geçici ehliyetiyle Darlington'ın büyükbabasının

Mercedes'iyle ilk gittiği yer Lighthouse Burnu olmuştu. Suyun kenarında durmuş ve dünyanın kendini göstermesini beklemişti. Yıllar sonra Alex Stern'le tanıştığında da diğer Griler gibi Thunderbolt'u, gürleyen eğlence ve sersemletici korkunun hayaletini de görüp göremeyeceğine bakmak için onu da buraya getirme güdüsüne karşı koymak zorunda kalmıştı.

Gece tamamen çöküp canavar maskeli çocukların ziyaretleri seyrekleştiğinde Darlington kendi kostümünü giydi. Her sene aynı kostümü giyerdi: siyah bir pardösü ve onu daha yeni diş operasyonu geçirmiş gibi gösteren bir çift ucuz, beyaz, plastikten yapılma uzun diş.

İn'in arkasındaki sokağa park etti, Alex burada daha önce giydiğini hiç görmediği siyah, uzun bir paltoyla bekliyordu.

"Arabayla gidemez miyiz?" diye sordu Alex. "Hava buz gibi."

Tam bir California'lı. "Hava on beş derece ve üç blok yürüyeceğiz. Bir şekilde bu tundra yolculuğunun üstesinden gelmek zorundasın. Umarım onun altına minicik bir kedi kostümü giymemişsindir. Otoritemizi biraz yansıtmamız şart."

"Minicik kostümlerle de işimi yapabilirim. Muhtemelen daha iyi yaparım." Gönülsüzce karate tekmesi atar gibi yaptı. "Daha fazla hareket alanı." En azından iş gören botlar giymişti.

Darlington sokak lambasından gelen ışıkta Alex'in gözlerine yoğun bir şekilde kalem çektiğini ve kulağında büyük, altın rengi küpeler olduğunu görebiliyordu. Fazla kışkırtıcı bir şey giymediğini umdu. Sırf Alex seksi Pocahontas gibi giyinmek istediği için tüm geceyi Elyazması üyelerinin yargılayıcı bakışları altında geçirmek istemiyordu.

Caddeye ve oradan Elm'e çıktılar. Alex tetikte, hazır görünüyordu. Aurelian'daki kazadan sonra iyi idare etmişti, tabii birkaç bin dolarlık cam ve porseleni Il Bastone'un mutfak fayanslarında paramparça ettiklerinden sonra. Bu belki Darlington'a da biraz iyi gelmişti. Kurt Başı'nda kazasız geçen bir dizi ilk dönüşüm izlemişlerdi. Sadece Shane Mackay geri dönüşmekte sorun yaşamış ve horoz formundan kurtulana kadar onu mutfağa hapsetmek

zorunda kalmışlardı. Masayı gagalamaya çalışırken burnunu kanatmıştı ve bir arkadaşı görev bilinciyle bir saatini Mackay'nin vücudundan küçük, beyaz tüyler yolarak geçirmişti. Horoz şakaları bitmek tükenmek bilmemişti. Kitap ve Yılan'da tercüman yardımıyla bir diriltme izlemişlerdi. Kurumuş bir ceset acayip, ürpertici bir telefon oyununda Ukrayna'da kısa zaman önce ölen askerlerin son sözlerini aktarmıştı. Darlington dışişleri bakanlığından kimin bu bilgileri istediğini bilmiyordu ama itaatkâr bir şekilde iletildiğini varsaymıştı. Parşömen ve Anahtar'da başarısız bir portal açma girişimini –beceriksizce yapılmış bir Bulgaristan'a adam gönderme denemesiydi ve bütün mezarın Macar kebabı kokması dışında bir işe yaramamıştı– ve St. Elmo tarafından düzenlenip aynı derecede başarısız olan, delegasyon başkanı ile katılımcı mezunları süklüm püklüm ve mahcup bırakan Lynwood'daki izbe bir apartmana fırtına çağırma girişimini gözlemlemişlerdi.

"Hepsi çavuşu kaldıramayacak kadar kafayı bulmuş adamlar gibi görünüyor," diye fısıldadı Alex.

"Bu kadar saldırgan olmak zorunda mısın Stern?"

"Yanılıyorsam söyle Darlington."

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

Bu gece biraz farklı olacaktı. Koruma çemberi çizmeyeceklerdi, sadece varlıklarının bilinmesini sağlayacak, Elyazması'nın bağlantı noktasında toplanan gücü gözleyecek ve rapor yazacaklardı.

"Bu şeyde ne kadar kalacağız?" diye sordu Alex yol sola çatallanırken.

"Gece yarısından sonraya kadar, belki biraz daha geç."

"Mercy ve Lauren'a onlarla Pierson Inferno'da buluşacağımı söyledim."

"Geç kaldığını fark edemeyecek kadar sarhoş olacaklar. Şimdi odaklan: Elyazması zararsız görünür ama değildir."

Alex ona baktı. Yanaklarında bir çeşit sim vardı. "Gerçekten gergin görünüyorsun."

Tüm cemiyetler arasında Darlington'ı en çok dikkatli olmaya zorlayan Elyazması'ydı. Pis bir beyaz duvarın önünde durduklarında Alex'in yüzündeki şüpheciliği görebiliyordu.

"Burası mı?" diye sordu Alex paltosunu daha sıkı sararak. Müziğin gümbürtüsü ve konuşmaların mırıltısı dar yürüyüş yolunun altında bir yerden onlara doğru akıyordu.

Darlington, Alex'in neden inanamadığını anlıyordu. Diğer mozoleler *mozole* gibi görünmesi için inşa edilmişti - Kemikler'in düz, neo-Mısır kaideleri, Kitap ve Yılan'ın yukarı tırmanan beyaz sütunları, Darlington'ın en sevdiği mozole olan Parşömen ve Anahtar'ın ince duvarları ile Mağribi kemerleri. Esrarengizliğin tuzaklarından sıyrılmak istediğini iddia eden Kurt Başı bile daha eşitlikçi bir ev kurmuş, kendilerine minyatür bir İngiliz kır evi inşa etmişlerdi. Darlington, Pinnell'in Yale kılavuzunda her bir mozolenin tanımını okumuş ve bir şekilde bu analizlerin gizem açısından yoksun olduğunu hissetmişti. Elbette Pinnell, Grove Caddesi'nin altındaki Kitap ve Yılan'dan doğruca mezarlığın merkezine giden geçidi bilmiyordu. Ya da El Hamra'dan getirilen, Parşömen ve Anahtar'ın avlusunda yıl boyunca meyve veren büyülü portakal ağaçlarını.

Ancak Elyazması'nın dışı tam olarak yanına bir sürü geri dönüşüm kutusu yığılmış bodur bir tuğla öbeği gibi görünüyordu.

"Burası Elyazması mı?" diye sordu Alex. "Burası Lynwood'daki o yerden bile daha kötü."

Lekeli halıları, eğrilmiş merdivenleri ve delik deşik olup yana yatmış çatısıyla aslında hiçbir şey Lynwood'daki St. Elmo evinden daha kötü olamazdı.

"Görünüşe aldanma Stern. Bu mozole sekiz kat derinliğinde ve evin içi dünyadaki çağdaş sanatın en iyi örneklerinden biri.

Alex'in kaşları kalktı. "Yani Cali kodamanları gibi?"

"Cali kodamanı mı?"

"Los Angeles'ta gerçekten zengin adamlar berduş gibi giyinir, sanki sahilde yaşadıklarını herkesin bilmesi gerekiyormuş gibi."

"Elyazması'nın zarafetlerini küçültmeyi amaçladığını sanmıyorum, en azından *Malibu malikânemde mankenlere çakarım*

tarzında değil ama kimbilir?" Mozole altmışlı yılların başında King-lui Wu tarafından tamamlanmıştı. Darlington bu dönem mimarisi için gönülsüz bir saygıdan ötesini beslemeyi hiç başaramamıştı. Keskin hatlarını, temiz uygulamasını takdir etme çabasına rağmen ona hep çok düz gelmişti. Babası, Darlington'ın döner kuleler ve dik çatılar gibi burjuva zevkleriyle açıkça alay ederdi.

Darlington, Alex'i omuzlarından yakalayıp biraz sola çekti ve "Burası," dedi. "Bak."

Alex'in, "Aa," demesiyle memnun olmuştu.

Bu açıdan bakınca beyaz tuğlaların üstündeki yuvarlak desen ortaya çıkıyordu. Çoğu insan bunun güneşi temsil ettiğini düşünmüştü ancak Darlington öyle olmadığını biliyordu.

"Karşıdan görünmez," dedi Darlington. "Buradaki hiçbir şey karşıdan görülemez. Burası illüzyonlar ve yalanlar cemiyeti. Bu insanların bazılarının ne kadar karizmatik olabileceklerini aklında tut. İşimiz kimsenin sınırları aşmadığından, kimsenin yaralanmadığından emin olmak. 1982'de yaşanmış bir kaza var."

"Ne tür bir kaza?"

"Bir kız bu partilerden birinde bir şey yemiş ve kendisinin bir kaplan olduğuna karar vermiş."

Alex omuz silkti. "Kurt Başı mutfağında Salome Nils'in adamın birinin kıçından tüyler yolduğunu gördüm. Eminim daha kötü de olabilirdi."

"Kız kaplan olduğunu zannetmekten *asla* vazgeçmedi."

"Ne?"

"Kurt Başı'nın olayı fizikseli değiştirmektir, insan formundan feragat etmek fakat insanın bilincini yerinde tutmaktır. Elyazması bilinci değiştirmekte uzmanlaşmıştır."

"Kafanla kafa buluyorlar yani."

"O kızın ailesi onu hâlâ New York dışında bir kafeste tutuyor. Hoş bir düzenleme. Koşacak bolca yer. Günde iki kez çiğ et. Bir keresinde kaçıp postacıyı yemeye kalkmış."

"Tırnakları mahvolmuştur."

"Adamı yere yatırmış ve baldırını kemirmiş. Sinir krizi olarak üstünü örtmüşüz. Elyazması kızın tüm bakım masraflarını ödemiş ve faaliyetleri bir dönem askıya alınmış."

"Sert adalet."

"Adil olduğunu söylemedim Stern. Yakın bile değil. Ama sana söylemeye çalıştığım şey bu gece kendi algılarına güvenemeyeceğin. Elyazması'nın büyüleri hisleri kandırır. *Hiçbir şey* yeme ve içme. Aklın başında olsun. Seni kendi iplik yumağınla şehir dışında bir yere göndermek zorunda kalmak istemiyorum."

Dar koridorda korseler ve zombi makyajları içindeki bir grup kızı takip edip yan kapıdan girdiler. 8. Henry'nin eşleri. Anne Boleyn'in boğazı yapışkan görünümlü bir sahte kanla kaplanmıştı.

Kate Masters elinde bir mühürle kapının yanındaki tabureye tünemişti, Alex mühürlemesi için kolunu uzatamadan Darlington bileğinden yakalayıp çekti. "Mührün mürekkebinde ne olduğunu bilmiyorsun," diye mırıldandı. "Bizi içeri alabilirsin Kate."

"Vestiyer solda." Göz kırptı, gözkapaklarında kırmızı simler parıldıyordu. Poison Ivy gibi giyinmişti, yeşil büstiyerine elişi kâğıtlar zımbalanmıştı.

İçeride müzik gümbürdeyip inliyordu, üstlerine hücum eden vücutların sıcaklığı parfüm ve nemli havaya bulanmıştı. Büyük, kare oda loşça aydınlatılmıştı, kurukafa şeklindeki bir punç fıçısının etrafında çember çizen insanlarla tıkış tıkıştı. Arka bahçenin ötesi ise göz kırpan ışıklarla doluydu. Darlington şimdiden terlemeye başlamıştı.

"O kadar kötü görünmüyor," dedi Alex.

"Söylediklerimi hatırlıyor musun? Asıl parti aşağıda."

"Peki toplamda dokuz kat mı? Cehennemin dokuz katı gibi?"

"Hayır, burası Çin mitolojisini temel alıyor. Sekiz uğurlu sayı varsayılır, yani sekiz gizli kat. Merdiven kutsal bir sarmalı temsil eder."

Alex paltosunu çıkardı. Altına siyah, dar bir elbise giymişti. Omuzlarında gümüş renkli yıldızlar üst üste binmişti. "Ne olman gerekiyordu?" diye sordu Darlington.

"Siyah giymiş ve bir sürü göz makyajı yapmış kız?" Ceketinin cebinden plastik çiçekleri olan bir taç çıkardı ve başının üstüne koydu. "Kraliçe Mab."

"Bana pek Shakespeare hayranı gibi gelmemiştin."

"Değilim. Lauren tiyatro kulübünün dolabından peri kostümü aldı. Mercy Titania olacaktı, bana da bunu verdi ve Mab olabileceğimi söyledi."

"Shakespeare'in Mab'den periler ebesi olarak bahsettiğini biliyor muydun?"

Alex kaşlarını çattı. "Gecenin Kraliçesi olduğunu sanıyordum."

"O da var. Sana uymuş."

Darlington bunu iltifat olarak söylemişti ama Alex sert sert baktı. "Sadece bir elbise."

"Sana ne anlatmaya çalışıyordum?" dedi Darlington. "Hiçbir şey *sadece bir şey* değildir." Ve belki Darlington onun Kraliçe Mab gibi giyinmiş bir kız olmasını istiyordu, kelimeleri seven ve kanında yıldızlar olan. "Hadi, aşağıdakilere geçmeden önce ilk katta yürüyelim."

Uzun sürmemişti. Elyazması, ellili ve altmışlı yıllarda popüler olan açık kat planına göre inşa edilmişti, yani inceleyecek çok az oda ya da geçit vardı. En azından bu katta.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Alex, bodur çalılıkların olduğu arka bahçeye göz atarlarken. Rahat olamayacak kadar fazla kalabalıktı ama sıradışı bir şey oluyormuş gibi görünmüyordu. "Bu gece Elyazması için bu kadar özelse neden etrafta bu kadar insanın olduğu bir ritüel düzenliyorlar?"

"Bu, tam olarak ritüel değil. Bir toplama. Ama sihirleriyle ilgili sorun da bu. Gözlerden uzakta düzenlenemiyor. Aksettirme büyüsü tamamen yansımalar ve algıyla ilgilidir. Biri ona inanana kadar bir yalan, yalan değildir. Etkilemen gereken biri yoksa etkileyici olmanın anlamı yoktur. Bu kattaki herkes aşağıda olanlara güç veriyor."

"Sadece iyi vakit geçirerek mi?"

"Geçirmeye *çalışarak*. Etrafına bak. Ne görüyorsun? Kostümlü insanlar, boynuzlar, sahte mücevherler, kendilerini küçük illüzyon katmanlarıyla süsleyenler. Dik durup karınlarını içeri çekiyorlar, kastetmedikleri şeyler söylüyorlar, pohpohlamalarla şımarıyorlar. Binlerce küçük aldatma eyleminde bulunuyorlar, birbirlerine yalan söylüyorlar, kendilerine yalan söylüyorlar, hayaller görene kadar içmeleri işleri kolaylaştırıyor. Bu gece geleceği görenler ile görülenler arasında bir anlaşma gecesi, insanların cesur ya da seksi ya da güzel ya da sadece arzulanılan olma karşılığında kandırmayı ya da kandırılmayı umarak gönüllü bir şekilde yanlış pazarlıklar yaptıkları gece – ne kadar kısa süreli olduğunun bir önemi yok."

"Darlington, bana Elyazması'nın dumanlı kafalardan güç aldığını mı söylüyorsun?"

"Her şeyi basitleştirmenin bir yolunu buluyorsun Stern. Her hafta sonu gecesi, her parti bir pazarlıklar dizisidir ama Cadılar Bayramı hepsini birleştirir. Bu insanlar şu kapıdan beklentiyle içeri girdiklerinde bir anlaşmaya adım attılar. Hatta ondan önce, kanatlarını ve boynuzlarını taktıklarında" –Alex'e bir bakış attı– "ve simlerini sürdüklerinde. Kimse sana aşkın karşılıklı bir sanrı olduğunu söylemedi mi?"

"Küçümseyicisin Darlington. Bu sana hiç uymuyor."

"İstersen sihir de. İki insanın aynı büyüyü paylaşması."

"Eh, bunu beğendim," dedi Alex. "Filmlerdeki partiler gibi görünüyor. Ama Griler her yerde."

Darlington bunu biliyordu ama yine de onu şaşırtmıştı. Bunca zaman sonra bir şekilde varlıklarını hissedebilmesi gerekiyormuş gibi geliyordu. Darlington geri adım atmaya, mekânı Alex'in gördüğü gibi görmeye çalıştı ama sadece bir parti gibi görünüyordu. Cadılar Bayramı ölülerin canlandığı bir geceydi çünkü canlılar daha canlı oluyordu: Şekere boğulmuş çocuklar, kapüşonlularının altına yumurtalarını ve tıraş köpüklerini sokmuş öfkeli gençler; maskeler, boynuzlar ve kanatlar takmış, kendilerine başka bir şey olma izni vermiş sarhoş üniversite öğ-

rencileri - melek, şeytan, iblis, iyi doktor, kötü hemşire. Kan ve heyecan, meyve ve alkol dolu fazla şekerli punçlar. Griler karşı koyamazdı.

"Kimler burada?" diye sordu.

Alex'in koyu renk kaşları kalktı. "Detay mı istiyorsun?"

"Benim merakım yüzünden kendini tehlikeye atmanı söylemiyorum. Sadece... genel bir bakış."

"İkisi kayan cam kapıların yanında, beş ya da altısı bahçede, biri kapıda çalışan şu kızın hemen arkasında, punç kâsesinin başına bir ordu dolusu toplanmış. Kaç tane olduklarını söylemek imkânsız."

Hiçbirini atlamamıştı. Onların farkındaydı çünkü onlardan korkuyordu.

"Alt katlar muhafazalı. Bu gece onlar için endişelenmene gerek olmayacak." Darlington onu Doug Far'ın tırabzanlara yaslandığı ve davetsiz kimsenin alt katlara inmemesini sağladığı merdivenlerin başına yönlendirdi. "Kan büyüleri özellikle Cadılar Bayramı'nda düzenlenir. Ölüler için çok çekicidir. Ama Elyazması bu gece yılın kalanı için tüm arzuları ve coşkuyu kendi ritüellerine güç vermek için çekecek."

"Parti yapmak o kadar güçlü mü?"

"Anderson Cooper'ın boyu aslında bir altmış, 90 kilo ağırlığında ve çok yoğun bir Long Island aksanıyla konuşuyor." Alex'in gözleri genişledi. "Sadece dikkatli ol."

"Darlington!" dedi Doug. "Lethe'nin centilmeni!"

"Bütün gece burada mı çakılacaksın?"

"Yalnızca bir saat daha, sonra güzelce kafayı çekeceğim."

"Güzel," dedi Darlington ve gözlerini deviren Alex'e yan yan baktı. Korkunç Aurelian gecesinden sonra sarhoş olmaları dışında Darlington onun bir yudum şarap bile içtiğini görmemişti. Oda arkadaşlarıyla mı parti yaptığını veya Los Angeles'ta arkadaşlarına olanlardan sonra çoğunlukla ayık kalmayı mı tercih ettiğini merak etti.

"Bu kim?" dedi Doug ve Darlington kendini Doug'ın Alex'in

kostümünü tembel tembel incelemesine öfkelenirken buldu. "Flörtün mü yoksa Dante'n mi?"

"Alex Stern. Yeni ben. Nihayet buradan kurtulduğumda siz ahmakları o izleyecek." Böyle söylemişti çünkü yapmasını bekledikleri buydu ama Darlington bu şehirden asla gitmeyecekti. Burada kalmak, Kapkaraağaç'a tutunmak için çok savaşmıştı. Birkaç ay seyahat edecek, Dunhuang'daki mağara kütüphaneden kalanları ziyaret edecek, Mont Sainte-Odile manastırına gidecekti. Lethe'nin yüksek lisansa başvurmasını beklediğini biliyordu, belki New York ofisinde araştırmacı pozisyonuna geçerdi. Yine de gerçekten istediği bu değildi. New Haven'ın yeni bir haritaya ihtiyacı vardı, görünmeyenin haritasına ve Darlington onu çizen kişi olmak istiyordu. Belki sokaklarının çizgilerinde, bahçelerinin sessizliğinde, East Rock'ın derin gölgelerinde New Haven'ın neden bir Manhattan ya da Cambridge olamadığının cevabını bulurdu. Neden tüm fırsatlara ve refah umuduna rağmen, hep başarısız olduğunun cevabını. Sadece şans mıydı? Kötü talih? Ya da burada yaşayan sihir gelişmeye devam etse bile bir şekilde New Haven'ı geride mi bırakıyordu?

"Sen nesin bakalım?" diye sordu Doug, Alex'e. "Vampir mi? Kanımı mı emeceksin?"

"Şansın varsa," dedi Alex ve merdivenlerden aşağı doğru gözden kayboldu.

"Bu gece dikkatli ol Doug," dedi Darlington onun peşinden merdivenleri inerken. Alex çoktan görüş alanından çıkmış, sarmal merdivende kaybolmuştu ve bu gece yalnız olmamalıydı.

Doug güldü. "O senin işin."

Bir sis makinesi tam yüzüne püskürünce Darlington neredeyse tökezleyecekti. Elini sallayıp sisi uzaklaştırdı, kızmıştı. Neden insanlar sadece güzel içkilerini içip muhabbet edemiyordu? Tüm bu çaresiz çabalar nedendi? Ve bir parçası Doug'ı, bir geceliğine pervasız olmayı başaran herkesi kıskanıyordu. Kapkaraağaç'a geri taşındığından beri her şeyden biraz kopmuş gibi hissediyordu. Birinci ve ikinci senesini okuyanların yurtta kalması gereki-

yordu ve ibadet edercesine Kapkaraağaç'ı ziyaret etmiş olmasına rağmen diğer yörüngelere çekilme hissini, iyi niyetli arkadaşlar tarafından kabuğundan zorla çıkarılmayı, Lethe ya da tekinsizlikle hiçbir ilgisi olmayan bir dünyaya sürüklenmeyi sevmişti. E.J. ile Jordan'ı her iki senesinde de aynı odayı onlarla paylaşacak kadar sevmişti ve onların da aynı şekilde hissetmesine mutlu olmuştu. Onları aramaya, davet etmeye devam etmişti. Ama ertesi gün yine kendini kitaplarda, Kapkaraağaç'ta, Lethe'de kaybolmuş hâlde bulmuştu ve şimdi de Alex Stern'de.

Orta yetiştiğinde, "Arkamda durmalısın," dedi kendi sesinin huysuzluğuna kızarak. Alex çoktan sonraki kata geçmiş, heyecanlı gözlerle etrafa bakıyordu. Bu kat gece kulüplerinin VIP katlarına benziyordu. Işıkları loştu, gürleyen müzik kısılmıştı fakat her şeyde riyasız bir yan vardı. Sanki odadaki her öge ve her insan altın rengi ışıkta resmedilmiş gibiydi.

"Müzik klibi gibi görünüyor," dedi Alex.

"Sonsuz bütçeli. Bu, cazibe."

"Neden sana Lethe'nin cezbetmeni dedi?"

"Çünkü gerçekliği olmayı beceremeyenler bunu komik buluyormuş gibi davranır. Devam et Stern."

Sonraki merdivenlerden inmeye devam ettiler. "En alttaki su mesleği?"

"Hayır. En alt katlar ritüellerin gerçekleştirildiği, korunan katlardır. Herhangi bir zamanda uluslararası beyle on arası büyü işler. Karizma büyüleri ve cazibelerin sürekli devam ettirilmesi gerek. Ama bu gece hiçbir ritüel yapmayacaklar, sadece partiden ve yeniden güç toplayıp kasalarında biriktirme olacak."

"Kokuyu alıyor musun?" diye sordu Alex. "Şey gibi kokuyor–"

Orman. Sonraki kat onları yemyeşil bir ormana getirmişti. Ormanlık sesle yüksek bir çöl ovasıydı. Güneş ağaç yördelerindeki yaprakların arasından süzülüyordu ve ufuk kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünüyordu. Beyazlar giymiş parti insanları gür çimlerin üzerine serilmiş piknik örtülerine yayılmıştı, sinekkuşları ılık havada bir uçup bir duruyordu. Bu kattan itibaren sadece mezunlar ve mevcut üyelerin devam etme izni vardı.

"O gerçek bir at mı?" diye fısıldadı Alex.

"Olması gerektiği kadar gerçek." Bu sihirdi, sarmaşan, eğlenceli bir sihir ve Darlington bir parçasının burada oyalanmak istediğini inkâr edemezdi. Ama tam olarak bu yüzden devam ettiler. "Sonraki kat."

Merdivenler tekrar kıvrıldı fakat bu sefer duvar onlarla kıvrılmış gibiydi. Bina bir şekilde farklı bir şekil almıştı. Tavan bir katedralinki kadar yüksek, canlı mavi ve Giotto'nun gökyüzünün altın sarısıydı ve zemin gelinciklerle kaplıydı. Burası bir kiliseydi ama bir kilise değildi. Buradaki müzik başka bir dünyaya aitti, ney ve davul olabilirdi ya da her derin gümlemede onlarla birlikte tıslallaşan heybetli bir canavarın kalp atışları. Bankların ve geçit yollarında birbirine dolanmış vücutlar uzanıyor, etraflarını ezilmiş, kırmızı taç yaprakları çevreliyordu.

"İşte bu daha çok beklediğim türden bir şey," dedi Alex.

"Çiçeklerle donatılmış bir katedralde âlem yapmak mı?"

"Abartı."

"Bu gece tamamen bunun üzerine."

Sonraki kat dağ zirvesi kamelyasıydı ve gerçek görünmesi için uğraşılmamıştı bile. Her taraf pudra şeftali rengi bulutlarla kaplıydı, solgun pembe sütunlardan dolgun üzüm salkımları sarkıyordu. Parlak elbiseli kadınlar güneşin ısıttığı taşlarda tembellik ediyor, saçları sert rüzgârda savruluyordu: hiç bitmeyecek bir öğlen. Maxfield Parrish resminin içinde yürüdüler.

Sonunda sessiz bir odaya geldiler, uzun bir ziyafet masası bir duvara yaslanmış ve ateş böcekleriyle aydınlatılmıştı. Diyalogların mırıltısı alçak ve medeniydi. Neredeyse iki kat yüksekliğindeki geniş bir dairesel ayna kuzeye bakan duvarı kaplıyordu. Yüzeyi dönüyor gibi görünüyordu. Sanki görünmez bir el tarafından karıştırılan kocaman bir kazana bakmak gibiydi ama aynanın bir kasa olduğunu anlamak bilgi işiydi, arzu ve sanrılardan beslenen bir kasa. Elyazması'nın bu katı, yani beşinci kat, yukarıdaki toplama odalarıyla aşağıdaki ritüel odalarının ortası olarak işaretlenmişti. Diğerlerinden çok daha büyüktü, caddenin ve

çevredeki evlerin altı boyunca uzanıyordu. Darlington havadırmanın iyi durumda olduğunu biliyordu ama izdiham ezilmeyi hayal etmemeye çabaladı.

Partiye gelenlerin çoğu maskeliydi, çoğu ünlüler ve mezunlardı. Kimi tuhaf tuvaletler, kimi kot pantolon ve t giymişti.

"Mor dillerini görüyor musun?" diye sordu Darlington bulanmış, şarap dolduran bir oğlan ve tepsi taşıyan, kedi kulakları dışında pek bir şey giymeyen bir kıza doğru çenesini kaldırarak. "Merity almışlar, hizmet ilacı. Hizmetkârlar iradelerinden vazgeçmek için bunu alır."

"Neden insan böyle bir şey yapar ki?"

"Bana hizmet etmek için," dedi yumuşak bir ses.

Darlington soluk yeşil renkli ipek bir elbise giymiş, yarı maske işlevi de gören altın bir başlık takmış figür karşısında eğildi.

"Size bu gece nasıl hitap etmemizi istersiniz?" diye sordu Darlington.

Maskeyi takan Lan Caihe'yı, cinsiyetler arasında istediği gibi geçiş yapabilen, Çin mitolojisindeki sekiz ölümsüzden birini temsil ediyordu. Her bir Elyazması toplantısında farklı bir Caihe seçilirdi.

"Bu gece dişiyim." Gözleri maskenin arkasında beyazdı. Bu gece her şeyi görecek ve hiçbir cazibeden etkilenmeyecekti.

"Davetiniz için teşekkür ederiz," dedi Darlington.

"Kapımız Lethe görevlilerine her zaman açıktır. Yine de misafirperverliklerimizin hiçbirini kabul etmeyişiniz bizi üzüyor. Bir bardak şaraba ne dersiniz?" Pürüzsüz ellerinden birini kaldırdı, tırnakları pençe gibi kıvrık, cam kadar parlaktı. Hizmetçilerden biri elinde sürahiyle öne çıktı.

Darlington, Alex'e uyaran bir baş sallamasında bulundu. "Teşekkürler," dedi özür dilercesine. Lethe üyelerinin cemiyetin hazlarını hiç denememelerinden dolayı bazı Elyazması üyelerinin gücendiğini biliyordu. "Ama protokole bağlı kalmalıyız."

"Birinci sınıf için yaptığımız hiçbir öneri kabul edilmedi," dedi Lan Caihe, beyaz gözleri Alex'teydi. "Çok üzücü."

Darlington'ın tüyleri diken diken oldu. Fakat Alex, "En azından benden pek bir şey beklemeyeceksiniz," dedi.

"Dikkatli olun," dedi Caihe. "Güvenimin kazanılmasından hoşlanırım. Hâlâ beklentilerimi karşılayabilirsiniz. Kollarınızı kim cazibeledi?"

"Darlington."

"Dövmelerinizden utanıyor musunuz?"

"Bazen."

Darlington, Alex'e baktı, şaşırmıştı. Bir ikna büyüsü altında mıydı? Ama Lan Caihe'nın memnun gülümsemesini gördüğünde Alex'in sadece oyuna ayak uydurduğunu anladı. Caihe sürprizleri severdi ve samimiyet bir sürprizdi.

Caihe uzandı, tırnağını Alex'in çıplak kolunun pürüzsüz derisinde gezdirdi.

"Tamamen silebiliriz," dedi. "Sonsuza dek."

"Küçük bir bedel karşılığında mı?" diye sordu Alex.

"*Adil* bir bedel karşılığında."

"Leydim," dedi Darlington uyararak.

Caihe omuz silkti. "Bu gece toplama gecesi, depoların yenilendiği, fıçıların doldurulduğu gece. Hiçbir pazarlık yapılmayacak. "İn evlat, eğer devamında ne olduğunu bilmek istiyorsan. İn ve seni neyin beklediğini gör, tabii yüreğin varsa."

Lan Caihe ziyafet masasına geri dönerken Alex, "Ben sadece Jodie Foster'ın burada olup olmadığını bilmek istiyorum," diye mırıldandı. Jodie Foster, Elyazması'nın en meşhur mezunlarından biriydi.

"Belki de *o* Jodie Foster'dı," dedi Darlington ama kafası ağırlaşmaya başlamıştı. Dili ağzında büyüyordu. Etrafındaki her şey parlıyor gibi görünüyordu.

Lan Caihe ziyafet masasının başındaki yerinden ona doğru döndü. "İn." Darlington bu uzaklıktan onun sözlerini duyamıyor olmalıydı ama sanki beyninin içinde yankılanıyordu. Zeminin aşağı doğru uzaklaştığını ve kendisinin düştüğünü hissetti. Toprağa oyulmuş, devasa bir mağaranın içinde duruyordu ve zemin

nemle kaygan, hava toprak kokusuyla doluydu. Bir vızıltı kulaklarını doldurdu ve Darlington vızıltının aynadan geldiğini fark etti, kasa hâlâ mağara duvarına asılıydı bir şekilde. Aynı odadaydı ama aynı odada değildi. Aynanın dönen yüzeyine baktı ve içindeki sisler aralandı. Vızıltı yükselmiş, kemiklerinde titreşiyordu.

Bakmamalıydı. Bunu biliyordu. Tekinsizliğin yüzüne asla bakmamalıydınız ama arkasını dönebilir miydi? Hayır, buna çabalayabilirdi ve bunun için yalvarabilirdi. Bilmesi gerekirdi. Her şeyi bilmek istiyordu. Ziyafet masasının aynadan yansıdığını gördü, üstündeki yiyecekler küflenmişti fakat etrafındaki insanlar hâlâ ağızlarına bozuk meyveler ve çevresinde sinekler dolaşan etler atıyordu. Yaşlılardı, bazıları bir bardak şarabı ya da ekşimiş şeftali suyunu çatlak dudaklarına ancak götürecek kadar güçlüydü. Ateşin ışığıyla aydınlatılmış duran Lan Caihe dışında hepsi, altın başlığı bir alev, elbisesi parlak kor kırmızısıydı ve her nefesinde yüzünün hatları değişiyordu. Yüksek rahibe, keşiş, rahip. Bir an Darlington orada babasını gördüğünü sandı.

Vücudunun sarsıldığını hissediyordu, dudaklarında bir nem hissetti, ellerini yüzüne götürdü ve burnunun kanamaya başladığını anladı.

"Darlington?" Alex'in sesiydi bu ve aynada onu gördü. Ama aynı görünüyordu. Hâlâ Kraliçe Mab'di. Hayır... Bu kez gerçekten Kraliçe Mab'di. Gece, parlayan yıldızlardan peleriniyle etrafında kabarıp çekiliyordu. Petrol siyahı saçlarının üstünde bir takımyıldız ışıldadı – bir çark, bir taç. Gözleri siyah, ağzı olgun kirazların koyu kırmızı rengindeydi. Darlington onun etrafında, içinde çalkalanan gücü hissedebiliyordu.

"Nesin sen?" diye fısıldadı. Ama umurunda değildi. Dizlerinin üstüne çöktü. Beklediği şey buydu.

"Ah," dedi Lan Caihe yaklaşarak. "Özünde bir hizmetçisin."

Darlington aynada kendini gördü: Başını eğmiş, hizmetini sunan bir şövalye, elinde bir kılıç, sırtında bir kılıç. Hiç acı hissetmiyordu, sadece yüreğindeki sızı. *Beni seç.* Yanaklarında gözyaşları vardı, her ne kadar Darlington onlardan utansa da. Alex

hiç kimseydi, şansı yaver gidip bir armağana sahip olan, onu kazanmak için hiçbir şey yapmayan biri. Alex onun kraliçesiydi.

"Darlington," dedi Alex. Ama bu onun gerçek adı değildi, tıpkı Alex'in onun gerçek adı olmadığı gibi.

Keşke onu seçseydi. Keşke izin verseydi de...

Alex parmaklarını onun yüzüne değdirdi, çenesini kaldırdı. Dudakları Darlington'ın kulaklarına dokundu. Darlington anlamıyordu. Sadece tekrar yapmasını istiyordu. Yıldızlar Darlington'ın içine doldu, soğuk ve dalga dalga kabarmış bir gece. Her şeyi gördü. Vücutlarının birleştiğini gördü. Alex aynı anda onun üstünde ve altındaydı, vücudu açılmıştı ve lotus çiçeği kadar beyazdı. Darlington'ın kulağını ısırdı – sertçe.

Darlington viyaklayıp geri çekildi, içinden hisler akıyordu.

"*Darlington*," diye hırladı Alex. "Kendine gel."

Ve sonra kendini gördü. Alex'in eteğini tutuyordu. Elleri beyaz baldırlarına sarılmıştı. Etraflarındaki maskeli yüzleri gördü, öne doğru eğilirken duydukları hevesi hissetti, gözleri parlıyordu. Alex aşağı, ona bakıyor, omuzlarını tutmuş onu itmeye çalışıyordu. Mağara gitmişti. Ziyafet odasındalardı.

Darlington, Alex'in eteğini bırakarak geri çekildi, pantolonunun içinde ereksiyon güçlü bir şekilde zonkluyordu. Utanç hissi üzerine çöktü. Ona ne yapmışlardı böyle? Ve nasıl yapmışlardı?

"Sis," dedi kendini aptalın önde gideni gibi hissederek. Zihni hâlâ dönüyor, vücudu içine çektiği şeyle titriyordu. O sis makinesinin tam içinden geçmiş, hiç durup düşünmemişti.

Lan Caihe sırıttı. "Denediği için bir Tanrı'yı suçlayamazsın."

Darlington ayağa kalkmak için duvarı kullandı, aynaya bakmıyordu. Hâlâ onun içindeki vızıltıyı hissedebiliyordu. Bu insanlara öfke püskürmek istiyordu. Lethe temsilcilerine müdahale etmek kesinlikle yasaktı, cemiyetlerin tüm kurallarına aykırıydı ama kendini daha fazla rezil etmeden buradan uzaklaşmak da istiyordu. Baktığı her yerde maskeli ve boyalı yüzler görüyordu.

"Hadi," dedi Alex, koluna girdi ve onu önünden yürümeye zorlayarak merdivenlere doğru götürdü.

Darlington kalmaları gerektiğini biliyordu. Büyü saatinin sona erdiğini görmeli, yasaklı katlara hiçbir şeyin geçmediğinden ya da toplamaya müdahale edilmediğinden emin olmalıydı. Yapamazdı. Çıkması gerekiyordu. *Hemen.*

Merdivenler sonsuza dek devam ediyor gibiydi, Darlington'ın ne kadar tırmandıklarını bilemeyeceği kadar dönüp durmuşlardı. Alex'in hâlâ orada olduğundan emin olmak için arkasına bakmak istedi ama cehennemden çıkarken arkaya bakmamak gerektiğini bilmesine yetecek kadar hikâye okumuştu.

Elyazması'nın üst katları renk ve ışıkların vahşi bir yangını gibi geliyordu. Punçtaki meyvelerin kokusunu alabiliyordu, terin ekşi aromasını. Hava, teninde yapış yapış ve sıcak gibiydi.

Alex onun kolunu bıraktı ve dirseğinden çekti. Darlington'ın tek yapabildiği peşinden tökezlemekti.

Sanki bir zardan kayıp çıkmışlar gibi soğuk gece havası onlara hücum etti. Darlington zihninin biraz açıldığını hissederek derin bir nefes aldı. Sesler duydu ve Alex'in Mike Awolowo'yla, Elyazması delegasyonu başkanıyla konuştuğunu fark etti. Kate Masters da Awolowo'nun yanındaydı. Çiçek açmış filizlerle sarılmıştı. Alex'i tüketeceklerdi – *hayır.* Kate sadece Poison Ivy gibi giyinmişti, Tanrı aşkına.

"Kabul edilemez," dedi Darlington. Dudakları kabarmış gibi geliyordu.

Alex'in bir eli hâlâ kolunda duruyordu. "Ben halledeceğim. Burada kal."

İn caddenin sonundaydı. Darlington, Mercedes'e yaslandı. Alex'in Kate ve Mike'a ne söylediğine dikkat etmeliydi ama yüzünü dayadığı metal soğuk ve bağışlayıcı hissettiriyordu.

Bir an sonra arabasındalardı ve Darlington, Kapkaraağaç'ın adresini mırıldanıyordu.

Araba giderken Mike ve Kate yolcu penceresinden içeri bakıyordu.

"Onları rapor edeceğinden korkuyorlar," dedi Alex.

"Edeceğim tabii ki. Sağlam bir ceza yiyecekler. Uzaklaştırma alacaklar."

"Ona raporu halledeceğimi söyledim."

"Hayır, etmeyeceksin."

"Sen bu konuda objektif olamazsın."

Evet, olamazdı. Zihninde yine diz çöküyor, yüzünü Alex'in baldırlarına bastırıyordu ve daha da yaklaşmak için yanıp tutuşuyordu. Bu düşünce anında tekrar sertleşmesine sebep oldu, Darlington karanlığa müteşekkirdi.

"Raporda ne yazmamı istersin?" diye sordu Alex.

"Hepsini," diye mırıldandı perişan hâlde.

"Çok da önemli değil," dedi Alex.

Ama önemliydi. Bir şey hissetmişti ve "arzu" doğru kelime bile değildi. Hâlâ onun tenini avuçlarının altında hissedebiliyordu, çamaşırının ince kumaşının ardındaki sıcaklığını. Nesi vardı Tanrı aşkına?

"Özür dilerim," dedi. "Bu, affedilemezdi."

"Kafayı buldun ve aptalca davrandın, o kadar. Rahatla biraz."

"Benimle çalışmaya devam etmek istemezsen–"

"Kapa çeneni Darlington," dedi Alex. "Bu işi sensiz yapmayacağım."

Alex onu Kapkaraağaç'a getirip yatağına yatırdı. Ev buz gibiydi, Darlington dişlerinin takırdadığını fark etti. Alex yanına yatmış, battaniyeyi güzelce aralarına çekmişti. Darlington'ın kalbi arzuyla sancıyordu.

"Mike ilacın on iki saate vücudundan çıkacağını söyledi."

Darlington dar yatağına yatıp aklından Elyazması mezunları başkanı ve Lethe yönetim kuruluna e-postalar yazıp durdu. Yıldızlarla aydınlanmış Alex'in imgeleri zihnini kaplıyordu, o siyah elbisenin omuzlarından kayışının düşüncesi. Sonra kendini hatırlıyordu, yapmak istediği şeyi. Sözler birbirine giriyordu, tekerleğin telleri, tacın uçları. Ama Darlington yatakta dönüp dururken, rüyalara dalıp çıkarken ve sabah ışığı yüksek kule penceresinden süzülürken tek bir düşünce tekrar tekrar aklına geliyordu: Alex Stern göründüğü şey değildi.

11

Kış

Alex aniden uyandı. Uyuyakalmış, sonra bilinci yerine gelmiş ve dehşete düşmüştü, hâlâ boynunun etrafında hissettiği ellerle boğuşuyordu.

Boğazı hâlâ hassas ve kızarmış geliyordu. İn'in salonundaki kanepedeydi. Gece çökmüştü, ışıklar yerlerinde loşça yanıyor, koyunlar ve pipolarıyla oynayan çobanlarla beneklenmiş çerçeveli mera resimlerine sarı yarım aylar düşürüyorlardı.

"Al," dedi Dawes, yastıkların üstüne tünemiş, elinde tuttuğu biraz yeşil gıda boyası eklenmiş sütlü bir punç gibi görünen şeyi Alex'in dudaklarına uzatıyordu. Bardaktan yavan bir koku yayılıyordu. Alex geriledi, bunun ne olduğunu sormak için ağzını açtı fakat tek çıkarabildiği ses, biri boğazına yanan bir kibrit değdirmiş gibi hissettiren soluk bir gıcırtıydı.

"İçtikten sonra söylerim," dedi Dawes. "Güven bana."

Alex başını iki yana salladı. Dawes'un son verdiği şey içini ateşe vermişti.

"Sonuçta yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu Dawes.

Evet ama şimdi keşke ölseydim, diye düşünüyordu.

Alex burnunu tuttu, bardağı aldı ve içti. Tadı bayat ve tozsuydu, sıvı o kadar yoğundu ki yutarken neredeyse boğulacaktı. Yine de boğazına değer değmez yangısı hafifleyip yerine sadece zayıf bir ağrı bıraktı.

Bardağı geri verdi ve ağzında kalan tatla hafifçe ürpererek eliyle dudaklarını sildi.

"Keçi sütü ve örümcek yumurtasıyla harmanlanmış hardal tohumu," dedi Dawes.

Alex parmak boğumlarını dudaklarına bastırıp öğürmemeye çalıştı. "Sana *güveneyim* ha?"

Boğazı ağrıyordu ama en azından konuşabiliyordu ve içinde kuduran ateş yatışmış gibiydi.

"İçindeki böcekleri yakmak için kükürt kullanmak zorunda kaldım. Tedavisinin hastalıktan daha beter olduğunu söylerdim ama o şeylerin seni içeriden yediğini düşünürsek sanırım yalan söylemiş olurum. Eski zamanlarda cesetleri temizlemek için kullanılırlarmış, vücutları boşaltıp içlerini hoş kokulu bitkilerle doldurabilmek için."

O kaşıntı hissi geri gelmişti, Alex derisini tırmalamamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. "Bana ne yaptılar? Kalıcı hasar olacak mı?"

Dawes başparmağıyla bardağı ovaladı. "Doğrusu bilmiyorum."

Alex, Dawes'un boynunun arkasına yerleştirdiği yastıklardan doğruldu. *İnsanlarla ilgilenmeyi seviyor*, diye fark etti. Bu yüzden mi Dawes ve o hiç geçinemiyordu? Alex onun bakımını reddettiği için? "Ne yapılacağını nereden biliyordun?"

Dawes kaşlarını çattı. "Benim işim bilmek."

Ve Dawes işinde iyiydi. Bu kadar basitti. Yeterince sakin görünüyordu ama o bardağı biraz daha sıkarsa elinde kırılacaktı. Parmakları, Alex'in solgun fosforlu kalem kalıntıları olduğunu anladığı rengârenk beneklerle doluydu.

"Hiç deneyen oldu mu... içeri girmeyi?" Alex bunun nasıl görüneceğini bile hayal edemiyordu.

"Emin değilim. Ziller ara sıra çalıyor. Bir şey muhafazalara dokunuyor."

Alex kalktı ve odanın döndüğünü hissetti. Yalpaladı ve kendini Dawes'un endişeli elini tutmaya zorladı.

Alex dışarıda ne görmeyi beklediğinden emin değildi. *Gluma*'nın ona bakan yüzü mü, gözlüklerinden yansıyan ışık? Daha kötü bir şey? Parmaklarını boğazına götürdü ve perdeyi açtı.

Sola kıvrılan sokak karanlık ve boştu. Bütün gün boyunca uyumuş olmalıydı. Caddede Damat'ı gördü, sokak lambasının sarı ışığında volta atıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Dawes gergin bir şekilde. "Ne var orada?" Sesi neredeyse nefes nefeseydi.

"Sadece bir Gri. Damat."

Damat başını kaldırıp pencereye baktı. Alex perdeyi çekip kapattı.

"Gerçekten onu görebiliyor musun? Ben sadece fotoğraflarını gördüm."

Alex başını salladı. "Epey dağılmış biri. Çok hüzünlü. Çok... Morrissey."

Dawes, "*Ve merak ediyorum, kimse benim gibi hissediyor mu?*" diyerek Morrissey'in bir şarkısını söylediğinde bu onu şaşırttı.

"*Ve kötü sadece olduğun bir şey mi yoksa yaptığın bir şey mi?*" diye sessizce mırıldandı Alex. Şaka olarak söylemişti, aralarında oluşmaya başlayan ince arkadaşlık bağını sağlamlaştırmak için ama loş ışıkla aydınlanmış sessizlikte sözler kulağa tehditkâr geliyordu. "Sanırım hayatımı o kurtardı. O şeye saldırdı."

"*Gluma*'ya mı?"

"Evet." Alex ürperdi. *Gluma* çok güçlüydü ve görünürde Alex'in yaptığı her şeye dirençliydi. Kabul etmeliydi ki pek bir şey yapamamıştı. "O şeylerden birini nasıl durduracağımı öğrenmem gerek."

"Onlar hakkında bulabildiklerimi toplarım," dedi Dawes. "Ama Grilerle bağ kurmamalısın, özellikle vahşi olanlarla."

"Bağımız yok."

"O zaman neden sana yardım etti?"

"Belki de bana yardım etmiyordu. Belki *gluma*'ya zarar vermeye çalışıyordu. Soracak vaktim olmadı."

"Demeye çalıştığım, sadece–"

"Ne demeye çalıştığını biliyorum," dedi Alex ve zayıf bir gonk sesi gelince sıçradı. Biri merdivenlere girmişti.

"Sorun yok," dedi Dawes. "Yalnızca Dekan Sandow."

"Sandow'u mu aradın?"

"Elbette," dedi Dawes dikleşerek. "Neredeyse öldürülüyordun."

"Ben iyiyim."

"Araya bir Gri girdiği için iyisin."

"Ona bunu söyleme," diye hırladı Alex ses tonunu kontrol edemeden.

Dawes geri çekildi. "Olanları bilmesi gerek!"

"Ona bir şey söyleme." Alex, Sandow'un olanları öğrenmesinden neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu. Belki sadece eski alışkanlıktı. Konuşma. Anlatma. Çocuk Koruma Hizmetleri bu şekilde gelirdi. Bu şekilde "gözlem için" seni kilitlerlerdi.

Dawes ellerini kalçalarına koydu. "Ne diyeceğim? Sana ne olduğunu ancak Darlington'ın başına gelenleri bildiğim kadar biliyorum. Ben sadece arkanızı toplamak için buradayım."

"Zaten bunun için para almıyor musun?" Boşalmış buzdolabı. Biraz toz alma. *Benim değersiz hayatımı kurtarma.* Lanet olsun. "Dawes–"

Fakat Sandow çoktan kapıyı itiyordu. Alex'i pencerenin yanında görünce sarsıldı. "Kalkmışsın. Dawes bilinçsiz olduğunu söylemişti."

Alex, Dawes'un başka neler söylediğini merak etti. "Bana iyi baktı."

"Mükemmel," dedi Sandow, paltosunu çakal başı şeklindeki bronz askıya bırakıp köşede eski bir semaverin durduğu yere doğru ilerledi. Sandow, yetmişli yılların sonlarında Lethe temsilcisiydi ve Darlington'a göre en iyilerindendi. *Teoride muhteşem fakat saha işinde de bir o kadar iyi. Bugün hâlâ kitaplarda yer alan bazı orijinal ritüeller yapmışlığı var.* On yıl sonra Sandow doçent olarak kampüse geri dönmüştü ve o günden beri Lethe'nin rektörle olan bağlantısı olarak görev yapıyordu. Birkaç mezun dışında yönetim ve fakültelerin geri kalanı Lethe ya da cemiyetlerin asıl faaliyetleri konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

Alex, Sandow'un Lethe kütüphanesinde mutlu mutlu çalıştığını ya da titizlikle tebeşirle çember çizdiğini hayal edebiliyordu.

Ufak tefek, tertipli bir adamdı, koşucuların sıska vücuduna ve alnının ortasına doğru yukarı kıvrılıp ona kalıcı bir endişeli ifade veren gümüşi kaşlara sahipti. Alex, Lethe'deki eğitimine başladığından beri onu çok az görmüştü. Sandow ona iletişim bilgilerini göndermiş ve Alex'in hiç değerlendirmediği "mesai saatlerinde gelebileceği bir açık davetiye" sunmuştu. Eylül sonlarında bir ara Il Bastone'daki uzun, tuhaf öğle yemeğine gelmişti. Yemek boyunca o ve Darlington, New Haven'daki kadınlar ile üretim üzerine yazılan yeni bir kitabı tartışmış, Alex de beyaz kuşkonmazını ekmeğin altına sokuşturmaya çalışmıştı.

Ve elbette Darlington'ın kaybolduğu gece Alex'in haber verdiği kişi oydu.

Sandow o gece Il Bastone'a sarı Labrador'u Honey ile gelmişti. Salonun şöminesinde ateş yakmış, Alex konuşmaya çalışırken Dawes'tan çay ve brendi getirmesini istemişti – olanları açıklamaya çalışmıyordu. Ne olduğunu *bilmiyordu*. Sadece gördüklerini biliyordu. Bitirdiğinde bodrumun soğuğunu, havadaki çatırtılı elektrik kokusunu düşünüp titriyordu.

Sandow nazikçe dizine vurmuş ve buharı tüten bardağı onun önüne koymuştu.

"İç," demişti. "İyi gelecek. Bu çok korkunç olmalı." Sözleri Alex'i afallatmıştı. Hayatı üstünde durmadığı korkunç şeylerle doluydu. "Kulağa portal büyüsü gibi geliyor. Biri oynamaması gereken şeylerle oynuyormuş."

"Ama Darlington portal olmadığını söylemişti. Dedi ki–"

"Darlington korkmuştu Alex," diye açıklamıştı Sandow kibarca. "Muhtemelen paniklemişti. Darlington'ın o şekilde kaybolması için bir portalın olması gerekir. Rosenfeld Hall'un altındaki bağlantı noktasının yarattığı bir tür anomaliden kaynaklanmış olabilir." Dawes odaya süzülmüş, kanepenin başında kolları sımsıkı bağlı bir şekilde dikiliyor, Sandow geri getirme büyüleri ve muhtemelen Darlington'ın sadece gittiği yerden getirilmesi gerektiğini mırıldanırken güçlükle kendine hâkim oluyordu. "Yeni ay gecesine ihtiyacımız olacak," demişti Sandow. "Ve sonra oğlumuzu eve geri getireceğiz."

Dawes hıçkırıklara boğulmuştu.

"O... o nerede?" diye sormuştu Alex. *Acı çekiyor mu? Korkuyor mu?*

"Bilmiyorum," demişti dekan. "Bizim için zorlayıcı kısım da bu olacak." Sesi neredeyse hevesli geliyordu, sanki hoş bir soru sorulmuş gibi. "Uygulayıcının varlığı olmaksızın korunabilecek kadar sabit, tarif ettiğin boyut ve şekilde bir portalla ilginç bir yere gitmiş olamaz. Darlington muhtemelen bir cep evrene gitmiştir. Kanepenin yastıklarının arasına bozukluk düşürmek gibi bir şey."

"Ama orada hapsolmuş hâlde–"

"Muhtemelen gittiğinin farkında bile değildir. Darlington az önce Rosenfeld'de olduğunu düşünerek geri dönmüş olacak ve dönemi tekrar etmesi gerektiğini öğrenince deliye dönecek."

O zamandan beri e-postalar ve mesajlar gelmişti: Ritüel için kimin ve neyin gerektiği konusunda Sandow'un güncellemeleri, İspanya hikâyesinin uydurulușu, Dawes'un derin bir sessizlikle karşıladığı Michelle Alameddine'in programı yüzünden ocak yeni ayı iptal olduğunda gönderdiği özürlerle, hüsranla dolu mesajlar. Ama o gece, Darlington'ın dünyadan ayrıldığı gece, son kez aynı odada bulunmuşlardı. Sandow, iyi bir sebep olmadan basmamaları gereken yangın alarmıydı. Alex onu nükleer seçenek olarak düşünmekten hoşlanıyordu ama aslında sadece bir ebeveyndi. Düzgün bir yetişkin.

Şimdi dekan bardağına şeker koyup karıştırıyordu. "Hızlı düşünmeni takdir ettim Pamela. Başka bir şeyle daha baş edemeyiz..." Sesi soldu. "Sadece bu seneyi çıkarmamız gerek ve..." Cümlesi yine sanki çayına onu da atmış gibi yarıda kaldı.

"Ve ne?" diye üsteledi Alex. Çünkü devamında neyin geleceğini gerçekten merak ediyordu. Dawes koroda şarkı söylemek üzereymiş gibi ellerini bağlamış bekliyor, bekliyordu.

"Ben de bir süredir bunu düşünüyordum," dedi Sandow sonunda. Berjer koltuğa gömülmüştü. "Yeni ay için hazırız. Çarşamba gecesi Michelle Alameddine'i tren garından alacağım ve

doğruca Kapkaraağaç'a getireceğim. Ritüelin işe yarayacağına ve Darlington'ın kısa süre içinde bize döneceğine dair umutlarım tam. Ama aynı zamanda alternatif bir durum için de hazırlıklı olmamız gerek."

"Alternatif?" dedi Dawes anında oturarak. Yüzü gergin, hatta kızgındı.

Alex, Dekan Sandow'un planladığı hamleleri anlıyormuş numarası yapamazdı ama Dawes'un anladığına iddiaya girebilirdi. *Bu benim işim.* Sürekli ortaya çıkan karmaşık durumları çözmek için oradaydı ve bu, büyük bir karmaşıklıktı.

"Michelle, Columbia'da, yüksek lisansına çalışıyor. Yeni ay ritüeli için bizimle olacak. Alex, bence sen onu hafta sonları gelmesi ve senin eğitimine devam etmesi için ikna edebilirsin. Bu, mezunların güvenini tazeler eğer..." -grileşmeye başlayan bıyığını okşadı- "eğer onlara bilgi vermek zorunda kalırsak."

"Ya anne babası? Ailesi?"

"Arlington'lar oğullarından uzak. Bildikleri kadarıyla Daniel Arlington, San Juan de Gaztelugatxe'nin altındaki bağlantı noktasında çalışıyor. Eğer ritüel başarısız olursa-"

"Eğer ritüel başarısız olursa yeniden deneriz," dedi Dawes.

"Evet, elbette," dedi Sandow ve gerçekten sıkıntılı görünüyordu. "Elbette. Her fırsatta deneriz. Her ihtimali değerlendiririz. Duygusuz olmaya çalışmıyorum Pamela." Elini ona doğru uzattı. "Darlington içimizden birini eve döndürmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Biz de aynısını yapacağız."

Ama ritüel başarısız olursa ve Darlington geri getirilemezse ne olacaktı? Sandow mezunlara gerçeği söyleyecek miydi? Belki de o ve yönetim kurulu kulağa şunun gibi gelmeyen bir hikâye uyduracaktı: *İki üniversiteli çocuğu üstesinden gelemeyeceklerini bildiğimiz bir şeye gönderdik ve biri öldü.*

Her şekilde Alex, Lethe için Darlington defterinin bu kadar kolayca kapatılabilecek olmasından hoşlanmamıştı. Darlington pek çok şey olabilirdi, çoğu da sinir bozucu şeyler ama işini ve Lethe Cemiyeti'ni seviyordu. Lethe'nin de onu sevmemesi za-

limceydi. Sandow'un Darlington'ın geri getirilememesi, kozmik kanepenin boyutlar arası minderlerinin arasından çekilip çıkarılamaması ihtimalinden bile ilk bahsedişiydi bu. Denemekten sadece birkaç gün uzakta oldukları için mi böyleydi?

Sandow mide bulandırıcı yeşil sütsü içecekten kalan yeşil kalıntıyla kaplanmış, boş bardağı eline aldı.

"Axapta? *Gluma* saldırısına mı uğradın?"

Sesi düz, diplomatik ve düşünceliydi, Darlington'la tartışırken kullandığı dekan sesi. Fakat *gluma* düşüncesiyle birlikte endişeli kaşlarının arasında derin bir kırışıklık belirdi.

"Evet," dedi Alex kuvvetle fakat hâlâ bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Sonra sıçramasını yaptı. "Bence biri onu benim peşimden gönderdi. Kitap ve Yılan belki."

Sandow burnundan puflayarak inanamayan bir kahkaha attı. "Niye böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü Tara Hutchins öldü ve bence bununla bir ilgileri var."

Sandow arızalı kamera lensleriymiş gibi hızla gözlerini kırpıştırdı. "Dedektif Turner demişti ki–"

"Benim düşüncem, Turner'ın değil."

Sandow'un bakışları ona döndü ve Alex onun sesindeki kararlılığına şaşırdığını anladı. Ama Sandow'un tercih edeceğini bildiği o hürmetkâr dansı yapmakla uğraşamazdı.

"Araştırma mı yaptın?"

"Evet."

"Bu güvenli değil Alex. Donanımlı değilsin–"

"Birinin yapması gerekiyordu." Ve Darlington uzaklardaydı.

"Bir cemiyetin karıştığına dair delilin var mı?"

"Ölüleri Kitap ve Yılan çağırır. *Glumaları*–"

"Çoğulu *glumae*," diye mırıldandı Dawes.

"Her neyse onlar ölülerle konuşmak için haberci olarak kullanılıyor. Biri de bana saldırı. Bence sağlam bir teori gibi görünüyor."

"Alex," dedi kibarca, sesinde belli belirsiz bir azarlama vardı. "Buraya geldiğinde senin yeteneklerine sahip birinin hiç bu ko-

numda bulunmadığını biliyorduk. Senin sadece burada olman bizim ancak tahmin edebileceğimiz sistemleri bozmuş olabilir, bu mümkün ve hatta muhtemel."

"*Gluma* saldırısına benim sebep olduğumu mu söylüyorsunuz?" Sesindeki savunmacı tınıdan nefret ediyordu.

"Senin bir şey *yaptığını* söylemiyorum," dedi Sandow ılımlı bir tavırla. "Sadece olduğun şey sebebiyle bunu sen başlatmış olabilirsin."

Dawes kollarını bağladı. "Bu kulağa çok *O da aranmış* gibi geliyor Dekan Sandow."

Alex duyduklarına inanamıyordu. Pamela Dawes, Dekan Sandow'a karşı çıkıyordu. Hem de onun adına.

Sandow şangırtıyla bardağını koydu. "Söylemeye çalıştığım şey kesinlikle bu değil."

"Ama ima ettiğiniz şey *bu*," dedi Dawes daha önce Alex'in hiç duymadığı net, zeki bir ses tonuyla. Gözleri buz gibiydi. "Alex saldırıyla ilgili kendi endişelerini açıklamaya çalışıyor, sizse ona kulak vermek yerine güvenilirliğini sorgulamayı seçiyorsunuz. Hiçbir şey ima etmek istememiş olabilirsiniz ama niyetiniz ve yaptığınız onu susturmak oldu, bunun kurbanı suçlama olmadığını düşünmek epey zor açıkçası. Eteğinin fazla kısa olduğunu söylemenin anlamsal dengi bu."

Alex gülümsememeye çalıştı. Dawes sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kenetlemiş, bacaklarını üst üste atmış, başını yana eğmişti ve bir şekilde hem sinirli hem sakin görünüyordu. Sandow'un ise yüzüne kan hücum etmişti. Bir canavar sakinleştirmeye çalışır gibi avuçlarını yukarı kaldırdı – *sakin ol.* "Pamela umarım beni bundan daha iyi tanıyorsundur." Alex onu hiç bu kadar telaşlı görmemişti. Demek Dawes dekanın dilini konuşmayı, dikkate alacağı tehditler savurmayı biliyordu.

"Biri o canavarı üzerime saldı," dedi Alex, Dawes'un ona sağladığı avantajı kullanarak. "Ve bir gün öncesinde bir kızın ölmesi de tesadüf değil. Tara'nın telefon kayıtlarında Tripp Helmuth'un ismi çıktı. Bu Kemikler'i işaret ediyor. Bir *gluma* sokağın ortasın-

da beni öldürmeye çalıştı. Bu Kitap ve Yılan'ı işaret ediyor olabilir. Tara perşembe gecesi öldürüldü, ritüel gecesinde ve eğer raporumu okuduysanız birinin onu deştiği sıralarda ben önceden gayet uysal olan iki Gri'nin tamamen kafayı yediklerini gördüm." Sandow'un kaşları sanki bu tarz bir dil ona acı veriyormuş gibi biraz daha birleşti. "Siz –Lethe– beni buraya bir sebeple getirdiniz ve ben size o kızın öldüğünü, cemiyetlerle bir bağlantısının olduğunu söylüyorum. Bir anlığına beni Darlington olarak farz edin ve ciddiye almaya çalışın."

Sandow onu inceledi ve Alex becerip beceremediğini düşündü. Sonra Sandow'un bakışları Dawes'a döndü. "Pamela, Elm'le York ayrımına bakan bir kameramız olacaktı sanırım."

Sandow onu etkisi altında olduğu büyüden uyandırmış gibi Dawes'un omuzlarının yumuşadığını, başının indiğini gördü. Ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını getirdi. Alex boğazında bir şeyin burulduğunu hissetti.

Dawes bilgisayarın birkaç tuşuna bastı ve karşı duvardaki ayna aydınlandı. Bir an sonra ekran araba ve insanla dolu Elm Caddesi'ni gösterdi, griler ve daha koyu griler denizi gibiydi. Köşedeki saatte 11.50 yazıyordu. Alex kaldırımda yürüyen insanları inceledi fakat herkes paltolara bürünmüş hantal topaklar gibi görünüyordu. Sonra Good Nature Market'in önünde bir hareket gözüne takıldı. Kalabalığın ayrılıp dalgalandığını gördü, içgüdüsel olarak şiddetten uzaklaşan insanlar. İşte oradaydı, dükkândan kaçıyordu, dükkân sahibi siyah saçlı, yün bereli bir kıza bağırıyordu – Darlington'ın beresi. Arbede sırasında onu düşürmüş olmalıydı.

Ekrandaki kız kaldırımdan trafiğe adım attı, hepsi soğuk bir sessizlik ve bir pantomim içinde gerçekleşiyordu.

Alex, *gluma*'nın onu sokağa iterkenki öfkeli kavrayışını hatırladı ama ekranda *gluma* yoktu. Kendini arabaların ortasına atan, tökezleyip çılgına dönen, çığlıklar atan, boşluğu tırmalayan, siyah saçlı bir kız vardı. Sonra sırtının üstüne düştü. Alex'in hafızası *gluma*'nın üstünde olduğunu söylüyordu ama ekran hiç-

bir şey göstermedi, sadece o vardı, arabalar ona çarpmamak için manevra yaparken sokağın ortasında yatıyor, sırtı yükselip alçalıyordu, ağzı genişledi, elleri boşluğu tırmaladı, kasılıp kıvrandı.

Bir an sonra ayaklarının üstündeydi ve İn'in arkası boyunca uzanan sokağa doğru sendeliyordu. Bir kez daha geriye doğru baktığını gördü, gözleri geniş, yüzü kanla lekeliydi, ağzı korkuyla aralanmıştı, köşeleri gerilmiş bir yelkenin uçları gibi aşağı kıvrılıyordu. *Damat'ın gluma'yla çarpıştığını görüyordum. Ya da öyle miydim?* Deli bir kadının yüzüydü bu. Tekrar o tuvaletin zemininde, şortu bileklerindeydi, çığlık atıyordu ve yalnızdı.

"Alex, söylediklerinin hepsi doğru olabilir. Fakat kimin sorumlu olabileceği bir yana, sana neyin saldırdığına dair bir delilin bile yok. Bunu mezunlara gösterirsem... Seni istikrarlı ve güvenilir görmeleri çok önemli, özellikle... Eh, şimdi işlerin ne kadar hassas olduğunu düşünürsek."

Özelikle Darlington'ın kaybolduğu düşünürsek. Özellikle kaybolduğunda Alex'in onun arkasını kolluyor olması gerektiğini düşünürsek.

"Bu yüzden burada değil miyiz?" diye sordu Alex. Son bir deneme, kendinden daha büyük bir şey adına, Sandow'un daha fazla değer verebileceği bir şey adına son bir çaba. "Tara gibi kızları korumak için? Cemiyetlerin öylece... canları ne istiyorsa onu yapmalarını engellemek için?"

"Kesinlikle. Ama kendi başına bir cinayeti soruşturacak kadar donanımlı olduğuna inanıyor musun gerçekten? Sana geri çekilmeni söylememin bir sebebi vardı. Canavarların yaşadığı bu dünyada işleri olabildiğince normal tutmaya çalışıyordum. Polisler Hutchins cinayetini soruşturuyor. Kızın erkek arkadaşı tutuklandı ve hâkim karşısına çıkmayı bekliyor. Cemiyetlerle ilgili bir bağlantı bulsa Turner'ın peşine düşmeyeceğine mi inanıyorsun?"

"Hayır," diye kabul etti Alex. "Düşerdi." Onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Turner işini asla savsaklamayacak kadar bilinçli bir dedektifti.

"Eğer bulursa ona destek veririz elbette, öğrendiklerini ileteceğime de söz veriyorum. Ama şu an iyileşmene ve güvende

olmana odaklanmana ihtiyacım var. Dawes ile ben zihinlerimizi *gluma* saldırısını neyin tetiklediğine ve yeteneğinin sebep olabileceği diğer aksaklıklara vereceğiz. Senin kampüsteki varlığın bilinmeyen bir faktör, bir karmaşa sebebi. Kehanetteki Grilerin davranışları, Darlington'ın ortadan kayboluşu, kampüsün yanı başında işlenen bu vahşi cinayet, şimdi de *gluma*-"

"Bir saniye," dedi Alex. "Benim burada oluşumun Tara'nın ölümüyle bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Elbette hayır," dedi dekan. "Ama Lethe yönetimine bu tür sonuçlara varmaya başlamaları için sebep vermek istemiyorum. Ve bu kadar ciddi bir meselede dedektifçilik oynamana izin vermeyi göze alamam. Kaynaklarımız bu sene gözden geçirilecek. Üniversitenin iyi niyeti sayesinde buradayız ve diğer cemiyetlerin desteği sayesinde ışıklarımızı açık tutabiliyoruz. Onların da iyi niyetine ihtiyacımız var." Uzun bir nefes verdi. "Alex duygusuz olmaya çalışmıyorum. Hutchins cinayeti mide bulandırıcı ve trajik, ben de kesinlikle bu durumu takip edeceğim ama dikkatli davranmak zorundayız. Geçen dönemin sonu... Rosenfeld'de olanlar her şeyi değiştirdi. Pamela, Lethe'nin kaynaklarının geri çekilmesini görmek ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadı Dawes. O, Sandow'un dilini konuşabiliyorsa Sandow da onun dilinde epey akıcı konuşabiliyordu. Lethe, Dawes'un saklanma yeriydi, onun sığınağı. Bunu kaybetmeyi riske alamazdı.

Ama Alex dekanın konuşmasını yarım yamalak dinliyordu. Gözleri şöminenin üstünde asılı duran eski New Haven haritasındaydı. Harita, New Haven kolonisinin orijinal planını gösteriyordu. O ilk gün, New Haven Parkı'nı geçerlerken Darlington'ın dediklerini hatırladı: *Kasabanın yeni bir cennet bahçesi olması gerekiyormuş, tıpkı Fırat ve Dicle gibi iki nehrin arasına kurulmuş.*

Alex, koloninin şekline baktı – West River ve Farmington Kanalı'nın, limanda birbirleriyle buluşmak üzere akan iki ince su yolunun arasına sıkışmış bir arazi. Sonunda cinayet mahallinin neden bu kadar tanıdık geldiğini anladı. Tara Hutchins'in cese-

dinin bulunduğu yol ayrımı tıpkı haritadaki gibi görünüyordu. Baker Hall'un önündeki o boş arazi parçası koloninin bir minyatürü gibiydi. Toprak parçasını çevreleyen caddeler nehirlerdi, trafikle akan, Tower Bulvarı'nda birleşen nehirler. Ve Tara Hutchins hepsinin ortasında bulunmuştu, sanki delik deşik bedeni yeni bir cennet bahçesinin ortasında yatıyormuş gibi. Vücudu oraya öylece atılmamıştı. Kasıtlı olarak yerleştirilmişti.

"Hakikaten Alex," diyordu Sandow, "bu insanların Tara gibi bir kızı incitmek için ne gibi bir sebepleri olabilir ki?"

Bilmiyordu. Sadece bir sebeplerinin olduğunu biliyordu.

Sonra biri Alex'in morgu ziyaret ettiğini öğrenmişti. Bu her kimse, Alex'in Tara'nın sırlarını bildiğini –en azından bazılarını– ve devamını öğrenmek için kullanabileceği başka büyülerin olduğunu düşünmüştü. Bu konuda bir şey yapmaya karar vermişlerdi. Belki onu öldürmeyi ya da belki gözden düşürmenin yeterli olacağını düşünmüşlerdi.

Peki ya Damat? Neden Alex'e yardım etmeyi seçmişti? O da bir şekilde bunların bir parçası mıydı?

"Alex, ben senin burada gelişmeni istiyorum," dedi Sandow. "Bu zor seneyi atlatmamızı ve bütün dikkatinin yeni ay ritüelinde, Darlington'ı geri getirmekte olmasını istiyorum. Bunu atlatalım, sonra hesabımızı yaparız."

Bunu Alex de istiyordu. Yale'a ihtiyacı vardı. Buradaki yerine ihtiyacı vardı. Ama dekan yanılıyordu. Tara'nın ölümü Sandow'un olmasını istediği gibi basit, çirkin bir şey değildi. Cemiyetlerden biri bu işe karışmıştı ve o her kimse Alex'i susturmak istiyordu.

Tehlikedeyim, demek istiyordu. *Biri bana zarar verdi ve bununla kalacaklarını sanmıyorum. Bana yardım et.* Ama bunun şimdiye kadar ne yararı olmuştu ki? Nedense Alex buranın farklı olacağını düşünmüştü; kuralları, ritüelleri ve onlara göz kulak olan Dekan Sandow olduğu için. *Bizler çobanlarız.* Ama onlar oyun oynayan çocuklardı. Alex, Sandow'a baktı, bir bacağı diğerinin üzerine atılmıştı, çayını yudumluyordu. Dizini sallar-

ken parlak ayakkabılarından ışık yansıyordu. Bir noktada Alex, Sandow'un aslında onun zarar görmüş olmasını umursamadığını anladı. Bunu umuyor bile olabilirdi. Eğer o yaralanır ya da kaybolursa Darlington'ın başına gelenler üzerine yıkılacak ve Yale'daki kısa, felaketlerle dolu görev süresi kaynaklara talihsiz bir karar hatası olarak geçecekti, yanlış giden, iddialı bir deney. Yeni ayda altın çocuğunu geri getirecek ve her şeyi yoluna sokacaktı. Sandow rahat olmak istiyordu. Alex de öyle değil miydi? Tara Hutchins çekmecesinde buz kesmiş yatarken geçireceği huzurlu bir yazı ve çayındaki naneleri hayal etmiyor muydu?

Rahatına bak. Tam da bunu yapmaya hazırdı. Ama biri ona zarar vermeye çalışmıştı. Alex içinde karanlık bir şeyin çözüldüğünü hissetti. "Sen tam bir canavarsın," demişti Hellie bir keresinde. "İçinde saldırmaya hazır, küçük bir yılan saklı. Muhtemelen çıngıraklı yılan." Bunu gülerek söylemişti ama haklıydı. Tüm bu soğuk havalar ve nazik konuşmalar yılanın uykuya dalmasına sebep olmuştu, tembelleşip öylece dururken kalp atışları yavaşlamıştı, diğer tüm soğukkanlılar gibi.

"Ben de bunu atlatmamızı istiyorum," dedi Alex ve Sandow'a gülümsedi. Ürkek, hevesli bir gülümsemeydi. Sandow'un rahatlaması odada ılık bir meltem gibi esti; New England'da hoşça karşılanan ama Los Angeles'ta yangın habercisi olduğu bilinen meltemler gibi.

"Çok güzel Alex. O zaman atlatacağız." Ayağa kalktı ve paltosunu giyip çizgili atkısını taktı. "Raporunu mezunlara iletirim, çarşamba gecesi Kapkaraağaç'ta görüşürüz." Alex'in omzunu sıktı. "Sadece birkaç gün daha, ardından her şey normale dönmüş olacak."

Tara Hutchins için dönmeyecek ama seni göt herif. Tekrar gülümsedi. "Çarşamba günü görüşürüz."

"Pamela, sana ikramlıklarla ilgili bir e-posta göndereceğim. Çok bir şey değil. Michelle'in yanı sıra Aurelian'dan iki temsilci bekliyoruz." Alex'e göz kırptı. "Michelle Alameddine'i sevecek-sin. Darlington'ın Vergilius'uydu. Tam bir dâhidir."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Alex ve Sandow çıkarken el sallamasına karşılık verdi. Kapı kapandığında, "Dawes," dedi, "ölüyle konuşmak ne kadar zor?"

"Kitap ve Yılan'dansan hiç de zor değil."

"Listemde son sıradalar. Beni öldürmeye çalışmış olabilecek insanlardan yardım istemem."

"Bu da seçeneklerini sınırlar," diye mırıldandı Dawes.

"Dawes, o cadaloz hâlini sevdim." Dawes rahatsızca kımıldandı ve bulanık gri kazağının altından onu dirseğiyle dürtüp dizüstü bilgisayarı kapattı. "Dekanın karşısında beni koruduğun için teşekkür ederim. Ve hayatımı kurtardığın için." Dawes usulca başını salladı. "Ee, Tül'ün diğer tarafındaki biriyle konuşmam için diğer seçeneklerim neler?"

"Tek aklıma gelen Kurt Başı."

"Şekil değiştiriciler mi?"

"Onlara öyle *deme*. Özellikle iyilik isteyeceksen."

Alex pencereye doğru yürüdü, perdeyi açtı.

"Hâlâ orada mı?" dedi Dawes arkasından.

"Orada."

"Alex ne yapıyorsun? Bir kez içeri girmesine izin verirsen... Onunla ilgili hikâyeleri biliyorsun, o kıza ne yaptığını."

Kapıyı aç Alex.

"Hayatımı kurtardığını ve dikkatimi çekmeye çalıştığını da biliyorum. Çok daha azı için insanlar arkadaş oluyor."

Lethe Cemiyeti kuralları ahmakça ve karmaşıktı. *Katolik*, derdi Darlington. *Bizans usulü*. Yine de asıl meseleleri hatırlamak zoru değildi. Ölümü ölüme bırak. Gözlerini yaşayana çevir. Ama Alex'in müttefiklere ihtiyacı vardı ve Dawes yeterli olmayacaktı.

Cama tıkladı.

Aşağıda, sokakta, Damat yukarı baktı. Koyu gözleri sokak lambasının ışığında onunkilerle buluştu. Alex gözlerini kaçırmadı.

Kurt Başı, her ne kadar Berzelius bu noktada karşı çıksa da Tül Cemiyetleri'nin dördüncüsüdür. Teriantropi kullanan üyeleri hayvan şekline bürünür ve şekil değiştirmenin temel büyü olduğunu düşünürler. Bunun yerine hayvan formundayken insan bilinci ve karakteristik özelliklerini sürdürme yeteneğine odaklanırlar. Yetenekleri daha önce istihbarat toplamak, kurumsal casusluk ve politik sabotajlar için kullanılmıştır. Kurt Başı, 1950'li ve 60'lı yıllarda CIA için önemli bir işe alım sebebi olmuştur.
Bir kişinin değişim ritüelinden sonra hayvan özelliklerini üstünden atması günler alabilir. Hayvanların çevresindeyken önemli ya da hassas nitelikli görüşmelerinizi en aza indiriniz.

–*Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet Protokol ve Prosedürleri*'nden

Yorgunum ve kalbim bir türlü yavaşlamıyor. Gözlerim pembe görünüyor. Beyazları değil. İrisleri. Rogers tavşanlar gibi düzüşeceğiz dediğinde gerçek tavşanları kastettiğini düşünmemiştim.

– *"Zıpzıp" Charles MacMahon'ın Lethe Günleri Güncesi* (Saybrook Akademisi '88)

12

Kış

Alex, Kurt Başı'na eli boş gidemeyeceğini biliyordu. Yardımlarını isteyecekse önce Romulus ve Remus heykelini almak için Parşömen ve Anahtar'a uğraması gerekecekti. Kurt Başı geçen sene Sevgililer Günü partisinde bir gelenek olarak kapılarını diğer cemiyetlere açmıştı ve o gün heykel ortadan kaybolduğundan beri geri getirilmesini sağlamaları için Lethe'nin başının etini yiyordu. Alex heykeli tepesinde plastik bir taçla Anahtarcıların mezarındaki bir rafın üstünde görmüş fakat Darlington konuya karışmayı reddetmişti. "Lethe küçük sürtüşmelerle ilgilenmez. Bu tür şakalar bizim seviyemizin altında."

Ama Alex'in Kurt Başı'nın merkezindeki tapınak odasına girmesi gerekiyordu ve delegasyon başkanı Salome Nils'in karşılık olarak ne talep edeceğini çok iyi biliyordu.

Buzdolabından Darlington'ın proteinli iğrenç içeceklerinden birini alıp içti. Acıkmıştı ve Dawes bunun iyiye işaret olduğunu ama boğazının henüz katı yiyecekleri kaldıramayacağını söylüyordu. *Gluma*'ya ne olduğunu bilmeden muhafazaların güvenliğini terk etmek istemiyordu, tabii öylece oturup bekleyemezdi. Hem *gluma*'yı her kim göndermişse şu anda Alex'in içi kadavra böcekleri tarafından yenmiş hâlde, bir yerlerde yattığını düşünüyor olmalıydı. Elm Caddesi'ndeki halk gösterisine gelince, en azından fazla tanık yoktu ve Jonas Reed dışında birinin onu tanıyor olma ihtimali zayıftı. Olursa da muhtemelen sağlık merkezindeki endişeli bir terapistten telefon alırdı.

Alex, Dawes'la birlikte dışarı çıktığında Damat'ın onları bekliyor olacağını biliyordu. Gün doğmak üzereydi ve sokaklar sessizdi. "Koruyucu"su onları Parşömen ve Anahtar'a giden yol boyunca takip etti. Alex, Parşömen ve Anahtar'da bezgin, bir şeyler yazmakta olan bir Anahtarcı buldu ve gözledikleri son ritüel sırasında Darlington'ın düşürdüğü atkıyı bulmak için onu mozoleye alması gerektiğine ikna etti. Genellikle Lethe'nin sadece ritüel geceleri ve onaylanmış teftişler için mozolelere giriş izni vardı. "Endülüs soğukmuş," dedi ona.

Anahtarcı gözü telefonunda, kapı girişinde dikilirken Alex etrafı arıyor gibi yaptı. Ön kapının zili tekrar çaldığında ise Anahtarcı küfretti. *Teşekkürler Dawes.* Alex heykeli kapıp çantasına attı. Sonra delegasyonun ritüelleri yapmak –ya da yapmaya çalışmak– için toplandığı yuvarlak, taş masaya baktı. Masanın kenarına bir söz kazınmıştı, hep sevdiği bir söz: *Gücün olsun bu karanlık diyarda onu aydınlatmaya ve gücün olsun bu ölü dünyayı canlandırmaya.* O sözler zihninde bir şeyleri çağrıştırıyordu ama Alex ne olduğunu çıkaramadı. Ön kapının çarpıldığını duydu, aceleyle odadan çıktı ve çıkarken Anahtarcı'ya –şimdi lanet yurdun yolunu bulamayan sarhoş particilerle ilgili bir şeyler homurdanıyordu– teşekkür etti.

Heykelin kaybolduğunu fark ettiklerinde Parşömen ve Anahtar'dakilerin parmaklarını ona doğrultmaları kuvvetle muhtemeldi ama bununla daha sonra ilgilenmek zorundaydı. Dawes, Bass Kütüphanesi'nin girişi olarak kullanılan Gotik binanın köşesinde bekliyordu. Darlington binanın süslemesine oyulan taş kılıçların muhafaza işaretleri olduğunu söylemişti.

"Bu kötü bir fikir," dedi Dawes, parkasına bürünmüştü ve etrafına hoşnutsuzluk yayıyordu.

"En azından ben tutarlıyım."

Dawes'ın kafası bir spot ışığı gibi boynunun üstünde döndü. "Burada mı?"

Alex onun Damat'ı kastettiğini biliyordu ve asla kabul etmeyecek olsa da onun dikkatini bu kadar kolayca çekmiş olması

sinirlerini bozuyordu. Bundan kurtulmanın kolay olacağından şüpheliydi. Omzunun üstünden, ancak saygılı bir mesafeden takip ettiğini söyleyebileceği aralarındaki boşluğa baktı. "Yarım blok ileride."

"O bir *katil*," diye fısıldadı Dawes.

Eh, ortak bir yanımız varmış öyleyse, diye düşündü Alex. Ama tek söylediği, "Misafir umduğunu değil bulduğunu yer," oldu.

Bir Gri'nin ona yaklaşmasına izin verme fikri hoşuna gitmemişti ama seçimini yapmıştı ve şimdi durup yeniden düşünecek değildi. Eğer cemiyetlerden biri hedef hâline gelmesinden sorumluysa kim olduklarını bulacak ve bir daha ona zarar verme fırsatlarının olmayacağından emin olacaktı. Yine de...

"Dawes," diye mırıldandı. "Geri döndüğümüzde insanlarla Griler arasındaki bağı koparma yöntemlerini araştırmaya başlayalım. Hayatımın kalanını Morrissey omzumun tepesinden bakarken geçirmek istemiyorum."

"En kolay yolu başta onlarla bağ kurmamak."

"Ya?" dedi Alex. "Bir kenara yazayım."

Kurt Başı'nın mozolesi İn'den sadece birkaç kapı ötedeydi. Burası büyük bir malikâneydi, önünde bodur çalılarla dolu bir bahçesi vardı ve çevresi yüksek, taş duvarlarla çevriliydi. Kampüsteki en büyülü yerlerden biriydi. Etrafındaki at nalı şeklinde sokak eski kardeşlik evleri, uzun zaman önce üniversiteye bırakılmış sağlam tuğla yapılar, üstünde Yunan harfleriyle taşlara kazınmış eski büyücülük sembolleri olan girişlerle çevrelenmişti. Sokak sihrin kalın, çatırdayan bir hare hâlinde toplandığı bir tür hendek görevi görüyordu. İçinden geçen çoğu insan hava koşullarında değişim ya da kötü ruh hâli gibi algılanan bir ürperme hissettiğini, sonra Yale Kabaresi ya da Af-Am Merkezi'ne doğru yollarına devam eder etmez unuttuklarını yazmıştı. Kurt Başı üyeleri, Kara Panter davaları sırasında protestolara ev sahipliği yapmış olmakla gurur duyardı fakat aynı zamanda Kadim Sekizli arasında kadınları kabul eden son cemiyetti, bu yüzden Alex göstermelik olduğunu düşünüyordu. Ritüel gecelerinde sürek-

li bir Gri'nin avluda durduğunu, yan binadaki *Yale Daily News* merkezinde dalgın dalgın dolaştığını görürdü.

Salome Nils nihayet kapıyı açıp onları içeri alana kadar Alex'in girişteki zili iki kez çalması gerekmişti.

"Bu kim?" diye sordu Salome. Alex bir an onun Damat'ı görebildiğini düşündü. İyice yaklaşmış, adımlarını onlarınkilere uydurmuştu. Sanki Alex'in sinekkuşu kanatları gibi çırpınan kalbini duyuyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Ardından Salome'un Dawes'tan bahsettiğini anladı. Cemiyetlerdeki çoğu kişi muhtemelen Pamela Dawes'un varlığından bile bihaberdi.

"Bana eşlik ediyor," dedi Alex.

Fakat Salome çoktan onları karanlık antreye doğru götürmeye başlamıştı. Damat da peşlerinden geliyordu. İçerisi, büyünün rahatça akmasına izin vermek için muhafazalanmamıştı ki bu da Grilerin istedikleri gibi girip çıkabilecekleri anlamına geliyordu. Ritüeller sırasında Lethe'nin korumalarını gerekli kılan şey buydu.

"Sende mi?" diye sordu Salome. Arduvaz zemin, koyu renk ahşaplar, bir dişbudak ağacının büyüdüğü küçük avluya bakan pencerelerle içerisi sıradandı. Dişbudak ağacı üniversite kurulmadan çok uzun zaman önce oradaydı ve etrafını saran taşlar toza karıştığında bile muhtemelen orada olacaktı. Kapının yanındaki manyetik bir tahta hangi delegasyon üyelerinin o anda mozolede olduğunu gösteriyordu, mekânın boyutları düşünüldüğünde gerekli bir şeydi bu. Herkes aldıkları Mısır tanrısı isimleriyle listelenmişti ve sadece Salome'un *Chefren* olarak etiketlenmiş yaşam çarmıhı *Evinde* sütunundaydı.

"Bende," dedi Alex, heykeli çantasından çıkardı.

Salome mutlu bir çığlıkla onu çekip aldı. "Harika! Geri aldığımızı öğrendiklerinde Anahtarlar çılgına dönecek."

Salome onları başka bir karanlık odaya yönlendirirken Alex, "Ne işe yarıyor?" diye sordu. Bu seferki odanın merkezinde ince uzun, baklava şeklinde bir masa vardı, etrafı alçak sandalyelerle

çevriliydi. Duvarlara Mısır eşyaları ve kurt tasvirleriyle dolu cam kutular sıralanmıştı.

"Bir şey *yaptığı* yok," dedi Salome kuru bir bakışla. Heykeli kutusuna geri koydu. "Bu bir prensip meselesi. Biz onları evimize davet ettik ama onlar misafirperverliğimize kara sürdü."

"Doğru," dedi Alex. "Çok kötü bir şey." Ama içindeki öfkeli çıngırağın kımıldandığını, göğüskemiğinin altında titreştiğini hissediyordu. Daha biri saatler önce onu öldürmeye çalışmıştı ve bu prenses hanım aptal oyunlar oynuyordu. "Hadi o zaman."

Salome ağız değiştirdi. "Dinle, delegasyonun onayı olmadan tapınağı açamam. Mezunların bile girme izni yok."

Dawes küçük, heyecanlı bir nefes bıraktı. Belli ki doğruca eve dönme umuduyla rahatlamıştı. Öyle bir şey olmayacaktı.

"Bir anlaşma yaptık. Bana oyun oynamaya mı çalışacaksın gerçekten?" diye sordu Alex.

Salome sırıttı. Ufacık olsun kötü hissetmiyordu. Neden hissetsindi ki? Alex birinci sınıftı, bir çıraktı, onun dengi olmadığı ortadaydı. Salome ve Kurt Başı delegasyonu etraftayken sessiz ve saygılı olmak dışında hiçbir şey yapmamıştı; hep Darlington'ın, esas kişinin, Lethe'nin centilmeninin konuşmayı yapmasına müsaade etmişti. Belki Lethe onu önceki hayatından daha evvel kurtarmış olsaydı gerçekten o kız olabilirdi. Belki *gluma* saldırmasaydı ve Dekan Sandow onu görmezden gelmeseydi o kızmış gibi davranmaya devam edebilirdi.

"Aptal heykelini getirdim," dedi Alex. "Bana borçlusun."

"Ama getirmek zorunda değildin, değil mi? Yani."

Çoğu uyuşturucu anlaşması güven üzerine yapılırdı. Gerçek bağlantıları olan birinden malınızı alırdınız, iyi bir ücretle pazarlayabileceğinizi kanıtlardınız ve belki sonraki sefere daha büyük bir iş alma şansını elde ederdiniz. Bir keresinde Eitan ağır aksanıyla Alex'e, "Senin çocuk neden amatör ve neden hep amatör olarak kalacak biliyor musun?" diye sormuştu. Betcha yanında Halo oynarken bongun başında kıkırdayan Len'e başparmağını kaldırmış, "Benden başka birini zengin edemeyecek kadar be-

nim malımı içmekle meşgul de ondan," demişti. Len hep kıt kanaat geçiniyordu.

Alex on beş yaşındayken Len'e parasını getirmeden dönmüştü, Sherman Oaks Sports Authority'nin otoparkında buluştuğu bankacı yüzünden kafası karışmış ve şaşırtılmıştı. Len genelde onu kendisi halleder, tatlı yüzlü Alex'e üniversite ve alışveriş merkezlerini bırakırdı. Ama o sabah Len'in kafası fazla güzeldi, otobüs parasını vermiş ve Alex, RTD'den Ventura Bulvarı'na inmişti. Bankacı son zamanlarda sıkışık olduğunu, yanında hiç parasının olmadığını ama ödeyeceğini söylediğinde Alex ne diyeceğini bilememişti. Hiç dümdüz para ödemeyeceğini söyleyen biriyle karşılaşmamıştı. Onun gittiği üniversiteli çocuklar ona "küçük kardeş" der, bazen onu kendileriyle birlikte tüttürmeye bile davet ederlerdi.

Alex, Len'in kızmasını beklemişti fakat Len, daha önce hiç görmediği bir şekilde küplere binmiş, korkmuş, bunun onu suçu olduğunu ve Eitan'a kendisinin açıklaması gerektiğini haykırmıştı. Böylelikle Alex parayı ödemenin bir yolunu bulmuştu. Hafta sonu eve gidip büyükannesinin lal taşı küpelerini çalıp rehin vermiş ve Club Joy'da çalışmıştı. Club Joy striptiz kulüplerinin en kötüsüydü, biraz kafayı çekmeden giyinme odasından çıkmanıza izin vermeyen King King adında küçük bir adamın çalıştırdığı, nadiren bahşiş veren eziklerle dolu bir kulüp. Kimliği olmadan ve bikinisinin içine bir şeyler doldurmadan onu kabul eden tek yer burasıydı. "Bazı adamlar öyle sever," demişti King King elini tişörtünün içine daldırmadan önce. "Ama ben sevmem."

Bir daha asla parasız kalmamıştı.

Şimdi karşısındaki Salome Nils'e bakıyordu. Zayıf, düzgün yüzlü, at binip tenis oynayan bir Connecticut kızı; bronz atkuyruğu omzunda pahalı bir kürk gibi duruyordu. "Salome, pozisyonunu yeniden düşünmeye ne dersin?"

"Sen yanındaki evde kalmış kız kurusuyla eve koşmaya ne dersin?"

Salome uzundu, bu yüzden Alex onu altdudağından sertçe yakalayıp çekti. Kız kollarını sallayarak çığlık attı ve belini büktü.

Dawes, "Alex!" diye viyakladı, ellerini ölü taklidi yapan bir kadın gibi göğsüne bastırmıştı.

Alex kolunu Salome'un boynuna doladı ve onu boğma pozisyonuna getirdi. Sadece bir metre otuz beş santim boyunda olan, Club Joy'da King King'in asla bulaşmadığı tek kız olan Minki'den öğrendiği tutuştu bu. Parmaklarını Salome'un kulağından sarkan armut şeklindeki pırlanta küpelere doladı.

Dawes'un şokta olduğunun, Damat'ın mertlik bunu gerektirirmiş gibi bir adım öne çıktığının, etraflarındaki havanın kımıldandığının, değiştiğinin, sisin dağıldığının ve Salome'un, Dawes'un, hatta Gri'nin ilk kez gerçek Alex'i gördüğünün farkındaydı. Alex bunun büyük olasılıkla bir hata olduğunu biliyordu. Fark edilmemek, başını eğik tutmak, sessiz kız olarak kalmak daha iyiydi, haddini aşmamak ve kimseye tehdit oluşturmamak. Ama çoğu hata gibi bu da iyi hissettiriyordu.

"Bu küpeleri çok beğendim," dedi sakince. "Kaç para bunlar?"

"Alex!" diye itiraz etti Dawes tekrar. Salome, Alex'in önkolunun altında debelendi. Duvar tenisi ve yelken gibi sporlardan dolayı güçlüydü ama daha önce kimse ona elini sürmemişti, muhtemelen sinema dışında hiçbir yerde kavga görmemişti. "Bilmiyorsun, değil mi? Çünkü baban hediye etti, on altıncı yaş gününde ya da mezuniyetinde ya da her ne haltsa?" Alex onu çekiştirdi ve Salome tekrar ciyakladı. "Şimdi şöyle olacak: O odaya girmemize izin vereceksin yoksa ben bu küpeleri senin kulağından koparıp boğazına tıkacağım ki bir güzel yutabilesin." Boş bir tehditti. Alex güzel bir çift pırlantayı heba etmek niyetinde değildi. Ama Salome bunu bilmiyordu. Ağlamaya başladı. "Daha iyi," dedi Alex. "Birbirimizi anladık mı?"

Salome çıldırmış gibi başını aşağı yukarı salladı. Terli boğazı Alex'in kolunun altında zonkluyordu.

Alex onu bıraktı. Salome geri kaçtı, elleri önündeydi. Dawes parmaklarını ağzına bastırmıştı, Damat bile rahatsız olmuş görünüyordu. Bir katili dehşete düşürmeyi başarmıştı.

"Sen delisin," dedi Salome parmaklarını boğazına götürerek. "Böyle bir şey yapamazsın–"

Alex'in içindeki yılan kımıldanıp çözülmeyi bıraktı. Alex elini paltosunun kol yenine sokup küçük ıvır zıvırları tuttukları cam kutuya indirdi. Salome ve Dawes çığlık attı. İkisi de birer adım geri çekilmişti.

"*Yapamazsın* dediğin insanlarla uğraşmaya alışkın olduğunu biliyorum ama ben yapabilirim, tapınak odasının anahtarını ver, ödeşelim ve bunların hepsini unutalım."

Salome duraksadı. Kapı pervazının yanında, ayak parmaklarının üstünde asılı kalakalmıştı. O kadar hafif, o kadar imkânsız derecede zayıf görünüyordu ki sanki yerle bağlantısı kesiliverecek ve bir parti balonu gibi uçup tavana vuracaktı. Sonra gözlerinde bir şey değişti, tüm o pragmatizmi kemiklerine kadar geri dönmüştü. Topuklarının üstüne indi.

"Neyse ne," diye mırıldandı ve cebinden anahtarları çıkardı, bir tanesini halkadan ayırıp masanın üzerine koydu.

"Teşekkürler," dedi Alex göz kırparak. "Şimdi tekrar arkadaş olabiliriz."

"Psikopat."

"Bunu hep duyuyorum," dedi Alex. Ama deliler hayatta kalırdı. Anahtarı aldı. "Önden buyur Dawes." Dawes, onunla arasında büyük bir mesafe bırakarak koridoru geçti, gözleri yerdeydi. Alex, Salome'a döndü.

"Ben tapınağa girer girmez birilerini aramaya başlamayı, beni kapana kıstırmayı düşündüğünü biliyorum." Salome kollarını bağladı. "Bence bunu yapmalısın. Sonra ben de geri geldiğimde o kurt heykelini ön dişlerini dökmek için kullanırım."

Damat başını iki yana salladı.

"Öyle bir şey yapamazsın–"

"Salome," dedi Alex parmağını sallayarak. "Yine o sözler."

Fakat Salome yumruklarını sıkmıştı. "Böyle şeyler yapamazsın. Hapse gireceksin."

"Belki," dedi Alex. "Ama sen yine de kahrolası bir hödük gibi görünüyor olacaksın."

Dawes, Alex sıradan tapınak kapısında ona katıldığında, "Senin sorunun ne?" diye patladı. Damat da peşlerinden geliyordu.

"Kötü bir dansçıyım ve diş ipi kullanmıyorum. *Senin* sorunun ne?"

Şimdi adrenalin dalgası geçtiği için pişmanlık kendini göstermeye başlamıştı. Maskeniz bir kez düştüğünde onu öylece geri yerine takamazdınız. Salome süvarilerini aramayacaktı, bundan emindi. Ama kızın konuşacağından da bir o kadar emindi. *Psikopat. Deli kaltak.* İnanılıp inanılmayacağı tamamen farklı bir konuydu. Salome kendi ağzıyla söylemişti: *Böyle bir şey yapamazsın.* Buradaki insanlar Alex'in davrandığı gibi davranmazdı.

Daha endişe verici olansa ne kadar iyi hissettiğiydi, sanki oluşturmaya çalıştığı yeni Alex'in boğucu ağırlığı olmadan aylardır ilk kez rahatça nefes alıyordu.

Ancak Dawes güçlükle nefes alıp veriyordu. Bütün işi o yapmış gibi.

Alex ışık düğmesine bastı ve kırmızı-altın duvarlardaki gaz lambalarındaki alevler hayata dönüp İngiliz malikânesinin kalbine inşa edilen Mısır tapınağını aydınlattı. Kafataslarıyla dolu bir sunak taşı, doldurulmuş hayvanlar ve ritüel başlamadan önce bütün delegasyon üyeleri tarafından imzalanan deri bir defter. Arka duvarın merkezinde üstü cam olan bir lahit duruyordu, içinde Nil Vadisi'nden araklanan kurutulmuş bir mumya vardı. Neredeyse fazla beklendikti. Tavan, tonozlu bir gökyüzü gibi görünmesi için boyanmıştı, köşelerde kengel yaprakları, ortada palmiye ağaçları vardı ve yukarıdaki balkonun kenarından dökülen suyla beslenen bir akarsu odayı ortadan ikiye bölüyordu, yankısı kuvvetliydi. Damat akıntı boyunca ilerleyip lahitten olabildiğince uzaklaşmıştı.

"Ben gidiyorum," diye bağırdı Salome koridorun diğer ucundan. "Bir şeyler yanlış giderse burada olmak istemiyorum."

"Hiçbir şey yanlış gitmeyecek!" diye geri bağırdı Alex. Ön kapının çarpıldığını duydular. "Dawes, bir şeyler yanlış giderse derken ne demek istedi?"

"Ritüeli okudun mu?" diye sordu Dawes odanın etrafını dolaşıp detayları incelerken.

"Bazı kısımlarını." Damat'la iletişime geçebileceğini bilmesine yetecek kadarını okumuştu.

"Yaşamla ölüm arasındaki sınırı geçmek zorundasın."

"Bir saniye... Ölmek zorunda mıyım yani?" Cidden şu okumaları yapmaya başlaması gerekiyordu.

"Evet."

"Ve geri geleceğim?"

"Yani, fikir bu."

"Ve sen beni öldüreceksin?" En küçük bir şiddet işaretinde kirpi gibi kazağının içine büzüşen ürkek Dawes? "Ve bu senin için sorun değil? Geri dönemezsem senin açından pek iyi olmayacak."

Dawes uzunca nefesini verdi. "O zaman geri dön."

Damat'ın yüzü solgundu ama bir bakıma onun görünüşü buydu zaten.

Alex sunak taşını düşündü. "Yani öbür dünya Mısır mı? Onca dinin arasında sadece eski Mısırlılar mı doğru bildi?"

"Öbür dünyanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Bu, sınırların birine giden yollardan biri. Başkaları da var. Hep nehirlerle işaretlenirler."

"Antik Yunan için Lethe gibi."

"Aslında antik Yunan için sınır nehri Styx'tir. Lethe, ölünün geçmesi gereken son sınırdır. Mısırlılar her gün güneşin Nil'in batı kıyılarında öldüğüne inanırlardı, bu yüzden dünyayı terk edip yaşayanları arkalarında bırakacakları yolculuk doğu kıyısında başlayıp batı kıyısında biter."

Ve Alex'in yapması gereken yolculuk da buydu.

Tapınağı ayıran "nehir" sembolikti; Tura'nın altındaki antik kireçtaşı tünellerinden çıkarılan taş, Mısır Ölüler Kitabı'ndan alınıp kanalın yanlarına ve tabanına oyulmuş hiyeroglifler.

Alex tereddüt etti. Dönüm noktası bu muydu? Yapacağı son aptalca şey bu muydu? Karşı tarafta kim onu karşılayacaktı? Hel-

lie. Belki Darlington. Len ve Betcha; kafatasları ezilmiş, Len'in yüzünde hâlâ o çizgi filmsi şaşkın bakış. Ya da belki diğer kıyı da bir bütün oluşturmuş olurlardı. Eğer ölürse ölümsüzlüğünü Tül'ü geçip kampüste dolaşarak mı geçirirdi? Yoksa eve dönmüş, Van Nuys'taki çöplüklerden birine musallat olmakla lanetlenmiş mi olurdu? *O zaman geri dön.* Geri dön ya da Dawes'u ölü bedenini tutmuş, Salome Nils'i suçun yarısı üzerine kalmış olarak bırak. Son düşünce tamamen nahoş değildi.

"Tek yapmam gereken boğulmak mı?"

"Hepsi o," dedi Dawes gülümsemeden.

Alex paltosunun düğmelerini açtı ve kazağını çıkardı. Dawes da parkasını çıkarmış, ceplerinden iki yeşil kamış çıkarmıştı. "Nerede?" diye fısıldadı.

"Damat mı? Hemen arkanda." Dawes sıçradı. "Şaka şaka. Sunak taşının yanında, düşünceli surat şeyini yapıyor." Damat'ın kaş çatışı derinleşti.

"Batı kıyısında karşına geçmesini sağla."

"Seni gayet iyi duyabiliyor Dawes."

"Ah, evet, doğru." Dawes tuhaf bir hareket yaptı ve Damat, akıntının diğer ucuna süzüldü. Tek bir uzun adımla geçebileceği kadar dardı akıntı. "Şimdi ikiniz de diz çökün."

Alex, Damat'ın talimatları bu kadar çabuk takip edeceğinden emin değildi ama etmişti. Bu küçük konuşmayı Alex kadar o da istiyormuş gibi görünüyordu.

Kot pantolonunun altından yerin soğuğunu hissedebiliyordu. Beyaz tişört giydiğini ve tişörtün ıslanacağını fark etti. *Ölmek üzeresin*, diye azarladı kendini. *Belki bir hortlak memelerimi görecek diye endişelenmenin zamanı değildir.*

"Ellerini arkana koy," dedi Dawes.

"Neden?"

Dawes kamışları eline aldı ve ezberden konuştu: "*Bağlansın bilekleri bu papirüs saplarıyla.*"

Alex ellerini arkasına koydu. Tutuklanmak gibiydi. Bir yanı Dawes'un bileklerine plastik kelepçe geçirmesini bekliyordu. Bunun yerine Dawes'un sol cebine bir şey bıraktığını hissetti.

"Keçiboynuzu kabuğu. Geri dönmek istediğinde ağzına koy ve ısır. Hazır mısın?"

"Yavaş ol," dedi Alex.

Öne doğru eğildi. Elleri arkasında olunca garip oluyordu. Dawes başını ve boynunu tutup biraz daha eğilmesine yardımcı oldu. Alex bir an suyun yüzeyine bakar hâlde durdu, gözlerini kaldırdı ve Damat'ın bakışlarıyla buluştu. "Başla," dedi. Derin bir nefes aldı ve Dawes başını suyun içine sokarken paniklememeye çalıştı.

Sessizlik kulaklarını doldurdu. Gözlerini açtı fakat siyah taştan başka bir şey göremiyordu. Bekledi, göğsü genişlerken nefesi gönülsüz hava baloncuklarıyla kaçıyordu.

Ciğerleri ağrıdı. Bunu yapamayacaktı, bu şekilde değil. Başka bir yolunu bulmak zorundalardı.

Kalkmaya çalıştı ancak Dawes'un parmakları, kafatasının arkasında pençe gibiydi. Bu pozisyondayken tutuşunu bozmak imkânsızdı. Dawes'un dizi sırtına bastırdı. Parmakları kafa derisine gömülen dikenler gibi geliyordu.

Alex'in göğsündeki baskı dayanılmazdı. Panik, zincirinden kurtulan bir köpek gibi üstüne çullandı ve çok kötü bir hata yaptığını anladı. Dawes, Kitap ve Yılan için çalışıyordu. Ya da Kurukafa ve Kemikler için. Ya da Sandow için. Ya da onun ölmesini isteyen her kimse. Dawes, *gluma*'nın başladığı işi bitiriyordu. Dawes, Darlington'a olanlar yüzünden onu cezalandırıyordu. Başından beri o gece Rosenfeld'de olan bitenlerin arkasında yatan gerçeği biliyordu ve bu, Alex altın çocuğunu çaldığı için onun intikamıydı.

Alex sessizlik içinde tepinip dövündü. Nefes almak zorundaydı. *Yapma*. Ama vücudu dinlemiyordu. Ağzı nefes almak için açıldı. Su burnuna, ağzına akın edip ciğerlerine doldu. Aklı dehşet içinde çığlıklar atıyordu ama çıkış yolu yoktu. Annesini düşündü, eldiven gibi önkoluna sıraladığı gümüş bileklerini. Büyükannesi fısıldadı: *Somos almicas sin pecado*. Boğumlu elleri narın kabuğunu kavrıyor, tanecikler tabağa dökülüyordu. *Bizler küçük, günahsız ruhlarız.*

Sonra boynunun arkasındaki baskı gitti. Alex aceleyle kendini kaldırdı, göğsü inip kalkıyordu. Vücudu kıvranırken ağzından kumlu su kustu. Bileklerinin serbest olduğunu fark etti ve ellerini dizlerine bastırdı. Derin, hırıltılı öksürükler vücudunu sarstı. Nefes alırken ciğerleri yanıyordu. *Dawes'un canı cehenneme. Herkesin canı cehenneme.* Hıçkırıyordu, duramıyordu. Kolları pes etti ve Alex yere düştü, sırtüstü yattı, derin nefesler aldı ve ıslak kol yeniyle yüzünü sildi, kolu sümük ve gözyaşı olmuştu - ve kan. Dilini ısırmıştı.

Boyalı tavana gözlerini kısarak baktı. Üstünde kımıldanan bulutlar vardı, çivit mavisi gökyüzüne karşı griler. Tepesinde yıldızlar garip şekillerde parlıyordu. Bunlar onun takımyıldızları değildi.

Alex kendini oturmaya zorladı. Elini göğsüne götürüp nazikçe ovaladı, hâlâ öksürüyor, kendini toplamaya çalışıyordu. Dawes gitmişti. Her şey gitmişti - duvarlar, sunak taşı, taş zemin. Yıldızların altında simsiyah akan, büyük bir nehrin kıyısında oturuyordu ve suyun sesi uzun bir nefes gibiydi. Ilık bir rüzgâr sazların arasından esti. *Ölüm soğuktur*, diye düşündü Alex. *Buranın soğuk olması gerekmiyor mu?*

Suyun ötesinde, bir adam şeklinin karşı kıyıdan ona doğru yaklaştığını görebiliyordu. Su, Damat'ın vücudunun etrafında ayrıldı. Demek burada fiziksel bir formu vardı. O zaman Alex, Tül'ün arkasına mı adım atmıştı? Gerçekten ölmüş müydü? Şekil ona yaklaşırken ılık havaya rağmen içinin ürperdiğini hissetti. Damat'ın ona zarar vermek için bir nedeni yoktu, onu kurtarmıştı. *Ama o bir katil*, diye hatırlattı kendine. *Belki sadece kadın öldürmeyi özlemiştir.*

Alex suya tekrar girmek istemiyordu, göğsü hâlâ o vahşi baskının anısıyla sarsılıyorken, boğazı öksürmekten tahriş olmuşken değil. Ama buraya bir amaç için gelmişti. Doğruldu, avuçlarındaki kumu silkti ve sığ suya adım attı, botları çamurun içinde vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Nehir yükseldi, bacaklarının etrafında ılıktı, akıntı onu nazikçe dizlerinden çekti, sonra bal-

dırlarından ve belinden. Su yüzeyinde usulca duran lotus çiçeklerinin dikenli çanaklarının arasından süzüldü. Su kalçalarından çekiyordu, akıntı güçlüydü. Ayaklarının altında ince kumun yer değiştirişini hissedebiliyordu.

Suda bir şey ona sürtündü ve Alex yıldızlar gibi parlayan çıkıntılı bir sırta baktı. Timsah geçerken geriye doğru sıçradı, altın rengi tek bir göz su altına gömülürken ona doğru dönmüştü. Solunda başka bir siyah kuyruk suya vuruyordu.

"Size zarar veremezler." Damat sadece birkaç metre ötesinde duruyordu. "Ama bana gelmelisiniz Bayan Stern." Nehrin ortasına. Ölü ve canlının buluşabileceği yere.

Adını bilmesinden hoşlanmamıştı. Sesi alçak ve memnundu, neredeyse İngiliz aksanında konuşuyordu fakat sesli harfleri daha yuvarlıyordu, biraz Kennedy'yi taklit eden biri gibiydi.

Alex güçlükle ilerledi, ta ki Damat'ın tam karşısına gelene dek. Tıpkı yaşayanların dünyasında göründüğü gibiydi; gümüş rengi ışık zarif yüzünün sert hatlarına tırmanıyor, koyu renkli, dağınık saçlarına vuruyordu ama burada kravatındaki düğümün kırışıklıklarını, ceketinin parlaklığını görecek kadar yakındı. Gömleğinin beyaz kumaşına sıçrayan kemik ve doku parçaları gitmişti. Burada temizdi, kan veya yara yoktu. Bir bot kayarak geçti, dar gövdesinin üstünde şişmiş ipeklerden bir çadır vardı. Kumaşın arkasında gölgeler oynaştı, bir an insan olan loş şekiller bir an sonra çakallara dönüşmüştü. Büyük bir kedi botun kıyısında yatıyor, patileri suyla oynuyordu. Kocaman, pırlanta gibi gözleriyle Alex'e baktı, sonra pembe dilini göstererek esnedi.

"Neredeyiz?" diye sordu Damat'a.

"Nehrin ortasındayız, Ma'at yerinin, ilahi düzenin ortasında. Mısır'da bütün tanrılar aynı zamanda yaşam ve ölümün de tanrısıydı. Fazla vaktimiz yok Bayan Stern. Tabii kalıcı olarak burada bize katılmak istemiyorsanız. Akıntı güçlü ve hepimiz önünde sonunda ona yenik düşeriz."

Alex onun omzunun üstünden arkasındaki kıyıya baktı, alçalmakta olan güneşin batısına, karanlık topraklara, diğer dünyaya.

Daha değil.

"Tül'ün diğer tarafında birini aramana ihtiyacım var," dedi Alex.

"Öldürülen kız."

"Evet. Adı Tara Hutchins."

"Kolay iş değil. Burası kalabalık bir yer."

"Ama görevi üstlenmeye hazır olduğuna eminim. Ve sanırım karşılığında bir şey isteyeceksin. Bu yüzden beni kurtarmaya geldin, değil mi?"

Damat cevap vermedi. Yüzü hareketsiz kalmaya devam etti, sanki seyircilerin susmalarını bekliyor gibiydi. Yıldızların ışığında gözleri neredeyse mor görünüyordu. "Eğer ben kızı bulacaksam ona ait kişisel bir şeye ihtiyacım olacak, sevdiği bir şey. Tercihen üstünde efluviyum olan bir şey."

"Üstünde ne?"

"Tükürük, kan, ter kokusu."

"Anladım," dedi Alex ama bunu nasıl halledeceğine dair bir fikri yoktu. Morga tekrar gitme şansı yoktu ve bütün içtepi paralarını kullanmıştı. Üstelik Tara şimdiye dek gömülmüş ya da yakılmış olabilirdi.

"Onu sınıra getirmeniz gerek."

"Buraya tekrar gelebileceğimden şüpheliyim. Salome ve ben pek arkadaş sayılmayız."

"Nedenini tahmin edemiyorum." Damat'ın dudakları hafifçe gerildi ve bir an Darlington'a benzedi, Alex'in içinden bir ürperti geçti. Batı kıyısında karanlık şekillerin hareket ettiğini görebiliyordu, bazıları insan bazıları daha az insandı. Şekillerden bir mırıltı yükseldi ama gürültünün bir sebebi var mıydı, bir çeşit dil mi yoksa sadece ses miydi bilmiyordu.

"Tara'yı kimin öldürdüğünü bilmem gerek," dedi. "Bir isme ihtiyacım var."

"Ya kendisini kimin öldürdüğünü bilmiyorsa?"

"O zaman Tripp Helmuth'la ne işinin olduğunu öğren. Tripp, Kurukafa ve Kemikler'den. Ve Kitap ve Yılan'dan birini tanıyıp tanımadığını sor. Cemiyetlerle nasıl bir bağlantısının olduğunu

bilmem gerek." Bağlantısı varsa tabii, eğer bütün bunlar bir tesadüf değilse. "Ne cehenneme–" Tepesinde bir şimşek çaktı. Fırtına gürledi ve nehir, içinde kıpırdanıp duran timsah vücutlarıyla birden canlıymış gibi göründü.

Damat kaşının birini kaldırdı. "O kelimeyi burada sevmezler."

Kimler? diye sormak istedi Alex. *Ölüler mi? Tanrılar?* Onu batıya, karanlığa çeken akıntı dizlerini dürtükleyince Alex botlarını kuma gömdü. Öbür dünyanın mekaniklerini sonra düşünürdü.

"Sadece neden birinin Tara'nın ölümünü istediğini öğren. Bir şeyler biliyor olmalı."

"Öyleyse şartlara gelelim," dedi Damat. "Bilginizi alacaksınız. Karşılığında ise nişanlımı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum."

"Bu garip oldu. Senin yaptığın izlenimine kapılmıştım."

Damat'ın dudakları tekrar gerildi. O kadar resmi, o kadar rahatsız görünüyordu ki Alex neredeyse gülecekti. "Farkındayım."

"Cinayet-intihar? Önce onu, sonra kendini vurmadın mı?"

"Hayır. Onu her kim öldürdüyse benim ölümümden de sorumlu. Kim olduğunu bilmiyorum. Tıpkı Tara Hutchins'in kendisini kimin öldürdüğünü bilmiyor olabileceği gibi."

"Pekâlâ," dedi Alex şüpheyle. "O zaman neden nişanlına ne gördüğünü sormuyorsun?"

Gözleri uzaklaştı. "Onu bulamıyorum. Yüz elli seneden uzun zamandır Tül'ün her iki tarafında onu arıyorum."

"Belki bulunmak istemiyordur."

Başını sertçe onaylarcasına salladı. "Eğer bir ruh bulunmak istemiyorsa saklanabileceği bir sonsuzluk var."

"Seni suçluyor," dedi Alex parçaları bir araya getirerek.

"Büyük olasılıkla."

"Ve gerçekte bunu kimin yaptığını öğrenirsen seni suçlamayı bırakacağını düşünüyorsun?"

"Öyle umuyorum."

"Ya da öyle sanmasına izin verebilirdin."

"Daisy'nin ölümünden ben sorumluyum, darbeyi indiren ben olmasam da. Onu koruyamadım. Ona adalet borçluyum."

"Adalet? İntikam alamayacaksın ki. Onu her kim öldürdüyse çoktan ölmüştür."

"O zaman onu bu tarafta bulurum."

"Ya sonra? Daha çok mu öldürürsün?"

Damat o zaman gülümsedi ve dudaklarının kenarları geri çekilip düzgün, bir yırtıcıya ait olabilecek diş sırasını ortaya çıkardı. Alex bir ürperti hissetti. *Gluma* ile güreşirken nasıl göründüğünü hatırladı. Tam olarak insan değilmiş gibi. Ölülerin bile korkması gereken bir şeymiş gibi.

"Ölümden daha kötü şeyler var Bayan Stern."

Batı kıyısından yine mırıltılar yükseldi ve bu kez Alex Fransızca olabilecek bir şeyler yakaladığını düşündü. *Jean Du Monde?* Bir adamın ismiydi belki, belki sadece aklının anlamlı hâle getirmeye çalıştığı saçma sözlerdi.

"Bu gizemli katilin kimliğini bulmak için yüz yıldan fazla zamanın vardı," dedi Alex. "Neden benim senden daha şanslı olacağımı düşünüyorsun?"

"Arkadaşınız Daniel Arlington meseleyle ilgileniyordu."

"Sanmıyorum." New England korku turlarının ilk durağı olan eski bir cinayet hiç de Darlington'ın tarzı değildi.

"O bizim... öldüğümüz yeri ziyaret etmişti. Yanında bir not defteri vardı. Fotoğraflar çekti. Sadece gezinti için geldiğinden şüpheliyim. Orange Caddesi'ndeki evin muhafazalarını geçememem. Oraya neden gittiğini ve ne bulduğunu bilmek istiyorum."

"Darlington... burada değil mi? Seninle?"

"Ölüler bile Daniel Arlington'ın nerede olduğunu bilmiyor."

Eğer Damat, Darlington'ı diğer tarafta bulamadıysa Sandow haklı olabilirdi. Sadece kaybolmuştu ve bu da bulunabileceği anlamına geliyordu. Alex'in buna inanmaya ihtiyacı vardı.

"Sen Tara'yı bul," dedi, sudan çıkıp yaşayanların dünyasına dönmek için can atıyordu. "Ben de Darlington geride ne bırakmış bakayım. Ama bir şeyi bilmem gerek. Bana o şeyi, *gluma*'yı peşime senin takmadığını söyle."

"Neden böyle bir şey–"

"Aramızda bağ kurmak için. Beni kendine borçlandırmak ve bu küçük ortaklığa zemin hazırlamak için."

"O şeyi sizin peşinize ben takmadım ve kim taktı bilmiyorum. Sizi nasıl ikna edebilirim?"

Alex emin değildi. Bir şekilde söyleyebileceğini, etmesini sağlayacağı bir yemin olabileceğini ummuştu ama yakında öğreneceğini düşündü. Darlington'ın neler bulduğunu bir çözebilirse -bir şey bulduysa- tabii. Cinayet mahalli olan fabrika artık park yeriydi. Darlington'ı tanıyorsa New Haven tarihi hakkında notlar almak için oraya gitmiş olmalıydı.

"Sadece Tara'yı bul, yeter," dedi. "Bana cevaplarımı getir, ben de seninkileri getireyim."

"Ne bu benim seçeceğim bir anlaşma ne de siz isteyeceğim partnersiniz ama ikimiz de elimizden geleni yapacağız."

"Ne de tatlı dillisin. Daisy böyle sözleri sever miydi?"

Damat'ın gözleri karardı. Alex geri adım atmamak için kendini tutmak zorunda kalmıştı. "Asabisin de. Tıpkı kadınları bıktırıp uzaklaştıran adamlar gibi. Yoksa öyle mi oldu?"

"Onu sevdim. Onu yaşamaktan daha çok sevdim."

"Bu bir cevap değil."

Derin bir nefes aldı, duruşunu düzeltti, gözleri normale döndü ve elini Alex'e uzattı. "Gerçek isminizi söyleyin Bayan Stern. Ve pazarlığımızı yapalım."

İsimlerde güç vardı. Bu yüzden Lethe kayıtları sayfalarındaki Grilerin isimleri karartılmıştı. Bu yüzden karşısındaki şeyi Damat olarak bilmeyi tercih ederdi. Bağlantı kurmaktaki tehlike hayatınızı anında başka birinin hayatına bağlıyor oluşunuzdu.

Alex cebindeki keçiboynuzu kabuğuna dokundu. Hazır olmak en iyisiydi... ama neye karşı? Damat'ın onu çekmesine karşı mı? Bunu neden yapsındı ki? Ona ihtiyacı vardı ve Alex'in de ona ihtiyacı vardı. Çoğu felaket böyle başlardı.

Alex elini eline aldı. Tutuşu sıkıydı, avucu onunkinin üstünde nemli ve soğuktu. Dokunduğu şey neydi? Bir vücut? Bir düşünce?

"Bertram Boyce North," dedi.

"Korkunç bir isim."

"Aile ismi," dedi kızgınlıkla.

"Galaxy Stern," dedi ama elini çekmeye çalıştığında Damat'ın parmakları daha da sıkılaştı.

"Bu an için çok uzun zaman bekledim."

Alex keçiboynuzu kabuğunu ağzına koydu. "Andır geçer," dedi kabuğun dişlerinin arasında kalmasına izin vererek.

"*Benim uyuduğumu sandın ama dediğini duydum, dediğini duydum. Dürüst bir eş olmadığını.*" Alex bir kez daha ayrılmaya çalıştı fakat adamın eli elini sıkıca tutmaya devam etti. "*Yemin ederim ne demek istediğini sormayacağım. Sana, sana rağmen inanıyorum ve bundan böyle şüphelenmektense ölürüm.*"

Şüphelenmektense ölürüm. Tara'nın dövmesi. Sözler bir metal müzik grubundan değildi.

"*Idylls of the King*," dedi Alex.

"Artık hatırlıyorsunuz."

Darlington'la birlikte Parşömen ve Anahtar'a yapacakları ilk ziyaretin hazırlığının bir parçası olarak Tennyson'ın şiirinin tamamını okumak zorunda kalmıştı. Mozolelerinin her yerinde şiirden mısralar vardı, Kral Arthur ile şövalyelerine övgüler - ve Haçlı Seferleri sırasında ele geçirilen hazinelerle dolu kasalar. *Gücün olsun bu karanlık diyarda onu aydınlatmaya ve gücün olsun bu ölü dünyayı canlandırmaya.* Anahtarcıların taş masasına kazınan sözleri hatırladı.

Alex, Damat'ın elinden kurtuldu. Bu durumda Tara'nın ölümü potansiyel olarak *üç* cemiyetle bağlantılıydı. Tara, Tripp Helmuth aracılığı ile Kurukafa ve Kemikler'e; *gluma* ile Kitap ve Yılan'a ve – eğer Tara'nın Victoria dönemi şiirlerine gizli bir hayranlığı yoksa– Tennyson dövmesiyle Parşömen ve Anahtar'a bağlıydı.

North hafifçe baş selamı verdi. "Tara'ya ait bir şey bulduğunuzda herhangi bir su kaynağına getirin, ben size gelirim. Artık bütün su kaynakları bizim için geçiş yerleri."

Alex, Damat'ın elinin bıraktığı histen kurtulmak için parmaklarını esnetti. "Tamam." Arkasını döndü, keçiboynuzu kabuğunu ısırdı ve ağzı acı, tebeşirsi bir tatla doldu.

Doğu kıyısına doğru gitmeye çalıştı fakat nehir dizlerini çekiştirdi ve tökezledi. Alex dengesini yitirirken geri çekildiğini hissetti, batı kıyısındaki karanlık şekilli ev sahiplerine doğru sürüklenirken botları nehir yatağında tutunacak yer arıyordu. North ona arkasını dönmüştü ve şimdiden imkânsız derecede uzaklaşmış görünüyordu. Şekiller artık insana benzemiyordu. Çok uzun, çok incelerdi, kolları da uzundu ve yanlış açılarla kıvrılmıştı, böcekler gibi. Çivit mavisi gökyüzünün altında başlarının siluetini görebiliyordu, burunları onun kokusunu alıyormuş gibi kalkmıştı ve çeneleri açılıp kapanıyordu.

"North!" diye bağırdı.

Fakat North yürümeye devam etti. "Akıntı sonunda hepimizi almak ister," diye seslendi arkasını dönmeden. "Yaşamak istiyorsanız mücadele etmelisiniz."

Alex zemini bulmaya çalışmaktan vazgeçti. Vücudunu doğuya doğru kıvırdı ve yüzdü, sertçe tekmeliyor, kollarını suya daldırarak akıntıyla savaşıyordu. Nefes almak için başını çevirdi, ayakkabılarının ağırlığı onu aşağı çekiyordu, omuzları ağrıyordu. Ağır ve kaslı bir şey ona çarpıp geri itti; bacağına bir kuyruk dolanmıştı. Timsahlar ona zarar veremezdi belki ama nehrin işini yapabilirlerdi. Kaslarına bitkinlik çökmüştü. Hızının yavaşladığını hissetti.

Gökyüzü kararmıştı. Artık kıyıyı göremiyordu, doğru yöne yüzdüğünden bile emin değildi. *Yaşamak istiyorsan.*

Ve en kötüsü bu değil miydi? İstiyordu. Yaşamak istiyordu ve hep istemişti.

"Cehennem!" diye bağırdı. "Lanet cehennem!" Gökyüzü çatallı bir şimşekle patladı. Yolu aydınlatmak için küçük bir küfür. Uzun, korkunç bir an boyunca sadece siyah su vardı ve sonra doğu kıyısını buldu.

Elleriyle suyu yararak öne doğru yüzdü, ta ki bacaklarında derman kalmayana dek. Zemin orada, düşündüğünden daha yakındı. Lotus çiçeklerini sırılsıklam vücudunun altında ezerek sığ suda emekledi ve kuma yığıldı. Arkasındaki timsahları, açık

ağızlarının gürleyen motora benzeyen seslerini duyabiliyordu. Onu nehre geri çekerler miydi? Vücudu kuma batıyordu, tanecikler onu yutuyor, ağzına ve burnuna doluyor, gözkapaklarının altına sızıyordu.

Bir şey sertçe Alex'in başına vurdu, tekrar, tekrar ve sonra tekrar. Gözlerini açılmaya zorladı. Tapınak odasının zemininde, sırtının üstündeydi, çamur kusuyor ve Dawes'un boyalı gökyüzüyle –nihayet durgun ve bulutsuzdu– çerçevelenmiş, dehşet içindeki yüzüne bakıyordu. Vücudu öyle şiddetle titriyordu ki taş zeminin üstünde kendi kafatasının zangırtısını duyabiliyordu.

Dawes onu tuttu, sıkıca sarmaladı ve yavaşça Alex'in kasları spazm geçirmeyi bıraktı. Ağzında hâlâ nehir kumu ve keçiboynuzu kabuğunun acı tadı olsa da nefes alıp verişleri normale döndü. "İyisin," dedi Dawes. "İyisin."

Ve Alex gülmek zorunda kaldı çünkü şu an olabileceği son şey iyiydi.

"Çıkalım buradan," demeyi başardı.

Dawes şaşırtıcı bir güçle Alex'in kolunu kendi omzuna dolayıp ayağa kaldırdı. Alex'in giysileri kupkuruydu ama kolları ve bacakları sanki bir kilometre yüzmeye çalışmışçasına hamur gibiydi. Nehrin kokusunu alabiliyor, boğazında burnuna inip çıkan suyun balık kayganlığını hissedebiliyordu.

"Anahtarı nereye bırakayım?" diye sordu Dawes.

"Kapıya," dedi Alex. "Ben Salome'a mesaj yazarım."

"Çok medenice."

"Boş versene. Hadi pencereyi kırıp bilardo masasına işeyelim."

Dawes nefes nefese kıkırdadı.

"Sorun yok Dawes. Ölmedim. Pek değil. Sınıra gittim. Bir anlaşma yaptım."

"Ah, Alex. Ne yaptın?"

"Yapmak için yola çıktığım şeyi." Ama bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi. "Damat bizim için Tara'yı bulacak. Onu incitenin kim olduğunu bulmanın en kolay yolu bu."

"Ve karşılığında ne istiyor?"

"Adını temize çıkarmamı." Tereddüt etti. "Darlington'ın onun cinayet-intihar davasına baktığını iddia etti."

Dawes'un kaşları kalktı. "Kulağa doğru gibi gelmiyor. Darlington bunun gibi popüler davalardan nefret ederdi. Şey olduklarını düşünürdü... galiz."

"Bayağı," dedi Alex.

Dawes'un dudaklarına solgun bir gülümseme dokundu. "Kesinlikle. Bir saniye... o zaman nişanlısını Damat *öldürmemiş* mi?"

"Öldürmediğini söylüyor. Bu, tam olarak aynı şey değil."

Belki masumdu, belki Daisy'yle barışmak istiyordu, belki sadece öldürdüğü kıza geri dönmek istiyordu. Önemi yoktu. Alex pazarlıkta ona düşen kısmı yerine getirecekti. Ölü ya da canlı, biriyle pazarlık yaptığınızda eliniz boş gitmemek en iyisiydi.

Kitap ve Yılan'ı çabucak geçmek isterdik, hem kim bizi suçlayabilirdi ki? Ruh çağırma sanatının tatsız bir yanı vardır ve bu doğal tiksinti, Bilgidaşların seçtikleri kendilerini sunuş şekliyle ancak daha da artmaktadır. Devasa mozolelerine girerken birinin ölülerin evine girdiği gerçeğini unutması epey güçtür. Lakin korku ve batıl inancı bir kenara bırakıp sloganlarının güzelliğini tasavvur etmek belki de en iyisidir: *Her şey değişir, hiçbir şey ölmez.* Aslında bu şaşalı kemerlerin altında nadiren ölü uyandırılır. Hayır, Bilgidaşların asıl ekmek kapısı, her tür dedikodunun döndüğü yere girip çıkan ve duvarların içinden görünmeden geçtikleri için kapılara kulak kabartmaya ihtiyaçları olmayan ölü muhbirlerin oluşturduğu iletişim ağlarından topladıkları istihbaratlardır.

–Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet Protokol ve Prosedürleri'nden

Bu gece Bobbie Woodward bir parça omurga kalıntısı, kırık bir çene kemiği ve bir tutam saçla terk edilmiş bir kaçak içki dükkânının yerini büyüledi. Hiçbir Caz Çağı viskisi bana o manzarayı unutturamaz.

–Butler Romano'nun Lethe Günleri Güncesi
(Saybrook Akademisi '65)

13

Geçen Sonbahar

Darlington, Elyazması partisinin ardından hayatının en utanç verici akşamdan kalmalığıyla uyandı. Alex ona gönderdiği raporun bir kopyasını gösterdi. Detaylara inmemişti, Darlington her ne kadar gerçeğe bağlı kalmak isteyen biri olmak istese de utancının detaylarını öğrenirse Dekan Sandow'un yüzüne nasıl bakacağından emin değildi.

Duş aldı, Alex'e kahvaltı hazırladı ve sonra Mercedes'i almak için ikisini de İn'e götürecek bir araba çağırdı. Eski arabasıyla Kapkaraağaç'a döndü, önceki geceden görüntüler zihninde birer pustu. Araba yolundaki balkabaklarını toplayıp kompost yığınına attı, arka bahçedeki yaprakları tırmıkladı. Çalışmak iyi gelmişti. Ev birden gözüne çok boş göründü, uzun zamandır olmadığı kadar boş.

Kapkaraağaç'a çok az insan getirmişti. Birinci senesinde evi görmesi için Michelle Alameddine'i davet etmiş, Michelle, "Burası çok çılgın. Sence ne kadar eder?" deyince Darlington nasıl cevap vereceğini bilememişti.

Kapkaraağaç eski bir rüyaydı, romantik kuleleri kükürtle sertleştirilmiş kauçuk satışlarından gelen servetle inşa edilmişti. İlk Daniel Tabor Arlington, Darlington'ın büyük-büyük-büyükbabası, New Haven atölyesinde otuz bin işçi çalıştırmış, sanatsal ve havalı eserler satın almış, New Hampshire Gölü'nde beş yüz elli metrekarelik bir tatil "kulübesi" edinmiş, Şükran günlerinde hindiler dağıtmıştı.

Zor zamanlar bir dizi fabrika yangınıyla başlamış, başarılı olan su geçirmez deri üretimi sürecinin keşfiyle de sona ermişti. Arlington kauçuk botları sağlam ve toplu üretimleri kolaydı fakat fena hâlde rahatsızlardı. Danny on yaşındayken Kapkaraağaç'ın çatısında onlardan oluşan, sanki yaramazlık yapmışlar gibi köşeye atılmış bir yığın bulmuştu. Eşleşen bir çift bulana kadar yığını kurcalamış, bulduğunda üstlerindeki tozu temizlemek için tişörtünü kullanmıştı. Yıllar sonra, Hiram'ın iksirinden ilk kez içip hâlâ üstünde kefeni varmışçasına solgun ve renksiz duran ilk Gri'sini gördüğünde de o toza bulanmış botların görüntüsünü hatırlayacaktı.

O botları bütün gün giymeye niyetlenmişti Danny, Kapkaraağaç'ta oynayıp bahçede çamurlara batmış ama bir saat sonra botları çıkarıp tekrar yığına atmıştı. Ayaklarını kuru tutacak başka bir seçenek çıkar çıkmaz insanların neden onu kabul ettiğine dair iyi bir fikir edinmişti. Sonra bot fabrikası kapanmış, yıllarca boş kalmıştı; tıpkı ondan önceki Smoothie Korseleri fabrikası gibi, Winchester ve Remington atölyeleri gibi, Blake Brothers ve Küfe Sepet fabrikaları gibi. Büyüdükçe Darlington New Haven'ın hep böyle olduğunu öğrendi. Başkanları, aptal şehir planlayıcıları, yanlış yönlendirilmiş hükümet programları ve umut vadeden fakat kıt sermaye destekleri yüzünden bir endüstri kanı kuruyana dek tüketiliyordu.

Büyükbabası, "Bu şehir, Danny," demeyi severdi, sık sık söylediği bir şeydi bu ama bazen acıyla, bazen sevgiyle. *Bu şehir.*

Kapkaraağaç bir İngiliz malikânesi gibi görünmesi için inşa edilmişti, servetini kazandığı sırada Daniel Tabor Arlington'ın benimsediği pek çok gösterişçilikten biriydi bu. Fakat ev ileriki yıllarda ikna edici hâle gelmişti; paranın yapamayacağı şeyleri yavaşça ilerleyen zaman ve sarmaşıklar halletmişti.

Danny'nin anne babası Kapkaraağaç'a gelip giderlerdi. Bazen ona hediyeler alır, çoğunlukla görmezden gelirlerdi. İstenmeyen ya da sevilmeyen çocuk gibi hissetmiyordu. Onun dünyası büyükbabası, hizmetçileri Bernadette ve Kapkaraağaç'ın gizemli

karanlığıydı. Sonsuz sayıda özel öğretmen devlet okulundaki derslerini destekliyordu - eskrim, dünya dilleri, boks, matematik, piyano. "Bir dünya vatandaşı olmayı öğreniyorsun," derdi büyükbabası. "Tutum, güç ve neyi nasıl yapacağını bilme. Biri hep işini görecektir." Kapkaraağaç'ta alıştırma yapmak dışında yapılacak pek bir şey yoktu ve Danny bir şeylerde iyi olmayı seviyordu ve sadece övgü aldığı için değil, aynı zamanda yeni bir kapının aralandığı, ardına kadar açıldığı hissinden dolayı. Bir şeye hazırlandığı, sadece ne olduğunu bilmediği hissiyle her derste uzmanlaşıyordu.

Büyükbabası soylu kandan olmasıyla gurur duyduğu kadar işçi sınıfından olmakla da gurur duyardı. Kendi babasının yazı geçirmesinde ısrar ettiği fabrikada, yerde otururken ona uzatılan ilk sigara olan Chesterfield marka sigara içer, yemeğini Yaşlı Adam olarak bilindiği Clark's'ın tezgâhında yerdi. Hem Marty Robbins hem de Danny'nin annesinin "Puccini duygu sömürüsü" olarak tarif ettiği müzik türlerini severdi. Annesi buna "halkın adamı havaları" diyordu.

Danny'nin anne ve babasının geldiğine dair pek az işaret olurdu. Büyükbabası, "Yarın masayı dört kişilik hazırla Bernadette. Aylaklar varlıklarıyla bizi onurlandıracak," derdi yalnızca. Danny'nin annesi Rönesans sanatı profesörüydü. Babasının ne iş yaptığından tam olarak emin değildi - mikro-yatırımcı, portföy tasarlayıcısı, dış ticaret yatırımcısı. Her ziyaretinde değişiyor ve hiçbir zaman işler yolunda gitmiyor gibi görünüyordu. Danny'nin kesin olarak bildiği, ebeveynlerinin büyükbabasının parasıyla geçindikleri ve onları New Haven'a çeken tek şeyin daha fazla para ihtiyacı olduğuydu. "Tek şey," derdi büyükbabası, Danny'nin karşı çıkmaya cesareti olmazdı.

Büyük yemek masasında dönen konuşmalar hep Kapkaraağaç'ı satmak ve bunu bir an önce yapmakla ilgili olurdu çünkü eski evin etrafındaki yerler canlanmaya başlamıştı. New York'tan bir heykeltıraş çok küçük bir meblağ ile harabe bir ev alıp yıkmış, işi için geniş bir açık alan stüdyo inşa etmişti. Ardından arkadaş-

larını da aynısını yapmaları için ikna etmiş ve Westville birden moda olmuştu.

"Satmanın tam zamanı," derdi babası. "Arazi nihayet para ederken."

"Bu şehrin nasıl olduğunu biliyorsun," derdi annesi de. *Bu şehir.* "Uzun sürmeyecektir."

"Bu kadar alana ihtiyacımız yok. Ziyan olacak, hem evin kendisi bir servete mâl oluyor. New York'a gel. Seni daha sık görürüz. Kapıcılı bir daireye yerleşirsin ya da daha sıcak bir yere taşınabilirsin. Danny, Dalton'a ya da Exeter'e gidebilir."

Büyükbabası da şöyle derdi: "Özel okullar insanları kancık yapıyor. Aynı hataya bir daha düşmem."

Danny'nin babası Exeter'de okumuştu.

Bazen Danny, büyükbabasının Aylaklarla dalga geçmeyi sevdiğini düşünürdü. Bardağındaki viskisini inceler, mevsim kışsa ayağını şömineye dayar, yazın arka bahçeyi gölgeleyen karaağaçların yeşil, bulutsu siluetlerini incelerdi. Düşünüyor gibi görünürdü. Daha iyi bir yaşam sürebileceği yerleri değerlendirirdi. Westport'un iyi yönleri, Manhattan'ın kötü yönleri. Eski bira fabrikasının oradaki yeni yapılan yerler hakkında yorumda bulunur, Danny'nin anne ile babası da onun zevki nereye uyarsa hevesle ve umutla onun peşinden gider, yaşlı adamla bir anlaşmaya varmaya çalışırlardı.

Ziyaretlerinin ilk gecesi hep şu kelimeyle biterdi: *Düşüneceğim.* Babasının yanakları likörden kızarmış, annesi kaşmir şalını kozasıymış gibi cesurca boynuna dolamış olurdu. Fakat ikinci günün sonuna doğru Aylaklar huzursuzlanmaya, sinirlenmeye başlarlardı. Daha çok bastırır, büyükbabası daha çok geri çekilirdi. Üçüncü gece ise tartışırlardı, şöminedeki ateş kıvılcımlanır, kimse bir kütük daha atmayı hatırlamayınca dumanı tüterdi.

Uzun zaman Danny, büyükbabasının neden bu oyunu oynamaya devam ettiğini düşündü. Çok daha büyüyene, büyükbabası ölene ve Danny, Kapkaraağaç'ın karanlık kulelerinde tek başına kalana kadar büyükbabasının yapayalnız olduğunu fark etme-

mişti. Akşam yemeği, kira toplama rutini ve Kipling okumak belki de günün sonundaki karanlığı doldurmaya yetmiyordu, belki de aptal oğlunu özlüyordu. İşte ancak o zaman Darlington, kitaplarıyla çevrelenmiş hâlde boş evde yan dönmüş yatarken, Kapkaraağaç'ın ne kadar çok istediğini fakat ne kadar az verdiğini anladı.

Aylakların ziyaretleri hep aynı şekilde biterdi: Ebeveynleri öfkeyle ve annesinin parfümünün kokusuyla -Caron Poivre- evden ayrılırdı. Darlington parfümün ismini ikinci senesinde, nihayet Angelique Brun'a çıkma teklif edip kapısına gittiğinde öğrenmişti. Angelique siyah satenlerin içinde muhteşem görünüyordu ama Danny'nin sefil gençliği gibi kokuyordu. Darlington migreninin tuttuğunu söyleyip geceyi kısa kesmişti.

Danny'nin ebeveynleri onu almak, bir özel okula vermek, onu yanlarında New York'a götürmek konusunda ısrar etmişti. Başta Danny bu sözler karşısında heyecanlanmış ve paniklemiş ama kısa süre sonra hepsinin büyükbabasını hedef alan boş vaatler olduğunu öğrenmişti. Arlington parası olmadan pahalı okulları karşılayamazlardı ve özgürlüklerine müdahale eden bir çocuk istemiyorlardı.

Aylaklar gittiğinde Danny ve büyükbabası akşam yemeği için Clark's'a gider, büyükbabası Tony ile oturup çocukları hakkında konuşur ve aile fotoğraflarına bakıp "iyi, dürüst çalışma"nın kıymeti hakkında sohbet ederdi ve sonra büyükbabası Danny'nin bileğini yakalardı.

"Beni dinle," derdi, o kadar yakından bakınca gözleri ıslak görünürdü. "Beni dinle. Ben öldüğümde evi almaya çalışacaklar. Her şeyi almaya çalışacaklar. Onlara izin verme."

"Sen ölmeyeceksin ki," derdi Danny.

Ve büyükbabası göz kırpıp güler, "Henüz değil," diye cevap verirdi.

Bir keresinde yoğun bir mücver ve biftek sosu kokusuyla dolu kırmızı bir bölmede otururken Danny, "Neden beni yaptılar ki?" diye sormaya cüret etmişti.

"Ebeveyn olma fikrinden hoşlandılar," demişti büyükbabası, akşam yemeğinden kalanlara doğru elini savurmuştu. "Seni arkadaşlarına gösterme fikrinden."

"Sonra da beni öylece buraya bıraktılar?"

"Seni dadıların yetiştirmesini istemedim. Eğer seni bana bırakırlarsa onlara New York'ta bir daire alacağımı söyledim."

O zaman bu Danny'ye normal gelmişti, çünkü büyükbabası *en iyisini bilirdi*, çünkü büyükbabası *çalışıp kazanmıştı*. Ve bazen bir yanı yaşlı adamın bir kez daha çocuk büyütmeyi tatmayı mı arzuladığını, Arlington soyunu yalnız bir çocuktan daha fazla mı önemsediğini merak ederdi ve diğer yanı o karanlık yola sapmamasının daha iyi olduğunu bilirdi.

Danny büyüdükçe Aylaklar geldiğinde evde olmamaya özen göstermeye başlamıştı. Etraflarında dolaşıp hediye ya da hayatına dair bir ilgi beklemekten utanıyordu. Büyükbabasıyla aynı oyunları tekrar tekrar oynamalarını, boyun eğmelerini izlemekten yorulmuştu.

"Neden adamcağızı yalnız bırakıp vaktinizi ve onun parasını harcamaya geri dönmüyorsunuz?" diye aşağılamıştı onları evden çıkarken.

"Küçük prensimiz ne ara bu kadar hürmetkâr oldu?" demişti babası çabucak. "Gözden düştüğünde nasıl bir şey olacağını göreceksin."

Ama Darlington böyle bir şansı hiç olmamıştı. Büyükbabası hastalandı. Doktor ona sigarayı bırakmasını, beslenme düzenini değiştirmesini söylemişti, bu sayede birkaç ay daha kazanabilirdi, belki bir sene. Danny'nin büyükbabası bunu reddetmişti. Ya istediği gibi olurdu ya da hiç olmazdı. Evde yaşaması için bir hemşire işe alındı. Daniel Tabor Arlington gittikçe daha çok solmuş, daha çok zayıf düşmüştü.

Aylaklar evde kalmaya gelmiş, Kapkaraağaç birden düşman toprakları gibi hissettirmeye başlamıştı. Mutfak tezgâhları annesinin özel yiyecekleri, plastik kap yığınları, küçük tahıl ve çerez torbalarıyla doluydu. Babası zemin kattaki odalarda volta atıyor,

sürekli cep telefonuyla konuşuyordu - evin değerini belirleme hakkında, veraset kanunu hakkında, vergi kanunu hakkında. Bernadette kovulmuş, yerine haftada iki kez koyu yeşil arabalarla gelen, sadece organik ürünler kullanan temizlik ekibi gelmişti.

Danny zamanının çoğunu müzede ya da kapısını kilitlediği odasında, ateşin havayı tüketmesi gibi okuduğu kitapların arasında kaybolmuş hâlde geçiriyor, ayakta kalmaya çalışıyordu. Yunancasını geliştirmiş, kendi kendine Portekizce öğrenmeye başlamıştı.

Büyükbabasının odası ekipmanlarla kalabalıklaşmıştı - susuz kalmamasını ve nefes almaya devam etmesini sağlayan kablolar; dört direkli, devasa yatağının yanı sıra dik durabilmesini sağlayan hastane yatağı. Sanki gelecekten gelen biri loş mekânı işgal etmiş gibi görünüyordu.

Ne zaman Danny, büyükbabasıyla anne-babasının ne yapmaya çalıştığı ya da evi gezmeye gelen emlakçı hakkında konuşmaya kalksa büyükbabası bileğini yakalıyor, hemşireye imalı bakışlar atıyordu. "Dinliyor," diye tıslıyordu.

Belki dinliyordu da. Darlington on beş yaşındaydı. Büyükbabasının söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu, konuşanın kanser mi yoksa ilaçlar mı olduğunu bilmiyordu.

"Mülkü kontrol etmek için beni hayatta tutuyorlar Danny."

"Ama avukatın–"

"Onun vaatlerde bulunmasını sağlayamazlar mı sanıyorsun? Bırak öleyim Danny. Kapkaraağaç'ın kanını emecekler."

Danny tek başına Clark's'a gidip oturmuş, Leona önüne bir tabak dondurma getirip koyduğunda ağlamamak için avuçlarını gözlerine bastırmak zorunda kalmıştı. Kapatmaları gerekene kadar orada kalmış ve ancak o zaman otobüse binip eve dönmüştü.

Ertesi gün büyükbabasını yatağında soğuk hâlde buldular. Komaya girmiş ve geri döndürülememişti. Çok kızgınlardı, fısıldaşmalar, kapalı kapılar, babasının hemşireye bağırışı.

Danny günlerini Peabody Müzesi'nde geçirdi. Çalışanlar umursamıyordu. Yazları orada bırakılan bir sürü çocuk olurdu.

Mineral odasında yürüyor, mumyayla, dev mürekkepbalığıyla, Crichton'ın dinozor iskeletiyle sohbet ediyor, sürüngen freskini yeniden çizmeye çalışıyordu. Yale kampüsünde yürüyor, saatlerini Sterling Kütüphanesi kapısının üstündeki farklı dilleri deşifre ederek geçiriyor, tekrar tekrar Beinecke'nin koleksiyonundaki tarot kartlarına, anlaşılmaz Voynich Elyazması'na çekiliyordu. Sayfalarına bakmak tekrar Lighthouse Burnu'nda olmak, dünyanın kendini göstermesini beklemek gibiydi.

Hava kararmaya başladığında otobüse binip eve gidiyor, bahçe kapısından içeri sokuluyor, evde sessizce hareket ederek odasına ve kitaplarına çekiliyordu. Sıradan dersler artık yeterli gelmiyordu. Sihre inanamayacak kadar büyümüştü ama dünyada yaşamak ve ölmek dışında bir şeylerin olduğuna inanmak zorundaydı. Bu yüzden ihtiyacını bilinmeyene, gizeme, kutsal objelere çevirdi. Zamanını görünmeyene bakmanın yollarını vadeden simyacıların, maneviyatçıların çalışmalarını inceleyerek geçirdi. Tek ihtiyacı olan bir kıvılcımdı, ona güç verecek bir şey.

Danny, büyükbabasının avukatı kapıyı çaldığında kule odasına kıvrılmış, Waite'nin çevirisiyle Paracelsus okuyordu. "Bazı seçimler yapmanız gerekecek," dedi. "Büyükbabanızın anısını onurlandırmak istediğinizi biliyorum ama sizin için en iyi olanı yapmalısınız."

Kötü bir tavsiye değildi fakat Danny onun için neyin en iyi olduğunu bilmiyordu.

Büyükbabası Arlington parasıyla yaşamış, uygun gördüğü şekilde onu dağıtmıştı ve yasalar mülkleri oğlundan başkasına devretmesini engelliyordu. Ev ise başka bir hikâyeydi. Danny on sekiz yaşına gelene kadar güvence olarak tutulacaktı.

Danny yatak odasının kapısında annesini gördüğünde şaşırdı. "Üniversite evi istiyor," dedi, sonra dairesel kule odasına baktı. "Hepimiz imzalarsak kazanç pay edilebilecek. New York'a gelebilirsin."

"New York'ta yaşamak istemiyorum."

"Orada karşına çıkacak fırsatları hayal bile edemezsin."

Neredeyse bir sene önce metroya binmiş, saatlerini Central Park'ta yürüyerek, MET'teki Dendur Tapınağı'nda oturarak geçirmişti. Anne-babasının evlerine gitmiş, kapıyı çalmayı düşünmüş, cesaret edememişti. "Kapkaraağaç'tan gitmek istemiyorum."

Annesi yatağının ucuna oturdu. "Sadece arsası değerli Danny. Bu evin hiçbir değeri olmadığını anlaman gerek. Değersizden de beter. Sahip olduğumuz tüm parayı sömürecek."

"Kapkaraağaç'ı satmıyorum."

"Dünyanın nasıl olduğunu bilmiyorsun Daniel. Hâlâ bir çocuksun ve ben buna imreniyorum."

"İmrendiğin şey bu değil."

Kelimeler sessiz ve soğuktu, tam olarak Danny'nin olmalarını istediği gibi. Ne var ki annesi sadece güldü. "Burada ne olacağını sanıyorsun? Üniversite eğitimin için otuz bin dolardan az bir meblağ var, Connecticut Üniversitesi'nde birkaç arkadaş edinmeyi düşünmüyorsan yeniden düşünmeye başlamanın zamanı geldi. Büyükbaban sana bir döküntü bıraktı. Bizi kandırdığı gibi seni de kandırdı. Kapkaraağaç Lordu falan mı olacağını düşünüyorsun? Bu evi sen yönetmiyorsun. O seni yönetiyor. Hâlâ yapabiliyorken ondan alacağını almalısın."

Bu şehir.

Danny odasında kaldı. Kapısını kilitledi. Granola barlar yedi, banyosunun çeşmesinden su içti. Bunun bir tür yas tutma şekli olduğunu düşündü ama ne yapacağını da bilmiyordu. Kütüphanede, McCullough'un *1776* kopyasının içinde saklı bin dolar vardı. On sekiz yaşına geldiğinde üniversite hesabına ulaşabilecekti. Bunların dışında hiçbir şeyi yoktu. Ama Kapkaraağaç'ın elinden kayıp gitmesine izin veremezdi, vermeyecekti; biri gelip duvarlarına balyozu indirsin diye bunu yapamazdı. Hiçbir şey için yapmazdı. Burası onun eviydi. Bu evden koparsa kim olurdu? Vahşi bahçelerinden ve gri taşlarından, çalılarında öten kuşlarından, ağaçlarının çıplak dallarından. Onu en iyi tanıyan, en çok seven insanı kaybetmişti. Başka neye tutunacaktı?

Sonra bir gün evin sessizleştiğini fark etti, ebeveynlerinin arabasının yolda gürlediğini duymuştu fakat hiç geri dönmemişlerdi. Odasının kapısını açtı ve ses çıkarmadan merdivenlerden inip Kapkaraağaç'ın tamamen boş olduğunu gördü. Anne babasının öylece gidebileceklerini düşünmemişti. Gizlice onları rehin mi tutmuştu? New Haven'da kalmaları, hayatında ilk kez onunla ilgilenmeleri için zorlamış mıydı?

Başta sevindi. Bütün ışıkları açtı, odasındaki ve alt kattaki televizyonu da. Buzdolabında kalanları yedi ve ara sıra akşam karanlığında evin etrafında dolaşan beyaz kediyi besledi.

Sonraki gün hep yaptığı şeyleri yaptı: Uyandı ve Peabody'ye gitti. Eve geldi, kurutulmuş et yedi, yattı. Bunu tekrar tekrar yaptı. Okul başladığında okula gitti. Kapkaraağaç'a gelen postalarla ilgilendi. Enerji içeceği ve 7-Eleven'dan aldığı tavuklarla yaşadı. Bazen Bernadette'i büyükbabasından daha çok özlediği için utandı.

Bir gün eve geldiğinde mutfağın ışığını açtı ama elektrikler gitmişti. Bütün battaniyeleri ve büyükbabasının çatıdaki eski yün ceketini üstüne aldı ve onlara gömülmüş hâlde uyudu. Evin sessizliğinde nefeslerinin bulutlar oluşturmasını izledi. Altı uzun hafta boyunca soğuk ve karanlıkta yaşadı, ödevlerini mum ışığında yaptı, sandıkta bulduğu eski kayak giysileriyle uyudu.

Noel geldiğinde ebeveynleri kırmızı yanakları ve gülümsemeleriyle Kapkaraağaç'ın ön kapısında belirmişti. Elleri hediyelerle, Dean & DeLuca'dan aldıkları paketlerle doluydu, araba yolunda bir Jaguar duruyordu. Danny kapıları kilitledi ve onları içeri almayı reddetti. Ona hayatta kalabileceğini öğretmekle yanlış yapmışlardı.

Danny, Clark's'ta çalıştı. Edgerton Parkı'nda tohum ve gübreleme işi aldı. Lyric Hall'da bilet kesti. Çatıdaki giysi ve diğer eşyaları sattı. Karnını doyurmaya ve ışıkları açık tutmaya yetiyorlardı. Az sayıdaki arkadaşı eve hiç davet edilmiyordu. Ailesiyle ya da küçük bir çocuğun yalnız başına büyük, boş bir evde ne yaptığıyla ilgili sorular duymak istemiyordu. Veremeyeceği ce-

vap basitti: İcabına bakıyordu. Kapkaraağaç'ı hayatta tutuyordu. Eğer giderse ev ölürdü.

Bir sene geçti. Danny kendi kendine geçindi. Fakat ne kadar daha bunu yapabileceğini bilmiyordu. Devamında ne geleceğinden emin değildi. Arkadaşlarıyla üniversiteye gidip gidemeyeceğini bile bilmiyordu. Bir sene dondururdu. Çalışır, hesabındaki paranın gelmesini beklerdi. Ya sonra? Bilmiyordu. Bilmiyordu ve korkuyordu çünkü on yedi yaşındaydı ve şimdiden yorulmuştu. Hayatın uzun olduğunu hiç düşünmemişti ama şimdi imkânsız ölçüde uzun geliyordu.

Daha sonra, olanları düşününce, Danny temmuz başlarındaki o gece niyetinin ne olduğundan emin olamıyordu. Haftalarca Beinecke ve Peabody'ye gitmiş, iksirleri araştırmıştı. Malzeme toplayarak, çalamadığı şeyleri sipariş ederek uzun geceler geçirmişti. Sonra karıştırmaya başlamıştı. Tam otuz altı saat boyunca mutfakta çalışmış, uyuyabildiği zaman uyumuş, tarifin sonraki adımında uyandırması için alarmını kurmuştu. Sonunda Bernadette'in mahvolmuş döküm tenceresindeki kıvamlı, katran misali şuruba baktığında tereddüt etmişti. Giriştiği şeyin tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama inanacak başka şeyi yoktu. Elinde sadece sihir kalmıştı. Maceraya çıkmış bir çocuktu o, zehir yutan bir oğlan değil.

Sonraki sabah kargo elemanı onu merdivenlerde yatarken bulmuştu, gözlerinden ve ağzından kan geliyordu. Düşmeden önce mutfak kapısına ulaşmayı başarmıştı.

Danny hastane yatağında uyandı. Tüvit ceketli, çizgili atkılı bir adam yatağının yanında oturuyordu.

"Adım Elliot Sandow," demişti. "Sana bir teklifim var."

Sihir neredeyse onu öldürüyordu fakat sonunda onu kurtaran da sihir olmuştu. Tıpkı masallardaki gibi.

14

Kış

Alex, İn'deki pencere önü koltuğuna kıvrılmıştı. Dawes ona bir bardak sıcak çikolata getirdi. Üstüne taş ocağından alınmış pürüzlü bir taş gibi görünen bir parça marşmelo koymuştu.

"Ruhlar diyarına gittin," dedi Dawes. "Ödülü hak ettin."

"Bütün yolu gitmedim."

"O zaman marşmeloyu geri ver." Utanarak söylemişti, şaka yapmaktan korkar gibi ve Alex de oyuna eşlik ettiğini göstermek için bardağa sarılıp onu kendine çekti. Bu Dawes'u sevmişti, *belki bu Dawes da beni sevmiştir*, diye düşündü.

"Nasıldı?"

Alex sabah ışığında çatılara baktı. Buradan Kurt Başı'nın gri, üçgen çatısını ve sarmaşık dolanmış arka bahçesinin bir kısmını görebiliyordu, mavi geri dönüşüm kutusu yamuk bir şekilde duvarına yaslanmıştı.

Beykın ve yumurtalı sandviçini kenara koydu. Genelde iki tane yerdi ama hâlâ suyun onu aşağı çektiğini hissediyordu ve bu da iştahını kaçırıyordu. Gerçekten diğer tarafa geçmiş miydi? Ne kadarı hayal ne kadarı gerçekti? Tarif edebildiği kadar etti ve Damat'ın ne istediğini anlattı.

Bitirdiğinde Dawes, "Tara Hutchins'in evine gidemezsin," dedi.

Alex sandviçini aldı. "Az önce sana altın gözlü timsahlarla dolu bir nehirde ölü biriyle anlaşma yaptığımı anlattım ve söyleyeceğin şey bu mu?"

Fakat görünüşe göre bu kadar macera Dawes'a yetmişti. "Dekan Sandow bizi tapınağa alması için Salome'a yaptığını duyarsa–"

"Salome arkadaşlarına cadalozluk edebilir ama ağır topları oyuna sokmayacaktır. Tapınağa girmemiz, Parşömen ve Anahtar hırsızlığı, hepsi fazla karmaşık."

"Ya yaparsa?"

"İnkâr ederim."

"Ve benden de inkâr etmemi mi istersin?"

"Neyin önemli olduğunu düşünmeni istiyorum."

"Ve beni tehdit mi edeceksin?" Dawes gözlerini kakaosundan ayırmadı, kaşığı çemberler çizip duruyordu.

"Hayır Dawes. Seni tehdit edeceğimden mi korkuyorsun?"

Kaşık durdu. Dawes başını kaldırdı. Gözleri sıcak, koyu kahve gibiydi ve günışığıyla aydınlanan dağınık topuzu kızıl saçlarını daha da parlatıyordu. "Korktuğumu sanmıyorum," dedi sanki bu gerçeğe kendisi de şaşırmış gibi. "Tepkin... aşırıydı. Ama Salome *da* hataliydi." Acımasız damarı olan Dawes. "Yine de dekan bir Gri ile anlaşma yaptığını öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek."

"Ama ya öğrenirse–"

"Seni bana yardım etmekle suçlayacağından korkuyorsun. Endişelenme. Seni satmam. Ama Salome seni gördü. Onu da sessiz tutmak zorunda kalabilirsin."

Dawes'un gözleri genişledi, sonra Alex'in şaka yaptığını anladı. "Ha. Evet. Sadece... Bu işe ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi Alex. Belki bu çatının altında oturmuş olan herkesten daha iyi anlıyordu. "Ama Tara'ya ait bir şeye ihtiyacım var. Evine gideceğim."

"Nerede yaşadığını biliyor musun peki?"

"Hayır," diye kabul etti Alex.

"Dedektif Turner anlarsa–"

"Neyi anlayacak? Bir hayaletle konuşmak için öbür dünyaya çıkan yolun yarısını gittiğimi mi? Bunun tanık tehdit etme sayılmayacağından eminim."

"Ama Tara'nın evine gitmek ve eşyalarını kurcalamak, bu haneye tecavüz. Devam eden polis soruşturmasına müdahale. Tutuklanabilirsin."

"Yakalanırsam."

Dawes başını kararlı bir şekilde iki yana salladı. "Sınırı aşıyorsun. İkimizi ve Lethe'yi riske atacaksan seninle olamam. Dedektif Turner senin karışmanı istemiyor ve davasını korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Doğru bir noktaya parmak bastın," dedi Alex şöyle bir düşünerek. Belki Turner'ın etrafından dolaşmaktansa doğruca ona gitmeliydi.

Alex İn'de saklanmak ve Dawes'un kakaolarını yapmasına izin vermek istiyordu. Biraz bakıcılık edilmesini sorun etmezdi. Ama Eski Kampüs'e geri dönmeli, önemli şeyler elinden kayıp gitmeden önce sıradan dünyadaki pençelerini sıkılaştırmalıydı.

Dawes'u Dramat'ın önünde bıraktı fakat bırakmadan önce diğer dünyada duyduğu –ya da duyduğunu düşündüğü– ismi sordu. "Jean Du Monde? Veya belki Jonathan Desmond?"

"Bir çağrışım yapmadı," dedi Dawes. "Ama Il Bastone'a döndüğümde birkaç araştırma yapıp kütüphanenin ne diyeceğine bakarım."

Alex tereddüt etti ve sonra, "Dikkatli ol Dawes," dedi. "Gözünü açık tut."

Dawes gözlerini kırpıştırdı. "Neden?" dedi. "Ben önemli biri değilim ki."

"Sen Lethe'densin ve yaşıyorsun. Önemli birisin."

Dawes tekrar gözlerini kırpıştırdı, çarkın dönmesini bekleyen bir saat mekanizması gibiydi, sanki doğru çarkın yerine yerleşmesini bekliyordu, böylece hareket etmeye devam edebilecekti. Sonra kaşları bitişti. "Onu gördün mü?" dedi hızlı bir şekilde, ayaklarına bakıyordu. "Diğer tarafta?"

Alex başını iki yana salladı. "North orada olmadığını iddia ediyor."

"Bu iyiye işaret," dedi Dawes. "Çarşamba günü onu geri çağıracağız. Eve getireceğiz. Darlington her konuda ne yapılacağını bilir."

Belki. Ama Alex bekleyerek hayatını riske atmayacaktı.

"Damat cinayetleri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Alex. Sırf North'un adını biliyor diye onu kullanmayı alışkanlık hâline getirmek zorunda değildi. Bu sadece bağlarını güçlendirirdi.

Dawes omuz silkti. "Sadece Jennie Cramer'ın verdiği Lanetli Connecticut ve Southington turlarında anlatılanlar kadarını."

"Ne kadar detaylı anlatılıyor?"

"Emin değilim. O tür şeyleri okumaktan hoşlanmam."

"Yanlış işi seçmişsin Dawes." Başını kaldırdı. "Yoksa o mu seni seçti?" Darlington'ın on yedi yaşında, kolunda bir kablo ve elinde Dekan Sandow'un kartıyla hastanede uyanmakla ilgili anlattığı hikâyeyi hatırladı. Ortak bir noktalarıydı bu ama hiçbir zaman öyle gelmemişti.

"Tezimin başlığından dolayı bana ulaştılar. Araştırma için çok uygundum. Sıkıcı bir işti, ta ki–" Sustu. Omuzları sanki biri iplerini çekmiş gibi havaya kalkmıştı. Ta ki Darlington'a kadar. Dawes eldivenli elleriyle gözlerini kuruladı. "Bir şey öğrenirsem sana haber veririm."

"Dawes..." diye söze başladı Alex.

Ama Dawes çoktan İn'e doğru aceleyle yürümeye başlamıştı.

Alex *gluma* ya da efendisinin onun hayatta olduğunu bilip bilmediğini, bir sonraki köşe başında onu bir tuzağın bekleyip beklemediğini merak ederek Damat'ı görme umuduyla etrafına baktı. Yurda dönmesi gerekiyordu.

Damat'ın *Idylls of the King*'den alıntıladığı pasajı, sözlerin uğursuz ağırlığını düşündü. Doğru hatırlıyorsa o pasaj Geraint'in Enid'e olan aşkıyla ilgiliydi, karısı sadık olmasına rağmen kıskançlıktan deliren bir adam. Pek güven aşılamıyordu. *Şüphelenmektense ölürüm.* Neden tara dövme olarak kendine bu sözleri seçmişti? Enid'le bağlantılı mıydı yoksa sadece sözler hoşuna mı gitmişti? Ve neden Parşömen ve Anahtar'dan biri sözleri onunla

paylaşmıştı? Alex, Anahtarcılardan birinin tüttürmek için kıza teşekkür mahiyetinde mozoleyi gezdirdiğini ve mitolojisini anlattığını düşünemiyordu. Ve birkaç üniversite öğrencisine ot pazarlama işi nasıl cinayete dönmüştü? Burada başka şeyler söz konusu olmalıydı.

Alex o yol ayrımında, sırtüstü yatan Tara'nın gözlerinden son anlarında gördüklerini hatırladı, üstünde duran Lance'in yüzü. Ama ya o, Lance değilse? Ya bir çeşit büyüyse?

High'dan Hopper Akademisi yemek salonuna doğru saptı. Yurdunun güvenliğini istiyordu ama cevaplar onu herhangi bir muhafazadan daha iyi koruyabilirdi. Turner onu Tripp konusunda uyarsa da elinde olan isim, cemiyetler ve Tara arasındaki tek doğrudan bağlantı buydu.

Saat daha erkendi ve işte oradaydı. Birkaç arkadaşıyla uzun bir masaya oturmuştu, hepsi bol şortlar, beyzbol şapkaları ve polar ceketler giyiyordu, hepsinin yanakları rüzgâr değmişçesine al al olmuştu fakat Alex akşamdan kalma hallerinin üstesinden gelmeye çalıştıklarını biliyordu. Görünüşe göre zenginlik vitamin enjeksiyonlarından daha etkiliydi. Darlington da aynı zenginlik kumaşına sahipti ama onun gerçek bir yüzü vardı ve içinde bir parça sertlik taşıyordu.

Alex yaklaşırken Tripp'in arkadaşlarının gözlerini ona çevirdiklerini, değerlendirip göz ardı ettiklerini gördü. İn'de duş almış, Lethe eşofmanlarından giymiş ve saçlarını taramıştı. Yolda arabaların ortasına fırlatıldıktan ve boğulduktan sonra bu çabayı herkese borçluydu.

"Selam Tripp," dedi rahatça. "Bir dakikan var mı?"

Tripp ona döndü. "Mezuniyet balosunda kavalyen olmamı mı isteyeceksin Stern?"

"Duruma göre. Benim için küçük bir sürtük olup fingirdeyecek misin?" Tripp'in arkadaşları haykırarak güldü ve içlerinden biri uzun bir ıslık çaldı. Şimdi ona bakıyorlardı. "Şu sorun hakkında seninle konuşmam gerek."

Tripp'in yanakları kızardı ama sonra omuzları dikleşti ve ayağa kalktı. "Tabii."

"Onu eve erken getir," dedi arkadaşlarından biri.

"Neden?" diye sordu. "İkincisi mi olmak istiyorsun?"

Tekrar ıslık çaldılar ve Alex etkileyici bir performans sunmuş gibi alkışladılar.

Yemek salonundan çıkarlarken Tripp, "Fenasın Stern," dedi omzunun üstünden. "Bu hoşuma gitti."

"Buraya gel," dedi Alex. Onu yukarı, akademinin isminin "kölelik pozitif kazançtır" diyen Calhoun'dan Hopper'a değiştirildikten sonra bile ayakta kalan plantasyon vitraylarının oraya yönlendirdi. Birkaç sene önce siyah bir hademe vitraylardan birini parçalarına ayırmıştı.

Tripp'in yüzü değişmişti, dudaklarını hevesli bir haylazlık ele geçirmişti. "N'aber Stern?" dedi okuma odasına girdiklerinde. Oda boştu.

Alex kapıyı arkasından kapattı ve Tripp'in gülümsemesi genişledi - sanki gerçekten bir hamlede bulunmasını bekliyordu.

"Tara Hutchins'i nereden tanıyorsun?"

"Ne?"

"Onu nereden tanıyorsun? Arama kayıtlarını gördüm," diye yalan söyledi. "Ne kadar sık görüştüğünüzü biliyorum."

Tripp kaşlarını çattı ve deri kanepenin arkasına yaslanıp kollarını bağladı. Somurtmak ona uymuyordu. Yüz hatlarını oğlansı bir sevimlilikten öfkeli bir çocuğa itiyordu. "Şimdi de aynasız mı oldun?"

Alex ona doğru yürüdü ve Tripp'in gerildiğini, kendi kendine geri çekilme dediğini gördü. Onun bütün dünyası oyalanmak, bir şeylerden kaçmaktı. Birinin üstüne yürümezdiniz. Gözlerinin içine bakmazdınız. Etliye sütlüye karışmazdınız. Sorun etmezdiniz. Şaka kaldırabilirdiniz.

"Bana yasa benim dedirtme Tripp. Yüzümü ifadesiz tutmakta zorlanırım."

Gözleri kısıldı. "Konu ne?"

"Ne kadar aptalsın?" Tripp'in ağzı açık kaldı. Altdudağı ıslanmış görünüyordu. Tripp Helmuth'la böyle konuşan biri olmuş

muydu hiç? "Konu ölü bir kız. Kızın senin için ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Polisle konuştum zaten."

"Ve şimdi de benimle konuşuyorsun. Konu da ölü bir kız."

"Buna mecbur değilim–"

Alex ona doğru eğildi. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, değil mi? Benim işim –Lethe Cemiyeti işim– senin gibi küçük bokların yönetim için sorun yaratmalarını engellemek."

"Niye bana kötü davranıyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanmıştım."

Fondip yarışı yaptığımız ve yaz mevsimini Biarritz'de geçirdiğimiz için mi? Arkadaş ve arkadaşça arasındaki farkı bilmiyor muydu gerçekten?

"*Arkadaşız* Tripp. Arkadaşın olmasam meseleyi çoktan Dekan Sandow'a götürmüştüm ama canını sıkmak, gerekmediği sürece sen veya Kemikler için sorun çıkarmak istemem."

Geniş omuzlarını silkti. "Sadece takılıyorduk."

"Tara senin tipinmiş gibi görünmüyor."

"Benim tipimi bilmiyorsun ki." Flört deyip sıyrılmaya mı çalışıyordu cidden? Alex ona bakmaya devam etti, Tripp gözlerini kaçırdı. "Eğlenceli biriydi," diye mırıldandı.

Alex ilk kez onun dürüst olduğunu hissetti.

"Eminim öyledir," dedi kibarca. "Hep gülümsüyor, seni gördüğüne hep mutlu oluyordur." Pazarlığın olayı buydu. Tripp muhtemelen sadece bir müşteri olduğunu, elinde parası olduğu sürece dost olduklarını anlamamıştı.

"İyi biriydi." Ölmesini umursamış mıydı? Gözlerinde içki sonrası mahmurluğundan fazlası mı vardı yoksa Alex önemsediğine mi inanmak istiyordu? "Yemin ederim tek yaptığımız birkaç kez sevişmek ve birkaç fırt tüttürmekti."

"Hiç evine gittin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hep o bana geldi."

Elbette adresini bulmak bu kadar kolay olmayacaktı. "Onu hiç başka cemiyetlerden biriyle gördün mü?"

Yine omuz silkmesi. "Bilmiyorum. Bak, satıcılar Lance ve T'ydi. Aldığım en iyi ot onlarınkiydi, görüp görebileceğin en müthiş, en yeşil şey. Ama kimlerle takıldığını takip etmedim."

"Onu başka cemiyetlerden biriyle görüp görmediğini sordum."

Başını biraz daha eğdi. "Neden böyle yapıyorsun?"

"Hey," dedi Alex yumuşak bir sesle. Tripp'in omzunu sıktı. "Başın belada olamaz, değil mi? Sorun çıkmayacak." Vücudundaki gerilimin biraz olsun azaldığını hissetti.

"Bana kötü davranıyorsun."

Alex onun suratına bir tokat patlatmak ile pelüş ayısını ve ılık sütünü verip yatağına yatırmak arasında gidip geliyordu.

"Sadece bazı cevaplar almaya çalışıyorum Tripp. Nasıl olduğunu bilirsin. Yalnızca işimi yapıyorum."

"Anlıyorum, anlıyorum." Alex bundan şüpheliydi ama Tripp ne söyleyeceğini biliyordu. Normal insan Tripp Helmuth. Çok çalışan ya da çalıştığı çok olmayan.

Alex onun omuzlarını daha sıkı kavradı. "Ama bu durumu anlamana ihtiyacım var. Bir kız öldü. Ve takıldığı bu insanlar var ya? Onlar senin arkadaşın değil ve sen, o gördüğün filmlerdeki gibi onları ispiyonlamış olmayacaksın çünkü bu bir film değil, bu senin hayatın. İyi bir hayatın var ve onu mahvetmek istemezsin, değil mi?"

Tripp gözlerini ayakkabılarından ayırmadı. "Evet, tamam. Evet." Alex onun ağlayabileceğini düşündü.

"Tara'nın yanında kimi gördün?"

Tripp konuşmayınca Alex doğruldu. "Tripp?"

"Evet?" Ayakkabılarına bakmaya devam ediyordu - gülünç, plastik sandaletler, yaz Tripp Helmuth için hiç bitmiyormuş gibi.

"Tripp," diye tekrarladı ve başını kaldırıp gözlerine bakmasını bekledi. Alex gülümsedi. "Bu kadar. İşimiz bitti. Sona erdi." *Bir daha o kızı düşünmek zorunda bile kalmayacaksın. Onunla yattığını ve unuttuğunu. Gelmesini sağlayabilirsen ne kadar iyi bir mal getireceğini. Biraz tehlikeli biriyle takılmanın seni nasıl hissettirdiğini.* "Aramız iyi mi?" diye sordu. Onun anladığı dil buydu.

"Evet."

"Bunun daha fazla uzamamasını sağlayacağım, söz veriyorum."

Sonra söyledi ve Alex onun bu konuşmadan kimseye bahsetmeyeceğini anladı – ne arkadaşlarına ne de Kemikdaşlara. "Teşekkürler."

İşin püf noktası buydu: Senden daha fazla kaybedecek şeyi olduğuna inandırmak.

"Son bir şey Tripp," dedi Alex, Tripp yemek salonuna doğru hızlı adımlarla yürürken. "Bisikletin var mı?"

Alex Park boyunca pedal çevirdi, üç kiliseyi geçti, sonra State Caddesi'nin sonuna ve otobanın aşağısına gitti. Bu hafta geride kalmak istemiyorsa yapması gereken iki yüz sayfa okuma vardı, bir de onu avlamaya çalışan canavar çıkabilirdi tabii ama şu an Dedektif Abel Turner'la konuşması gerekiyordu.

Kampüsten çıktığınızda New Haven ara sıra gösterişini yitirmeye başlıyordu – bir milyoncular, kirli spor barlarıyla aynı yeri paylaşan gurme marketler, şık kahve mekânları, ucuz manikür salonları ve lüks noodle dükkânlarının yanındaki telefoncular ile küçük, işe yaramaz sabunlar satan butikler. Alex için rahatsız ediciydi bu, sanki gözünün önünde şehrin kimliği değişiyordu.

State Caddesi uzun bir hiçlikten ibaretti –park alanları, elektrik kabloları, doğuya giden tren yolları– ve karakol binası da bir o kadar kötü, çirkin, yulaf renkli iri parçalardan oluşma bir binaydı. Şehrin her yerinde bunun gibi ölü alanlar vardı; geçmişte hayal edilen bir gelecek gibi meydanları gölgeleyen, tamamı yekpare betondan yapılmış kocaman bloklar.

"*Brutalist*," demişti Darlington onlara, Alex ise, "Sanki binalar sana karşı birleşiyormuş gibi hissettiriyor," demişti.

"Hayır," diye düzeltti Darlington. "Fransızcadaki gibi *brut*. *Ham* anlamında, çünkü çıplak betondan yapılmışlar. Ama evet, öyle hissettiriyor."

Burada daha önce gecekondular yer alıyordu, sonra Model Şehirler programıyla birlikte New Haven'a para akmıştı. "Her şe-

yın temizlenmesi gerekiyordu ama kimsenin olmak istemeyeceği yerler inşa ettiler. Sonra para tükendi ve New Haven bu... boşluklarla baş başa kaldı."

Yaralar, diye düşünmüştü Alex o an. *"Yaralar" demek üzereydi, çünkü şehir onun için canlı.*

Alex telefonuna baktı. Turner mesajlarına cevap vermemişti. Onu arayacak cesareti toplayamamıştı ama şimdi buradaydı ve yapacak başka bir şey yoktu. Cevap vermeyince Alex telefonu kapattı ve tekrar aradı, sonra tekrar, sonra tekrar. Hellie öldüğünden beri Alex hiç karakolların yakınında bulunmamıştı. *O gece sadece Hellie ölmedi.* Ama diğer türlüsünü düşünmek, kanı, Len'in beyninin mutfak tezgâhına bulaşan soluk renkli karışımını düşünmek aklının kafatasının içinde panikle tepinmesine sebep oluyordu.

Sonunda Turner telefonu açtı.

"Senin için ne yapabilirim Alex?" Sesi memnun ve istekliydi, sanki konuşmak istediği başka hiç kimse yokmuş gibi.

Lanet mesajlara cevap ver. Alex boğazını temizledi. "Merhaba Dedektif Turner. Tara Hutchins hakkında konuşmak istiyorum."

Turner kıkırdadı. Bunu tanımlayacak başka bir kelime yoktu; yetmiş yaşında bir dedenin hoşgörülü gülüşüydü bu, her ne kadar Turner otuzundan biraz büyük olsa da. İşyerinde hep böyle miydi? "Alex, devam eden bir soruşturma hakkında konuşamayacağımı biliyorsun."

"Karakolun dışındayım."

Bir duraksama oldu. Cevap verdiğinde Turner'ın sesi farklıydı, o neşeli samimiyet biraz dağılmıştı. "Nerede?"

"Sokağın hemen karşısında."

Uzun bir duraksama daha. "Tren istasyonu, beş dakika."

Alex, Union İstasyonu'na giden yolun kalanını Tripp'in bisikletiyle yürüdü. Hava yumuşaktı, nem kar vadediyordu. Alex bisiklet performansından mı terlemişti yoksa polislerle konuşmaya bir türlü alışamadığından mı, emin değildi.

Bisikleti park alanının oradaki bir duvara dayadı ve beklemek için alçak bir beton banka oturdu. Şortlu bir Gri saatine bakıp

treni kaçırmaktan korkuyormuş gibi acele ederek hızla yanından geçti. *Bu seferkine yetişemeyeceksin dostum, sonrakilere de.*

Telefonunun ekranında aşağı indi, Bertram Boyce North'un adını aratırken bir gözü de sokaktaydı. Lethe kütüphanesine sorular sormadan önce elinde bir bağlam olsun istiyordu.

Şansına internette pek çok şey vardı. North ve nişanlısı ünlü sayılırdı. 1854'te o ve nişanlısı, genç Daisy Fanning Whitlock, North&Sons Araba Fabrikası'nın bürosunda ölü bulunmuşlardı, fabrika o zamandan beri yıkık hâldeydi. Portreleri, Korkunç Connecticut Mekânları sitesindeki *New Haven* bağlantısının altında ilk sıradaydı. North yakışıklı ve ciddi görünüyordu, saçı ölümünde olduğundan daha düzgündü. Tek fark kan bulanmamış, beyaz ve temiz gömleğiydi. Omurgasından yukarı soğuk bir şey tırmandı. Bazen en yoğun çabalarına rağmen, ölüleri görebildiğini unutuyordu, North'un havalı ceketi ve gömleğindeki kan pıhtılarına rağmen. Bu siyah-beyaz fotoğrafı görmek farklıydı. *Şu an mezarında çürüyor. Toza dönmüş bir iskelet o.* Ondan geriye kalanları çıkarttırabilirdi. Mezarının başında birlikte durabilir, kemiklerini inceleyebilirlerdi. Alex görüntüyü zihninden atmaya çalıştı.

Daisy Whitlock koyu renk saçları ve duygusuz gözleriyle o zamanki kızların güzelliğine sahipti. Başı hafifçe yana yatırılmıştı, dudaklarında minicik bir gülümseme vardı, bukleleri ortadan ayrılmış ve gevşekçe arkada toplanarak boynunu çıplak bırakmıştı. Beli incecikti ve beyaz omuzları fırfır denizinin içinden çıkıyordu, narin ellerine kasımpatı ve güllerden oluşan bir buket iliştirilmişti.

Cinayetin işlendiği fabrikaya gelince, North'un öldürüldüğü zamanlarda fabrikanın bir kısmı bitirilmemişti ve sonrasında da hiç tamamlanmamıştı. North&Sons faaliyetlerini Boston'a taşımış ve 1900'lerin başına kadar işe orada devam etmişti. Cinayet mahallinin hiç fotoğrafı yoktu, sadece kan, dehşet ve North'un hâlâ elinde olan silahın –davetsiz misafirlere karşı yeni ofisinde tuttuğu bir tabanca– korkunç tasvirleri.

Cesetleri Daisy'nin hizmetçisi, Gladys O'Donaghue isminde bir kadın bulmuş ve çığlık atarak sokağa koşmuştu. Kadın yarım kilometre ötede, High ile Şapel caddelerinin kesiştiği köşede histeri krizi geçirirken bulunmuştu. Bir duble yatıştırıcı viskiden sonra bile yetkililere anlatacak pek az şeyi vardı. Cinayet olduğu barizdi, sadece altında yatan sebep kafa karışıklığı yaratıyordu. Daisy'nin başka bir adamdan hamile olduğu fakat ailesinin cinayetin ardından daha fazla skandala yol açmaması için mevzuyu bastırdığı yönünde teoriler vardı. Bir yorumcu North'un Danbury şapka fabrikasında geçirdiği zaman yüzünden cıva zehirlenmesi geçirip delirdiğini iddia etmişti. En basit teori Daisy'nin nişanı atmak istemesi ve North'un kabul etmemesiydi. North'un ailesi Whitlock'lardan sermaye aktarımı istiyordu - ve North da Daisy'yi istiyordu. Genç kız yerel sosyete sütunlarının favorisiydi, işveli, cüretkâr ve bazen uygunsuz davranmasıyla biliniyordu.

"Seni şimdiden sevdim," diye mırıldandı Alex.

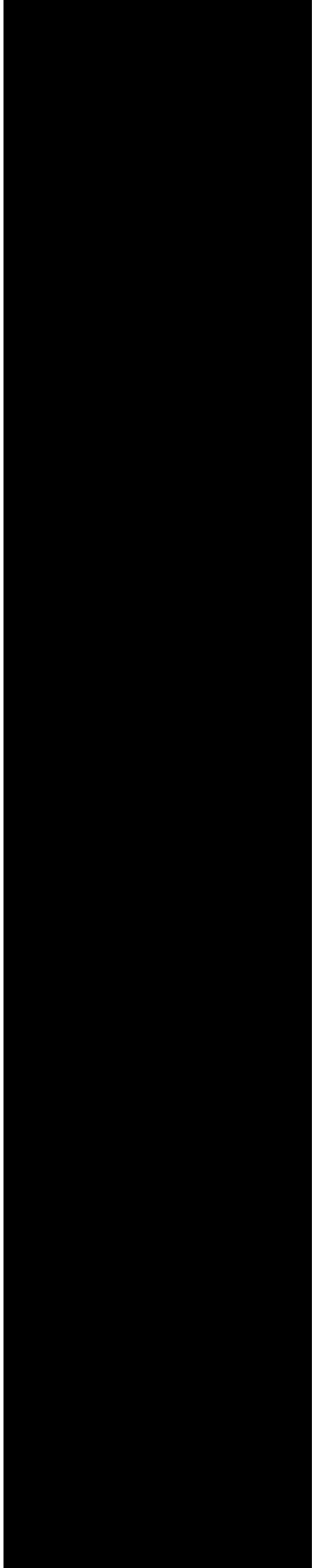
Daisy ve North'un mezarlarının haritasını geçti. Turner tren istasyonuna geldiğinde eski bir gazete makalesini yakınlaştırmaya çalışıyordu.

Palto giymeye bile zahmet etmemişti. Görünüşe göre uzun kalma niyetinde değildi. Öyle olsa bile adam giyinmeyi biliyordu. Sade, ağırbaşlı, kömür rengi bir takım giymişti ama hatları keskindi ve Alex özenli dokunuşları görebiliyordu - cep mendili, kravatındaki ince, lavanta rengi çizgi. Darlington da hep iyi görünürdü fakat bunu zahmetsizce yapardı. Turner denediğini göstermekten çekinmiyordu.

Dişlerini sıkılmıştı, ağzı gergin bir dikiş gibiydi. Ancak Alex'i gördüğünde diplomasi maskesini yeniden taktı. Bütün hareketleri değişmişti, sadece ifadesi değil. Vücudu gevşeyip rahatlamış, tehditkâr hâli kaybolmuştu, sanki vücudunu canlı tutan gerginlik akımını atıvermiş gibi.

Bankta yanına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Senden ofisime bir daha gelmemeni istemek zorundayım."

"Mesajlarıma cevap vermedin."

bir kız olduğunu bildiriyorum. Belki Elm Caddesi'nde aptal gibi koştuğun videoyu da gösteririm."

Arabalar etrafında kaçışırken yolun ortasında kıvranan hâlini düşününce Alex'i utanç sardı. Demek Sandow videoyu Turner'la paylaşmıştı. Başka birileriyle de paylaşmış mıydı? Profesör Belbalm'ın videoyu gördüğü düşüncesi midesini kaldırıyordu. Dedektifin bugün iki kat kendini beğenmiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Turner, Alex'in sadece aptal olduğunu düşünmüyordu. Akli dengesinin yerinde olmadığını düşünüyordu. Daha güzel.

"Ne çıkar ki?" dedi Alex.

Turner'ın parmakları, takım elbisesinin jilet gibi ütülenmiş pantolonunun dizlerinde büküldü. "*Ne* mi çıkar? Seni öylece oraya sokamam. Nezarethaneye gelen bütün ziyaretçilerin kaydı tutulur. Seni oraya sokmak için iyi bir resmi sebebimin olması gerekir. Avukatlarının orada olması gerekir. Bütün görüşme kaydedilecek."

"Aynasızların her zaman kurallara uyduğunu mu söylüyorsun?"

"*Polis*. Ben kuralları çiğnersem ve savunma bunu öğrenirse cinayet Lance Gressang'ın yanına kalır ve ben de işimi kaybederim."

"Bak, Tara'nın evine gittiğimde–"

Turner'ın bakışları aniden ona döndü, gözleri alev alevdi, bütün diplomasi numaraları uçup gidivermişti. "Onun evine mi gittin? Eğer o bantları geçtiysen–"

"Bilmem gerekiyordu–"

Ayağa fırladı. Gerçek Turner buydu işte: Genç, hırslı, dünyada yolunu bulmaya zorlanan ve bundan nefret eden. Bankın önünde volta attı, sonra parmağını ona doğrulttu. "Lanet davamdan uzak dur."

"Turner–"

"*Dedektif* Turner. Davama bulaşmayacaksın. Seni Woodland'de herhangi bir yerde görürsem hayatını öyle bir mahvederim ki bir daha doğru düzgün yürüyemezsin."

"Niye bana kötü davranıyorsun?" diye mızmızlandı Tripp'in sözlerini kopyalayarak.

"Bu senin oynayacağın bir *oyun* değil. Hayatını ne kadar kolay bitirebileceğimi, üstünde ya da yurt odanda küçük bir paket ot veya hap bulabileceğimi anlamalısın. Tamam mı?"

"Öyle bir şey yapamazsın..." diye başladı Alex, gözleri kocaman açılmıştı ve dudağı titriyordu.

"Ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım. Şimdi defol git. Nasıl sularda dolaştığını bilmiyorsun, o yüzden beni zorlama."

"Tamam," dedi Alex uysalca. "Üzgünüm."

"Tripp, Tara'nın yanında kimi gördüğünü söyledi?"

Alex isimlerini paylaşmayı sorun etmiyordu. Başından beri niyeti buydu zaten. Tara'nın kullan-at ya da Lance'in sakladığı veya yok ettiği bir telefon kullanarak arama kaydında olmayan öğrencilerle de görüştüğünü Turner'ın anlaması gerekiyordu. Eldivenli ellerine baktı ve sessizce, "Kate Masters ve Colin Khatri," dedi.

Kate, Elyazması üyesiydi ve Alex çok az tanıyordu. Onunla en son Cadılar Bayramı gecesinde konuşmuştu; Mike Awolowo, Darlington'a olanları Lethe'ye anlatmaması için yalvarırken. Poison Ivy gibi giyinmişti. Ama Colin'i tanıyordu. Colin, Belbalm için çalışıyordu ve Parşömen ve Anahtar üyesiydi. Hoş biriydi, düzenli ve alabildiğine titiz. Alex onu delicesine pahalı bir şişe şarapla rahatlarken hayal edebiliyordu, kasaba malı otla değil. Ama Ground Zero'da geçirdiği zamandan biliyordu ki görünüş aldatıcı olabilirdi.

Turner yakasını ve bileklerini düzeltti, ellerini başının düzgün yanlarına sürdü. Alex onun kendini toparlayışını izledi. Turner gülümseyip göz kırptığında sanki öfkeli, aç hâli hiç ortaya çıkmamış gibiydi. "Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim Alex. İleride yardımcı olabileceğim bir şey olursa haberim olsun."

Döndü ve karakolun hantal binasına doğru yürüdü. Alex, Turner'ın karşısında ağlanmaktan hoşlanmamıştı. Deli denmesinden hoşlanmamıştı. Ama şimdi Tara'nın hangi sokakta yaşadığını biliyordu, gerisi kolaydı.

Alex doğruca Woodland'e gidip Tara'nın evini bulmak için can atıyordu ama burnunu sokma girişimini pazar günü, insanlar işten eve dönerken denemek istemedi. Yarına kadar beklemek zorundaydı. *Gluma*'yı peşinden her kim gönderdiyse onun hâlâ İn'de olduğunu düşündüğünü umdu - ya da öldüğünü. Ama eğer onu izliyorlarsa Turner'la konuştuğunu görmüş olmalarını umdu. O zaman onun bildiklerini polisin de bildiğini düşünecek ve çenesini kapatma girişimlerinin bir anlamı kalmayacaktı. *Tabii Turner bir şekilde işin içinde değilse.*

Hopper kapılarına doğru pedala basarken bu düşünceyi aklından attı. Dikkatli olmak iyiydi ve paranoyak, dikkat dağınıklığının başka bir adıydı.

Tripp'e mesaj atıp bisikletini nereye bıraktığını söyledi ve Tara'nın cemiyetlerle bağlantısına dönerek Eski Kampüs'e yöneldi. *Gluma*, Kitap ve Yılan'ın bu işe dahil olduğunu söylüyordu ama şimdiye dek Tara bu cemiyetten kimseyle görüşmüşe benzemiyordu. Tripp onu Kurukafa ve Kemikler'e bağlıyordu, Kate Masters ise Elyazması'na - ve Elyazması cazibe yaratmakta uzmanlaşmıştı. Eğer biri o gece büyüyle giyinmişse, Lance gibi davranmışsa muhtemelen Elyazması işin içindeydi. Bu, Alex'in cinayet anısında neden Lance'in yüzünü gördüğünü de açıklardı.

Ancak bunların hepsi Tripp'in verdiği bilginin sağlamlığına dayanıyordu. Korktuğunuzda sizi berbat bir durumdan kurtaracak her şeyi söylerdiniz. Alex bunu biliyordu. Ve Alex, Tripp'in kendini beladan kurtarmak için aklına gelen ilk kişiyi satmaktan çekinmeyeceğini de biliyordu. Alex isimleri Sandow'a verebilir, Turner'ın onların gerekçelerini sorgulayacağını açıklayabilir, Lethe'nin soruşturmaya yeniden dahil olmasını tekrar düşünmesini sağlamaya çalışabilirdi. Ama o zaman bir Kemikdaş'tan nasıl bilgi aldığını açıklamak zorunda kalırdı.

Kendine de dürüst olmak zorundaydı. *Gluma* saldırdığında içindeki bir şey serbest kalmıştı: Gerçek Alex, tıpkı sahip olmaya çalıştığı sahte bir bedene dolanmış bir yılan gibi. O Alex pençelerini Salome'a geçirmiş, Tripp'e zorbalık etmiş, Turner'ı manipüle

etmişti. *Seni istikrarlı ve güvenilir görmeleri çok önemli.* Sandow'a onu Lethe'den ayıracak, Yale'da kalma umudunu bitirecek bir bahane daha vermek istemiyordu.

Alex, Vanderbilt'in basamaklarını tırmanırken bir rahatlama hissetti. Muhafazaların arkasında olmak, Lauren ile Mercy'yi görmek ve iş ile erkekler hakkında konuşmak istiyordu. Kendi dar yatağında uyumak istiyordu. Fakat Alex odaya girdiğinde duyduğu ilk şey ağlama sesi oldu. Lauren ve Mercy kanepedeydi. Lauren kolunu Mercy'ye dolaşmış, Mercy hıçkırırken sırtını sıvazlıyordu.

"Ne oldu?" dedi Alex.

Mercy başını kaldırmadı, Lauren'ın yüzü gaddardı.

"Neredeydin?" dedi öfkeyle.

"Darlington'ın annesinin yardıma ihtiyacı vardı."

Lauren gözlerini devirdi. Ailevi aciliyet bahanesi vadesini doldurmuştu demek.

Alex yıpranmış kahve masasına oturdu, dizleri Mercy'ninkilere değiyordu. Mercy başını ellerinin arasına gömdü. "Bana neler olduğunu söyle."

"Ona gösterebilir miyim?" dedi Lauren.

Mercy tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. "Neden olmasın?"

Lauren, Mercy'nin telefonunu Alex'e uzattı. Alex ekrandaki kilidi kaydırdı Blake adında birinden gelen mesajları gördü.

"Blake Keely?" Yanlış hatırlamıyorsa Keely bir lakros oyuncusuydu. Lisede bir maç sırasında karşı takımdaki çocuğun başını tekmelediğine dair bir hikâye vardı. Oyuncu o sırada yerdeydi. Tüm üniversiteler Keely'nin burslarını iptal etmişti - Yale hariç tüm üniversiteler. Lakros takımı dört senedir Sarmaşık Ligi şampiyonu oluyordu ve Blake, Abercrombie&Fitch'le bir modellik anlaşması yapmıştı. Posterleri Broadway'deki tüm camlara yapıştırılmıştı; karlı bir ormanda Noel ağacı taşırken, buldog yavrusuyla gürleyen bir ateşin yanına sokulurken, üstsüz bir şekilde dağ gölünden çıkarken gösteren devasa siyah-beyaz posterler.

Dün gece çok ateşliydin. Kardeşlik birliğindeki tüm arkadaşlarım aynı fikirde. Bu gece tekrar gel. İliştirilmiş bir video da vardı.

Alex oynat tuşuna basmak istemedi ama bastı. Telefondan kaba bir kahkaha ve müzik gümbürtüsü yükseldi. Blake konuştu, "Heyyyyy hey, çok tatlı bir kızımız var, bu gece menüde egzotik bir şeyler mevcut, değil mi?"

Kamerayı gülmekte olan Mercy'ye çevirdi. Başka bir oğlanın kucağında oturuyordu, kadife eteği baldırlarına çekilmişti, elinde kırmızı bir plastik bardak vardı. *Lanet olsun. Omega Meltdown.* Alex, Mercy'ye onunla gideceğine söz vermiş fakat tamamen unutmuştu.

"Telefonu diğer odaya götür," dedi Lauren, Mercy sessizce ağlarken.

Alex aceleyle yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı. Mercy'nin yatağı düzeltilmemişti. Ağlaması bir yana, bu bile tehlikenin kesin bir işaretiydi.

Videoda Mercy'nin eteği beline kadar çekildi, çamaşırı indirildi. "Tanrım, şu ormana da bakın!" diye kıkırdadı Blake. Yüksek, çapkın bir sesi vardı ve gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Çok iyi. Keyfin yerinde mi tatlım?"

Mercy başını salladı.

"Çok içmedin, değil mi? Ayıksın ve istiyorsun, değil mi?"

"Hem de nasıl."

Mercy'nin gözleri aydınlık, canlı, dikkatliydi; puslu ya da uyuşuk değildi. Sarhoş ya da sakinleştirici almış gibi görünmüyordu.

"Dizlerinin üstüne tatlım. Çin yemeği vakti geldi."

Mercy diz çöktü, koyu gözleri geniş ve ıslaktı. Ağzını açtı. Dili punçtan mor bir renk almıştı. Alex videoyu durdurdu. Hayır, punçtan değil. Bu rengi biliyordu. Elyazması gecesindeki hizmetçilerin dilleri de böyle görünüyordu. Merity'ydi bu, hizmet ilacı, hizmetkârların iradelerinden vazgeçmeleri için aldıklarından.

Kapı açıldı ve Lauren içeri süzüldü. "Hastaneye götürmeme izin vermiyor."

"Bunlar tecavüzcü. Polise gitmeliyiz." En azından bu konuda işe yararlardı.

"Videoyu gördün. Mercy çok az içtiğini söylüyor."

"Ona ilaç vermişler."

"Ben de öyle düşündüm ama öyle davranmıyor. Öyle görünmüyor. İzledin mi?"

"Bir kısmını. Ne kadar kötüye gidiyor?"

"Epey."

"Kaç kişiler?"

"Sadece o ikisi. Mercy videoyu arkadaşlarına göndereceğini düşünüyor, çoktan göndermediyse tabii. Neden onunla değildin?"

Unuttum. Alex bunu söylemek istemedi. Çünkü evet, bir kız öldürülmüştü ve Alex saldırıya uğramıştı ama sonuçta Alex, Mercy'yi düşünmek için bir saniyesini bile ayırmamıştı ve o daha iyisini hak ediyordu. Eğlenmeyi, flört etmeyi ve belki öpebileceği hoş bir oğlanla tanışıp sonra normale dönmeyi hak ediyordu. Bu yüzden Alex, Omega Meltdown'da ona eşlik etmeye razı olmuştu. Mercy'ye borçluydu; Mercy ona nazik davranmış, yazılarına yardım etmiş ve asla ona acımamıştı, sadece daha iyi olması için destek olmuştu. Ama Alex *gluma* saldırısından sonra partiyi tamamen unutmuştu. Korku, umutsuzluk ve kimin ona saldırdığını bilme arzusuna kapılmıştı.

"Kiminle gitti?" diye sordu Alex.

"Charlotte ve üst kattaki o kızlarla." Lauren'ın sesi öfkeli bir hırıltıydı. "Onu orada bırakıvermişler."

Eğer Mercy, Merity'nin etkisi altındaysa onlara sorun olmayacağını, gidebileceklerini söylemiş olabilirdi ve o kızlar Mercy'yi karşı çıkacak kadar iyi tanımıyordu. Alex orada olsaydı Mercy'nin mor dilini görürdü. Bunu durdurabilirdi.

Alex paltosunu geri giydi. Videonun Mercy'nin mor dilini gösteren kısmının ekran görüntüsünü aldı ve kendi telefonuna gönderdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Lauren hiddetle. "Darlington'ın annesinin biraz daha mı yardıma ihtiyacı var?"

"Bunu düzeltmeye."

"Polisle görüşmemizi istemiyor."

"Polise gitmiyorum. Blake nerede yaşıyor?"

"Omega binasında."

Lynwood'da, yıllar önce üniversite kardeşlik birliklerini kampüsten sürdüğünde türeyen pis okul dernekleri sırasında.

"Alex–" dedi Lauren.

"Sen onu sakin tutmaya çalış ve yalnız bırakma yeter."

Alex, Vanderbilt'ten çıkıp Eski Kampüs'e döndü. Doğruca Blake'e gitmek istiyordu ama bunun bir faydası olmazdı. Bir grup Gri görüş alanının köşesinde belirdi. "*Orare las di Korach*," diye tersledi. Büyükannesinin okuduğu lanetini okumak diline hoş geliyordu. *Canlı canlı ölesiceler.* Bütün öfkesi sözlerine yansımış olmalıydı, Griler kuşlar gibi kaçıştı.

Peki ya *gluma*? Eğer dışarıda bir yerdeyse o da kaçar mıydı? Alex, Damat'ı görse mutlu olurdu ama sınırda konuştuklarından beri onu görmemişti.

Dedektif Turner'ı kızdırmaması gerektiğini biliyordu. Onunla kafa bulmasa yardım etmeye gönüllü olabilirdi. Hâlâ olabilirdi. Bir yanı onun gerçekten iyi adamlardan olduğuna inanıyordu fakat bu işi yoluna koymak için yasaya ya da Turner'a güvenmek istemiyordu. Çünkü o video hâlâ orada bir yerdeydi ve Blake Keely zengin, yakışıklı ve sevilen biriydi. Adil olmakla yoluna koymak arasında büyük fark vardı.

15

Kış

Alex, Cadılar Bayramı partisinden beri Elyazması'na gelmemişti. O gece Kapkaraağaç'ta Darlington'la birlikte kalmış, dar yatakta ısınmaya çalışmıştı.

Odaya süzülen şafak ışıklarıyla uyanmıştı, Darlington arkasında kıvrılmış uyuyordu. Yine sertleşmişti, çıkıntısı Alex'in kalçasının kıvrımlarının arasına dokunuyordu. Bir eli göğsüne kapanmış, başparmağı kedi kuyruğu tembelliğiyle meme ucuna sürtünüyordu. Alex o an bütün vücudunun kızardığını hissetmişti.

"Darlington," diye çıkışmıştı.

"Hmm?" diye mırıldanmıştı Darlington boynunun arkasına doğru.

"Ya kalk, becereceksen becer ya da *kes şunu*."

Darlington donup kalmış, Alex onun kendine geldiğini hissetmişti. Sonra Darlington yataktan yuvarlanıp kalkmış, çarşaflara dolanıp tökezlemişti. "Ben yapmadım... Özür dilerim. Yaptık mı?"

Alex gözlerini devirmişti. "Hayır."

"O dallamalar."

Nadir bir küfürdü ama hak ediyorlardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü bitkindi. Alex'in kahvaltıda ona gösterdiği raporun Dekan Sandow'a gönderdiği asıl raporla alakasının olmadığını öğrense daha fena olurdu.

Elyazması mozolesi öğlen güneşinin altında daha da çirkin

görünüyordu, Alex ön kapıya yaklaşırken tuğlalarının arasına gizlenen çember bir belirip bir kayboluyor gibiydi. Mike Awolowo ona el sallayıp içeri girmesini işaret etti. Büyük oda ve arkasındaki bahçe havadar, güvenli görünüyordu ve ne kadar esrarlı olduğuna dair tüm işaretler yüzeyin derinlerine gömülmüştü.

"Uğramana sevindim," dedi fakat Alex bundan şüpheliydi. Mike uluslararası ilişkiler okuyordu ve gündüz kuşağı programı sunucularının gergin, arkadaş canlısı duruşuna sahipti.

Alex onun omzunun üstünden baktı ve mekânın boş olduğunu görünce mutlu oldu. Kate Masters artık şüpheliler listesinde olduğu için Alex işleri karmaşık hâle getirmek istemezdi.

"Ödeşme zamanı."

Mike'ın yüzünde kaderine boyun eğmiş, dişçi sandalyesinde oturan birinin ifadesi vardı. "Neye ihtiyacın var?"

"Bir şeyin geri çekilmesine. Bir video."

"Yayıldıysa yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Henüz değil ama her an yayılabilir."

"Kaç kişi gördü?"

"Emin değilim. Şimdilik belki bir avuç."

"Bu, büyük bir ritüel Alex. Ve işe yarayacağından bile emin değilim."

Alex onun bakışlarına karşılık verdi. "Şu an burada olmanın, çalışabiliyor olmanın tek sebebi benim Cadılar Bayramı'nda gönderdiğim rapor."

Darlington ve Alex partinin olduğu gece peşlerinde Batman ve Poison Ivy kostümleri içindeki Mike ve Kate'le mozoleden fırtına gibi çıkmışlardı ya da ellerinden geldiğince işte. Darlington ayakta duramıyor, koluna sarılıp çok parlaklarmış gibi her şeye gözlerini kırpıştırıyordu.

"Lütfen," diye yalvarmıştı Awolowo. "Delegasyonun onayıyla yapılmış bir şey değil. Mezunlardan biri kafayı Darlington'a takmış işte. Şaka olması gerekiyordu."

"Hiçbir şey olmadı ki," demişti Kate.

"Buna hiçbir şey denemez," diye terslenmişti Alex, Darlington'ı aşağı indirirken. Fakat Awolowo ve Masters peşlerinden gelmiş, tartışmış ve sonra teklifte bulunmuşlardı. Böylelikle Alex, Darlington'ı Mercedes'e yaslayıp bir anlaşma yapmıştı, raporu yumuşatması için bir iyilik. Olayı bir kaza olarak tarif etmiş ve Elyazması para cezasıyla kurtulmuştu, aksi takdirde uzaklaştırma alacaklardı. Darlington'ın önünde sonunda öğreneceğini biliyordu, Elyazması sert cezalar almayınca anlayacaktı. En iyi ihtimalle ahlak ve etiğin arasındaki farka dair sert bir ders alacaktı. Fakat sonra Darlington kaybolmuş ve rapor bir daha hiç gündeme gelmemişti. Alex bunun yersiz bir hamle olduğunu biliyordu ama ilk senesini atlatırsa Lethe gösterisini sürdürme sırası ona geçecekti. İşleri kendi yöntemleriyle halletmeliydi.

Awolowo kollarını göğsünde bağladı. "Darlington'ın gururunu kurtarmakla bunu yaptın sanıyordum."

"Yaptım çünkü dünya yapılan iyiliklerle dönüyor." Alex elini yüzüne sürüp ani bitkinlik dalgasını üstünden atmaya çalıştı. Telefonunu kaldırdı. "Diline bak. Biri sizin iksirlerinizi kızlara salça olmak için kullanıyor."

Mike telefonu eline aldı ve ekran görüntüsüne kaşlarını çattı. "Merity mi? İmkânsız. Stoklarımız kilitlidir."

"Biri tarifi paylaşıyor olabilir."

"Nelerin tehlikede olduğunu biliyoruz. Ve hepimizin üstünde güçlü kısıtlamalar var. Etrafta gezinip burada neler yaptığımızdan bahsedemeyiz. Ayrıca mesele formülü bilmek değil. Merity sadece Büyük Khingan Dağları'nda yetişir. Gerçek anlamda sadece bir tedarikçi var ve yalnızca bize satması için ona epey para ödüyoruz."

O zaman Blake ve arkadaşları nereden temin etmişti? Bir başka gizem daha.

"İlgileneceğim," dedi Alex. "Ama şu an bunu düzeltmem gerek."

Mike, Alex'i inceledi. "Bu, Lethe işi değil, öyle değil mi?" Alex cevap vermedi. "Medya için bir sınır vardır. Müzik, ünlüler, gör-

seller. Ama o sınırı geçersen hiçbir ritüel bunu geri alamaz. Sanırım Dolu Çanak'ı tersine çevirmeyi deneyebiliriz. Bunu projeleri geliştirmek için kullanırız. Geçen eylülde Micha'nın şarkısına yaptığımız şey buydu."

Alex, cemiyet üyeleri devasa bir bakır kazanda çıplak hâlde toplanmış, ayaklarının altındaki görünmez bir yerden gelen köpük köpük şarap kazanı doldururken ve monoton bir şekilde şarkı söylerken Darlington'ın bunu nasıl tarif ettiğini hatırladı. Dolu Çanak. Vasat bir şarkıyı listede iki numaraya çıkarmak için yeterli olmuştu.

"Kaç kişiye ihtiyacın olacak?"

"En az üç kişi daha. Kiminle konuşacağımı biliyorum. Ama hazırlanmak zaman alacak. Bu sırada videonun yayılmaması için elinden geleni yapmalısın, yoksa her şey boşa gider."

"Tamam. Adamlarını ara. Elinden geldiğince çabuk ol." Kate Masters'ın dahil olması fikrinden hoşlanmıyordu ama onun adını kullanmak sadece sorulara sebep olurdu.

"Emin misin?"

Alex, Mike'ın ne sorduğunu biliyordu. Tüm Lethe protokollerinin ihlaliydi bu. "Eminim."

Mike arkasından, "Bekle," diye bağırdığında Alex çoktan kapıya ulaşmıştı.

Mike dekoratif testilerle dolu bir duvarı geçti, içlerinden birini açtı ve çekmeceden küçük, plastik bir zarf alıp gümüş renkli tozdan küçük bir miktar ölçtü. Zarfı mühürleyip Alex'e verdi.

"Ne bu?"

"Yıldıztozu. Astrumsalinas. Sayısız adamın kendi yansımalarına âşık olup boğuldukları lanetli bir gölden elde ediliyor."

"Narcissus gibi mi?"

"Göl yatağı onların kemikleriyle dolu. Bu seni yirmi beş-kırk dakika kadar epey ikna edici yapacak. Sadece o serserilerin Merity'yi nereden bulduklarını öğreneceğine söz ver."

"Burnumdan mı çekeceğim? Başımdan aşağı mı dökeceğim?"

"Yutacaksın. Tadı korkunçtur, yutmakta zorlanabilirsin. Etki-

si geçtiğinde berbat bir baş ağrısı çekeceksin, iletişim kurduğun insanlar da öyle."

Alex başını iki yana salladı. Bunca güç herhangi birinin denemesi için öylece rafta bırakılmıştı. O testilerde başka ne vardı?

"Bunları bulundurmamalısınız," dedi Darlington'ın vahşi gözlerini ve Mercy'nin dizlerinin üstüne çöküşünü düşünerek. "İnsanlara bunları yapmamalısınız."

Mike'ın kaşları kalktı. "İstemiyor musun?"

"Öyle bir şey söylemedim." Alex zarfı cebine koydu. "Ama üstümde böyle bir şey denediğinizi öğrenirsem bu binayı küle çeviririm."

Lynwood'daki ev iki katlı, beyaz ahşaptandı ve verandası küflü bir kanepenin ağırlığı altında eziliyordu. Darlington ona Omega'nın bir zamanlar caddede, Kurt Başı'nın hemen arkasında bir evlerinin olduğunu söylemişti; parlak kahverengi ahşaplar ve vitraylarla dolu taş bir kulübe. İsimleri hâlâ taşın üstüne kazılıydı ama Alex, Omega Meltdown ve Sex on the Beach gibi partilerin İskoç kız kuruları için bir çay odası gibi görünen bir yerde yapıldığını hayal edemiyordu.

"Kardeşlik kültürü o zamanlar böyle değildi," demişti Darlington. "Daha iyi giyiniyor, normal şeyler yiyor, 'centilmen ve bilginleri' daha ciddiye alıyorlardı."

"'Centilmen bilgin' senin için iyi bir tanım gibi."

"Gerçek bir centilmen unvanıyla övünmez ve gerçek bir bilgin zamanını süslü püslü Dr Pepper bardaklarını kafaya dikmekten daha iyi şeylerle geçirir."

Fakat Alex kardeşliğin neden kampüsten sürüldüğünü sorduğunda sadece omuz silkmiş ve okuduğu kitaptan alıntı yapmıştı. "Zaman değişmişti. Üniversite mülk istiyordu, sorumluluk değil."

"Belki de onları kampüste bırakmalılardı."

"Beni şaşırtıyorsun Stern. Bira fıçısı kardeşliğine sempati ve yanlış yönlendirilmiş öfke mi bu?"

Alex, Cedros'taki çocukları düşündü. "İnsanları hayvan gibi yaşamaya zorlarsan hayvanlaşmaya başlarlar."

Fakat "hayvan" terimi Blake Kelly için fazlasıyla kibardı.

Alex cebinden plastik paketi aldı ve içindeki tozu yuttu. Anında öğürdü, burnunu tutmak ve o şeyi geri çıkarmamak için ağzını parmaklarıyla örtmek zorunda kalmıştı. Tadı kokuşmuş ve tuzluydu, Alex ağzını yıkamak istiyordu ama kendini yutmaya zorladı.

Hiç farklı hissetmiyordu. Tanrım, ya Mike onunla kafa bulmuşsa?

Alex çamurlu bahçeye bir kez tükürdü, sonra merdivenleri tırmanıp ön kapıyı yokladı. Kilitlenmemişti. Oturma odası bayat bira kokuyordu. Üstünde kırmızı plastik bardaklar duran çentikli kahve masasının etrafına bir başka küflü kanepe ile televizyon koltuğu yerleştirilmişti. Önünde, birbirinden farklı iki tabure olan uyduruk bardan kardeşlik evinin harflerini taşıyan bir pankart sarkıyordu. Ters takılmış beysbol şapkası ve desenli alt pijaması olan üstü çıplak bir genç adam dağılmış bardakları topluyor, büyük, siyah bir çöp poşetine atıyordu.

Alex'i gördüğünde irkildi.

"Blake Keely'yi arıyorum."

Kaşlarını çattı. "Ee... arkadaşı mısın?"

Keşke Elyazması'ndan o kadar aceleyle çıkmasaydım, diye düşündü Alex. Bu Yıldıztozu nasıl çalışıyordu? Derin bir nefes aldı ve adama kocaman gülümsedi. "Yardımcı olursan sevinirim."

Adam bir adım geri çekildi. Göğsüne yumruk yemiş gibi elini kalbine koydu. "Tabii ki," dedi içten bir şekilde. "*Tabii ki*. Elimden ne gelirse." O gülümsemesine karşılık verdiğinde Alex kendini biraz rahatsız hissetti. Ve biraz da harika.

"Blake!" diye seslendi yukarı doğru, Alex'e onu takip etmesini işaret etti. Adımlarını hoplayarak atıyordu. Yolda iki kez omzunun üstünden bakıp sırıtmak için arkasına döndü.

İkinci kata ulaştılar ve Alex müziği duydu, son seste oynanan video oyununun gök gürültüsü misali gümbürdeyen sesi.

Burada bira kokusu daha azdı ve Alex uzaktan gelen berbat bir ot, mikrodalgada yapılmış patlamış mısır ile erkek kokusu aldı. Tıpkı Van Nuys'ta Len'le paylaştığı ev gibiydi. Farklı bir şekilde dökülüktü belki ama bina daha eskiydi, Güney California güneşinin temiz ışıltıları olmadığından daha soluktu.

"Blake!" diye bağırdı tişörtsüz çocuk yeniden. Arkasına uzanıp kocaman bir gülümsemeyle Alex'in elini tuttu.

Bir dev, başını kapı girişinden çıkardı. "Siktir git Gio," dedi. Şort giymişti, o da üstsüzdü ve şapkası sanki bir çeşit üniforma gibi tersti. "Tuvaleti temizlemen gerekiyor." Demek Gio çaylak ya da bir tür hizmetçiydi.

"Alt katı temizliyordum," diye açıkladı. "Şeyle tanışmak ister misin... Ah, adını hatırlayamadım."

Çünkü söylememişti. Alex sadece göz kırptı.

"Önce o lanet olası tuvaleti temizle," diye söylendi dev. "Bokun üstüne sıçıp duramazsın! Hem bu da ne–"

"Selam," dedi Alex ve saçını geriye savurdu çünkü daha önce hiç yapmamıştı.

"Ben. Selam. Merhaba. Nasılsın?" Şortunu yukarı çekiştirdi ve sonra aşağı, şapkasını çıkarıp elini öbek hâlindeki saçından geçirdi, şapkayı geri taktı. "Selam."

"Blake'i arıyorum."

"Ama neden?" Sesi mahzundu.

"Onu bulmama yardım eder misin?"

"Kesinlikle ederim. Blake!" diye gürledi dev.

"Ne var?" dedi koridorun sonundaki bir yatak odasından rahatsız olmuş bir ses.

Alex ne kadar zamanının kaldığını bilmiyordu. Hizmetçi Gio'nun elini bıraktı ve geçtiği banyoya *bakmadığından* emin olarak ilerledi.

Blake Keely bir şilteye yaslanıp oturmuş, büyük bir şişeden enerji içeceği içiyor ve Call of Duty oynuyordu. En azından üstünde tişört vardı.

Alex arkasında dikilen oğlanları hissedebiliyordu.

"Telefonun nerede?" diye sordu.

Blake başını geri atıp kibirli bir bakışla onu süzerek, "Sen kimsin be?" dedi.

Alex bir an panikledi. Mike'ın sihirli tozunun etkisi bu kadar çabuk geçmiş miydi? Blake bir şekilde bağışık mıydı? Sonra tozun boğazını nasıl yaktığını hatırladı. Duvardan kabloyu çekti ve oyun sessizliğe gömüldü.

"Sen ne–"

"Çooook özür dilerim," dedi Alex.

Blake gözlerini kırpıştırdı, sonra tembel ve rahat bir gülümseme koyuverdi. *Don indiren gülümsemesi*, diye aklından geçirdi Alex ve dişlerini kırmayı düşündü.

"Ah, hiç endişelenme," dedi. "Ben Blake."

"Biliyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Tanışmış mıydık? Dün gece kafam epey iyiydi ama–"

Alex kapıyı kapattı, Blake'in gözleri kocaman açıldı. Neredeyse telaşlı fakat hoşnut görünüyordu. Noel gecesinde bir çocuk gibi. Noel gecesindeki zengin bir çocuk.

"Telefonunu görebilir miyim?"

Blake telefonu ona verip şiltedeki yerini teklif etti. "Oturalım ister misin?"

"Hayır, orada öyle durup aşağılık bir pislik gibi görünmeni istiyorum."

Tepki vermeliydi ama itaatkâr bir şekilde öylece durup gülümsedi.

"Demek bu normal hâlinmiş." Telefonu salladı. "Kilidi aç."

Keely sözünü dinledi ve Alex fotoğraf galerisine girip ilk videoyu oynattı. Mercy'nin gülümseyen, hevesli yüzü belirdi. Blake aletinin ıslak başını yanağına sürtüyor, Mercy kahkaha atıyordu. Blake kamerayı kendine çevirdi ve tekrar aptal gibi sırıtıp sanki evdeki seyircilere yapıyormuş gibi başını salladı.

Alex telefonu kaldırdı. "Bu videoyu kimlere gönderdin?"

"Sadece iki kardeşime. Jason ve Rodriguez."

"Onları buraya çağır, telefonlarını da getirsinler."

"Ben buradayım!" dedi dev kapının arkasından. Alex kapıyı açtı. "Ben Jason!" Ciddi ciddi elini havaya kaldırıyordu.

Blake paldır küldür Rodriguez'i bulmaya çalışırken Dev Jason sabırla bekliyordu. Alex, Blake'in gönderdiği mesajı bulup sildi. Sonra mesajlarının hepsini sildi. Blake yardımsever bir şekilde fotoğraf albümünün adını *Kuku Kasası* koymuştu. Farklı kızların videolarıyla doluydu. Bazıları parlak gözlü ve mor dilli, bazıları sadece sarhoş, kafayı çekmiş, gözleri puslu, üstleri çıkarılmış ya da kenara çekilmiş kızlar. Biri o kadar kendinden geçmişti ki Blake onu becerirken gözlerinin beyazı bir belirip bir kayboluyordu ve başka birinin saçına kusmuk bulaşmış, Blake ona sahip olurken yüzü iğrenç bir birikintiye batmıştı. Ve her seferinde Blake sanki o yıldız gülümsemesiyle gösteriş yapmaya karşı koyamıyormuş gibi kamerayı kendine çeviriyordu.

Alex başka bir yere yedekleyip yedeklemediğinden emin olamasa da tüm fotoğrafları ve videoları sildi. Sırada Jason'ın telefonu vardı. Jason ya bir parça vicdan sahibiydi ya da videoyu herhangi henüz birine gönderemeyecek kadar sarhoştu.

Alex koridorda kesik kesik nefeslenme sesleri duydu ve Blake'in kirli halıda Rodriguez'i sürüklediğini gördü. "N'apıyorsun?"

"Onu getirmemi söyledin," dedi Blake.

"Telefonunu ver yeter."

Hızlı bir kontrol daha. Rodriguez videoyu iki arkadaşına göndermişti ve onların kime gönderdiğini bilmenin bir yolu yoktu. *Lanet olsun.* Alex ancak Mike'ın yeterince Elyazması üyesi toplamasını ve Dolu Çanak'ın tersini yapmanın işe yaramasını umabilirdi.

"Biliyorlar mı?" diye sordu Alex. "Merity'yi biliyorlar mı? Mercy'ye ilaç verdiğini?"

"Hayır," dedi Blake, hâlâ gülümsüyordu. "Sadece kız bulmakta sorun yaşamadığımı biliyorlar."

"Merity'yi nereden aldın?"

"Ormancılık fakültesinden birinden."

Ormancılık fakültesi mi? Orada dünyanın farklı yerlerindeki ortamları yeniden yaratmak için tasarlanmış, sıcaklık ve nem kontrolleri olan seralar vardı - belki biri de Büyük Khingan Dağları gibiydi. Tripp ne demişti? *Lance ve T, görüp görebileceğin en müthiş, en yeşil şey.*

"Lance Gressang ve Tara Hutchins?" diye sordu Alex.

"Evet! Onlar. Lance'i tanıyor musun?"

"Tara'ya zarar verdin mi? Tara Hutchins'i sen mi öldürdün?"

Blake aklı karışmış görünüyordu. "Hayır! Asla öyle bir şey yapmam."

Alex onun sınırı nereye koyduğunu düşündü. Sağ şakağında bir ağrı zonklamaya başlamıştı. Bu da Yıldıztozu'nun yakında etkisini kaybedeceği anlamına geliyordu. Ve Alex buradan gitmek istiyordu. Bu ev, sanki duvarlarının içine tüm üzücü, çirkin şeyleri çekmiş gibi derisini kaşındırıyordu.

"Gelin," dedi koridora, banyonun açık kapısına bakarak.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Blake, tembel gülümsemesi kırılmış yumurta gibi genişlemişti.

"Küçük bir film çekeceğiz."

16

Kış

Lauren, Mercy'ye bir uyku ilacı verip onu yatağına yatırmıştı. Alex onun yanında kaldı. Karanlık odada sızmış, akşam saatlerinde Mercy'nin burnunu çekişiyle uyanmıştı.

"Video gitti," dedi Alex ona elini avucuna almak için uzanarak.

"Sana inanmıyorum. Gitmiş olamaz."

"Duyulacak olsa şimdiye duyulurdu."

"Belki elinde tutmak istiyordur, oraya gitmemi ve... bazı şeyler yapmamı sağlamak için."

"Video gitti," dedi Alex. Mike'ın ritüelinin işe yarayıp yaramadığını gerçekten bilmenin bir yolu yoktu. Dolu Çanak'ın hareketi tersine çevirmesi gerekiyordu, silmesi değil ama öyle ummak zorundaydı.

"Niye beni seçti ki?" diye soruyordu Mercy durmadan. Kendince bu işte bir mantık arıyor, tüm bunları söylediği ya da yaptığı bir şeye bağlayacak bir denklem bulmaya çalışıyordu. "İstediği kızı elde edebilirdi. Neden bunu bana yaptı?"

Çünkü onu isteyen kızları istemiyor. Çünkü arzulanmaktan sıkıldı ve utanca sebep olacak şeyler hoşuna gitmeye başladı. Alex, Blake gibi adamların içinde nasıl bir şeyin yaşadığını bilmiyordu. Yakışıklı adamlar, hiçbir şey istemeyen ama yine de bir şeyler bulan adamlar mutlu olmalıydı.

Gece çöktüğünde ranzadan indi ve kazakla kot pantolon giydi.

Lambasını açmak için yataklarının yanına çöktü ve "Akşam yemeğine gelsene," diye yalvardı Mercy'ye. Yüzü ağlamaktan şişmişti. Saçları yastığının üstünde siyah kamçılar gibi parlıyordu. O da Alex'le aynı kalın, koyu renkli, kıvırcık hâle getirmesi imkânsız saçlara sahipti.

"Aç değilim."

"Yemen gerek Mercy."

Mercy yüzünü yastığa gömdü. "Yapamam."

"Mercy." Alex onun omzunu sarstı. "Mercy, bunun için okuldan atılmayacaksın."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Bunu düşündüğünü biliyorum."

"Sen anlayamazsın."

"Anlarım," dedi Alex. "California'da benim de başıma böyle bir şey gelmişti. Küçükken."

"Sonra geçti mi?"

"Hayır, patladı. Ve ben de bir bakıma hayatımı mahvetmesine izin verdim."

"Sorun etmemiş gibisin."

"Ettim. Ama Lauren ve senin yanında iyi hissediyorum, bu yüzden kimse bunu benden almayacak."

Mercy burnunu eline sildi. "Yani bütün bunlar seninle mi ilgili?"

Alex gülümsedi. "Aynen öyle."

"Eğer biri bir şey söylerse–"

"Biri sana ters bakarsa bile çatalla gözünü çıkarırım."

Mercy kot ve boğazındaki bereleri saklamak için boğazlı kazak giydi, giysileri öyle sıradandı ki neredeyse başka biri gibi görünüyordu. Yüzüne su çarptı ve gözaltlarına kapatıcı sürdü. Hâlâ solgun görünüyordu ve gözleri kırmızıydı ama New Haven kışında, bir pazar gecesinde kimse iyi görünmezdi.

Yemek salonuna giderken Alex ve Lauren onun iki yanına geçip kollarına girdiler. Etraf her zamanki gibi gürültülüydü, çatal-kaşık sesleri, inişli çıkışlı sohbet sesleriyle doluydu ama içeri

girdiklerinde ses dalgasında hiçbir değişiklik olmadı. Belki, yalnızca belki, Mike ve Elyazması üyeleri başarılı olmuştu.

Tabldotlarıyla oturdular. Alex suçluluk duygusuyla ikinci hamburgerini yerken Mercy ilgisizce kızarmış balığını dürtüklüyordu. Derken gülüşler başladı. Alex'in bildiği bir gülüştü bu - küçümseyici, fazla tiz, sahte bir utançla ellerin ağza götürülmesiyle kısa kesilen bir gülüş. Lauren taş gibi donup kaldı. Mercy kazağının derinlerine gömüldü, tüm vücudu titriyordu. Alex gerildi, bekledi.

"Hadi, çıkalım buradan," dedi Lauren.

Fakat Evan Wiley pat diye yanına oturdu. "Tanrım, ölüyorum."

"Sorun yok," dedi Lauren, Mercy'ye ve sonra öfkeyle homurdandı. "Senin derdin ne?"

"Blake'in iğrenç olduğunu biliyordum ama bu kadar iğrenç olduğunu hiç bilmezdim."

Lauren'ın telefonu titredi, ardından da Alex'in telefonu. Ne var ki kimse Mercy'ye bakmıyordu. İnsanlar yüzleri telefonlarının ekranına yapışmış, çığlık atıp masalarına öğürüyordu.

"Bak hadi," dedi Mercy, yüzü ellerinin arasındaydı. "Bana söylersin."

Lauren derin bir nefes aldı ve telefonunu açtı. Kaşlarını çatmıştı.

"İğrenç," diye soludu.

"*Biliyorum*," dedi Evan.

Ekranda pis bir tuvaletin üstüne çökmüş Blake Keely vardı. Alex içindeki yılanın gevşediğini, karnını koyacak sıcacık bir kaya bulmuşçasına memnun olduğunu hissetti.

"Ciddi misin?" diyordu Blake, *Şu ormana da bakın!* derkenki o aynı delirmiş, tiz kıkırdamasıyla. "Tamam, tamam," diye devam etti videoda. "Çok çılgınsın!" Ama kiminle konuştuğu görünmüyordu.

"Hayır," dedi Lauren.

"Aman Tanrım," dedi Mercy.

"*Biliyorum*," diye tekrarladı Evan.

Onlar izlemeye devam ederken Blake Keely elini tıkanmış tuvalete soktu, bir avuç dolusu bok aldı ve ısırdı.

Çiğnedi, yuttu ve hâlâ kıkırdıyordu. Ardından bembeyaz dişleri kahverengi bok bulaşmış, dudaklarına yapışmış hâlde kamerayı her kim tutuyorsa ona baktı ve o meşhur, tembel, iğrenç gülümsemesiyle gülümsedi.

Alex'in telefonu tekrar titredi. Awolowo.

SENİN SORUNUN NE.

Alex cevabını basit tuttu: *Öpüldün.*

Buna hakkın yoktu. Sana güvenmiştim.

Hepimiz hata yaparız.

Mike, Sandow'a şikâyet etmeyecekti. Yoksa delegasyonuna Merity'nin sırrının nasıl ağzından kaçtığını *ve* Alex'e nasıl Yıldıztozu verdiğini açıklamak zorunda kalırdı. Alex videoyu göndermek için Blake'in kendi telefonunu kullanmış ve rehberindeki herkese yollamıştı, üstelik Omega'daki kimse onun adını bilmiyordu.

"Alex," diye fısıldadı Lauren. "Bu ne?"

Yemek salonu hararetli konuşma gruplarına bölünmüştü, insanlar kıkırdayıp iğrentiyle yemeklerini öteye itiyordu, diğerleri neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Evan çoktan yandaki masaya geçmişti. Fakat Lauren ve Mercy, Alex'e bakıyordu. Sessizce. Telefonları yüzüstü masaya bırakılmıştı.

"Nasıl yaptın?" diye sordu Lauren.

"Neyi nasıl yaptım?"

"Bunu düzelteceğini söylemiştin," dedi Mercy. Telefonuna tıkladı. "Yani?"

"Yani," dedi Alex.

Aralarındaki sessizlik uzun bir an boyunca sürdü.

Sonra Mercy parmağını masada sürükledi ve "İki yanlış bir doğru etmez derler, biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet."

Mercy, Alex'in tabağını kendine çekti çizburgerin kalanından büyük bir ısırık aldı. "Boka battılar."

Parşömen ve Anahtar'ın büyülerinin öğrenilmiş ya da Haçlı Seferleri sırasında Ortadoğulu büyücülerden çalınmış olması üstünde pek tartışılacak bir konu değildir –moda değişir, hırsızlar küratör olur– ancak Anahtarcılar, portal büyüsü yetilerinin kesinlikle dürüst yollarla elde edildiği konusunda konuşmayı severler. Parşömen ve Anahtar mozolesinin dışı güçlerinin kökenine saygısını sunar fakat içi absürt bir şekilde Arthur efsanesine adanmış ve ortasında yuvarlak bir masayla tamamlanmıştır. Bazıları masanın taşının bizzat Avalon'dan geldiğini iddia eder, başka bir kesim Solomon Tapınağı'ndan geldiğine yemin eder ve bazıları Stony Creek'e giden yoldan çıkarılıp getirildiğini fısıldar. Kökeni bir yana, Dean Achesonʼdan Cole Porter'a, James Gamble Rogers'a –Yale'ın iskeletinden sorumlu mimar– kadar herkes dirseklerini bu masaya koymuştur.

–Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet Protokol ve Prosedürleri'nden

Güneş yanıkları beni uyanık tutuyor. Andy, Miami'deki futbol oyunun ilk vuruşuna zamanında yetişmenin sorun olmayacağını söylemişti, hepsi kitaplarda yazılıydı ve P&A yönetimi ile mezunları tarafından onaylanmıştı. Ama ne sihir kullandılarsa biraz fazla hızlı gitti. En azından şimdi Haiti'yi görmüş oldum?

–Naomi Farwell'in Lethe Günleri Güncesi
(Timothy Dwight Akademisi '89)

17

Kış

Alex pazar gecesinin kalanını ortak odalarında, Mercy ve Lauren'la geçirdi. Lauren'ın pikabında Rimsky-Kosakov çalıyordu ve kucağında *The Good Soldier*'ın bir kopyası vardı. Yurt o gece ayrı bir boğuk geliyordu, odalarının kapısı sürekli çalınıyordu ve hepsi duymazdan geliyordu. Sonunda Anna geldi, her zamanki gibi asık suratlı ve uykuluydu. Cansız bir selam verdi ve odasına doğru gözden kayboldu. Bir dakika sonra onun Teksas'taki ailesiyle telefonda konuştuğunu duydular. "Hepsinin cadı olduğuna eminim," dediğini işittiklerinde omuzları sarsılıp gözlerinden yaş gelirken ağızlarını kapatmak zorunda kaldılar.

Ah bir bilsen.

Alex rüyasız bir uyku çekti fakat gece uyandı ve Damat'ı yatak odasının dışında dikilirken buldu, muhafazalar onu sınırda tutuyordu. Yüzü beklenti doluydu.

"Yarın," diye söz verdi Alex. Sınıra yaptığı yolculuğun üzerinden yirmi dört saatten az geçmişti. Tara meselesini halledecekti ama önce Mercy'nin ona ihtiyacı vardı. Canlıya ölüden daha çok borçluydu.

Hallediyorum, diye düşündü iki aspirin daha atıp yatağına gömülürken. *Belki Darlington'ın halledeceği şekilde değil ama üstesinden geliyorum.*

Pazartesi günü ilk durağı Il Bastone'du, ceplerini mezar toprağıyla doldurmak ve *gluma* hakkında bulabildiği bilgileri gözden geçirmek için. Eğer Kitap ve Yılan –ya da o şeyi her kim peşine

taktıysa– yeniden denemek isterse şimdi, bunu yapmak için mükemmel zamandı. Halkın ortasında çıldırmıştı ve akademik olarak zor durumdaydı. Eğer aniden kendini nehre, binadan aşağıya ya da trafiğin ortasına atacak olursa önceden buna işaret eden pek çok uyarı vermiş olacaktı.

Canı sıkkın mı görünüyordu? Mesafeliydi. Hiç arkadaşı yoktu. Derslerinde zorlanıyordu. Hepsi doğruydu. Ama başka biri olsa önemi olur muydu? Sosyal bir kelebek olsaydı acısını azaltmak için içtiğini söylerlerdi. Bütün dersleri A olan bir öğrenci olsa mükemmeliyetçiliğin onu yiyip bitirdiği söylenirdi. Kızların ölümü için hep bir bahane olurdu.

Ve yine de Alex, bir sene öncekinden farklı bir hikâye çıkacağı için tuhaf bir şekilde rahatlıyordu. Kafayı bulup halka açık havuza zorla girdikten sonra hipotermiden ölmek. Yeni bir şey deneyip ölçüyü kaçırdıktan sonra aşırı dozdan ölmek. Ya da öylece ortadan kayboluvermek. Len'in korumasını yitirmek ve San Fernando Vadisi'nde, kendi bahçelerinde sahte mermerden mozoleler gibi görünen küçük evler sırasında kaybolmak.

Ama şimdi ölmekten sıyrılabilirse güzel olurdu. Darlington'ın da söyleyeceği gibi, *prensipte yapılması gereken şey buydu.* Birkaç saat kütüphaneyle tartıştıktan sonra Alex, *gluma* hakkında İngilizce ve İbranice pasajlar bulmuş, İbranice olan için çeviri taşı kullandıktan sonra pasajın *gluma*'dan ziyade golemler hakkında olduğu ortaya çıkmıştı. Fakat iki kaynak da kol veya cep saati kullanımına değindiği için tavsiye mantıklı görünüyordu.

Saat takın. Saatin sabit tiktakları doğmamış, yaratılmış olan tüm yaratıkların aklını karıştıracaktır. Saat sesini kalp sesi olarak algılayacak, orada olmayan birini arayacaktır.

Bu tam olarak koruma değildi ama dikkat dağıtmakla idare etmek zorundaydı.

Darlington siyah, geniş deri kayışları ve sedef yüzü olan bir kol saati takardı. Alex onun hatıra ya da gösteriş için olduğunu düşünmüştü. Belki de bir amacı vardı.

Hiram Krozesi'nin olduğu teçhizat odasına girdi. Altın Çanak bir süredir kullanılmadığından neredeyse işlevini yitirmiş gibi

görünüyordu. Çekmecenin birinde hipnotizma için kullanılan sarkaçlara dolanmış bir cep saati buldu, taktı ve cebine soktu. Ne var ki istediği kapaklı aynayı pamuklu kumaşlara sarılı hâlde bulana kadar pek çok çekmece açması gerekti. Çekmecedeki bir kart bu aynanın kökenini açıklıyordu: Camı Çin'den getirtilmiş, CIA tarafından yürütülen ve hâlâ gizli olan bir Soğuk Savaş operasyonu için Elyazması üyeleri tarafından aynanın içine yerleştirilmişti. Kart, aynanın Langley'den Orange'taki malikâneye nasıl geldiğini açıklamıyordu. Ayna kirlenmişti, Alex onu hohlayıp kazağına silerek temizledi.

Hafta sonu olanlara rağmen her zamanki kafa bulanıklığı ya da panik olmadan İspanyolca dersinin üstesinden gelmiş, Sterling'deki Shakespeare bölümünde iki saat son okumasını yapmış, sonra her zamanki duble öğle yemeğini yemişti. Kendini uyanık hissediyordu, basso belladonna kullanmış gibi odaklanmış hâldeydi ama bu kez kalbini tekleten heyecan yoktu. Ve şöyle bir düşününce bunların hepsi canına kastedip cehennemin sınırını ziyaret etmesinden kaynaklanıyordu. Keşke daha önce bilseydi.

O sabah North, Vanderbilt avlusunda dikiliyordu. Alex öğle yemeğinden sonrasına kadar boş olmayacağını mırıldanmıştı. Elbette Alex yemek salonundan çıktığında hâlâ bekliyordu, birlikte yola çıktılar. Alex tek bir Gri bile görmediğini fark ettiğinde neredeyse Ingalls Buz Pateni Sahası'na gelmişlerdi. Hayır, bu tamamen doğru değildi. Onları kolonların arkasında, sokağa gizlice bakarken görmüş ve anlamıştı. *Ondan korkuyorlar.* North'un nehirde durup gülümserken söylediği şeyi hatırladı. *Ölümden daha kötü şeyler var Bayan Stern.*

Alex, Mansfield'a gelene kadar telefonuna danışmak zorunda kaldı. Hâlâ New Haven'ın haritasını aklında tutamıyordu. Yale kampüsünün ana yollarını, her hafta derse yürüdüğü rotaları biliyordu ama gerisi onun için bulanık ve şekilsizdi. Bir keresinde Darlington'la, onun eski Mercedes'iyle geldikleri mahalleye yöneldi. Darlington ona bir kısmı havalı evlere dönüştürülmüş eski Winchester Mükerrer Atışlı Silahlar fabrika-

sını göstermişti. Binada, boyayı ham tuğladan ayıran dümdüz bir çizgi iniyordu - müteahhidin parasının bittiği yer. Science Park'ın, Yale'ın doksanlardaki tıbbi teknoloji yatırımının üzgün hatlarına işaret etmişti.

"İş yapamadı galiba," demişti Alex sonuna kadar açılmış pencerelere ve boş park alanına bakarak.

"Büyükbabamın sözleriyle, bu şehir daha baştan kaybetmiş." Sonra Darlington, sanki Alex Şükran Günü yemeğinde ailevi bir utanca tanık olmuş gibi gaza basmıştı. Winchester günlerinde işçilerin yaşadığı ucuz ev ve apartman sıralarını geçmiş, sonra Science Hill'in yamacına, şirketin ustabaşılarına ait evlerin olduğu yere tırmanmışlardı. Buradaki evler ahşaptan değil tuğladan yapılmıştı, çimenlikleri daha genişti ve kenarları çalılıklarla çevrelenmişti. Tepenin üstünde, daha da ötesinde, sağlam evler yerlerine büyük malikânelere ve sonunda, âdeta büyü ortadan kalkmış gibi, heybetli Marsh Botanik Bahçeleri'nin ağaçlıklı genişliğine bırakmıştı.

Fakat bugün Alex tepenin başına gitmeyecekti. Eteklerinden; yıpranmış evlerin, çorak bahçelerin, köşelere konmuş içki dükkânlarının arasından devam etti. Dedektif Turner, Tara'nın Woodland'de yaşadığını söylemişti ve kapıda dikilen üniformalı biri olmadan da Alex ölen kızın evinin hangisi olduğunu bulmakta güçlük çekmezdi. Sokağın karşısında bir kadın bahçesini çevreleyen çitlere dayanmış, konuşmaya başlayacakmışçasına çirkin apartmana bakıyordu. Eşofmanlı iki adam kaldırımda durmuş konuşuyordu, vücutları Tara'nın apartmanının çalılıklı ön bahçesine dönmüştü fakat çekingen bir mesafede duruyorlardı. Alex onları suçlayamazdı. Bela bir şekilde bulaşıcıydı.

"Çoğu şehir, yeniden yazılmış tirşelerdir," demişti Darlington bir keresinde. Alex kelimenin anlamını araştırdığında doğru yazımını bulmak için üç kez bakmak zorunda kalmıştı. "Tekrar tekrar, üst üste inşa edilir ve sen neyin nereye gittiğini hatırlayamazsın. Ama New Haven yaralarını taşır. Yanlış yönlere giden otobanlar, ölü ofis otoparkları, elektrik hatlarından başka

bir şeye uzanmayan manzaralar. Kimse bu yaraların arasında ne kadar çok hayatın olduğunu, ne kadar şey sunduğunu anlamaz. Ondan uzaklaşmaya devam etmek istemen için inşa edilmiş bir şehirdir bu."

Tara, o yaralardan birinin üstünde yaşamıştı.

Alex denizci montu giymemiş, saçlarını arkada toplamamıştı. Buraya uyum sağlaması kolaydı ve Alex fark edilmek istemiyordu.

Yavaş bir ritim tutturdu ve bir blok ötede birini bekliyormuş gibi durdu, telefonunu kontrol etti, bıkkın ifadesini görmesine yetecek kadar kısa bir süre için North'a göz attı.

"Rahat ol," diye mırıldandı. *Sana söylemiyorum dostum. En azından öyle yaptığımı sanmıyorum.*

Sonunda Tara'nın apartmanından bir adam çıktı. Uzun ve zayıftı, spor montu ve açık renk bir kot giymişti. Memura selam vermek için başını salladı ve tuğla basamaklardan inerken kulaklıklarını taktı. Alex köşeyi dönüp onun peşine takıldı. Görüş alanından çıktıklarında omzuna dokundu. Adam döndü ve Alex elindeki kapaklı aynayı kaldırdı. Ayna, adamın yüzüne parlak bir güneş ışığı düşürdü ve adam ışığı engellemek için elini savurup geri adım attı.

"Ne yapıyorsun?"

Alex aynayı kapattı. "Tanrım, affedersiniz," dedi. "Tom Brady olduğunuzu sandım."

Adam ona kötücül bir bakış atıp çekip gitti.

Alex apartmana koştu. Kapıdaki memura yaklaştığında rozet gösterir gibi aynayı gösterdi. Işık, memurun yüzüne düştü.

"Hemen geri mi döndün?" diye sordu polis spor montlu adamın yakalanmış görüntüsünü görerek. Elyazması en kötü mozoleye sahip olabilirdi ama en iyi numaraların bazıları onlardaydı.

"Cüzdanımı unutmuşum," dedi Alex sesini olabildiğince huysuz çıkararak.

Polis başını salladı ve Alex ön kapıdan girip kayboldu.

Aynayı cebine koydu, hızla hareket ederek koridorda ilerledi. Tara'nın dairesini ikinci katta buldu, kapı eşiği polis bandıyla işaretlenmişti.

Alex kilidi açması gerekebileceğini düşünmüştü. Annesi senin iyiliğin için deyip onu eve sokmadığında işin temellerini öğrenmek zorunda kalmıştı. Kendi evine zorla girmenin ürkütücü bir tarafı vardı, sanki bir hayaletmiş gibi içeri sızmak, herhangi birine ait olabilecek bir yerdeymiş gibi durmak. Ama Tara'nın kapısındaki kilit büsbütün yok olmuştu. Polisler onu çıkarmışa benziyordu.

Alex kapıyı itip bandın altından geçti. Polis araştırdıktan sonra kimsenin ortalığı toplamak için uğramadığı belliydi. Kim gelecekti ki? Burada oturanların biri gözaltındaydı, diğeri morgda ölü yatıyordu.

Çekmeceler açılmış, yastıklar kanepelerden alınmış, bazıları kaçak mal aramak için yarılmıştı. Çerçevesinden sökülmüş bir poster, öylece fırlatılmış bir golf sopası ve makyaj fırçalarıyla yer çer çöple doluydu. Yine de Tara'nın burayı yaşanacak hoş bir yer hâline getirmeye çalıştığı açıktı. Duvara tutturulmuş, hepsi mor ve mavi örtüler vardı. *Yatıştırıcı renkler*, derdi Alex'in annesi. *Okyanus gibi.* Pencerenin önündeki sukulent koleksiyonunun üstüne bir düş kapanı asılmıştı. Alex küçük saksılardan birini aldı, parmakları içindeki bitkinin şişman, balmumumsu yapraklarına dokundu. Çiftçi pazarından neredeyse bunun aynısı bir tane de kendisi almıştı. Neredeyse hiç bakım ya da su gerektirmiyorlardı. Küçük savaşçılar. Kendi bitkisinin muhtemelen çöpe atıldığını ya da delil olarak poşetlendiğini biliyordu ama hâlâ Ground Zero'daki pencerenin önünde durduğunu, güneşlendiğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Alex yatak odasına giden dar koridorda yürüdü. Burası da benzer bir karmaşa içindeydi. Yatağın yanında yastık ve oyuncak hayvan yığını uzanıyordu. Şifoniyerin arkası sökülmüştü. Alex pencereden eski Marsh malikânesinin sivri kulelerini çıkarabiliyordu. Ormancılık fakültesinin bir parçasıydı, uzun, eğimli arka bahçesi seralarla doluydu ve hepsi Tara'nın evinden sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. *Neyin peşindeydin Tara?*

North koridorda, banyonun önünde durmuş dikiliyordu. *Üstünde efluviyum olan bir şey*, demişti.

Banyo uzun ve dardı, eskimiş duş-küvet kombinasyonu ve lavabo arasında hareket edecek çok az yer vardı. Alex lavaboya ve çöpteki şeylere göz attı. Diş fırçası ya da kullanılmış peçeteler iş görmezdi. North kişisel bir şey olması gerektiğini söylemişti. Alex ilaç dolabını açtı. İçinde pek bir şey kalmamıştı ama üst rafa mavi, plastik bir kutu iliştirilmişti. Kapaktaki etikette şöyle yazıyordu: *Gülüşünü değiştir, hayatın değişsin.*

Alex kutuyu açtı. Tara'nın ağızlığı. North şüpheli görünüyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun bari?" diye sordu Alex. "Modern ortodonti mucizesine baktığını biliyor musun?" North kollarını kavuşturdu. "Hiç sanmam."

North yüz elli sene geriden takip ediyordu ama kampüsteki çocukların çoğu da buna kafa yormazdı. Ağızlık, insanlara ebeveynlerinin aldığı, çocukların asla kıymetini bilmediği, okul gezilerinde kaybolan ya da çekmecede unutulan türden bir şeydi. Ama Tara için bu önemliydi. Almak için aylarca para biriktirdiği, her gece taktığı ve kaybetmemeyi başardığı bir şey. *Gülüşünü değiştir, hayatın değişsin.*

Alex bir parça tuvalet kâğıdı kopardı ve ağızlığı kutusundan çıkardı. "Onun için önemliydi. Bana güven." Ve üzerinde hâlâ iyi bir miktar efluviyum olduğunu ümit ediyordu.

Alex lavabonun tıkacını taktı ve onu doldurdu. Bu da su kaynağı sayılır mıydı? Öyle olmasını umdu.

Ağızlığı suya bıraktı. O daha dibe batamadan Alex giderin yanında solgun bir elin belirdiğini gördü, sanki lavabodaki bir çatlaktan çıkıvermişti. Parmaklar kapanır kapanmaz el de ağızlık da kayboldu. Alex başını kaldırıp baktığında North onu ıslak avucunda tutuyordu, ağzı tiksintiyle büzülmüştü.

Alex omuz silkti. "Efluviyum istedin." Tıkacı açtı, peçeteyi kovaya attı ve gitmek için arkasına döndü.

Kapı aralığında bir adam duruyordu. Dev gibiydi, başı neredeyse kapı pervazına değiyor, omuzları aralığı dolduruyordu. Gri bir tamirci tulumu giymişti, üstünün fermuarı çekilmemiş, öylece sarkıyordu. Beyaz tişörtü mürekkebe bulanmış kaslı kollarını teşhir ediyordu.

18

Geçen Sonbahar

Darlington, Alex'in aradığı için kızgın olduğunu biliyordu. Onu suçlayamazdı. Ritüellerin yapıldığı bir perşembe veya sonraki haftanın işlerine hazırlanmasını istediği bir pazar değildi, Darlington onun derslerine ve Lethe'nin taleplerine yetişmekte zorlandığını biliyordu. Elyazması'nda olan kazanın işlerini etkileyebileceğinden endişelenmişti ancak olanları ondan çok daha kolay bir şekilde atlatmış, aynı utancı tekrar yaşamasın diye raporu halletmiş ve Lethe'nin taleplerinden yakınmaya devam etmişti. O geceyi arkasında bırakmadaki rahatlığı ve sunduğu çabasız affediş Darlington'ın sinirlerini bozuyor, önceki hayatında yaşadığı korkunç şeyleri tekrar merak etmesine sebep oluyordu. Aurelian'la olan ikinci ritüellerini –Peabody'nin çirkin, floresan aydınlatmalı uydu kampüsünde yaptıkları bir patent uygulaması– ve Kurukafa ve Kemikler'deki ilk kehaneti bile kolayca atlatmıştı. Gözle görülür derecede yeşerdiği ve Haruspex'in üstüne kusacakmış gibi göründüğü zorlu bir an yaşamıştı. Yine de üstesinden gelmişti ve Darlington bocaladığı için onu suçlayamıyordu bile. O, on iki kehanet tecrübe etmişti ve hâlâ sarsıldığını hissediyordu.

O salı gecesi Il Bastone'dan çıkarlarken, "Çabuk bitecek Stern," diye söz verdi. "Rosenfeld şebekede sorunlara sebep oluyor."

"Rosenfeld kim?"

"Kim değil, ne. Rosenfeld Hall. Kalanını biliyor olmalısın."

Alex çantasının sapını ayarladı. "Hatırlamıyorum."

"St. Elmo," diye teşvik etti.

"Doğru. Elektrikle idam edilen adam."

Bir puan verebilirdi. St. Erasmus güya elektrikli idamdan ve boğulmadan kurtulmuştu. St. Elmo yangını ve bir zamanlar Rosenfeld Hall'un Elizabeth mimarisi kulelerinin ev sahipliği yaptığı cemiyetle de aynı adı taşıyordu. Kırmızı tuğlalı bina şimdi hem ofis hem de ek bina olarak kullanılıyordu ve geceleri kilitliydi fakat Darlington'ın anahtarı vardı.

"Bunları giy," dedi ona plastik eldivenler ve bir zamanlar ailesinin ürettiklerinden çok da farklı olmayan plastik botlar vererek.

Alex itaat edip fuayede onu takip etti. "Neden yarına kadar bekleyemezdi?"

"Çünkü Lethe en son Rosenfeld'deki sorunun büyümesine izin verdiğinde kampüs çapında bir elektrik kesintisi oldu." Üst katın ışıkları söze girermiş gibi titreşti. Bina hafifçe mırıldandı. "Bunların hepsi *Lethe Hayatı*'nda yazıyor."

"Yerleşik olmayan cemiyetleri kafamıza takmadığımızı söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Alex.

"Hatırlıyorum," dedi Darlington ama arkasından neyin geleceğini biliyordu.

"Öğretilerine tüm kalbimle kulak vermiştim."

Darlington içini çekti ve başka bir kapıyı açmak için anahtarını kullandı, bu seferki yıpranmış yurt mobilyaları ve ıskartaya çıkarılmış şiltelerle dolu devasa bir depo odasıydı. "Burası St. Elmo'nun eski yemek salonu." Işığını yükselen Gotik kemerlere ve maharetle işlenmiş taş detaylarına tuttu. "Cemiyet altmışlarda para sıkıntısına düştüğünde üniversite bu binayı onlardan almış ve bodrum kattaki odaları ritüelleri için St. Elmo'ya kiralamaya devam edeceğine söz vermiş. Fakat şartları Aurelian tarafından güvence altına alınmış uygun bir sözleşme yerine taraflar centilmen sözleşmesi yapmayı tercih etmiş."

"Centilmenler fikrini mi değiştirmiş?"

"Ölmüşler. Ve yerlerine daha az centilmen insanlar geçmiş. Yale, cemiyetin kira kontratını yenilemeyi reddetmiş ve St. Elmo üyeleri kendilerini Lynwood'daki o küçük, pis evde bulmuşlar."

"Kalbin neredeyse ev de orasıdır seni züppe."

"Kesinlikle Stern. Ve St. Elmo'nun kalbi buradaydı, asıl mezarlarında. Burayı kaybettikten sonra beş parasız ve sihirsiz kalmışlardı. Sunları inmeme yardım et."

İki yatak iskeletini yollarından itip uzaklaştırarak başka bir kilitli kapıyı ortaya çıkardılar. Cemiyet, ticari malları manipüle etmekten temel daha hedeflerinin kârını etkilemeye kadar her şey için kullandıkları hava büyüleri *artium tempestate* ile tanınıyordu. Lynwood'a taşındıktan sonra ise canlı bir meltemden ötesini yapmayı başaramamışlardı. Tüm cemiyet evleri sihir gücü bağlantı noktalarının üstüne yapılırdı. Kimse bu noktaların neyin yaratığını bilmiyordu ama yeni mozoleler yapılamamasının sebebi buydu. Bu dünyada sihrin kaçındığı yerler vardı, tıpkı Washington D.C.deki National Mall'daki soluk renkli ay uçakları gibi. Bir de sihrin çekildiği yerler vardı, Manhattan'daki Rockefeller Merkezi ve New Orleans'taki Fransız Mahallesi gibi. New Haven, sihrin çekildiği ve toplandığı yerler açısından oldukça yüksek bir yoğunluğa sahipti, tıpkı bir çubuğun etrafındaki pamuk şeker gibi.

İnişleri merdiven üç kat boyunca kıvrılıyor, aşağı attıkları her adımla uğultunun sesi artıyordu. Alt katlarda görülecek çok az şey kalmıştı. Emekliye ayrılan New Haven hayvanat bahçesi hayvanlarının tozlu, doldurulmuş bedenleri - J. P. Morgan tarafından yakasına alınmışlardı; âdeta klasik canavar filmlerinden çıkmış, sivri metal uçları olan eski elektrik iletkenleri; boş variller ve çatlamış cam tanklar.

"Akvaryum?" diye sordu Alex.

"Fırtınalar için demlik." St. Elmo öğrencilerinin havayı hazırladığı yer burasıydı. Hizmet fiyatlarını arttıran kar fırtınaları, ekinleri yakan kuraklıklar, savaş gemilerini batıracak kadar güçlü rüzgârlar.

Uğultu burada daha güçlüydü, Darlington'ın kollarındaki kılları diken diken eden, dişlerini takırdatan bir elektriksel inleme gibiydi.

"Bu ne?" diye sordu Alex gürültünün üstünden, ellerini kulaklarına bastırmıştı. Darlington tecrübelerinden bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu. Uğultu zeminde, havadaydı. Ona yeterince maruz kalırsanız delirmeye başlardınız.

"St. Elmo burada fırtınalar çağırarak yıllarını geçirdi. Bir sebeple hava geri dönmeyi seviyor."

"Ve döndüğünde de biz ilgileniyoruz?"

Alex'i arkaya, eski sigorta kutusuna yönlendirdi. Uzun zamandır kullanılmıyordu fakat pek tozlu değildi. Darlington çantasından gümüş rüzgâr fırıldağını aldı.

"Elini uzat," dedi. Onu Alex'in avucuna koydu. "Ona üfle."

Alex şüpheyle ona baktı ama sonra cılız, gümüşten kollara üfledi. Çizgi filmlerdeki uyurgezerler gibi birden dikilivermişti.

"Tekrar," diye talimat verdi.

Rüzgâr fırıldağı rüzgârı yakalayarak yavaşça döndü, ardından fırtınaya yakalanmış gibi Alex'in avucunda dönmeye başladı. Alex'in saç telleri etrafında dikilmişti, rüzgâr ve elektrik halesi yüzünü kara yılanlarla kaplanmış gibi gösteriyordu. Darlington onun Elyazması partisindeki geceye sarınmış hâlini hatırladı ve imgeyi zihninden atmak için iki kez gözlerini kırpıştırması gerekti. Anı, zihnine ilk kez geri dönmüyordu ve Darlington her seferinde huzursuz hissediyor, huzursuzluğun o gecenin utancından mı yoksa gerçek bir şey, görmemesi gereken bir şey gördüğü hissinden mi kaynaklanıyor, emin olamıyordu.

"Fırıldağı döndür," diye talimat verdi. "Sonra şaltere geç." Hızlı bir beceriyle şalterleri indirdi, hepsi aynı hizadaydı. "Ve her zaman eldiven giy."

Parmakları son şalteri kavradı ve uğultu, beynin içini tırmalayan, parçalayan, yatağa gönderilmek istemeyen aksi bir çocuğun öfkeli haykırışları gibi gürültülü bir sızlanmaya dönüştü. Alex yüzünü buruşturmuştu. Burnundan kan akıyordu. Darlington dudağında bir ıslaklık hissetti ve kendi burnunun da kanadığını anladı. Sonra, *çat*, oda parlak bir ışıkla aydınlandı. Rüzgâr fırıldağı uçtu ve şangırtıyla duvara çarptı. Uğultu kaybolurken tüm bina derin bir nefes almış gibi görünüyordu.

Alex rahatlamayla ürperdi ve Darlington ona burnunu temizlemesi için temiz bir mendil uzattı.

"Her hava delirdiğinde bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sordu.

Darlington kendi burnunu kuruladı. "Yılda bir ya da iki kez. Bazen daha az. Enerji bir yere gitmek zorunda ve biz ona yön vermezsek güç dalgalanması ortaya çıkar."

Alex ezilmiş rüzgâr fırıldağını aldı. Gümüş oklarının uçları hafifçe erimiş ve iskeleti yamulmuştu. "Peki bu şey ne olacak?"

"Biraz eritici sıvıyla krozeye koyacağız. Aşağı yukarı kırk sekiz saat içinde kendini onarmış olacaktır."

"Hepsi bu kadar mı? Yapmamız gereken tek şey bu mu?"

"Bu kadar. Rosenfeld'in alt katlarında Lethe'nin sensörleri var. Eğer hava bozulursa Dawes bir uyarı alacak. Fırıldağı her zaman yanında getir. Her zaman eldiven ve bot giy. Çok bir şey değil. Artık şeye geri dönebilirsin... ne çalışacaktın?"

"*Periler Kraliçesi.*"

Darlington kapıya dönerken gözlerini devirdi. "Senin adına üzüldüm. Spenser ölümüne sıkıcıdır. Makalen ne üzerine?" Dikkatinin ancak yarısını veriyordu. Alex'in sakin olmasını istiyordu. Kendisi sakin olmak istiyordu. Çünkü hava uğultusunun ardından kalan sessizliğin içinde, bir şeyin nefes aldığını duyabiliyordu.

Alex'i tozlu camların ve kırık makinelerin olduğu koridora geri yönlendirdi, dinledi, dinledi, dinledi.

Alex'in Kraliçe Elizabeth'ten ve bölümlerindeki bir çocuğun tüm büyük şairlerin solak olması hakkında konuşarak tam on beş dakikasını harcadığından bahsettiğinin yarım yamalak farkındaydı.

"Bu tamamen yanlış," dedi Darlington. Nefesler, dinlenmekte olan bir yaratığınki gibi, derin ve sabitti, o kadar düzenliydi ki binanın havalandırma sistemindeki başka bir sesle karıştırılabilirdi.

"Asistan da öyle söyledi ama sanırım çocuk solaktı, solakların nasıl da sağ elle yazmaya zorlandıklarından bahsetmeye başladı."

"Solak olmak şeytani etkinin bir göstergesi olarak görülürmüş. Uğursuz el ve onun gibi saçma şeyler."

"Öyle mi?"

"Ne öyle mi?"

"Şeytani etkinin göstergesi."

"Hiç de değil. İblisler iki ellerini de kullanabilir."

"Hiç iblislerle savaşmak zorunda kalacak mıyız?"

"Kesinlikle hayır. İblisler, Tül'ün arkasındaki bir tür cehennem duvarının arkasına hapsedilmişlerdir ve onu geçebilenler de bizim yeteneklerimizi epey aşar."

"Hangi yeteneklerimizi?"

"Kesinlikle."

Orada, köşede, karanlık olması gerekenden daha derindi - gölge olmayan bir gölge. Bir portal. Rosenfeld Hall'un bodrumunda. Olmaması gereken bir yerde.

Darlington rahatladığını hissetti. Nefes sandığı şey portaldan gelen hava akımı olmalıydı ve buradaki varlığı bir gizem olsa da portal çözebileceği bir sorundu. Birinin bir çeşit büyü için bu bodruma geldiği, eski St. Elmo bağlantı noktasının gücünü kullanmaya çalıştığı ortadaydı. Olası zanlı Parşömen ve Anahtar'dı. Son ritüellerini iptal etmişlerdi ve bir önceki ritüelleri olan Macaristan'a portal açma girişimi bir işaret olarak düşünülecekse kendi mozolelerindeki büyünün azaldığını gösterirdi. Ama Darlington kanıtı olmadan suçlamada bulunmayacaktı. Portalı kullanılamaz hâle getirmek için sınırlama büyüsü ve muhafazalama yapacak, sonra Il Bastone'a gidecek ve bu şeyi tamamen kapatmak için gereken malzemeleri alacaklardı. Alex bundan hoşlanmayacaktı.

"Bilmem," diyordu Alex. "Belki de sadece pis olduğu için bütün o solak şeytan çocukları frenlemeye çalıştılar. Ben Hellie'nin ne zaman günlük yazdığını hep bilirdim çünkü bileğinin her yerinde mürekkep lekeleri olurdu."

Portalı kendi başına da kapatabileceğini düşündü. Ona biraz zaman verebilir, böylece Alex gidip Spenser hakkında sıkıcı ya-

zısını yazabilirdi. Periler Kraliçesi'*ndeki Seyahat Şekilleri ve Suç Modelleri.*

"Hellie kim?" diye sordu. Ancak sorar sormaz taşlar yerine oturdu. Helen Watson. Aşırı dozdan ölen, Alex'in yanında bulunduğu kız. İçinde bir şey ampul gibi yandı. O sefil dairenin duvarlarına tekrar tekrar sıçrayan kan lekesinin vahşi, korkunç bir desen misali izlerini hatırladı. Solak darbeleri.

Fakat o gece ilk Helen Watson ölmüştü, öyle değil mi? Onun üstünde kan yoktu. *İki kız da* mantıklı şüpheliler olamazdı. İkisinin de aklı yerinde değildi ve o tür bir hasara yol açamayacak kadar küçüklerdi - dahası Alex solak değildi.

Ama Helen Watson öyleydi.

Hellie.

Alex karanlıkta ona bakıyordu. Yüzünde fazla konuştuğunu fark eden birinin dikkatli bakışları vardı. Darlington ilgisiz davranması gerektiğini biliyordu. *Doğal davran.* Evet, doğal davran. Fırtına büyüsüyle çatırdayan bir bodrum katı, yanında Tanrı bilir nereye açılan bir portal ve hayaletleri gören bir kız. Hayır, hayaletleri sadece görmüyordu.

Belki onların içine girmesine izin veriyordu.

Doğal davran. Onun yerine taş gibi durup Alex'in gözlerine baktı, zihni Griler tarafından ele geçirilen bedenlere dair bildiklerini talan ediyordu. Lethe'nin takip ettiği başka insanlar olmuştu, sözde hayaletleri görebilen insanlar. Çoğu aklını kaybedip aday olamayacak kadar "güvenilebilir olmaktan çıkmış" hâle gelmişti. Delirip hastane odalarını kırıp geçiren ya da bakıcılarına duyulmamış bir güçle saldıran insanlara dair hikâyeler vardı - beş yetişkin adama karşılık vermeyi sağlayacak türden bir güç. Bu patlamalarından sonra kişiler hep sorgulanmalarını imkânsız hâle getiren bir katatonik duruma geçiyordu. Ama Alex sıradan değildi, değil mi?

Darlington ona baktı. Ortası açık bir omurga gibi görünen simsiyah saçları ve insanı yiyen gözleriyle bir su perisi.

"Onları sen öldürdün," dedi. "Hepsini. Leonard Beacon. Mitchell Betts. Helen Watson. *Hellie.*"

Sessizlik uzadı. Gözlerinin karanlık parıltısı sertleşmiş gibi görünüyordu. Sihir istememiş miydi, başka bir dünyaya açılan bir kapı, bir peri kızı? Ama periler asla nazik olmazdı. *Defolup gitmemi söyle*, diye düşündü. *O kaba ağzını aç ve bana yanıldığımı söyle. Cehenneme gitmemi söyle.*

Fakat Alex tek bir şey söyledi. "Hellie'yi ben öldürmedim."

Darlington portaldan gelen havayı, üstlerindeki binanın sıradan homurtularını duyabiliyordu - ve uzaklarda bir yerdeki siren sesini.

Tahmin etmeliydi. Onunla tanıştığı ilk gün onda yanlış bir şeyler olduğunu biliyordu ama meselenin derinliğini hiç düşünmemişti. *Katil.*

Peki kimi öldürmüştü? Hiçbiri özlenmeyecekti. Belki yapmak zorunda olduğu şeyi yapmıştı. Yine de Lethe yönetiminin kiminle uğraştıklarına, eve *ne* getirdiklerine dair hiçbir fikri yoktu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Alex. O kapkara gözler, nehirdeki taşlardı sanki. Ne pişmanlık ne bir bahane. Tek amacı hayatta kalmaktı.

"Bilmiyorum," dedi Darlington fakat ikisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Dekan Sandow'a söyleyecekti. Başka yolu yoktu.

Neden diye sor. Hayır, nasıl diye sor. Sebep onu daha çok ilgilendirmeliydi ama Darlington kafasına takılacak olanın *nasıl* olduğunu biliyordu, muhtemelen yönetimin de öyle. Fakat Lethe'de devam etmesine asla izin vermezlerdi. Eğer bir şey olur ve Alex tekrar birine zarar verirse bundan onlar sorumlu olurdu.

"Göreceğiz," dedi Darlington ve köşedeki derin gölgeye döndü. Alex'e bakmak ve yüzündeki korkuyu, kaybedeceklerinin bilincinde olduğunu görmek istemiyordu.

Hem zaten başarabilir miydi? Duygusuz bir yanı onun Lethe olmak için gerekenlere sahip olmadığını söylüyordu. Yale öğrencisi olmak için. Bu kız batılıydı, güneş ışığının, kontrplakların, formikanın kızı.

"Burada bizden önce biri varmış," dedi. İş hakkında konuşmak, katil olduğu gerçeği hakkında konuşmaktan daha kolaydı. Leonard Beacon tanınmaz hâle gelene kadar dövülmüştü. Mitchell Bett'in organları neredeyse sıvı hâle gelmiş, aldığı darbelerden çamura dönmüştü. Arka odalardaki iki adamın göğüslerinde sopanın kalplerine sokulduğunu gösteren delikler vardı. Sopa o kadar küçük parçalara ayrılmıştı ki parmak izi almak imkânsızdı. Fakat Alex temizdi. Onun üzerinde hiç kan yoktu. Olay yeri ekibi su giderlerini bile kontrol etmişti.

Darlington köşedeki karanlık lekeye işaret etti. "Biri portal açmış."

"Pekâlâ," dedi Alex. Dikkatli ve kararsızdı. Son aylarda kurdukları dostluk ve rahatlık rüzgâr misali uçup gitmişti.

"Muhafazalayacağım," dedi. "Sonra Il Bastone'a gideceğiz ve bunu konuşacağız." Gerçekten bunu mu demek istemişti acaba? *Seni teslim etmeden, sen sessizliğe gömülmeden önce öğrenebileceğimi öğreneceğim* mi demek istemişti? Alex bu gece pazarlık etmeye çalışacaktı - Darlington'ın sessizliği karşısında bir bilgi alışverişi. Alex onun Dante'siydi. Bunun bir önemi olmalıydı. *O bir katil. Ve yalancı.* "Bu, Sandow'dan saklayamayacağım bir şey."

"Pekâlâ," dedi tekrar.

Darlington cebinden iki mıknatıs çıkardı ve portalın etrafına belirgin muhafaza işaretleri çizdi. Bunun gibi kapılar kesinlikle Parşömen ve Anahtar işiydi ama Anahtarcıların kendi mozolelerinden uzakta bir portal açmaya çalışmaları gülünç bir riskti. Darlignton'ın onu kapatmak için kullanacağı büyü de onlara aitti.

"*Alsamt*," diye başladı. "*Mukhal–*" Sözlerini bitiremeden nefesi ağzından çekiliverdi.

Bir şey onu tuttu ve Darlington korkunç bir hata yaptığını anladı. Bu bir portal değildi. Hem de hiç değildi.

O son anda kendisini dünyaya ne kadar az şeyin bağladığını fark etti. Onu burada ne tutabilirdi? Kim onu kalbini ele geçirecek kadar iyi tanıyordu? Tüm o kitaplar, müzik, sanat eserleri ve tarih, Kapkaraağaç'ın sessiz taşları, bu şehrin sokakları. *Bu şehir.* Hiçbiri onu hatırlamayacaktı.

Konuşmaya çalıştı. Bir uyarı? Her şeyi bilen birinin son nefesi? *Burada tüm cevapları bilen adam yatıyor.* Gerçi mezarı olmayacaktı.

Danny, Alex'in genç yüzüne bakıyordu, karanlık kuyu gibi gözlerine ve aralanmış, konuşmak için hareket etmeyen dudaklarına. Öne atılmamıştı. Koruma sözleri söylememişti.

Darlington hep kuşkulandığı şekilde gitti, karanlıkta yapayalnız.

19

Geçen Sonbahar

Alex o gece Ground Zero'daki sorunun nerede başladığını belirleyemiyordu. Her şey çok eskiye dayanıyordu. Len yükselmeye çabalıyor, Eitan'ın ona daha çok sorumluluk vermesini sağlamaya çalışıyordu. Ot kiralarını ödüyordu ama Buckley ve Oakwood'daki özel okul veletleri Adderall, ekstazi, oksi, ketamin istiyordu ve Eitan, ne kadar yağ çekerse çeksin, Len'e bir torba yeşilden fazlasını verecek kadar güvenmiyordu.

Len, Eitan hakkında şikâyet etmeyi seviyor, ona kolpa Yahudi hıyarı diyordu. Alex ise kıpırdanıp büyükannesinin Şabat zamanı yaktığı dua mumlarını düşünüyordu. Ancak Eitan Shafir, Len'in istediği her şeye sahipti: para, arabalar, koluna taktığı sayısız hevesli manken. Encino'da, 405 numaralı otoyoluna bakan bir sonsuzluk havuzu olan bir mega malikânede yaşıyordu. Sorun, Len'in Eitan'ın istediği hiçbir şeye sahip olmamasıydı - ta ki Ariel şehre gelene kadar.

"Ariel," demişti Hellie. "Bir melek ismi."

Ariel, Eitan'ın kuzeni, kardeşi ya da öyle bir şeyiydi. Alex hiçbir zaman tam olarak bilememişti. Sarkık gözkapaklarına sahip aralıklı gözleri, kusursuzca şekillendirilmiş sakallarla çerçeveli yakışıklı bir yüzü vardı. Daha ilk andan itibaren Alex'in sinirlerini bozmaya başlamıştı. Avlanan bir yaratık gibi fazla hareketsizdi ve Alex onun içinde bekleyen vahşeti sezebiliyordu. Eitan'ın ondan bahsedişinde bile görüyordu bunu; Encino'daki partilerin onu etkilemek, eğlendirmek için çığırından çıkışında - sanki

canı sıkılmış Ariel çok tehlikeli bir şey olabilirmiş gibi. Alex, Ariel ya da onun diğer versiyonlarının hep orada olduğunu, Eitan ya da Len gibi dağınık adamların Ariel gibileri tepelerinde durmadan, koltuğunda arkasına yaslanıp âdeta bir geri sayımmış gibi yavaşça gözlerini kırpıştırmadan çalışmayacağını hissediyordu.

Ariel, Len'le takılmaya başladı. Len onu güldürüyordu, ama bir şekilde Ariel gülerken hiç gülüyor gibi görünmüyordu. Len'i masasına çağırmaktan hoşlanıyordu. Onun sırtını tokatlıyor, rap yaptırıyordu.

Ariel kendini zorla Ground Zero'ya davet ettirdiğinde Len, "Bu bizim şansımız," demişti.

Ariel'in ona güldüğünü, yoksulluklarının onu eğlendirdiğini, isteklerinin onu heyecanlandırdığını Len'in nasıl göremediğini anlayamıyordu Alex. İçindeki yaşam savaşı veren kız, etrafında ona yaltaklanan insanların olmasından hoşlanan adamların olduğunu biliyordu, hangi aşağılanmalara izin vereceklerini görmek için insanları zorlamayı seven adamlar. Eitan'ın mekânında dedikodular dolaşıyor, bir kızdan diğerine aktarılıyordu. *Ariel'le yalnız kalma. Ariel sadece sert sevmiyor, işleri çirkinleştirmeyi seviyor.*

Alex, Len'in tehlikeyi görmesini sağlamaya çalıştı. "Şu adama bulaşma," dedi. "O, bizim gibi değil."

"Ama benden hoşlanıyor."

"Sadece yemeğiyle oynamayı seviyor."

"Eitan'ın beni yükseltmesini sağlayacak," demişti Len, Ground Zero'daki çentikli, sarı tezgâhın başından. "Neden başıma gelen bütün iyi şeyleri mahvetmek zorundasın?"

"Tanrı aşkına, çöp kalitesindeki fentanilden bahsediyoruz. Kimse istemediği için sana veriyor." Eitan nereden geldiğini kesin olarak bilmiyorsa asla fentanile bulaşmazdı. Polislerin radarından uzak durmayı severdi ve müşterilerinizi öldürmek dikkat çekerdi. Biri fentanille yumuşatılmış eroin olması gereken bir şeyle ona olan borcunu kapatmıştı ama mal temiz denemeyecek kadar çok el değiştirmişti.

"Bunu mahvetme Alex," dedi Len. "Bu boktan yerin iyi görünmesini sağla."

"Sihirli değneğimi alıp geleyim."

Sonra Len ona tokat attı ama sert değildi. "Ben ciddiyim" tokadıydı sadece.

"Hey," diye çıkıştı Hellie. Alex onun "Hey" derken ne kastettiğinden hiçbir zaman emin olamasa da bunun için minnet duymuştu.

"Sakin ol," dedi Len. "Ariel gerçek insanlarla eğlenmek istiyor, Eitan'ın etrafında tuttuğu o plastik aptallarla değil. Damon'un hoparlörlerini alacağız. Her şeyi temizleyeceğiz." Hellie'ye, sonra Alex'e bakmıştı. "Güzel görünmeye çalışın. Bu gece tavır yapmak yok."

Len, yolcu koltuğunda Betcha'yla evden çıkar çıkmaz Alex, "Hadi gidelim," demişti. Betcha daha şimdiden yerinde duramıyordu. Gerçek adı Mitchell'dı fakat üstünde uyuşturucu bulundurmaktan yakalanana kadar Alex bunu öğrenememişti, tabii o zaman kefaleti toplamak için bütün paralarını vermişlerdi. Betcha, Alex'ten çok önce Len'le takılmaya başlamıştı ve hep oradaydı; uzun, tıknaz, hafif göbekli, çenesi sürekli sivilcelerle lekeli Betcha.

Alex ve Hellie yürümeye başlamış, Los Angeles Nehri'nin beton yatağına yönelmiş, sonra Sherman Way'deki otobüs durağına çıkmışlardı, akıllarında belli bir yer yoktu. Bunu daha önce de yapmışlardı, temelli gitmeye yemin bile etmişlerdi. Santa Monica Rıhtımı'na, Barstow'a kadar gitmişlerdi, bir keresinde ta Vegas'a kadar. Vegas'ta ilk geceyi otel lobilerinde dolaşarak geçirmiş, ikinci gün eve otobüs bileti almalarına yetecek parayı toplayana kadar oyun makinelerinde oynayan yaşlı kadınlardan çeyreklikler çalmışlardı. Los Angeles'a dönerken klimalı otobüste birbirlerinin omzunda uykuya dalmışlardı. Alex, Bellagio'daki bahçeyi görmüştü rüyasında, su çarklarını ve parfümleri, yapboz gibi düzenlemiş çiçekleri. Bazen saatlerini alıyordu, bazen günlerini ama hep geri dönüyorlardı. Dünya çok büyüktü. Çok fazla

seçenek vardı ve seçenekler daha fazla seçeneğe açılıyor gibiydi. Yaşam mesleğiydi bu ve hiçbiri gerekli yeteneğe sahip değildi.

"Len, Ariel gelmezse Ground Zero'yu kaybedeceğimizi söylüyor," demişti Hellie otobüse binerlerken. O gün büyük planlar yoktu. Vegas yoktu, sadece West Side'a bir gezi yapacaklardı.

"Konuşuyor işte," dedi Alex.

"Temizlik yapmadığımızı görünce delirecek."

Alex kirli pencereye bakıp, "Eitan'ın kız arkadaşını gönderdiğini fark ettin mi?" dedi.

"Ne?"

"Ariel şehre geldiğinde. Inger'ı buradan gönderdi. Etrafında her zamanki kızların hiçbiri yok. Sadece süprüntüler var."

"Abartılacak bir şey değil, Alex."

İkisi de Ariel'in neden Ground Zero'ya geldiğini biliyordu. Biraz varoş takılacak, bu sırada Alex ve Hellie de eğlencenin bir parçası olacaktı.

"Abartılacak bir şey olana kadar öyleymiş gibi gelmez," demişti Alex. Başkaları da olmuştu. İlk seferinde bir sürü Hollywood işi almalarını sağlayacak bir filmci eleman ya da en azından Len'in filmci olduğunu söylediği biri gelmiş ve sonra Alex onun sadece yeni mezun bir yönetmen yardımcısı olduğunu öğrenmişti. Bütün geceyi kucağında oturup tek gerekenin bu olduğunu umarak geçirmişti, ta ki adam onu küçük tuvalete götürüp pis banyo matını yere serene kadar –tuhaf bir şekilde kibar bir jest– böylelikle o tuvalette otururken Alex ona daha rahat muamele çekecekti. *On beş yaşındayım*, diye düşünmüştü Alex ağzını durulayıp makyajını temizlerken. *On beş yaşında biri nasıl görünür?* Başka bir Alex pijama partilerine gidip okul danslarında oğlanları öpüyor muydu? Lavabonun üstündeki aynaya tırmanıp o kızın vücuduna girebilir miydi?

Ama iyiydi. Gerçekten iyiydi. Ertesi sabaha kadar. Len dolap kapaklarını çarpıp duruyor, her nefeste sigarayı yemek istiyor gibi içiyordu. Sonunda Alex patlamıştı. "Senin derdin ne?"

"Derdim mi ne? Sevgilim bir orospu."

Alex bunu Len'den o kadar çok duymuştu ki artık etki etmi yordu. Kevaşe, kaltak, özellikle sinirli olduğunda ya da İngiliz gangsterlerine özendiğinde kancık. Ama hiç bunu söylememişti. Başka kızlar için kullandığı bir kelimeydi bu.

"Sen dedin ki–"

"Bir bok demedim."

"Onu memnun etmemi söyledin."

"Bu, *git ona muamele çek* mi demek?"

Alex'in başı dönmüştü. Nereden biliyordu? Filmci eleman tuvaletten çıkıp hemen duyuru mu yapmıştı? Ve yaptıysa bile, Len neden sinirleniyordu? Alex, "Onu memnun et"in ne demek olduğunu biliyordu. Öfkeden başka hiçbir şey hissetmiyordu ve bu, herhangi bir uyuşturucudan daha iyiydi, aklındaki şüpheleri yok ediyordu.

"Ne halt etmemi bekliyordun?" demişti sesinin ne kadar yüksek ve emin çıktığına şaşırarak. "Gösteri mi sunacaktım? Balondan hayvan falan mı yapacaktım?"

Len'in protein karışımları yapmak için kullandığı mikseri eline alıp buzdolabına fırlatmış ve bir an Len'in gözlerindeki korkuyu görmüştü, korkmaya devam etmesini çok istemişti. Sonra Len ona deli demiş, evden çıkıp gitmişti. *Ondan* kaçmıştı. Ama gittiğinde Alex'in içindeki adrenalin çekilmiş, kendini sarsak ve yalnız hissetmişti. Öfkeli veya haklı hissetmiyordu, sadece utanmıştı ve bir şekilde her şeyi mahvettiğinden korkmuştu. Kendini mahvettiğinden, Len'in onu bir daha istemeyeceğinden. Öyle olsa nereye giderdi? Tek istediği Len'in geri gelmesiydi.

Sonunda özür dilemiş, onu affetmesi için yalvarmıştı. Ardından kafayı çekip klimayı açmış ve klimanın yanında sevişmişlerdi. Soğuk dalgalar hâlinde gelen hava nefes alıp verişlerini bastırmıştı. Fakat Len ona küçük sürtük dediğinde Alex seksi ya da vahşi hissetmemişti. Küçük hissetmişti. Ağlayabileceğinden ve Len'in bundan da hoşlanabileceğinden korkuyordu. Yüzünü klimaya dönmüş, klima ünitesinin buz gibi rüzgârının saçlarını yüzünden savurduğunu hissetmişti. Gözlerini sımsı-

kı kapatmış, Len arkasında kıvrılırken kendini bir buz dağının üstünde, çıplak ve yalnız hayal etmişti; dünya temiz, boş ve bağışlayıcılıkla doluydu.

Fakat Ariel öylesine bir yabancı arayan bir sinema öğrencisi değildi. Bir ünü vardı. Tel Aviv'de iki on sekiz yaş altı kızı hırpaladıktan sonra İsrail polisinden kaçtığı için ABD'den ayrılamadığı, köpek dövüşü yaptırdığı ve tıpkı sineklerin kanatlarını koparan bir oğlan çocuğu gibi ön sevişme sırasında kızların omuzlarını çıkarmayı sevdiği hakkında hikâyeler vardı.

Len eve dönüp ortalığın hâlâ darmadağınık olduğunu görünce küplere binecekti. Parti için Ground Zero'ya dönmediklerinde daha da çıldıracaktı. Ama Len'in öfkesi Ariel'in dikkatinden daha kolay atlatılabilirdi.

Alex, Venedik Sahili'ndeki o gün Len'in Hellie'yi eve getirdiğinde bir şekilde kıskanmasını beklediğini biliyordu. Hellie'nin sımsıcak gülüşünü, kolunu rahatça Alex'e dolayacağını ve Alex'in eski bilimkurgu kitaplarının arasından birini seçip, "Oku bana," diyeceğini ise öngörememişti. Hellie bu hayatı daha katlanılabilir hâle getirmişti. Alex, Ariel'in olduğu o yoldan gitmeyecekti ve Hellie'nin de gitmesine izin vermeyecekti. Bir şekilde bundan sağlam bir şekilde çıkamayacaklarını biliyordu. Mükemmel bir hayatları yoktu. Kimsenin hayalini kuracağı ya da isteyeceği bir hayat değildi onlarınki ama idare ediyorlardı.

Tepeye giden otobüse binmiş, 101'den inip Westwood'a giden 405'e binmiş ve California Üniversitesi'ne kadar yürümüş, kampüse giden yamacı tırmanmış, heykel bahçesinden geçmişlerdi. Royce Hall'un hoş kemerlerinin altındaki merdivenlere oturup frizbi oynayan öğrencileri izleyip güneşin altında yatarak kitap okumuşlardı. *Boş vakit*. Bu insanlar boş vakit kolluyordu çünkü yapacak çok şeyleri vardı. Meslekleri. Amaçları. Alex'in yapması gereken hiçbir şey yoktu. Hiç olmamıştı. Bu, düşüyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

İşler sarpa sardığında İki Yıllık Plan'dan bahsetmeyi severdi. O ve Hellie sonbaharda açık öğretime başlayacak ya da online

dersler alacaktı. İkisi de alışveriş merkezinde işe girecek, paralarını ikinci el bir araca yatıracak, böylece bir daha otobüse binmek zorunda kalmayacaktı.

Genelde Hellie de ona ayak uydurmayı severdi ama o gün öyle değildi. O gün suratsız ve tuhaftı, her şeyde bir açık buluyordu. "Alışveriş merkezinde hiç kimse bize araba *ve* kirayı karşılamamıza yetecek kadar para vermez."

"O zaman sekreter ya da öyle bir şey oluruz."

Hellie, Alex'in kollarına uzun bir bakış atmıştı. "Fazla dövmen var." Hellie'nin yoktu. Altın rengi bacakları üst üste atılmış hâlde Royce'un basamaklarında kot şortuyla yatarken sanki buraya aitmiş gibi duruyordu. "Bunların gerçekten olacağını düşünmeni seviyorum. Çok hoş."

"Olabilirler."

"Evi kaybedemeyiz Alex. Annem beni evden attıktan sonra bir süre evsiz kaldım. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Yapman gerekmeyecek. Len sadece konuşuyor. Öyle olmasa bile bir yolunu buluruz."

"Biraz daha güneşte kalırsan *Mexicana* gibi olacaksın." Hellie kalkıp ayakkabılarının tozunu silkeledi. "Hadi sigara içip sinemaya gidelim."

"Geri dönmek için otobüs paramız kalmaz."

Hellie göz kırpmıştı. "Bir yolunu buluruz."

Sonra bir sinema salonu bulmuşlardı. Alex'in personelin bazen prömiyerlere kırmızı halatlar çektiğini gördüğü, Fox adında eski bir yer. Alex tekrar Hellie'nin hâlâ güneş ışığından sıcak, tatlı hindistancevizi kokan omzuna sokulmuştu; ara sıra alnına dokunan sarı, ipeksi saçlarını hissediyordu.

Sonunda sızmıştı ve sinema ışıkları yandığında Hellie yoktu. Alex lobiye çıkmış, lavaboya gitmiş, Hellie'ye mesaj atmıştı. Ancak ikinci mesajından sonra cevap gelmişti. *Sorun yok. Ben hallediyorum.*

Hellie partiye geri dönmüştü. Len ve Ariel'e geri dönmüştü. Alex'in onu durdurmak için zamanında orada olmayacağından emin olarak.

Alex'in hiç parası kalmamıştı, eve dönmenin bir yolu yoktu. Otostop çekmeye çalıştı fakat hiç kimse yüzünden yaşlar süzülen, kirli tişört ve iplikler sarkan siyah bir şort giymiş bir kızı almak istemiyordu. Ne yapacağını bilemeden Westwood Bulvarı'nda bir aşağı bir yukarı yürüyüp durmuştu, ta ki kalan son otunu sıska bir köpeği ve rastalı kızıl saçları olan birine satana kadar.

Eve döndüğünde ayaklarında kanlı su kesecikleri oluşmuş, Converse'lerinin içinde patlamışlardı.

Ground Zero'daki parti doruk noktasındaydı, müzik tok ve tiz sesler hâlinde dışarı süzülüyordu.

İçeri sokulmuş fakat oturma odasında Hellie ya da Ariel'i görememişti. Varlığını kimsenin Len'e haber vermemesini ya da Len'in bunu umursayamayacak kadar kafayı çekmiş olmasını umarak tuvalet sırası beklemiş, lavaboda ayaklarını yıkamış, sonra arka yatak odasına gidip şiltenin üstüne yatarak Hellie'ye mesaj atmıştı.

Burada mısın? Ben arkadayım.

Hellie lütfen.

Lütfen.

Uyuyakalmıştı, sonra yanında yatan Hellie'nin sesiyle uyandı. Sokaktan gelen ışığın loşluğunda tamamen sarı görünüyordu. Gözleri kocaman ve cam gibiydi.

"İyi misin? Kötü müydü?"

"Hayır," demişti Hellie ama Alex hangi soruyu cevapladığını bilmiyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Hellie kollarını Alex'e dolayıp onu kendine çekmişti. Saçları nemliydi. Duş almıştı. Her zamanki tatlı hindistancevizi kokusundan yoksun, antibakteriyel sabun kokuyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," deyip duruyordu. Kıkırdıyor, vücudu fazla sesli bir şekilde gülmemeye çalıştığı zamanlardaki gibi sarsılıyordu ama elleri Alex'in sırtına tutunmuş, parmakları sanki denize çekiliyormuş gibi derine saplanmıştı.

Saatler sonra Alex tekrar uyanmıştı. Gerçek bir gece uykusuna yatmamış da yarı uyanıklıkla bölünmüş kısa şekerlemeler

yapmış gibi hissediyordu. Sabahın üçüydü ve parti bitmiş veya başka bir yere taşınmıştı. Ev sessizdi. Hellie yanında, ona bakıyordu. Gözleri hâlâ çıldırmış gibi görünüyordu. Gece bir noktada tişörtüne kusmuştu.

Alex koku karşısında burnunu kırıştırdı. "Günaydın Kokuşuk." Hellie gülümsemişti, yüzü öyle tatlı, öyle hüzünlüydü ki... "Hadi buradan gidelim," dedi Alex. "Temelli. Bu yerle işimiz bitti."

Hellie başını onaylarcasına salladı.

"O tişörtü çıkar. Sıcak öğle yemeği gibi kokuyorsun," dedi Alex, tişörtün ucuna uzandı. Eli içinden, Hellie'nin sıkı karnının olması gereken yerden geçip gitti.

Hellie bir kez gözlerini kırpıştırdı, o gözler öyle üzgün, öyle üzgünlerdi ki...

Orada öylece yatıyor, hâlâ Alex'e bakıp onu inceliyordu. Alex en sonunda anlamıştı.

Hellie gitmişti. Ama gitmemişti. Vücudu şiltede, bir adım uzakta sırtüstü yatıyordu. Dar tişörtü kusmukla lekelenmişti, hareketsiz ve soğuktu. Cildi maviydi. Hayaleti orada ne zamandır yatıp Alex'in uyanmasını bekliyordu? Odada iki Hellie vardı. Odada hiç Hellie yoktu.

"Hellie. *Hellie.* Helen." Alex ağlıyor, vücudunu yokluyor, nabız arıyordu. İçinde bir şeyler kırılmıştı. "Geri gel," diye hıçkırıyordu Hellie'nin hayaletine uzanarak ama kolları tekrar tekrar içinden geçiyordu. Her içinden geçişinde Hellie'nin hayatından bir an görüyordu. Ailesinin Carpinteria'daki güneşli evi. Sörf tahtasında nasır tutan ayağı. Parmaklarını onun ağzına tıkmış Ariel. "Yapmak zorunda değildin. Yapmak zorunda değildin."

Ama Hellie hiçbir şey söylemiyor, sadece sessizce ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarının üstünde gümüş gibi görünüyordu. Alex bağırmaya başladı.

Sonra Len kapıyı çarpıp içeri girdi. Gömleğinin önü açık, saçları karmakarışık. Daha sabahın üçünde küfretmeye başlamış, kendi evinde biraz dinlenememekten yakınıyordu. Sonra Hellie'nin vücudunu gördü.

O da tekrar tekrar aynı şeyi söylemeye başladı. "Siktir, siktir, siktir." Tıpkı Hellie'nin *hayır, hayır, hayır* demesi gibi. Bir an sonra ellerini Alex'in ağzına bastırdı. "Çeneni kapa. Lanet çeneni kapa. Tanrım, aptal sürtük, sessiz ol."

Ama Alex sessiz olamazdı. Gürültüyle ağlıyor, Len onu gittikçe sıkarken göğsü bir inip bir kalkıyordu. Nefes alamıyordu. Sümüğü burnundan akmış, Len'in elleri dudaklarının üstüne sertçe kapanmıştı. Len'in kavrayışı karşısında çırpındı. Bayılacaktı.

"Lanet olsun." Len onu itip ellerini pantolonuna sildi. "Şu çeneni kapa ve bırak düşüneyim."

"Ha siktir." Betcha kapıdaydı, koca göbeği tişörtün altından basketbol şortunun üstüne sarkıyordu. "Yoksa?"

"Onu temizlememiz gerek," dedi Len, "buradan çıkarmamız lazım."

Bir an Alex, Hellie'yi güzel göstermeyi kastettiğini düşünerek başını sallamıştı. Hellie tişörtünde kusmukla hastaneye gidemezdi. Bu şekilde bulunmamalıydı.

"Saat hâlâ çok erken. Dışarıda kimse yok," dedi Len. "Onu arabaya götürüp şeye bırakabiliriz... bilmiyorum. Hayvenhurst'teki o berbat kulübün oraya."

"Crashers?"

"Evet, sokağa bırakırız. Yeterince dumanlanmış görünüyor, vücudunda da hâlâ bir ton mal vardır."

"Evet," dedi Betcha. "Tamam."

Alex kulakları çınlayarak onları izliyordu. Hellie de şiltedeki vücudunun yanından onları izliyor, onu çöp gibi atmaktan bahsedişlerini dinliyordu.

"Polisi arıyorum," dedi Alex. "Ariel ona–"

Sonra Len ona vurdu, elini açarak ve sertçe. "Aptal olma. Hapse mi gitmek istiyorsun? Eitan ve Ariel'in peşimize düşmesini mi istiyorsun?" Tekrar vurdu.

"Lanet olsun dostum, sakin ol," dedi Betcha. "Yapma." Ama aralarına girmeyecekti. Len'i durdurmak için gerçekten hiçbir şey yapmayacaktı.

Hellie'nin hayaleti başını kaldırmış, tavana bakıyordu, duvara doğru süzülmeye başlamıştı.

"Hadi," dedi Len, Betcha'ya. "Ayak bileklerini tut."

"Ona bunu yapamazsınız," diye karşılık verdi Alex. Önceki gece söylemesi gereken de buydu. Her gece. *Ona bunu yapamazsınız.*

Hellie'nin hayaleti çoktan duvarın içinde kaybolmaya başlamıştı.

Len ve Betcha, onu hamak gibi aralarına aldı, Len kollarını Hellie'nin koltuk altlarına geçirmişti. Hellie'nin başı yana doğru sallanıyordu. "Tanrım, leş gibi kokuyor."

Betcha bileklerini kavramıştı. Hellie'nin pembe terliklerinden biri ayağından sarkıyordu. Yatağa gelmeden önce onları çıkarmamıştı. Muhtemelen fark etmemişti. Alex terliğin başparmağından kayıp pat diye yere düşüşünü izledi.

"Lanet olsun, geri giydirin onu."

Betcha, Hellie'nin ayağını yere koyup beceriksizce terliğe uzanarak *Sindirella*'daki bir uşakmış gibi terliği giydirmeye çalıştı.

"Tanrım, yanına al işte. Onunla atarız işte."

Alex ancak oturma odasına doğru onları takip ettiğinde Ariel'in hâlâ orada olduğunu gördü, şortuyla kanepede uyuyordu. "Kahrolası, uyumaya çalışıyorum," diyordu uykulu uykulu onlara gözlerini kırpıştırarak. "Lanet olsun, yoksa?"

Sonra kıkırdadı.

Kapının önünde duruyorlardı. Len kapı koluna ulaşmaya çalışırken "korunma" için evde tuttuğu aptal gangster sopasını düşürmüştü. Hellie'nin vücudunu dengeleyip kapı koluna ulaşamıyordu.

"Hadi," diye çıkıştı. "Şu kapıyı aç Alex. İzin ver çıkalım."

İzin ver geleyim.

Hellie'nin hayaleti pencereyle gökyüzü arasında asılıydı. Grileşiyordu. O pis sokağa kadar peşlerinden gelecek miydi? "Gitme," diye yalvardı Alex.

Ama Len onunla konuştuğunu düşünmüştü. "Aç şu kapıyı Alex, seni işe yaramaz sürtük."

Alex kapı koluna uzanmıştı. *İzin ver geleyim.* Metal, elinde soğuktu. Kapıyı açmaya başladı, sonra kapattı. Kilidi çevirdi ve Len'e, Betcha ve Ariel'e döndü.

"Bu sefer ne var?" dedi Len sabırsızlıkla.

Alex elini Hellie'ye uzattı. *Benimle kal.* Ne istediğini bilmiyordu. Ne sunduğunu bilmiyordu. Ama Hellie anlamıştı.

Hellie'nin ona koştuğunu, vücudunun bölündüğünü, başka bir kalbe, akciğerlere yer açmak için parçalandığını hissetmişti, Hellie'nin iradesine, Hellie'nin gücüne yer açmak için.

"Bu sefer ne mi var Len?" demişti Alex. Sopayı eline almıştı.

Alex daha sonra olanların çoğunu hatırlamıyordu. Hellie'nin içindeki hissi derin, tutulmuş bir nefes gibiydi. Elindeki sopa öyle hafif ve doğal gelmişti ki...

Hiç tereddüt etmemişti. Sol elini savurmuştu, tıpkı Hellie'nin Midway Mustangs'te oynarken yaptığı gibi. Alex o kadar güçlüydü ki gücü onu sakarlaştırmıştı. Önce Len'e vurmuştu, kafasına sertçe. Len yana çekildiğinde Alex tökezlemiş, kendi hareketinin gücüyle dengesini kaybetmişti. Tekrar tekrar vurmuş, Len'in başı yarılıp tok bir *çatırt* sesi çıkarmıştı, kafatası ve beyin parçaları uçuyor, her yere kan sıçrıyordu. Alex sopayı ona çevirdiğinde Betcha hâlâ Hellie'nin bileklerini tutuyordu - Alex işte o kadar hızlıydı. Önce dizlerinin arkasına vurdu, Betcha çığlık atıp devrilmişti, sonra sopayı balyoz gibi boynuna ve omuzlarına indirdi.

Ariel ayağa kalkmıştı, Alex başta onun silahına uzanacağını sanmıştı fakat geri çekiliyordu, gözleri dehşet doluydu, Alex cam kapının önünden geçerken nedenini anladı. Parlıyordu. Kapıya kadar onu kovaladı - hayır, kovalamak değildi bu. Ona doğru uçtu, ayakları yere neredeyse değmiyor gibi. Hellie'nin öfkesi vücudunda bir uyuşturucu gibi kanını ateşe veriyordu. Ariel'i yere yapıştırıp tekrar tekrar vurmuştu, ta ki sopa omurgasında kırılana kadar. Sonra iki çentikli parçayı eline alıp vampirlerin kalanını, kafaları güzel ve ağızlarından salya akıtarak yataklarında uyuyan adamlar topluluğunu bulmaya gitmişti.

Bittiğinde öldürecek kimse kalmamıştı ve Alex kendi tükenmişliğinin Hellie'nin sınırsız enerjisine sızmaya başladığını hissediyordu. Pembe, plastik terliğini kendi ayağına geri giydirirken, Roscoe ile Los Angeles Nehri'nin çakıştığı yere kadar üç kilometre yürürken ona kılavuzluk eden Hellie'ydi. Yolda kimseyi görmemişti. Hellie onu her seferinde boş sokağa yönlendiriyor, nereden döneceğini, ne zaman bekleyeceğini, ne zaman güvenli olduğunu söylüyordu. Sonra köprüye ulaşıp şafağın grisinin altında tırmanmış, birlikte suya atlamışlardı. Su soğuk ve pisti. Şehir, pek çok kez taştıktan sonra nehri ıslah etmek için bölmüş, tekrar zarar vermeyeceğinden emin olmak için betonla mühürlemişti. Alex o nehrin kendini yıkamasına izin vermiş, kırık sopa parçaları ellerinden akıp gitmişti. Ground Zero'ya geri dönerken ise çoğunlukla nehir yolunu takip etmişti.

O ve Hellie, Hellie'nin vücudunu olduğu yere koymuş, odanın soğuğunda birlikte yatmışlardı. Şimdi ne olacağını, ister polis gelsin ister yerde soğuktan ölsün, umursamıyordu.

"Kal," dedi Hellie'ye. Kalplerinin birlikte gümbürdeyişini duyuyor, Hellie'nin kaslarına ve kemiklerine kıvrılmış ağırlığını hissediyordu. "Benimle kal."

Fakat uyandığında sağlık görevlisi gözlerine ışık tutuyordu. Ve Hellie gitmişti.

20

Kış

Darlington'ın kaybolduğu gece Alex ne düşünmüştü? Sadece onu İn'e geri getirmesi gerektiğini. Konuşacaklardı. Açıklayacaktı... Neyi açıklayacaktı tam olarak? Hak ettiklerini mi? Len ve diğerlerini öldürmenin sadece Hellie'ye değil, ona da huzur getirdiğini mi? Dünyanın onlar gibi, Tara gibi kızları bütün kötü seçimleri, bütün yanlışları için cezalandırdığını. Cezayı verenin kendisi olmaktan hoşlandığını. Hep sahip olduğunu düşündüğü vicdanının o gün işe gelmediğini. Ve kesinlikle üzgün olmadığını.

Ama öyle olduğunu söyleyebilirdi. Elindeki sopanın verdiği hissi hatırlamıyormuş, bir daha böyle bir şey yapmayacakmış gibi davranabilirdi. Çünkü Darlington'ın korktuğu şey buydu: Alex'in kötü değil, tehlikeli olması. Darlington kaostan korkuyordu. Bu yüzden Alex ona Hellie'nin onu ele geçirdiğini söyleyebilirdi. Bu, birlikte çözecekleri bir gizeme dönüşebilirdi. Darlington bundan hoşlanırdı. Onun için düzletilmesi gereken bir şey olabilirdi; yaralı şehri gibi, dökülen evi gibi bir proje. Alex hâlâ iyilerden biri olabilirdi.

Ama bu yalanları söylemek zorunda kalmamıştı. Bodrumdaki o şey sağlamıştı bunu. Darlington yurtdışında değildi. İspanya'da değildi. Ve Alex onun boyutlar arası bir âlemde kaybolduğuna, gruptan ayrılan bir çocuk gibi geri getirilebileceğine inanmıyordu. Dawes ve Sandow o gece orada değildi. O karanlığın mutlaklığını hissetmemişlerdi.

"Bu bir portal değil," demişti Darlington, Rosenfeld Hall'un altındaki bodrumda. "Bu bir–"

Bir an oradaydı, bir sonraki an karanlığa bürünmüştü.

Gözlerindeki dehşeti, yakarıyı görmüştü Alex. *Bir şey yap. Bana yardım et.*

Yapmak istemişti. En azından istediğini düşünüyordu. O anı binlerce kez zihninde canlandırmış, neden donup kaldığını düşünmüştü - korkudan, eğitimsizlikten, dikkat dağınıklığından. Ya da bunun bir seçim olup olmadığını düşünmüştü. Köşedeki şeyin Darlington'ın ortaya çıkardığı sorun için ona bir çözüm verdiğini.

Bu, Sandow'dan saklayamayacağım bir şey. Darlington'ın sözleri onun ağzına uzanan, dilini çimdikleyip çığlık atmasını engelleyen parmaklar gibiydi.

Gece Darlington'ın mükemmel yüzünü, o dar yatakta, uyku sırasında ısınan çarşafın üstünde kendininkini saran vücudunu düşünmüştü.

Ölmene izin verdim. Kendimi kurtarmak için senin ölmene izin verdim.

Bir felaketzedeyle arkadaşlık etmenin tehlikeli tarafı buydu.

Tamirci üstüne eğildi, gülümsüyordu. "Kaçacak yerin yok sürtük."

Boğazındaki kavrayış o kadar kuvvetliydi ki başparmakları derisini delip geçebilir, nefes borusuna gömülebilirdi.

Alex, Ground Zero'daki o geceyi hiç düşünmek istememişti. Geriye bakmak istememişti. Ne olduğundan, bunu mümkün kılanın kendisi mi yoksa Hellie mi olduğundan bile emin değildi.

İzin ver geleyim.

Benimle kal.

Belki kapıyı yeniden açarsa korkunç bir şeyin içeri gireceğinden korkuyordu. Ama şu an ihtiyacı olan tam da buydu. Korkunç bir şey.

Alex'in sağ eli yere düşen sopanın üstüne kapandı - bir golf sopası. İkiye ayrılma duygusunu hatırlayarak, aynı şeyi yeniden

yapmak isteyerek sol elini North'a doğru uzattı. *Kapıyı aç Alex.* Yüzündeki şaşkınlık dolu bakışı görecek kadar vakti olmuş, sonra North'un soğuk karanlığı içine dolmuştu.

Hellie ona gönüllü bir şekilde gelmişti ama North savaşıyordu. Alex onun kafa karışıklığını, serbest kalmak için duyduğu çaresiz dehşeti hissetti fakat kendi ihtiyaçları North'un endişelerini süpürüp götürdü.

North, Hellie'den farklı hissettirdi. Hellie kuvvetli bir dalganın kıvrımı gibiydi. North'un gücü ise karanlık ve kıvrak, bir eskrim kılıcı gibi esnekti. Alex'in uzuvlarını doldurmuş, damarlarında erimiş metal dolaşıyor gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Sopayı elinde bir kez çevirip ağırlığını test etti. *Kaçtığımı kim söyledi?* Vurdu.

Tamirci elini kaldırmayı, başını korumayı başardı ancak Alex elindeki kemiklerin tatmin edici bir çatırtıyla kırıldıklarını duydu. Tamirci uluyup geriye doğru tökezleyip kanepeye düştü.

Alex dizine yöneldi. İri olanları yerde halletmek daha kolaydı. Tamirci *tok* sesiyle iki büklüm oldu.

"Kimsin?" diye sordu Alex. "Seni kim gönderdi?"

Tamirci, "Cehenneme git," diye hırladı.

Alex sopayı indirdi ve sertçe zemin tahtalarına vurdu. Tamirci gitmişti, sanki zemin tahtalarının içinden erimişti. Alex az önce onun olduğu yere baktı, darbenin etkisi kollarında yankılanıyordu.

Bir şey arkasından ona vurdu. Alex, kafatasında bir acı patladığında öne düştü.

Yere çarptı ve geri kaçarak yuvarlandı. Tamircinin yarısı duvarın içinde, yarısı dışındaydı, vücudu şömine rafıyla ikiye ayrılıyordu.

Alex ayağa fırladı fakat saniyeler içinde adam yanındaydı. Yumruğu hızla Alex'in çenesine indi. Yalnızca North'un gücü onu iki büklüm olmaktan kurtarmıştı. Sopayı savurdu ancak tamirci çoktan gitmişti. Diğer yanından bir yumruk indi.

Alex bu kez düştü.

Tamirci, Alex'in yan tarafına sertçe tekme attı, botu kırık kaburgalarına temas etmişti. Alex çığlık attı. Tamirci tekrar vurdu.

"Ellerini başının üstüne koy!"

Dedektif Turner. Kapıda duruyordu, silahı çekilmişti.

Tamirci, Turner'a baktı. Ortaparmağını kaldırıp şöminenin içinde eriyerek kayboldu.

Alex duvara yaslandı ve North'un dışarı aktığını hissetti. Bulanık bir dalga hâlinde içinden çıktığını, formuna geri döndüğünü gördü, yüzü korkmuş ve içerlemişti. Onun adına üzgün olması mı gerekiyordu?

"Anlıyorum," diye mırıldandı Alex. "Ama başka seçeneğim yoktu." North, sanki ona ateş eden Alex'miş gibi göğsündeki yaraya dokundu.

"Sadece Tara'yı bul," diye çıkıştı. "Ağızlık elinde."

"Ne?" dedi Turner. Gizli bir geçit bulmayı beklermiş gibi rafı ve altındaki tuğla şömineyi yokluyordu.

"Portal büyüsü," diye homurdandı Alex.

North bir kez daha omzunun üstünden baktı ve dairenin duvarından geçip kayboldu. Acı, açmakta olan bir çiçeğin hızlandırılmış çekimi gibi ani bir dalga hâlinde üstüne çökmüştü. Sanki North'un varlığı en kötüsünü sınırda tutuyormuş, şimdi içi boşaldığına göre hasar kendini belli edebilirmiş gibi. Alex kendini doğrultmaya çalıştı. Turner silahını kılıfına koymuştu.

Turner yumruğunu tezgâha indirdi. "Bu, mümkün değil."

"Mümkün," dedi Alex.

"Anlamıyorsun," dedi Turner. North'un baktığı gibi, sanki Alex ona bir yanlış yapmış gibi bakıyordu. "O adam Lance Gressang'dı. Benim cinayet şüphelim. Onu bırakalı daha bir saat olmadı. Hücresinde oturuyordu."

New Haven'ın kumaşında doğal olmayan bir şey mi var? Binalarını yükselten taşlarında? Heybetli karaağaçların içtiği nehir sularında? 1812 Savaşı sırasında İngilizler, New Haven Limanı'nı ablukaya almıştı ve zavallı Trinity Kilisesi –henüz parkı şereflendiren Gotik saray değildi– inşası için gereken kerestelere ulaşamıyordu. Ancak İngiliz Kraliyet Donanması'ndan Kumandan Hardy amaçlanan büyük çatı kirişlerini duydu. Geçmelerine izin verdi, onlar da Connecticut Nehri'nden süzülmeye başladı. "Dünyada dine ihtiyacı olan bir yer varsa," dedi, "bu, New Haven'dır. Bırakın ağaç gövdeleri geçsin!"

–*Lethe: Bir Miras*'tan

Neden buraya bu kadar çok kilise yapılmış sanıyorsunuz? Bir şekilde bu şehrin insanları biliyordu: Sokakları başka tanrılara ev sahipliği yapıyordu.

–*Elliot Sandow'un Lethe Günleri Güncesi*
(Branford Akademisi '69)

21

Kış

Turner telefonunu çıkardığında Alex sonra olacakları biliyordu. Bir yanı olmasına müsaade etmek istiyordu. Hastanedeki makinelerin düzenli biplemelerini, antiseptik kokusunu, onu uyutup acısını uzaklaştırmak için kullanacakları en güçlü uyuşturucuyla tıka basa dolu serumu istiyordu. Ölüyor muydu? Sanmıyordu. Bir kez öldüğü için bu olsa anlayacağını fark etti. Ama ölüyormuş gibi *hissettiriyordu.*

"Yapma." Kelimeyi çıkması için zorlamıştı. Boğazı hâlâ Lance Gressang'ın devasa elleri tarafından ezilmekteymiş gibi acıyordu. "Hastane yok."

"Filmde mi gördün bunu?"

"Doktora nasıl açıklayacaksın?"

"Seni bu şekilde bulduğumu söyleyeceğim," dedi Turner.

"Tamam, *ben* nasıl açıklayacağım? Cinayet yerinin dağınıklığını nasıl açıklayacağım? Ve buraya nasıl girdiğimi."

"*Nasıl* girdin hakikaten?"

"Hastaneye ihtiyacım yok. Beni Dawes'a götür."

"Dawes?"

Alex, Turner'ın bir şekilde Dawes'un ismini unutmasına sinirlendi. "Oculus."

"Lanet olsun," dedi. "Bütün bu şifreli isimleriniz, sırlarınız, saçmalıklarınız." Alex onun öfkeden korkuya sekip durduğunu görebiliyordu. Aklı gördüğü her şeyi silmeye çalışıyordu. Sihrin varlığının söylenmesi bir şeydi, gerçek anlamda size hareket çekmesi başka bir şey.

Alex, Lethe'nin Centurion'la ne kadar şey paylaştığını merak etti. Ona da aynı *Lethe Hayatı* kitapçığını vermişler miydi? Korku hikâyeleri dolu uzun bir dosya? *Canavarlar Gerçektir* yazan bir hatıra bardağı? Alex hayatını tekinsizlikle kuşatılmış hâlde geçirmişti ama Lethe'nin gerçeklerini idrak etmekte zorlanıyordu. Sıradan olduğuna inandığı bir şehirde –*onun* şehrinde– büyüyen, sokak düzeninin bir parçası olan ve birden en temel kuralların bile geçerli olmadığını öğrenen biri için bu nasıl bir şeydi?

"Doktora ihtiyaç var mı?" Bir kadın koridorda duruyordu, cep telefonu elindeydi. "Boğuşma sesleri duydum."

Turner rozetini gösterdi. "Yardım yolda hanımefendi. Teşekkürler."

O rozet de bir çeşit büyüydü. Fakat kadın Alex'e döndü. "İyi misin tatlım?"

"İyiyim," demeyi başardı. Bu bornozlu yabancıya karşı bir sıcaklık hissetmişti, kadın telefonunu göğsüne bastırıp ayaklarını sürüyerek giderken bile.

Alex başını kaldırmaya çalıştı ve acı, bir kırbaç darbesi gibi içinde patladı. "Beni muhafazalı bir yere götürmen gerek. Onların bana ulaşamayacağı bir yere, anladın mı?"

"Onlar."

"Evet, *onlar*. Hayaletler, gulyabaniler, duvarlardan geçebilen mahkûmlar. Bu gerçek Turner, bir avuç cübbe giymiş üniversiteli çocuğun işi değil. Ve yardımına ihtiyacım var."

Onu uyandıran bu sözler oldu. "Ön kapıda bir üniformalı var ve ben seni bir ton soruya cevap vermeden yanından geçiremem. Senin de kendi başına çıkamayacağından eminim."

"Çıkabilirim." Tanrım, hiç istemiyordu. "Sağ cebime bak. Orda damlalıklı küçük bir şişe var."

Turner başını iki yana salladı fakat Alex'in cebini karıştırdı. "Bu ne?"

"Basso belladonna. Gözlerime iki damla damlat."

"Uyuşturucu mu?" diye sordu Turner.

"İlaç."

Bu, onu sakinleştirmişti elbette. Kartal İzci Turner.

İlk damla gözüne düşer düşmez Alex kötü bir hesap hatası yaptığını anladı. Anında enerjik, harekete hazır hissetmişti fakat basso belladonna acısını hafifletmek için hiçbir şey yapmamış, sadece daha çok farkına varmasını sağlamıştı. Kırık kemiklerinin değmemesi gereken yerlere değdiğini *hissedebiliyordu*, kan damarlarının patladığı yerleri, kılcal damarlarının yırtıldığı ve şiştiği yerleri.

İlaç beynine her şeyin yolunda olduğunu, her şeyin mümkün olduğunu, isterse kendini hemen iyileştirebileceğini söylüyordu. Acı ise panik hâlde çığlıklar atıyordu, farkındalığında zonkluyordu, tıpkı cama vuran bir yumruk gibi. Bir çatlağın yayılmaya başladığını, akıl sağlığının kırılmaması gereken bir cam olduğunu hissedebiliyordu. Defalarca ona deli denmişti, bazen buna inanmıştı ama bu deli gibi *hissettiği* ilk seferdi.

Kalbi gümbürdüyordu. *Burada öleceğim.*

İyisin. Kaç gece yarısı, kaç uzun akşamüstü boyunca çok tüttüren, çok yutan, çok çeken insana söylemişti bunu? *Nefes al. İyisin. İyisin.*

Ayağa kalkmak için kendini zorlayarak, "Benimle Tilton'da buluş," dedi Turner'a. Turner çok yakışıklıydı. Basso belladonna kahverengi tenini yaz sonu güneşi gibi aydınlatmıştı. Tıraşlı başındaki kısacık saçlarından ışık yansıyordu. *İlaçmış, kıçımın kenarı.* Kırık kaburgaları hareket edince acı, içinde haykırdı.

"Bu korkunç bir fikir," dedi.

"Benim fikirlerim hep böyledir. Hadi."

Turner bıkkın bir nefes verip gitti.

Alex'in ilaçlanmış zihni şimdiden koridora ve köhne girişe giden bir rota çizmişti. Hava, sıcak teninde serin ve nemliydi. Eskimiş, gri ahşabın tüm taneciklerini görebiliyor, yanaklarında toplanmaya başlayan ve kış havasında buz kesen teri hissedebiliyordu. Yine kar yağacaktı.

Vücudundaki ilaç, küçük basamak dizisinden inerken, *Hopla gitsin*, diyordu.

"Lütfen çeneni kapa," diye nefes verdi Alex.

Her şey pürüzsüz, gümüşi bir parlaklıkla kaplanmış, cilalanmış gibi görünüyordu. Kendini koşmak yerine yürümeye zorladı, kemiklerinin uçları keman yayı gibi birbirine sürtüyordu. Tara'nın evinin arkasındaki sokağın asfaltı parlıyordu. Çöp ve idrar kokusu sanki suyun altındaymış gibi itmek zorunda kaldığı yoğun, görülebilir bir pustu. Bir an sonra mavi bir Dodge Charger köşeyi dönüp yavaşladı. Turner arabadan atlayıp arka kapıyı açtı ve Alex'in arkaya geçmesine izin verdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Il Bastone, Orange'taki ev."

Yatıp hareket etmemek neredeyse daha kötüydü. Turner'ın yeni araba kokulu deri koltuklarına gömülürken tek düşünebildiği içinde kaynayan acıydı. Pencereden geçen gökyüzü ve çatı parçalarına bakıp aklında Il Bastone'a giden yolu takip etmeye çalıştı. Ne kadar kalmıştı? Dawes orada olacaktı. Dawes hep oradaydı ama yardım edebilir miydi? *Bu benim işim.*

"Oculus telefonuna cevap vermiyor," dedi Turner. Dawes okulda mıydı? Kütüphanede bir yerde? "Orada gördüğüm şey neydi?" diye sordu Turner.

"Söyledim ya. Portal büyüsü." Alex bunu güvenle söylemişti ama kesin olarak emin olamıyordu. Portal büyüsünün büyük mesafeler ya da güvenli binalara girmek için kullanıldığını sanıyordu. Birinin tepesine atlayıp yere sermek için değil. "Portallar Parşömen ve Anahtar büyüsüdür. Colin Khatri'den dolayı Tara ve Lance'in onlarla iş yapıyor olabileceğini düşünmüştüm. Ve Tara'nın dövmesinden dolayı."

"Hangisi?"

"*Şüphelenmektense ölürüm, Idylls of the King*'den." Darlington'ın yerini aldığına dair tuhaf bir hisse kapıldı. Bu, Darlington'ın da onun yerini alacağı anlamına mı geliyordu? Tanrım, kafasının bu kadar güzel olmasından nefret ediyordu. "Lance canıma okurken bir şey söyledi. Tara'yı kimin incittiğini bilmek istedi. O yapmamış."

"Onun bir suçlu olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Alex başını iki yana sallamaya çalıştı, yüzünü buruşturdu. "Benimle kafa bulmuyordu." Saldırının paniği ve korkusuyla peşine tekrar hayalet taktıklarını düşünmüştü, *gluma* gibi. Ama şimdi o kadar emin değildi. "Beni sorguluyordu. Benim zorla içeri girdiğimi sandı."

"Zorla içeri girdin zaten."

"Benim için gelmemişti. Eve başka bir şey için dönmüştü."

"Evet, hadi bundan bahsedelim. Sana açık açık o eve yakın herhangi bir–"

"Cevapları mı istiyorsun yoksa hıyarın teki olmaya devam etmeyi mi? Lance Gressang, Tara'yı öldürmedi. Yanlış adamı aldın."

Turner hiçbir şey söylemeyince hafifçe güldü. Gülüşün etkisi harcadığı çabaya değmezdi. "Anlıyorum. Ya sen delisin ve saçma sapan şeyler görüyorsun ya da ben deliyim ve deli olan bensem de daha hayırlı şeyler olmayacak. Sana kötü haberlerim var Turner. İkimiz de deli değiliz. Biri Lance'in suçlu olduğuna inanmanı istedi."

"Ama sen suçlu olduğuna inanmıyorsun." Uzun bir sessizlik oldu. Alex dönüş sinyalinin kalbinin atışlarıyla uyumlu *tik tok tik tok* seslerini duydu. Sonunda Turner, "Bahsettiğin cemiyet üyelerinin o gün nerede olduklarını kontrol ettim."

Demek iz sürmüştü. Bir ipucunu geri çeviremeyecek kadar iyi bir dedektifti. Lethe'den gelse bile. "Ve?"

"Tripp Helmuth'un nerede olduğunu ispatlamanın imkânsız olduğunu zaten biliyorduk çünkü bütün gece kimsenin gözü onun üstünde değildi. Kate Masters sabah saat üçe kadar Elyazması'nda olduğunu iddia ediyor."

Charger kasisten geçerken Alex homurdandı. Konuşmak acı veriyordu ama aynı zamanda dikkatini dağıtıyordu. "Bütün delegasyonu orada olmalıydı," demeyi başardı. "Perşembe gecesiydi. Toplanma gecesi."

"Benim izlenimim geç saatlere kadar parti verdikleri yönün-

deydi. Orası büyük bir bina. Kimse anlamadan gelip gidebilirdi."

Ve Elyazması olay yerinden sadece birkaç blok uzaktı. Kate sıvışıp Lance gibi görünmek için efsunlanarak Tara'yla buluşmuş olabilir miydi? Bu bir tür oyun muydu? Yanlış giden bir sarhoşluk? Kate kasıtlı olarak Tara'ya zarar vermek istemiş miydi? Yoksa bunların hepsi Alex'in düşünceleri miydi?

"Parşömen ve Anahtar'dan olan şu çocuk hakkında ne biliyorsun? Colin Khatri?" diye sordu Turner.

"Onu severim." Alex bunu söylediğine kendi de şaşırmıştı. "İyi biridir ve senin gibi güzel giyinir, tabii Avrupai."

"Müthiş bir istihbarat."

Alex hafızasını araştırdı. Basso belladonna, Parşömen ve Anahtar mozolesinin özenli iç yapısını, yerdeki karoların desenlerini hatırlamasını kolaylaştırıyordu. Budapeşte'ye portal açma girişiminin başarısız olduğu gece Colin onu gördüğünde sanki ikisi de aynı kardeşlik yurduna gidiyormuş gibi heyecanla el sallamıştı. "Darlington, Colin'in en iyi ve en parlak öğrencilerden olduğunu söylerdi, lisanstayken mezunların seviyesinde kimya işleri yapıyormuş. Bir sonraki sene prestijli bir yere gidecekmiş, Stanford sanırım."

"Geçen perşembe Parşömen ve Anahtar'a hiç gelmemiş. Profesörün birinin evindeki bir partideymiş. Bell-bir şey. Bir Fransız ismi."

Alex gülmek istedi. "Parti değil. Bir kültür toplantısı." Colin, Belbalm'ın atölyesindeydi. Alex'in de bir sonrakine katılması gerekiyordu... yarın mı? Hayır, bu gece. Profesörün sessiz ofisinde yapacağı yaz işi ve çiçek sulamalar hiç bu kadar uzak görünmemişti. Ama Colin *gerçekten* atölyede miydi? Belki sıvışmıştı. Alex öyle olmadığını umdu. Belbalm'ın biberiyeli parfümlü dünyası ve nazik konuşmaları bir sığınak gibiydi, muhtemelen hak etmediği ama seve seve kabul edeceği bir ödül. Alex onu tüm bu karmaşadan uzak tutmak istiyordu.

Alex farkındalığının azaldığını, basso belladonnanın ilk parlak etkisinin azaldığını hissetti. Çok yüksek sesli bir bipleme ku-

lağına çalındı ve sonra Turner'ın telsize konuştuğunu, Lance ile Tara'nın evindeki hasarı açıkladığını duydu. Uyuşturucu arayan biriydi. Koşarak peşinden gitmiş fakat şüpheliyi gözden kaybetmişti. Koyu mavi ya da siyah olabilecek bir parka giymiş kadın ya da erkek olabilecek bir şüphelinin eşkalini verdi.

Alex onun yalan söylediğini duyduğuna şaşırmıştı ama arkasını kollamak için olmadığını biliyordu. Turner, Lance'i ya da gördüklerini nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

En sonunda Turner, "Parka geliyoruz," dedi.

Alex onu yönlendirebilmek için kendini oturmaya zorladı. Dünya kırmızıymış gibi geliyordu, vücuduna dokunan hava bile onu ele geçirmek için oradaymış gibi.

"Ara yol," dedi Il Bastone'un karanlık tuğlaları ve vitray camları görüş alanına girdiğinde. Salon penceresinde ışık vardı. *Evde ol Dawes.* "Arkaya park et."

Motor durduğunda Alex gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Turner'ın kapısının çarptığını duydu, sonra arabadan çıkmasına yardım ediyordu.

"Anahtarlar," dedi Turner.

"Anahtarı yok."

Turner kapı kolunu yokladığında evin onu alıp almayacağını düşünerek tedirgin bir an geçirdi. Ama ya onun varlığı yeterliydi ya da ev, Centurion'u tanımıştı. Kapı ardına kadar açıldı.

Alex içeri girdiğinde Il Bastone endişeli bir çatırtı çıkardı, şamdanlar şıngırdıyordu. Başka birine muhtemelen kamyon geçmiş gibi gelirdi ama Alex evin kaygısını hissedebiliyordu ve bu, boğazının düğümlenmesine sebep oldu. Belki eşiğinden geçen bu kadar kanı ve travmayı onaylamıyordu. Yine de Alex evin kendisinden bir parçanın acı çekmesinden hoşlanmadığına inanmak istiyordu.

Dawes eski eşofmanıyla salon halısında yatıyordu, kulaklıkları kulağındaydı.

"Hey," dedi Turner, cevap vermeyince tekrarladı, "Hey!"

Dawes sıçradı. Kocaman, bej bir tavşanın hayata dönmesini izlemek gibiydi. Turner ve Alex'i salonda görünce geri çekilmişti.

"Irkçı mı yoksa sadece ödlek mi?" diye sordu Turner.

"Ben ırkçı değilim!" dedi Dawes.

"Hepimiz ırkçıyızdır Dawes," dedi Alex. "Liseyi bitirmeyi nasıl başardın?"

Turner, Alex'i ışığa sürükleyince Dawes'un ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. *Aman Tanrım.* Ne oldu?"

"Uzun hikâye," dedi Alex. "Beni düzeltebilir misin?"

"Hastaneye gitmeliyiz," dedi Dawes. "Daha önce hiç–"

"Hayır," dedi Alex. "Muhafazaların dışına çıkmıyorum."

"Kim yaptı?"

"Epey iri bir arkadaş."

"Öyleyse–"

"Ama duvarların içinden geçebiliyordu."

"Ah." Dudaklarını birbirine bastırıp, "Dedektif Turner," dedi, "Ben... acaba siz–"

"Neye ihtiyacın var?"

"Keçi sütü. Sanırım Elm Şehir Marketi'nde vardır."

"Ne kadar?"

"Ellerinde ne kadar varsa. Kalanını kroze halledecek. Alex, merdivenleri çıkabilir misin?"

Alex merdivenlere baktı. Yapabileceğinden emin değildi.

Turner tereddüt etti. "Ben–"

"Hayır," dedi Alex. "Dawes ve ben hallederiz."

"Pekâlâ," dedi, çoktan kapıya yürümeye başlamıştı. "Bu döküntü şehir yenilenmeye başladığı için şanslısınız. Kendimi markette keçi sütü ararken görmek isterdim."

"Seni taşımasına izin vermeliydin," diye homurdandı Dawes merdivenlerden yukarı doğru yavaşça çıkarlarken.

Alex'in vücudu her adımda savaşıyordu. "Şu an beni dinlemediği için kendini suçlu hissediyor. Bunu hemen telafi etmesine izin veremem."

"Neden?"

"Çünkü ne kadar kötü hissederse bize o kadar çok yardım

edecek. Bana güven. Turner yanılan taraf olmayı sevmiyor. Bir adım daha. Bir tane daha. Neden buranın asansörü yok tu ki? Sivle mortüble dolu, sihirli bir şey. "Bana Parşömen ve Anahtar'dan bahsetsene. Büyülerinin azaldığını sanıyordum. Darlington'la birlikte gözlem yaptığımız gece Doğu Avrupa'ya portal bile açamadılar."

"Kötü birkaç yıl geçirdiler, sorunlar en iyi kaynaklarını tükett. Lethe'de portal büyüsü öyle yıkıcı ki üstüne inşa edildikleri bağlantı noktasını tüketiyor diyen bazı yorumlar yapıldı."

Ama belki Anahtarcılar öyleymiş gibi yapıyordu, küçük bir dümen çeviriyor ve olduklarından daha zayıfmış gibi görünmeye çalışıyorlardı. Neden? Lethe'nin müdahalesi olmadan ritüeller düzenlenebilmek için mi? Ya da ritüellerle ilgili şüpheli bir şeyler mi vardı? Ama bu, Colin Khatri'yi Tara'ya nasıl bağlardı? Tripp'in tek söylediği Tara'nın bir keresinde laf arasında Colin'den bahsettiğiydi. Daha fazlası olmalıydı. O dövme yalnızca bir tesadüf olamazdı.

Dawes, Alex'i techizat odasına yönlendirdi ve Hiram Krozesi'ne yasladı. Kroze nazikçe titreşiyor gibi hissettiriyordu, metali ise Alex'in teninde soğuktu. Altın Çanak'ı hiç kullanmamıştı, sadece Darlington'ın içinde iksir karıştırışını izlemişti. Ona hem saygı hem de kızgınlıkla yaklaşıyordu. Bağımlıların uyuşturucuya davrandığı gibi.

"Hastane daha güvenli olurdu," dedi Dawes devasa dolabın çekmecelerini kurcalarken, birini açıp birini kapatıyordu.

"Hadi Dawes," dedi Alex. "Daha önce bana o örümcek yumurtası şeyini vermiştin."

"O farklı. O, belli türdeki bir büyü rahatsızlığı için hazırlanmış bir büyülü kürdü."

"Beni boğarken tereddüt etmemiştin. Tedavi etmek ne kadar zor olabilir?"

"Tereddüt ettim. Ve cemiyetlerin hiçbiri iyileştirme büyülerinde uzmanlaşmamıştır."

"Neden?" dedi Alex. Belki konuşmaya devam ederse vücudu pes etmezdi. "Bu işte epey para var gibi görünüyor."

Dawes'un onaylamayan kaş çatışı -o, "öğrenmek, öğrenmek için olmalıdır" bakışı- ona acı verici ölçüde Darlington'ı hatırlatıyordu. Aslında şu an yaptığı her şey acı vericiydi.

"İyileştirme karmaşıktır," dedi Dawes. "En çok vasıfsız kişilerce denenir ve bu da büyünün bağlantı noktalarına çekilmek yerine daha geniş bir alana dağılması anlamına gelir. Ayrıca ölümsüzlükle uğraşmaya karşı konmuş ciddi yasaklar var. Hem senin sorununun ne olduğunu da tam olarak bilmiyorum. Röntgenini çekip kırık kaburgana büyü yapabilirim. Ama iç kanaman olabilir ya da başka şeyler."

"Sen bir şeyler düşünürsün."

"Geri çevirmeyi deneyeceğiz," dedi Dawes. "Seni şeye döndürebilirim... bir saat önceki hâlin iş görür mü? İki saat? Umarım veterince sütümüz olur."

"Sen... zamanda yolculuktan mı bahsediyorsun?"

Dawes'un eli çekmecede durdu. "Ciddi misin?"

"Hayır," dedi Alex aceleyle.

"Sadece vücudunun eski bir versiyonuna dönmesine yardım edeceğim. Bu bir geri alma. Yeni et veya kemik yapmaktan çok daha kolay. Aslında bir çeşit portal büyüsü, yani Parşömen ve Anahtar'a teşekkür edebilirsin."

"Teşekkür notu gönderirim. Ne kadar geri gidebilirsin?"

"Fazla değil. Daha güçlü bir büyü ya da işe yaramasını sağlayacak daha fazla insan olmadan olmaz."

Bir geri alma. *Beni geri al. Beni hiç zarar verilmemiş birine dönüştür. Gidebildiğin kadar geri git. Yepyeni yap beni. Hiç yaram, berem olmasın.* Kutusundaki güveleri düşündü. Dövmelerini özlemişti, eski kıyafetlerini. Hellie'yle güneşte oturmayı. Annesinin kanepesinin yıpranmış, nazik kıvrımlarını özlemişti. Alex neyi özlediğini bilmiyordu, sadece bir şeye özlem duyduğunun farkındaydı, belki birine, hiç olmadığını birine.

Ellerini krozenin kenarında gezdirdi. *Bu şey beni yepyeni yapabilir mi? Bir daha hiç hayalet, Gri ya da adına ne derlerse onları görmeyeceğim şekilde?* Ve şu an bunu diler miydi?

Alex, Belbalm'ın ne istediğini sorduğunu hatırladı. Emniyet. Normal bir yaşam şansı. O an aklına gelen buydu: Belbalm'ın ofisinin sessizliği, pencere önü saksılarında bitkiler, bırakılan işler ya da terfi hediyelerinden kalma çentikli bardaklar yerine saksılarla uyumlu bardaklar. Pencereden güneş gelmesini istiyordu. Huzur istiyordu.

Yalancı.

Huzur, sarhoşluk gibiydi. Sonsuza dek sürmezdi. Bir illüzyondu, bir anda mahvolup sonsuza dek kaybolabilecek bir şey. Sadece iki şey sizi güvende tutardı: para ve güç.

Alex'in parası yoktu. Ama gücü vardı. Ondan korkuyordu, o kanlı geceye doğrudan bakmaktan korkuyordu. Pişman olmaktan, utanç duymaktan, Hellie'ye bir kez daha veda etmekten korkuyordu. Ama sonunda baktığında? Hatırlamak için kendine izin verdiğinde? Eh, belki içinde kırılmış, sinmiş bir şeyler vardı çünkü neler yapabildiğini bilmekle sadece derin bir sükûnet hissediyordu.

Griler hayatına musallat olmuş, onu korkunç derecede değiştirmişlerdi fakat ıstırap dolu onca yılın ardından sonunda ona bir şey vermişlerdi. Ona borçlulardı. Ve Alex o gücü kullanmayı seviyordu, North'un içinde yarattığı tuhaf hissi bile seviyordu. Lance'in yüzündeki şaşkınlık ona zevk vermişti, Len'in ve Betcha'nın yüzündeki. *İçimi görebildiğinizi sandınız. Bir de şimdi bakın.*

"Giysilerini çıkarmak zorundasın," dedi Dawes.

Alex kotunun düğmelerini açıp parmaklarını kotun beline geçirmeye çalıştı. Hareketleri yavaş, acıyla engellenmişti. "Yardımına ihtiyacım var."

Gönülsüzce, Dawes raflardan uzaklaşıp Alex'in kotunu kalçalarından indirmesine yardımcı oldu. Ama bileklere geldiklerinde Dawes, Alex'in botlarını çıkarması gerektiğini fark etti. Böylece Alex orada, iç çamaşırlarıyla dururken Dawes botlarını çözüp çıkardı.

Ayağa kalktı, bakışları Alex'in berelenmiş yüzünden kalçala-

rındaki bir zamanlar köprücük kemiklerindekilerle uyumlu olan yılan dövmelerine gidiyordu. Hellie, içinde bir çıngıraklı yılan olduğunu söyledikten sonra yaptırmıştı onları. Fikri beğenmişti. Len dövmeyi kendisi, mutfakta yapmak istemişti. İnternetten kendi dövme tabancasını ve boyalarını almış, steril olduğu konusunda ısrar edip durmuştu. Ama Alex ona da pis evlerine de güvenmiyordu ve Len'in üstünde bir iz bırakmasını istemiyordu, o şekilde değil.

"Kollarını başının üstüne kaldırabilir misin?" dedi Dawes, yanakları kızarmıştı.

"Hı-hı," diye homurdandı Alex. Kelimeleri bir araya getirmek bile zorlaşıyordu.

"Makas getireyim."

Bir dakika sonra Alex makasın kesme sesini duymuş, tişörtün teninden ayrıldığını hissetmişti. Kumaş, kurumakta olan kana yapışıyordu.

"Sorun yok," dedi Dawes. "Krozeye girer girmez daha iyi hissedeceksin."

Alex ağladığını fark etti. Boğazlanmış, boğulmuş, dövülmüş, tekrar boğazlanmış ve ölümden dönmüştü ama şimdi ağlıyordu - bir tişört için. Okula gelmeden önce Target'tan almıştı onu. Yumuşacıktı ve üstüne uygundu. Fazla yeni şeyi yoktu.

Alex'in başı ağır geliyordu. Keşke gözlerini bir dakikalığına kapatabilseydi. Bir günlüğüne.

Dawes'un, "Üzgünüm," dediğini duydu, "Seni içine sokamam. Turner'ın yardım etmesi gerekecek."

Marketten dönmüş müydü? Alex döndüğünü duymamıştı. Gözü kararmış olmalıydı.

Yumuşak bir şey teninin altında hareket etti ve Alex, Dawes'un onu çarşafa sardığını anladı - soluk mavi, Dante'nin odasından. *Benim odam*. Teşekkürler Dawes.

"Bir tür kefene mi sarındı?" Turner'ın sesi.

Alex kendini gözlerini açmaya zorladı, Turner ve Dawes'un süt kutularını krozeye boşalttıklarını gördü. Turner'ın başı ara-

ma ışığı gibi bir o yana bir bu yana dönüyor, yavaşça tarayıp üst katların tuhaflığını sindiriyordu. Alex, Il Bastone'la, garip şeyler koyulmuş çekmecelerle dolu teçhizat odasıyla ve ortadaki acayip altın küvetle gurur duyduğunu hissetti.

Cesur olmak, acıya karşı dişlerini sıkmak istemişti ama Turner onu kaldırdığında haykırdı. Bir an sonra serin sıvıya batıyordu. Çarşaf açılıyor, keçi sütünü pembe damarlar hâlinde kan lekeliyordu. Çilekli dondurma kâsesi gibi görünüyordu, tabii tahta kaşıklı olandan.

Dawes bağırıyordu. "Süte dokunma!"

Turner da ona bağırdı. "Boğulmasını engellemeye çalışıyorum!" Elleri Alex'in başını beşik gibi kavramıştı.

"Ben iyiyim," dedi Alex. "Bırakabilirsin."

"İkiniz de delisiniz," dedi Turner ama Alex tutuşunun gevşediğini hissetti.

Kendini serbest bıraktı ve yüzeyin altına gömüldü. Soğuk süt doğruca derisine işliyor, acıyı kaplıyordu sanki. Tutabildiği kadar nefesini tuttu. Aşağıda kalmak, sütün etrafını sarışını hissetmek istiyordu. Fakat sonunda ayaklarının krozenin zemini bulmasına izin verdi ve itip yüzeye çıktı.

Çıktığında Dawes da Turner da ona bağırıyordu. Yüzeyin altında biraz fazla kalmış olmalıydı.

"Boğulmuyorum," dedi. "İyiyim."

Ve iyiydi de. Hâlâ ağrısı vardı ama azalmıştı, düşünceleri daha keskindi ve süt de değişiyor, berrak, daha sulu hâle geliyordu.

Turner kusacakmış gibi görünüyordu, Alex nedenini bildiğini düşündü. Sihir bir çeşit baş dönmesi yapıyordu. Belki ölümün kıyısındaki bir kızın küvetin dibine batıp saniyeler sonra bütün ve sağlıklı bir şekilde çıkması da fazladan baş dönmesine sebep olmuştu.

"Merkeze gitmem gerek," dedi Turner. "Ben..."

Dönüp kapıdan hızla çıktı.

"Bizden hoşlandığını sanmıyorum Dawes."

"Sorun değil," dedi Dawes, Alex'in kanlı giysilerinden oluşan yığını kaldırdı. "Şimdiden çok fazla arkadaşımız var."

Dawes, geri dönüşüm tamamlandığında kurt gibi aç olacağını iddia ederek Alex'e yiyecek bir şeyler yapmaya gitti. "Ben yokken boğulma," dedi ve teçhizat odasının kapısını arkasından açık bıraktı.

Alex vücudunun değiştiğini, acının ondan uzaklaştığını ve bir şeyin –süt ya da Dawes'un büyüsü onu her neye dönüştürdüyse– içini doldurduğunu hissederek krozeye uzandı. Minik müzik sisteminden gelen sesi duyuyordu, ses o kadar cızırtılıydı ki şarkıyı çıkarmak çok zordu.

Tekrar başını suyun içine soktu. Burası sessizdi ve gözlerini açtığında sisin içinden bakıyor, sütün son kalıntılarının ve büyünün solduğunu izliyor gibiydi. Solgun bir şekilde üstüne eğildi, netleşti. Bir yüz.

Alex hızla nefes alıp su yuttu. Öksürüp tükürükler çıkararak yüzeye çıktı, kolları göğüslerinin üstüne kapanmıştı. Damat'ın yansıması sudan ona bakıyordu.

"Sen burada olamazsın," dedi. "Muhafazalar–"

"Size söylemiştim," dedi yansıma, "su nerede toplanır ya da birikirse konuşabiliriz. Su, aktarım elementidir. Bir aracıdır."

"Yani sen de benimle duş mu alacaksın?"

North'un yüzü değişmedi. Alex arkasındaki karanlık kıyıyı görebiliyordu. İlk seferinden farklı görünüyordu, Dawes'un farklı sınırlar hakkında söylediklerini hatırladı. Bu kez Mısır'a bakmıyor olmalıydı ya da Nil'i geçtiğinde gittiği Mısır versiyonuna. Ama Alex kıyıdaki aynı karanlık şekilleri görebiliyordu, insan ve insan olmayan şekiller. Ona burada ulaşamayacak olmalarına memnundu.

"Tara'nın evinde bana ne yaptınız?" dedi North. Her zamankinden daha kurumlu, aksanı daha keskin geliyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Alex, bu pek çok şeyden daha doğru gelmişti. "İzin isteyecek zamanım yoktu."

"Ama ne *yaptınız*? Nasıl yaptınız?"

Benimle kal.

"Gerçekten bilmiyorum." Hiçbirini anlamıyordu. Yeteneğin

nereden geldiğini. Neden kimsenin göremediği şeyler görebildiğini. Soyunda bir yerde mi vardı? Hiç tanışmadığı babasının genlerinde? Büyükannesinin kemiklerinde? Griler Estrea Stern'ün evine, penceresinde yanan mumlara yaklaşmaya hiç cüret etmemişlerdi. Daha uzun yaşasaydı Alex'i korumanın bir yolunu bulur muydu?

"Size gücümü verdim," dedi North.

Hayır, diye düşündü Alex. *Ben onu aldım.* Fakat North'un bu ayrımdan hoşlanacağından şüpheliydi.

"O adamlara ne yaptığınızı biliyorum," dedi North. "Beni içeri aldığınızda gördüm."

Alex ürperdi. Süt banyosunda içine dolan sıcaklık ve mutluluk, beyninin içinde zangırdayan bir Gri düşüncesiyle kıyaslanamazdı bile. Damat başka neler görmüştü? *Önemli değil.* Darlington'ın aksine North sırlarını dünya ile paylaşamazdı. Tül'ün kaç katmanını parçalarsa parçalasın hâlâ ölümün tutsağıydı.

"Tül'ün bu tarafında düşmanlarınız var Galaxy Stern," diye devam etti. "Leonard Beacon. Mitchell Betts. Ariel Harel. Karanlık kıyıya gönderdiğiniz bir sürü adam."

Daniel Arlington.

Ama Darlington'ın diğer tarafta olmadığını söylemişti. Damat'ın arkasındaki şekillerden bir mırıltı yükseldi, Nil'de yürürken duyduğu o aynı ses. *Jean Du Monde. Jonathan Mont.* İsim bile olmayabilirdi. Heceler tuhaf ve yanlış geliyordu, sanki insan dili konuşmak için yapılmamış ağızlar tarafından söylenmiş gibi.

Peki ya Hellie? Olduğu yerde mutlu muydu? Len'den uzakta, güvende miydi? Yoksa Tül'ün diğer yanında birbirlerini bulmuş ve orada kendi sefaletlerini mi kurmuşlardı?

"Evet, eh, bu tarafta da düşmanlarım var. Eski arkadaşlarımı unut, Tara'yı buldun mu?"

"Neden Darlington'ın not defterlerini aramıyorsunuz?"

"Meşguldüm. Ve senin de bir yere gittiğin yok."

"Ne kadar rahat konuşuyorsunuz. Ne kadar kendinizden

eminsiniz. Benim de aynı özgüvene sahip olduğum bir dönem vardı. Zaman bunu alıp götürdü. Zaman her şeyi alıp götürür Bayan Stern. Fakat ben gidip arkadaşlarınızı aramak zorunda değildim. Tara Hutchins'in evinde bana yaptığınızdan sonra beni aramaya geldiler. Bayat tütün gibi gücünüzün kokusunu üstümde aldılar. Aramızdaki bağı derinleştirdiniz."

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. "Sadece Tara'yı bul."

"Nahoş nesnenin onu bana çekmesini umuyorum. Ama ölümü zalimceydi. Bir yerlerde iyileşiyor olabilir. Diğer taraf yeni ölüler için korkutucu bir yer olabilir."

Alex bunu düşünmemişti. İnsanların bir tür anlayışta buluştuğunu varsaymıştı. Acısız. Huzurlu. Yine suyun yüzeyine, Damat'ın o titrek yansımasına, arkasındaki bir yerdeki o canavarsı şekillere baktı ve ürperdi.

Hellie bir sonraki dünyaya nasıl geçmişti? Ölümü... Tara'ya kıyasla, Len, Betcha ve Ariel'e kıyasla, eh, bazı açılardan huzurlu olmuştu.

Ama yine de ölümdü. Yine de çok erken bir ölümdü.

"Onu bul," dedi Alex. "Tara'yı bul, böylece ona kimin zarar verdiğini öğrenebilirim ve o beni incitemeden Turner da onu halleder."

North kaşlarını çattı. "Dedektifin bu konuda iyi bir ortak olup olmadığını bilmiyorum."

Alex krozenin kıvrımına yaslandı. Suyun dışına çıkmak istiyordu fakat çıkmalı mı emin değildi. "Rozetli bir siyah görmeye alışkın değil misin?"

"Son yüz yıldır mezarımda saklanmıyorum Bayan Stern. Dünyanın değiştiğini biliyorum."

Mezarı. "Nereye gömüldün?"

"Kemiklerim Evergreen'de." Dudağı kıvrıldı. "Oldukça turist çeken bir yer."

"Ya Daisy?"

"Ailesi onu Grove Caddesi'ndeki mozolelerine defnettirdi."

"Bu yüzden sürekli orada dolaşıyorsun."

"Dolaşmıyorum. Saygımı sunmaya gidiyorum."

"Gidiyorsun çünkü kefaretini ödediğini görüp seni affedeceğini umuyorsun."

North kızınca yüzü değişti. Daha az insan gibi görünüyordu. "Daisy'ye zarar vermedim."

"Öfke, öfke," diye mırıldandı Alex. Ama daha fazla kışkırtmak istemedi. Ona ihtiyacı vardı, barışmak için bir jest yapabilirdi. "Evde yaptığım şey için üzgünüm."

"Hayır, değilsiniz."

Barış buraya kadar. "Evet, değilim."

North başını çevirdi. Profili bozuk paraya bastırmak için tasarlanmış gibiydi. "Tamamen tatsız bir deneyim değildi."

İşte bu Alex'i şaşırtmıştı. "Değil miydi?"

"Bir bedende olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum."

Alex düşündü. Bağı derinleştirmemeliydi. Ama North onun içine girdiğinde başının içine olanlara bakabildiyse belki de onun düşünceleri de Alex'e açılırdı. Arbedenin paniğinde onu çok az hissetmişti. "İstersen geri gelebilirsin."

North tereddüt etti. Neden? Bu harekette bir samimiyet olduğu için mi? Ya da saklayacak bir şeyleri olduğu için?

Dawes elinde tabak dolu bir tepsiyle kapıdan içeri daldı. Tepsiyi harita dolabına bıraktı. "Basit tuttum. Patates püresi. Peynirli makarna. Domates çorbası. Yeşil salata."

Koku gelir gelmez Alex'in midesi guruldamaya başladı ve tükürük ağzını doldurdu. "Tanrı seni korusun Dawes. Bu şeyden çıkabilir miyim? "

Dawes küvete baktı. "Berrak görünüyor."

"Yemek yiyecekseniz kalırım," dedi North. Sesi düzdü ama suyun yansımasında istekli görünüyordu.

Dawes, Alex'e bir havlu uzattı ve beceriksizce küvetten çıkmasına yardım etti.

"Bir dakika yalnız kalabilir miyim?"

Dawes'un gözleri kısıldı. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Sadece yemek yiyeceğim. Ama eğer... bir şey duyarsan kapıyı çalma zahmetine girme. Hemen içeri gel."

"Aşağıda olacağım," dedi Dawes ihtiyatla. Kapıyı arkasından kapattı.

Alex krozeye yaslandı. North yansımada bekliyordu.

"Gelmek ister misin?" diye sordu.

"Elinizi suya sokun," diye mırıldandı sanki ondan soyunmasını istiyormuş gibi. Ama tabii ki Alex zaten giyinik değildi.

Elini yüzeyin altına batırdı.

"Ben katil değilim," dedi North ona uzanarak.

Alex gülümsedi ve parmaklarının onunkileri kavramasına izin verdi. "Elbette değilsin," dedi. "Ben de değilim."

Bir pencereden bakıyordu. Heyecanlı hissediyordu, hiç tanımadığı bir gurur ve rahatlık hissi. Dünya onundu. Bu fabrika, Brewster ya da Hooker'dan daha modern. Önündeki şehir. Yanındaki kadın.

Daisy. Çok güzeldi, kusursuz ve sevimli yüzü, yüksek boyunlu elbisesinin yakasını fırçalayan bukleleri, tilki kürkü içine gömülmüş yumuşak, beyaz elleri. New Haven'daki en güzel kadındı, belki Connecticut'taki ve onundu.

Onun. *Benim*.

Daisy ona döndü, karanlık gözleri ele avuca sığmazdı. Zekâsı bazen onu geriyordu. Tam olarak kadınsı değildi, yine de onu Elm Şehri'ndeki tüm kadınlardan yükseğe koyan şeyin bu olduğunu biliyordu. Belki gerçekten en güzeli o değildi. Burnu çok keskindi, dudakları çok inceydi ama o dudaklardan dökülen sözler, hızlı ve zaman zaman yaramaz gülüşler. Ve vücudunda ya da zeki gülümsemesinde hata olabilecek kesinlikle hiçbir şey yoktu. Tanıştığı herkesten daha yaşam doluydu.

Düzenlemeler ani bir şekilde yapılmıştı. Yapılmalarına engel olamamıştı çünkü hep birbirlerine uygun olmuşlardı.

"Ne düşünüyorsun Bertie?" diye sordu oyunbaz sesiyle yandan sokularak. O ismi sadece o kullanıyordu. Uygun olduğu üzere Daisy'nin hizmetçisi de yanlarında gelmişti ama Gladys koridordaydı ve pencereden baktığında onun şimdi parka doğru

gittiğini görebiliyordu, ağaçlardan kızılcık dalı koparırken başlığının ipleri elinden sarkıyordu. Gladys'le konuşmak için çok sebebi olmamıştı ama daha fazla çaba göstermeliydi. Hizmetçiler her şeyi duyardı ve müstakbel karısına en yakın kadının kulağına sahip olmak karşılığını verirdi.

Pencereden uzaklaştı ve yeni ofisinin cilalı ahşabı yanında süt beyazı bir cam gibi parlayan Daisy'ye döndü. Masası, yeni kasayla birlikte, özellikle burası için yapılmıştı. Şimdiden burada birkaç gece geç saatlere kadar rahat bir şekilde çalışmıştı. "Seni düşünüyordum elbette."

Daisy daha da sokularak koluna vurdu. Vücudu, başka kadınlarda uygun olmayacak bir salınma şekline sahipti.

"Artık benimle flört etmene gerek yok." Elini kaldırıp parmaklarını salladı, zümrüt parıldadı. "Zaten evet dedim."

Elini havada kaptı ve yanına çekti. Gözlerinde bir şey alev almıştı ama ne? Arzu? Korku? Bazen okuması imkânsızdı. Şöminenin üstündeki aynada hallerini gördü ve görüntü onu heyecanlandırdı.

"Hadi düğünden sonra Boston'a gidelim. Balayımız için Maine'e kadar araba sürebiliriz. Uzun deniz yolculuğu istemiyorum."

Daisy bir kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "Bertie, Paris pazarlığın bir parçasıydı."

"Ama neden? Tüm dünyayı görecek zamanımız var."

"Senin zamanın var. Çocuklarına annelik, iş ortaklarına ev sahipliği yapacağım. Ama bir anlığına..." Parmak uçlarının üstünde durdu, dudakları onun dudaklarından bir nefes aldı, parmakları koluna değerken vücudunun ısısını da hissedebiliyordu. "Paris'i ilk kez gören bir kız olabilirim. Ve ikimiz sadece sevgililer olabiliriz."

Bu söz ona çekiç darbesi gibi çarptı.

"Paris o zaman," dedi gülerek ve onu öptü. İlk öpücükleri değildi ama Daisy'yle her öpücükleri gibi bu da yeni hissettiriyordu.

Merdivenlerde bir çıtırtı, ardından tökezleyen biri olmuş gibi yuvarlanma sesi duyuldu.

Daisy geri çekildi. "Gladys'in zamanlaması berbattır."

Fakat Bertie, Daisy'nin omzunun üstünden Gladys'in hâlâ park boyunca avare bir şekilde dolaştığını, beyaz başlığının kızılcık ağaçlarının önünde parladığını görebiliyordu.

Döndü ve gördü - hiçbir şey, hiç kimse, boş bir kapı aralığı. Daisy korkuyla içini çekti.

Şimdi görüş alanının kenarları bulanmıştı; sayfanın köşesinde tutuşan, kenarları boyunca onu yiyen alev gibi karanlık bir leke yayılıyordu. Acı gibi, ateş gibi kafatasını kemiren bir şeyin hissiyle feryat etti. Bir ses konuştu, *Beni kesip açtılar. Ruhumu görmek istediler.*

"Daisy?" dedi soluk soluğa. Zorlukla çıkmıştı ağzından. Sırtının üstünde, bir ameliyathanede yatıyordu. Başında adamlar duruyordu - oğlan çocukları, gerçekten çocuklardı.

Bir şeyler yanlış gidiyor, dedi biri.

Bitir şunu! diye bağırdı bir başkası.

Aşağı baktı. Midesi kesilip açılmıştı. Görebiliyordu, Tanrım, kendini, bağırsaklarını, organlarının etini, bir kasap tezgâhındaki sakatat gibi sergilendiğini görebiliyordu. Çocuklardan biri onu eşeliyordu. *Beni kesip açtılar.*

Çığlık attı, iki büklüm oldu. Midesini tuttu. Midesi bütündü.

Tanımadığı bir odadaydı, bir çeşit ofisti ve her yer cilalı ahşap kaplıydı. Yeni kokuyordu. Güneş ışığı o kadar parlaktı ki gözlerini acıtıyordu. Ama o çocuklardan kurtulamamıştı. Onu buraya kadar takip etmişlerdi. Onu öldürmek istiyorlardı. Onu tren yolunun oradaki yerinden almış, ona para teklif etmişlerdi. Eğlenmek istediklerini biliyordu ama bunu bilememişti, bilmiyordu. Onu kesip açmışlardı. Ruhunu almaya çalışıyorlardı.

Onu o soğuk odaya geri sürüklemelerine izin veremezdi. Burada koruma vardı. Ah bir bulabilse. Masaya uzanıp çekmeceleri açtı. Çok uzak görünüyorlardı, kolları hatırladığından daha kısaymış gibi.

"Bertie?"

Bu onun adı değildi. Aklını karıştırmaya çalışıyorlardı. Aşağı baktı ve elinde siyah bir şekil gördü. Bir gölge gibi görünüyordu ama avucunun içinde ağır geliyordu. Bu şeyin adını biliyordu, aklında bunun için bir kelime oluşturmaya çalıştı.

Elinde bir silah vardı ve bir kadın çığlık atıyordu. Yalvarıyordu. Ama o bir kadın değildi, korkunç bir şeydi. Gecenin etrafında toplandığını görebiliyordu. Çocuklar kadını onu getirmesi için yollamışlardı, böylece onu tekrar kesip açabileceklerdi.

Şimşek çaktı ama gökyüzü hâlâ maviydi. Daisy. Onu koruması gerekiyordu. Daisy yerde sürünüyordu. Ağlıyordu. Kaçmaya çalışıyordu.

İşte oradaydı, şöminenin tepesinden ona bakan bir canavar, beyaz yüzü dehşet ve öfkeyle doluydu. Kendisi için gelmişlerdi ve onları durdurmak zorundaydı. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Eğlencelerini mahvetmek zorunda kalacaktı. Elindeki gölgeyi çevirdi, bağırsaklarına bastırdı.

Başka bir şimşek çakması. Ne zaman fırtına başlamıştı?

Aşağı baktı ve göğsünün parçalandığını gördü. Yapmıştı. Şimdi onu kesip açamazlardı. Ruhunu alamazlardı. Yerdeydi. Jaluzi çıtalarının arasından gelen güneş ışığını gördü, tozlu döşeme tahtalarının üstünde sürünen böceği. Daisy –onu tanıyordu– hâlâ yanında yatıyordu, yanaklarındaki güller soluyordu, haylaz ve canlı gözleri soğuyordu.

22

Kış

Alex geriye doğru sendeledi, neredeyse Dawes'un masaya bıraktığı tepsiyi deviriyordu. Açık bir yara görmeyi bekleyerek göğsünü tuttu. Ağzı yemek doluydu ve North'un ölümünü izlerken tepsinin önünde durup ağzına makarna tıktığını fark etti. Hâlâ onu içinde hissedebiliyordu; her şeyden habersiz, yüz yıldan fazladır ilk kez yemek yeme duygusuyla kendini kaybetmiş. Tüm iradesiyle onu kendinden itti ve içine girmesini sağlayan sınırı tekrar mühürledi.

Makarnayı tükürdü, nefes aldı, krozenin kenarına eğildi. Suyun yüzeyinden ona bakan tek yüz kendininkiydi. Elini ona vurdu ve dalgaların yayılmasını izledi.

"Onu sen öldürdün," diye fısıldadı. "Onu öldürdüğünü gördüm. Hissettim."

Ama böyle söylese de o anda North olmadığını biliyordu. O sırada içinde başka biri vardı.

Alex koridordan Dante yatak odasına tökezledi ve bir çift Lethe Cemiyeti eşofmanı giydi. Günler geçmiş gibi geliyordu ama sadece saatler olmuştu. Kaburgalarının kırıldığı yerde kalan bir ağrı vardı, maruz kaldığı kavganın tek işareti. Yine de çok yorgundu. Her gün bir yıl gibi hissettirmeye başlamıştı ve onu yoran fiziksel travma mı yoksa tekinsizliğe fazla maruz kalması mı emin değildi.

Öğleden sonra ışık vitray pencerelerden akıyor, cilalı zeminde mavi ve sarı parlak desenler oluşturuyordu. Belki bu gece burada

uyurdu, sınıfa eşofmanlarla gitmek zorunda kalacağı anlamına gelse bile. Giysileri kelimenin tam anlamıyla tükeniyordu. Bu saldırılar gardırobunu mahvediyordu.

Büyük yatak odasının çıkışındaki banyoda iki kaide tipi lavabo ve hiç kullanmadığı, derin bir ayaklı küvet vardı. Darlington kullanmış mıydı? Alex, onu rahatlamak için köpük banyosu yaparken hayal etmekte zorlandı.

Su içmek için elini lavabonun altına götürdü ama sonra tükürdü. Geriye doğru sıçradı, su pembeydi ve bir şeyle lekelenmişti. Sudakiler yok olmadan lavabonun tıkacını taktı.

North'un kanına bakıyordu. Bundan emindi. Yaklaşık yüz yıl önce öldüğünde yuttuğu kan.

Ve maydanoz.

Küçük maydanoz parçaları.

Michael Reyes'in ameliyat masasında baygın yatışını hatırladı, Kemikdaşların etrafında toplanmasını. *Netlik için bir güvercin kalbi, sardunya kökü ve acı bitkilerden oluşan bir tabak.* Kehanet öncesi *kurban* diyeti.

O gün fabrikada North'un içinde biri vardı - Kemikler tarafından kehanet için kullanılan biri, gözcülük edecek bir Lethe Cemiyeti olmadan çok önce. *Beni kesip açtılar. Ruhumu görmek istediler.* Ölmesine izin vermişlerdi. Buna emindi. Hiç özlenmeyecek, isimsiz bir serseri. *ÖBS. Ölü Berduşlara Son. Lethe: Bir Miras*'taki yazıları görmüştü. Dokuzuncu Cemiyet'in eski üyeleri arasında küçük bir şaka. Alex bir şekilde buna pek inanmamıştı, Michael Reyes'in bir masada yarılıp açıldığını gördükten sonra bile inanmamıştı. Onu kontrol etmeli, iyi olduğundan emin olmalıydı.

Alex lavabonun boşalmasına izin verdi. Ağzını tekrar durulադı, ıslak saçlarını temiz bir havluya sardı ve pencerenin yanındaki küçük antika masaya oturdu.

Kemikler 1832'de kurulmuştu. Yirmi beş yıl sonrasına kadar mozolelerini inşa etmemişlerdi ama bu daha önce ritüellerini denemedikleri anlamına gelmiyordu. O zamanlar kimse cemiyetle-

re göz kulak olmuyordu, Darlington'ın ritüelden kopan başıboş büyüler hakkında söylediklerini hatırladı. Ya bu erken dönem kehanette bir şeyler ters gitmişse? Ya bir Gri ritüeli bozmuş, kurbanın ruhunun uçup gitmesine sebep olmuşsa? Ya North'un içine girmenin bir yolunu bulmuşsa? Bir silah tuttuğunun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu - *elimdeki gölge.*

North'un içindeki dehşete düşmüş *kurban*, Alex'in içindeki North. Tekinsizlik matruşkası gibilerdi. Ruh kaçmak için bir şekilde North'un bedenini mi seçmişti, yoksa Daisy'yle ikisi sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan, anlayamayacakları bir güç tarafından biçilen iki masum insan mıydı? Darlington'ın araştırdığı şey bu muydu? North-Whitlock cinayetine sebep olan şey bu serbest kalan büyü müydü?

Alex üçüncü katın merdivenlerini tırmandı. Burada çok az zaman geçirmişti ama Vergilius yatak odasını ikinci denemesinde buldu. Dante odasının tam üstündeydi, çok daha büyüktü. Alex, Lethe ve Yale'da üç sene ayakta kalmayı başarırsa bir gün onun olacağını varsayıyordu.

Masaya gidip çekmeceleri açtı. İçinde birkaç satır şiir bulunan bir not ve Lethe tazısıyla damgalanmış bazı kırtasiye malzemeleri buldu, başka pek bir şey yoktu.

Masada bir istatistik kitabı vardı. Darlington onu Rosenfeld Hall'un bodrum katına gittikleri gece mi orada bırakmıştı?

Alex merdivenleri inip kütüphaneyi koruyan kitaplığa gitti ve Albemarle Kitabı'nı çekti. Sayfalardan atların kokusu, parke taşlarındaki toynakların sesi ve bir parça İbranice yükseldi – golemler hakkında yaptığı araştırmanın anısı. Darlington kütüphaneyi düzenli olarak kullanırdı, kitabın satırları onun istekleriyle doluydu ama çoğu New Haven takıntısına odaklanmış gibiydi: New Haven'ın üretim tarihi, arazi tapuları, şehir planlaması. Dawes'tan da girişler vardı, hepsi tarot ve kadim gizem kültleri üzerindeydi, hatta birkaç tane de Dekan Sandow'dan vardı. Ama sonra, sonbahar döneminin başlarında Darlington'ın çentikli yazısıyla yazılmış iki isim gördü: Bertram Boyce North ve Daisy

Whitlock. Damat haklıydı. Darlington onun davasını araştırıyordu. Ama notları neredeydi? Rosenfeld'deki o gece çantasında mıydı? Darlington'ın geri kalanıyla birlikte yutulmuşlar mıydı?

"Neredesin Darlington?" diye fısıldadı. *Ve beni affedebilir misin?*

"Alex."

Alex sıçradı. Dawes kulaklıkları boynuna kenetlenmiş, elinde bir bulaşık beziyle merdivenlerin tepesinde duruyordu. "Turner döndü. Bize göstereceği bir şey varmış."

Alex teçhizat odasından çoraplarını aldı ve salonda Turner'la Dawes'a katıldı. Gösterişli görünen bir dizüstü bilgisayarın başında omuz omuza oturuyorlardı, yüzlerindeki çatık kaşlar birbiriyle uyumluydu. Turner üstünü değiştirip kot ve düğmeli bir gömlek giymişti fakat hâlâ şık görünmeyi başarıyordu, özellikle Dawes'un yanında.

Alex'e el sallayıp gelmesini işaret etti, yanına bir yığın klasör istiflenmişti.

Alex ekranda hapishane koridoruna benzeyen bir yerin siyah beyaz görüntüsünü ve koridorda hareket eden mahkûmları gördü.

"Zaman damgasına bak," dedi Turner. "Tam senin cinayet mahalline gittiğin sıralarda."

Turner oynata bastı ve mahkûmlar hareketlendi. İri bir şekil görüş alanına girdi.

"Bu o," dedi Alex. Kesinlikle Lance Gressang'dı. "Nereye gidiyor?"

"Köşeyi dönüyor ve sonra kayboluyor." Birkaç tuşa bastı ve sahne değişip başka bir koridorun farklı bir açıdan görüntüsüne dönüştü. Ne var ki Alex, Gressang'ı hiçbir yerde göremedi. "Anlamadığım şeylerin uzun, upuzun listesinde bir numara: Neden geri döndü?" Turner tekrar tuşlara bastı ve Alex hastane koğuşuna benzeyen bir yerin geniş bir resmini gördü.

"Gressang hücresine mi döndü?"

"Evet. Burada kırık eliyle revirde."

Alex golf sopasıyla vurduğunda çıkan kemik çatırtısını hatırladı. Ama neden Gressang duruşmayı beklemek için hapse dönsündü ki?

"Bunlar benim için mi?" diye sordu Alex klasörleri işaret ederek.

Turner başını salladı. "Şu âna kadar Lance Gressang ve Tara Hutchins'e dair bulduğumuz her şey. İstediğin gibi bak ama bu gece benimle geri dönüyorlar."

Alex yığını kadife kanepeye götürüp yerleşti. "Bu cömertlik neden?"

"Ben inatçıyım, aptal değil. Ne gördüğümü biliyorum." Turner sandalyesine yaslandı. "Anlat bakalım Alex Stern. Cinayeti Gressang'ın işlediğini düşünmüyorsun. Sorumlu kim peki?"

Alex en üstteki klasörü açtı. "Bilmiyorum ama Tara'nın en az dört cemiyetle bağlantısı olduğunu biliyorum ve sıradan bir yirmilik torbası için insan bıçaklanmaz, yani bu mesele bir parça ot meselesi değil."

"Dört cemiyeti neye göre belirledin?"

"Ben beyaz tahtayı getireyim," dedi Dawes.

"Büyülü beyaz tahta mı?" diye sordu Turner tatsızca.

Dawes ona uğursuz bir bakış attı. "Tüm yazı tahtaları büyülüdür."

Bir avuç dolusu kalem ve şöminenin üzerine yerleştirdiği beyaz tahtayla geri döndü.

Turner bir eliyle yüzünü ovaladı. "Tamam, bana şüpheliler listeni ver."

Alex sanki sınıfın önünde karmaşık bir matematik problemini çözmesi istenmiş gibi aniden utandı fakat Dawes'tan mavi bir kalem alıp tahtaya gitti.

"Kadim Sekizli'den dördünün Tara ile bağlantısı olabilir: Kurukafa ve Kemikler, Parşömen ve Anahtar, Elyazması, Kitap ve Yılan."

"Kadim Sekizli mi?" diye sordu Turner.

"Tül Cemiyetleri. Mozolesi olan cemiyetler. *Lethe Hayatı*'nı okumalıydın."

Turner elini savurdu. "Kurukafa ve Kemikler'le başla. Tara, Tripp Helmuth'a ot satıyordu ama bunun cinayet için nasıl bir neden olabildiğini anlamıyorum."

"Ayrıca Tripp'le yatıyordu."

"Sıradan bir ilişkiden daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bundan şüpheliyim," diye itiraf etti Alex.

"Ama ya Tara böyle düşünmüşse?" diye denedi Dawes.

"Tara'nın durumun farkında olduğunu düşünüyorum." Öyle olmak zorundaydınız. Her zaman. "Yine de Tripp'in ailesi gerçekten eski zenginlerden. Ondan bir şeyler koparmaya çalışmış olabilir."

"Bu, pembe dizi gerekçesi gibi duruyor," dedi Turner.

Kolay teslim olmayacaktı. "Peki ya daha sert şeylerle uğraşıyorlarsa? Sadece ot değilse? Bana kalırsa Blake Keely adında bir son sınıf öğrencisi onlardan Merity adında bir iksir alıyordu."

"Bu imkânsız," dedi Dawes. "Merity'nin yetişme–"

"Biliyorum, sadece dağın birinin tepesinde yetişiyor. Ama Blake, Lance ve Tara'dan satın aldı. Tripp, Tara'yı Kate Masters'la gördüğünü söyledi ve Kate de Elyazması'ndan - Merity'ye erişimi olan tek cemiyet."

"Kate'in Tara ve Lance'e Merity sattığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Dawes.

"Hayır," dedi Alex, fikri kafasında tartarak. "Bence Kate, Tara'ya Merity yetiştirmenin bir yolunu bulması için para verdi. Lance ve Tara, ormancılık fakültesi ve Marsh seralarının dibinde yaşıyorlardı. Kate komisyoncuyu aradan kaldırmak, kendi kaynağını oluşturmak istedi."

"Ama o zaman... Blake, Merity'yi nasıl elde etti?"

"Belki Merity yetiştirmeye başlayıp Blake'e sattılar. Para paradır."

"Ama bu..."

"Etik değil mi?" diye sordu Alex. "Sorumsuzca mı? Sosyopat bir çocuğa büyülü pala vermek gibi mi?"

"Bu iksir tam olarak ne yapıyor?" Turner'ın sesi sanki bilmek istediğinden emin değilmiş gibi isteksiz geliyordu.

"Seni şey yapar..." Alex tereddüt etti. *İtaatkâr* doğru kelime değildi. *Hevesli* de olmuyordu.

"Hizmetkâr," dedi Dawes. "Tek arzun hizmet etmek olur."

Turner başını iki yana salladı. "Dur tahmin edeyim, bu yasalarca belirlenmiş bir madde değil çünkü hiç kimse adını duyup bunu yapmadı." Krozenin Alex'i iyileştirdiğini gördüğündeki o aynı midesi bulanmış ifadeyi takınmıştı. "Siz çocuklar ateşle oynuyorsunuz, sonra ev yandığında şaşırıyorsunuz." Eliyle yüzünü ovaladı. "Tahtaya geri dönelim. Tara, Tripp aracılığıyla Kemikler'e, Kate Masters ve bu iksir aracılığıyla Elyazması'na bağlı. Colin Khatri, Parşömen ve Anahtar'la olan tek bağlantısı mı?"

"Hayır," dedi Alex. "Kolunda *Idylls of the King* adlı bir şiirden sözler vardı ve bu sözler Anahtarcıların mozolesinin her yerinde yazılı." Fotoğraflarla dolu dosyayı Dawes'a uzattı. "Sağ önkol."

Dawes, Tara'nın dövmelerini gösteren otopsi fotoğraflarına göz attı ama aceleyle geçti.

"Bu, sıradan bir bağlantı gibi gelmiyor," dedi Alex.

"Bu nedir?" diye sordu Dawes, Tara'nın yatak odasının fotoğrafına dokunarak.

"Takı yapım ıvır zıvırları," dedi Turner. "Ufak bir yan işi varmış."

Elbette olacaktı. Hayatları mahvolduğunda kızlar böyle yapardı. Tutunacak bir dal bulmaya çalışırlardı. Açık üniversite. Ev yapımı sabunlar. Küçük bir takı yapım işi.

Dawes, Alex'in kanatabileceğini düşündüğü bir şiddetle altdudağını kemiriyordu. Alex eğilip fotoğrafa baktı. Ucuz, çakma taşlar, küpeler için kavisli kanca kutuları, penseler vardı. Ama kutulardan biri diğerlerinden farklı görünüyordu. Daha az derindi, dövülmüş metaldendi ve hamdı; dibinde kül ya da misket limonu kabuğu gibi bir şeyin kalıntıları vardı.

"Dawes," dedi Alex. "Bu sence neye benziyor?"

Dawes dosyayı kovar gibi itti. "Bu bir kroze."

"Tara bunu ne için kullanmış olabilir? Merity üretmek için mi?"

Dawes başını iki yana salladı. "Hayır. Merity ham hâliyle kullanılır."

"Hey," dedi Turner. "Bir an krozenin ne olduğunu bilmediğimi düşünerek davranmaya ne dersiniz?"

Dawes, kumral saçının bir tutamını kulağının arkasına aldı ve ona bakmadan konuştu, "Krozeler büyü ve simya için yaratılmış kaplardır. Genellikle saf altından yapılırlar ve oldukça reaktiftirler."

"Dawes'un beni az önce içine koyduğu büyük, altın küvet bir kroze," dedi Alex.

"Bana Tara'nın evindeki şeyin gerçek altın olduğunu mu söylüyorsun? O şey bir kül tablası boyutlarında. Gressang ve o kızın böyle bir şeyi alabilmelerine imkân yok."

"Bir hediye olmadığı sürece," dedi Alex. "Ve içinde yaptıkları şey metalin kendisinden daha değerli değilse."

Dawes kazağının yenlerini ellerinin üzerine çekti. "Gerçek anlamda diğer dünyalara kapı açmak için psilosibin –mantarlar– kullanan kutsal adamlarla ilgili hikâyeler var. Ama iksirlerin saflaştırılması gerekiyormuş... bir krozenin içinde."

Alex, Darlington'la Parşömen ve Anahtar'daki o yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları ritüeli gözlemledikleri geceyi hatırladı. "Kapılar," dedi. "Portalları kastediyorsun. Parşömen ve Anahtar'ın başarısız olduğu söylentilerinin döndüğünü söylemiştin. Lance ve Tara'nın gizli sosu buna sebep olmuş olabilir mi?"

Dawes uzun bir nefes aldı. "Evet. Teorik olarak böyle bir karışım portalların açılmasını kolaylaştırabilirdi."

Alex küçük krozenin fotoğrafını aldı. "Bu şeyde mi, ah... gözaltında ya da adına ne diyorsanız orada mı?"

"Delillerin arasında," dedi Turner. "Evet, bizde. Eğer içinde yeterince kalıntı varsa test ettirebiliriz, Tara'nın bünyesinde bulduğumuz halüsinojene uyup uymadığına bakarız."

Dawes kulaklıklarını boynundan aldı ve uyuyan bir hayvan gibi kucağına koydu.

"Ne oldu?" diye sordu Alex.

"Lance'in duvarların içinden geçebildiğini söylemiştin, belki sana saldırmak için portal büyüsü kullanıyordu. Parşömen ve Anahtar'dan biri yabancıların mozolelerine girmesine izin verdiyse, Lance ve Tara'yı ritüellerine getirdilerse... Tül Cemiyetleri bunu affedilemez olarak görür. *Nefandum*."

Alex ve Turner bakıştı.

"Bu tür bilgileri yabancılarla paylaşmanın cezası nedir?" diye sordu Alex.

Dawes kulaklıklarını kavradı. "Cemiyet mozolesinden atılır ve dağıtılır."

"Bunun kulağa ne gibi geldiğini biliyorsun, değil mi?" dedi Turner.

"Evet," diye yanıtladı Alex. "Bir gerekçe."

Colin Khatri, Lance ve Tara'ya cemiyetin sırlarını mı açmıştı? Bu, yapmaya devam etmek istemediği bir tür ödeme miydi? Tara'yı öldüren şey bu muydu? Titiz, neşeli Colin'in vahşi bir cinayet işlediği fikri Alex için hayal etmesi zordu. Ama parlak bir geleceği olan bir çocuktu ve bu da kaybedecek çok şeyi olduğu anlamına geliyordu.

"Bu akşam Profesör Belbalm'ın atölyesine gidiyorum," dedi Alex. Burada, ateşin önünde sızmayı tercih ederdi ama geleceğiyle ilgilenen tek kişiyi kızdırmak istemiyordu. "Colin, Belbalm için çalışıyor. Tara'nın öldüğü gece Belbalm'ın evinde ne zamana kadar kaldığını bulmaya çalışabilirim."

"Alex," dedi Dawes sessizce, sonunda başını kaldırmıştı. "Eğer Darlington karışımları, Colin ve diğer Anahtarcıların Lance ve Tara'yla yaptıklarını öğrenmişse belki..." Sesi soldu ama Alex ne söylemeye çalıştığını biliyordu: Belki Rosenfeld bodrumundaki o gece, Darlington'ı yutan portaldan Parşömen ve Anahtar sorumluydu.

"Darlington *nerede*?" diye sordu Turner. "İspanya derseniz

dosyalarımı toplayıp eve giderim. Yatağım şu an gerçekten çok iyi bir seçenek gibi görünüyor."

Dawes sandalyesinde kıvrandı.

"Ona bir şey oldu," dedi Alex. "Ne olduğundan emin değiliz. Ona ulaşmaya çalışmak için bir ritüel var ama sadece yeni ayda denenebiliyor."

"Neden yeni ay?"

"Zamanlama önemli," dedi Dawes. "Ritüelin işe yaraması için, uğurlu bir tarih ya da uğurlu bir yerin yardımı olur. Yeni ay da gizli bir şeyin ortaya çıkmasından önceki ânı temsil eder."

"Sandow bilinmemesini mi istedi?" diye sordu Turner. Alex suçlulukla başını salladı. O da haberi megafonla duyurmak istememişti. "Ya Darlington'ın ailesi?"

"Darlington bizim sorumluluğumuz," dedi Dawes sert ve bir şekilde sonuna kadar koruyucuydu. "Onu geri getireceğiz."

Belki.

Turner öne eğildi. "Yani Parşömen ve Anahtar'ın bir cinayet *ve* bir kaçırma olayına karışmış olabileceğini mi söylüyorsun?"

Alex omuzlarını silkti. "Aynen. Öyle de diyebiliriz. Ama Elyazması'nı göz ardı edemeyiz. Belki de Kate Masters, Tara'nın Blake Keely'ye Merity sattığını ve Keely'nin onu kızların üstünde kullandığını öğrendi ya da belki anlaşmalarında bir şeyler ters gitti. Lance, Tara'yı öldürmediyse biri ona benzemek için cazibe kullanmış demektir. Elyazması'nda Kate'in birkaç saatliğine Lance'in yüzünü kullanabilmesini sağlayacak birçok büyü ve hile var. Ve bunların hiçbiri peşimden gönderilen *gluma*'yı açıklamıyor." Alex cebine uzandı ve saatin güven verici tıkırtısını hissetti.

Turner kendini öldürecekmiş gibi görünüyordu. "Neyi açıklamıyor?"

"Elm'de beni kovalayan şeyi. Bana öyle bakma. Gerçekten oldu bu."

"Peki, olmuş olsun," dedi Turner.

"*Glumae* ölülerin hizmetçileridir," dedi Dawes. "Ayak işlerine koşan çocuklardır."

Alex kaşlarını çattı. "Epey adam öldürmeye yatkın bir çocuktu."

"Onlara basit bir görev verirsin, onlar da yapar. Kitap ve Yılan onları Tül'ün diğer tarafına gidip gelen haberciler olarak kullanır. Başka işler yapamayacak kadar vahşi ve öngörülemezlerdir."

Bir kızın deli gibi görünmesi sağlamak ve belki çenesini kalıcı olarak kapatmak hariç.

"O zaman Kitap ve Yılan da işin içinde," dedi Turner. "Gerekçe bilinmiyor. Bunların hiçbirinin kanıt olmadığının farkındasınız, değil mi? Tripp'in size söylediklerinin dışında bu cemiyetlerle hiçbir güvenilir bağlantı kuramadık. Elimde o orman seralarına arama emri çıkarmak için bile yeterli şey yok."

"Bence Centurion üstleriyle çekebileceği tüm ipleri çekebilir." Turner'ın yüzünden bir gölge geçti. "Ama sen ipleri çekmek istemiyorsun."

"İşlerin halledilmesi için gereken yol bu değil. Ayrıca başkomisere öylece gidemem. Lethe'yi bilmiyor. Müdüre kadar tüm rütbeleri tek tek çıkmak zorundayım." Ve Turner, bütün bu teorilerin beyaz bir tahtadaki deli saçması karalamalardan daha fazla anlam ifade ettiğine emin olmadıkça bu hamleyi yapmayacaktı. Alex onu suçlayamazdı. "Tara'nın dairesinin yakınındaki dükkânların telefon kayıtlarını isteyeceğim. İş için dükkân telefonlarını kullanmış olabilirler. Kate Masters ne Tara'nın ne de Lance'in telefonunda vardı. Colin Khatri veya Blake Keely de öyle."

"Tara ve Lance serayı kullandılarsa ormancılık fakültesinden biriyle çalışmışlar demektir," dedi Dawes. "Arama emri olsun ya da olmasın, kim olduğunu bulmaya çalışmalıyız."

"Ben bir öğrenciyim," dedi Alex. "İçeri girebilirim."

"İpleri çekmeye başlamamı istediğini sanıyordum," dedi Turner.

Öyleydi ama şimdi aklına başka bir şey gelmişti. "Bunu kendi başımıza halledebiliriz. Eğer zincirin tepesine çıkarsak birileri Sandow'a haber verebilir."

Turner bir kaş kaldırdı. "Bu bir sorun mu?"

"Cinayet gecesinde nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Dawes'un omurgası dikleşti. "Alex–"

"Beni araştırmayı bırakmaya zorladı Dawes. Lethe, cemiyetleri sınırların içinde tutmak için burada. Neden dizginleri o kadar sert çekti?"

Bizler çobanlarız. Lethe bu amaçla kurulmuştu. Yoksa öyle değil miydi? Lethe gerçekten birilerini korumak için mi kurulmuştu? Yoksa sadece mevcut durumu muhafaza etmeleri, Tül Cemiyetleri'nin izleniyormuş gibi görünmeleri, cemiyetlerin gücünü gerçekten kontrol etmeksizin bazı standartları korumaları için mi? *Bu yıl bağış yılı.* Bir şekilde Sandow dikkatli bakarlarsa cemiyetlerle bağlantılar bulacaklarını biliyor muydu? Kemikler, Kitap ve Yılan, Parşömen ve Anahtar, Elyazması - Lethe'ye bağış yapmakla sorumlu sekiz cemiyetin dördü. Bu, Dokuzuncu Cemiyet'i ayakta tutmak için gereken paranın yarısı demekti, hatta Berzelius'un hiç ödeme yapmadığını düşünürsek daha fazlası. Lethe, Sandow için değerli miydi?

"Dekan Sandow, Lethe'den ne kadar maaş alıyor?" diye sordu Alex.

Dawes gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum. Ama kadrosu var. Üniversiteden epey alıyor."

"Kumar?" diye önerdi Turner. "Uyuşturucu? Borç?"

Dawes'un omurgası sinyal almaya ayarlanmış anten gibi daha da dikleşiyordu sanki. "Boşanma," dedi yavaşça ve isteksizce. "Karısı onu iki yıl önce terk etti. O zamandan beri mahkemeleri devam ediyor. Yine de–"

"Muhtemelen bir şey değildir," dedi Alex, bunun doğru olduğuna hiç emin olmasa da. "Ama o gece nerede olduğunu bilmekten zarar gelmez."

Dawes'un dişleri tekrar dudağına gömüldü. "Dekan Sandow asla Lethe'ye zarar verecek bir şey yapmaz."

Turner ayağa kalkıp klasörlerini toplamaya başladı. "Doğru parayı verirlerse yapabilir. Neden Centurion olmaya evet dedim sanıyorsunuz?"

"Bu bir onurdur," diye karşı çıktı Dawes.

"Bu bir *iş*, halihazırda sahip olduğum son derece yoğun işe ek bir iş. Ama bu para annemin ipoteğini ödeyebileceğim anlamına geliyordu." Klasörleri postacı çantasına soktu. "Sandow'u uyandırmadan onun hakkında bir şey öğrenip öğrenemeyeceğime bakarım."

"Bunu ben yapmalıyım," dedi Dawes sessizce. "Temizlikçisiyle konuşabilirim. Sen soru sormaya başlarsan Yelena doğruca Sandow'a gidecektir."

"Bunu yapabilir misin?" dedi Turner kuşkuyla.

"Üstesinden gelebilir," dedi Alex. "Sadece programına bakmamız gerek."

"Ben gerekçenin para olmasını severim," dedi Turner. "Temiz iş. Bu hokus pokus saçmalıkları gibi değil." Ceketinin içinde omuz silkti ve arka kapıya yöneldi. Alex ve Dawes peşinden gitti.

Turner kapıyı açıp durdu. Arkasında, Alex gökyüzünün alacakaranlığın derin mavisine döndüğünü, sokak lambalarının yandığını görebiliyordu. "Annem parayı almadı," dedi dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle. "Polislerin ikramiye almadığını biliyordu. Paranın nereden geldiğini bilmek istedi."

"Ona söyledin mi?" diye sordu Alex.

"Bütün bunları mı? Tabii ki hayır. Foxwoods'ta kumar oynadığımı söyledim. Yine de bulaşmamam gereken bir şeye bulaştığımı biliyordu."

"Anneler böyledir," dedi Dawes.

Öyle midir? Alex bir hafta önce annesinin ona mesaj attığı fotoğrafı düşündü. Arkadaşlarından biri evlerinde onun fotoğrafını çekmişti. Mira'nın üstünde bir Yale eşofmanı vardı, arkasındaki şömine rafı kristallerle doluydu.

"Annem ne dedi biliyor musunuz?" diye sordu Turner. "Şeytanın bilmediği kapı olmadığını söyledi. Hep ayağını içeri sokmak için beklermiş. Bu geceye kadar ona inanmamıştım."

Yakasını kaldırdı ve soğuğa çıkıp kayboldu.

23

Kış

Alex teçhizat odasından botlarını almak için yukarı çıktı. Kroze yaralarını iyileştirmişti ama uykusuzdu ve vücudu bunu biliyordu. Yine de seçeneği olsa bu geceki atölye, yarın ve ondan sonraki gün ve ondan sonraki ders yerine bir başka kavgaya daha girerdi, Lance gibi bir çam yarmasıyla olsa bile. Kendi hayatı için savaşırken durum geçti/kaldı'dan ibaretti. Tek yapması gereken hayatta kalmaktı ve Alex buna kazanmak diyebilirdi. Dawes ve Turner'la birlikte salonda otururken bile sadece oyunda kaldığını değil, iyi gittiğini hissediyordu. Sahtekâr gibi hissetmeye geri dönmek istemiyordu.

Ama hâlâ numara yapıyorsun, diye hatırlattı kendine. Dawes ve Turner onu gerçekten tanımıyordu. Darlington'ın onun geçmişi hakkında ne öğrendiğini asla tahmin edemezlerdi. Peki ya yeni ay ritüeli işe yararsa? Darlington bundan iki gün sonra geri dönüp tüm gerçeği anlatırsa? O zaman kimse arkasında durur muydu?

Alex, Dante odasındaki yatağında bir elbise yığını buldu.

"Kendi evimden getirdim," dedi Dawes, elleri yenlerinin içinde kıvrılmış, kapı önünde dikiliyordu. "Pek şık değiller ama eşofmandan iyidir. Siyah sevdiğini biliyorum, yani..."

"Mükemmeller." Değillerdi. Kotlar çok uzundu ve gömlekler o kadar çok yıkanmıştı ki siyahtan çok griye yakınlardı ama Dawes dolabını paylaşmak zorunda değildi. Alex hâlâ yapabiliyorken tüm nezaketi içine çekmek istedi.

Belbalm'ın evine giderken Alex kendini diken üstünde hissediyordu. *Gluma* onu takip ederse diye saatini sıkıca bağlamış, çantasını mezar toprağıyla doldurmuş, cebine iki mıknatıs koymuş ve bir portalı geçici olarak kapatması gerekirse diye muhafazalama işaretlerine çalışmıştı. Bunlar küçük korumalarmış gibi geliyordu. Tara cinayetindeki şüpheliler listesi olası tehditler listesi hâline gelmişti ve hepsi çok güçlüydü.

Belbalm, St. Ronan'da yaşıyordu, Il Bastone'dan kuzeye doğru yirmi dakikalık yürüyüş mesafesinde, ilahiyat fakültesinden çok uzak değildi. Evi sokaktaki en küçüklerden biriydi, iki katlıydı ve kırmızı tuğladan yapılmış, yaşlı kadın saçları gibi görünen gri sarmaşıklarla kaplanmıştı. Alex beyaz kafesli kemerin altından geçip bahçe kapısından içeri girdi ve Belbalm'ın ofisinde hissettiği o aynı sakin his üzerine çöktü. Bahçe nane ve mercanköşk kokuyordu.

Alex patikada durdu. Barut rengi çakıllar ezilmiş gibiydi. Uzun pencerelerden farklı sandalyelere oturmuş insanları görebiliyordu, birkaçı piyano bankına sıkışmıştı ve bazıları yerdeydi. Kırmızı şarap bardaklarına, dizlere yerleştirilmiş tabaklara baktı. Sakallı, vahşi bukleleri olan bir çocuk bir şey okuyordu. Başka bir Yale'a bakıyor gibi hissediyordu. Lethe ya da cemiyetlerin ötesinde bir Yale, ritüellerini ve kurallarını öğrenebilirse ona açılacak, açılmaya devam edebilecek bir Yale. Darlington'ın evinde kendini izinsiz bulunuyormuş gibi hissetmişti. Buraya ise davet edilmişti. Buraya ait olmayabilirdi ama hoş karşılanıyordu.

Kapıya yavaşça vurdu ve yanıt gelmeyince hafifçe itti. Açıktı, hiç istenmeyen ziyaretçileri olmuyormuş gibi. Bir dizi kancaya yığınlar hâlinde paltolar asılmıştı. Zemin botlarla doluydu.

Belbalm, kapı ağzında durduğunu görünce Alex'e mutfağa doğru işaret etti.

Sonra Alex anladı. Görevli olacaktı.

Elbette görevli olacaktı.

Neyse ki görevliydi ve başka bir şeymiş gibi davranmaya çalışmak zorunda kalmayacaktı.

Belbalm'ın omzunun üstünden kanepede oturan iki öğrenciyle konuşan Dekan Sandow'u gördü ve Sandow'un bunu fark etmediğini umarak mutfağa girdi. Neden bunun için endişelendiğini bilmiyordu. Gerçekten Tara'ya zarar verdiğini mi düşünüyordu? Korkunç bir şey yapabileceğini? Il Bastone'un salonundayken bu mümkün görünmüştü ama burada, bu sıcak ve rahat yerde mümkün gelmiyordu.

Mutfak geniş, dolaplar beyaz, tezgâh siyah ve zemin temiz bir dama tahtası gibiydi.

"Alex!" Colin onu gördüğünde çığlık attı. Her tarafta cinayet şüphelileri vardı. "Geleceğini bilmiyordum! Desteğe ihtiyacımız var. Ne giydin? Siyah uygun ama bir dahaki sefere beyaz gömlek giy."

Alex'in beyaz gömleği yoktu. "Tamam," dedi.

"Hadi buraya gel ve şunları fırın tepsisine koy."

Emirleri takip etmenin ritmine kapıldı Alex. Belbalm'ın diğer asistanı Isabel Andrews da oradaydı, farklı tabaklara meyve, hamur işleri ve gizemli et yığınları yerleştiriyordu. Bu yiyecekler ona tamamen yabancı görünüyordu. Colin ona peyniri uzatmayı söylediğinde peynirin tam önünde olduğunu fark etmesi uzun zaman almıştı. Küp küp doğranmış kaşar tabağı değil, kuvars ve iyolit gibi görünen bir şeyin dev dilimleriydi, yanında biraz bal ile badem vardı. Bir sanat eseriydi.

"Okuma ve konuşmalardan sonra tatlıya geçecekler," diye açıkladı Colin. "Belbalm hep beze ve elmalı mini tartlar yapar."

"Dekan Sandow geçen hafta burada mıydı?" diye sordu Alex. Eğer öyleyse onu listesinden silebilirdi ve eğer Colin bilmiyorsa o bütün gece burada olmayabilirdi.

Fakat Colin cevap veremeden Profesör Belbalm sallanan kapılardan içeri kaydı.

"Elbette buradaydı," dedi. "Benim burbonumu içmeye bayılıyor." Ağzına küçük bir yaban çileği attı ve parmaklarını havluya sildi. "Camus hakkında çok budalaca bir şey söyledi. Gerçi Camus konusunda budalaca davranmamak zor. Neden farklı bir şey

bekledim bilmiyorum, masasının yanında çerçeveli bir *Mevlânâ* alıntısı var. Bana acı veriyor. Colin, tatlım, lütfen elimizde her zaman kırmızı ve beyaz olduğundan emin olur musun?" Boş bir şişeyi kaldırdı ve Colin'nin yüzü küle döndü. "Sorun değil tatlım. Bir şişe alıp bize katıl. Alex ve diğerleri işleri kontrol altında tutabilirler, değil mi? Okuyacak bir şey getirdin mi?"

"Ben... evet." Colin sanki ayak bileklerinden kanatlar çıkmış gibi mutfaktan süzülerek çıktı.

"Bezeler," diye emretti Isabel.

"Bezeler," diye tekrarladı Alex, miksere gidip kâseyi Isabel'e verdi. Annesi için mutfağın bir fotoğrafını çekip mesaj attı: *İşteyim.* Mira'nın onu böyle düşünmesini istiyordu. Mutlu. Normal. Güvende. Alex'in hiç olmadığı şeyler. Mercy ve Lauren'a da mesaj attı. *Belbalm'ın atölyesindeyim. Dua edin de yemekler artsın.*

"Colin'in bu gece okuyacağına inanamıyorum," diye şikâyet etti Isabel bezeleri fırın tepsisine yerleştirirken. "Ondan bir dönem fazladır Belbalm'ın yanındayım, üstelik Belbalm'ın Kadın ve Sanayicilik seminerinde çok başarılıydım."

"Bir dahaki sefere," diye mırıldandı Alex küçük elmalı tartların üstüne eritilmiş tereyağı sürerken. "Geçen hafta da bu kadar kalabalık mıydı?"

"Evet, Colin bütün gece dırdır etti. Gece ikiye kadar burada temizlik yaptık."

Öyleyse Colin'in mazereti doğruydu. Alex bir rahatlama hissetti. Colin'i seviyordu, ekşi suratlı Isabel'i seviyordu; bu mutfağı, bu evi, bu rahat alanı seviyordu. Cinayet veya büyüyle hiçbir ilgisi olmayan bu dünyayı seviyordu. Onun vahşetle bozulduğunu görmek istemiyordu. Ama bu, listede Parşömen ve Anahtar'ın üstünü çizebileceği anlamına gelmiyordu. Colin, Tara'yı öldürmemiş olsa bile onu tanıyordu. Ve birileri Lance'e portal büyüsünü öğretmişti.

"Sandow geçen hafta bütün atölye boyunca burada mıydı?"

"Ne yazık ki evet," dedi Isabel. "Hep çok içiyor. Duyduğuma göre korkunç bir boşanmanın eşiğindeymiş. Profesör Belbalm

onu bir battaniyeyle çalışma odasına tıkmıştı. Kadınlar tuvaletinde Colin'in temizlemek zorunda kaldığı bir idrar lekesi bırakmış." Ürperdi. "Aslında şöyle bir düşününce Colin okumayı gerçekten hak ediyor. Dört gözle bekleyeceğin çok şey var Alex."

Isabel'in yalan söylemek için bir nedeni yoktu, yani Dekan Sandow'un kötü alışkanlığı ona bir mazeret kazandırmıştı. Dawes memnun olacaktı. Alex de öyle olduğunu düşündü. Katil olmak bir şeydi, bir katil için çalışmak başka bir şey.

Uzun, mutfakta geç saatlere kadar süren bir geceydi ama Alex buna kızamazdı. Bir amaç için çalıştığını hissettirmişti.

Sabah bire karşı servis yapmayı bitirmiş, mutfağı toparlamış, şişeleri geri dönüşüm kutularına doldurmuş, Belbalm'dan uçan öpücükler koparmış ve elinde artan yiyecek kaplarıyla geceye süzülmüştü. Son birkaç günün vahşeti ve tuhaflığından sonra hediye gibi gelmişti. Hayatın neye dönüşebileceğine, Yale'daki çoğu insan için cemiyetlerin ne kadar az önemi olduğuna, kendi düşünceleri dışında hiçbir şeyin sarhoşu olmayan zararsız insanlarla dolu bir evde sadece zaman ve biraz dikkat isteyen bir iş yapmanın nasıl bir şey olduğuna dair güzel bir deneyimdi.

Alex önünde sokak lambalarının arasında ilerleyen, ona yaklaşmakta olan patenli bir Gri gördü. Kafatası ve gövdesi ezilmiş gibi görünüyordu, dikkatsiz bir sürücünün kullandığı arabanın tekerleklerinin bıraktığı derin bir gamze.

Pasa punto, pasa mundo, diye fısıldadı neredeyse kibar bir şekilde ve kızın yok oluşunu izledi. *Bir an geçer bir dünya geride kalır.* Kolaydı.

Ertesi sabah Alex'in dersi yoktu. Kahvaltı etmek için erkenden kalkmış, Marsh'a gitmeden önce küçük bir okuma yapmaya çalışmıştı. Fakat yumurta ve acı sos yığınını bitirmek üzereyken Damat'ı gördü. Yumurtanın ardından dondurmaya geçtiğinde Damat'ın yüzü onaylanmaz bir ifade aldı ama tüm yemek salonundaki tüm yemeklerde dondurma alınabiliyordu ve bu da boşa harcanacak bir fırsat değildi.

Kahvaltıdan sonra JE ortak salonunun tuvaletine gitti ve lavaboyu doldurdu. Onunla konuşmaya can atmıyordu. Anılarında tanık olduğu şeyleri tartışmaya hazır değildi. Ama Tara'yı bulma konusunda şansının yaver gidip gitmediğini de bilmek istiyordu.

Bir an sonra yansımada North'un yüzü belirdi.

"Ee?" dedi.

"Henüz onu bulamadım."

Alex parmağıyla suyun yüzeyini vurdu ve Damat'ın yansımasının kırılışını izledi. "Bu konularda pek iyi değilsin sanki."

Su durgunlaştığında North'un yüzü asılmıştı. "Peki ya siz ne buldunuz?"

"Haklıymışsın. Darlington'ın davanızla ilgileniyormuş. Ama notları Il Bastone'daki masasında değildi. Yarın gece Kapkaraağaç'a bakabilirim." Yeni ay yükseldiğinde. Belki o zaman Darlington, Damat'ın sorularını kendisi cevaplayabilirdi.

"Ve?"

"Ve ne?"

"Zihnimdeyken ne gördünüz Bayan Stern? Beni dışarı attığınızda sıkıntılıydınız."

Alex ona ne kadarını söylemek istediğini düşündü. "Öldüğün âna dair ne hatırlıyorsun North?"

Yüzü taş kesilmiş görünüyordu, Alex onun ismini yüksek sesle söylediğini fark etti. *Lanet olsun.*

"Gördüğünüz şey bu muydu?" diye sordu yavaşça. "Ölümüm?"

"Sadece cevap ver."

"Hiçbir şey," diye itiraf etti. "Bir an yeni ofisimdeydim, Daisy ile konuşuyordum ve sonra... Hiç kimseydim. Ölümlü dünya benim için gitmişti."

"Diğer taraftaydın." Alex bunun aklını nasıl karışabileceğini anlayabiliyordu. "Hiç Tül'ün ötesinde Gladys O'Donaghue'yu bulmaya çalıştın mı?"

"Kimi?"

"Daisy'nin hizmetçisi."

North kaşlarını çattı. "Polis onu sorgulamıştı. Bizim... *cesetlerimizi* o buldu ama orada değildi, cinayete tanıklık etmedi."

"Sadece bir hizmetçi miydi?" dedi Alex. Böyle insanlar yardımcıları hiç fark etmezdi. Ne var ki North haklıydı. Alex, Gladys'in dışarıda bahar havasının tadını çıkardığını görmüştü. Eğer Gladys olay yerinde garip bir şey görmüş veya duymuş olsaydı bu bilgiyi mutlaka polisle paylaşırdı. Ve Alex gören birinin olduğundan şüpheliydi. Sadece Kemikdaşlar tarafından gaddarca davranılmış ve bir şekilde North'a ulaşmış bir adamın korkmuş ruhu vardı; büyülü, görünmez ve başıboş. "Kapkaraağaç'ta bir şey bulursam sana haber veririm. Beni takip etmeyi bırak ve gidip Tara'yı bul."

"Zihnimde ne gördünüz Bayan Stern?"

"Üzgünüm! Gidiyorsun!" Alex lavabodaki tıpayı çekti.

Ortak salondan çıktı ve Turner'a Marsh seralarına doğru yola çıktığını yazdı. Yolda Michael Reyes'i sormak için hastaneye telefon etti. Kurukafa ve Kemikler'in son kehanetinin *kurbanını* daha önce kontrol etmeliydi ama dikkati epey dağılmıştı. Doğru kişiyi hatta bağlatmak biraz zamanını aldı. Sonunda Jean Gatdula telefona gelip Reyes'in iyileşmekte olduğunu ve iki gün içinde eve gönderileceğini söyledi. Alex "ev"in kampüsten uzak bir sığınak olan Columbus House olduğunu biliyordu. Kemikler'in bütün bu rahatsızlıklar için en azından adamı cebi dolu göndereceklerini umdu.

Marsh Botanik Bahçeleri, Science Hill'in tepesinde kuruluydu; eski malikânenin tepesinde çan kulesine benzer bir şey vardı ve arazinin toprakları Tara'nın Lance'le paylaştığı daireye doğru iniyordu. Gerçek bir güvenlik yoktu, Alex gelip giden öğrencilerin arasına kolayca karıştı. Nispeten küçük cam yapılarla çevrilmiş dört büyük ormancılık fakültesi serası arka girişin yanında yer alıyordu. Alex, Tara'nın tehlikeli bahçesini nerede büyüttüğünü belirleyemeyeceğinden endişelenmişti fakat alanda dolaşırken gübre ve yeni kazılmış toprak kokularının altında tekinsizlik kokusu aldı. Küçük sera yeterince sıradan görünse

de Alex üstünde cazibe kalıntısı olduğundan kuşkulanıyordu - muhtemelen Kate Masters ve Elyazması sayesinde. Başka türlü Tara şüphe çekmeden ekinlerini nasıl yetiştirirdi?

Fakat Alex kapıyı açtığında boş ekim alanları ve masaların üstünde ters dönmüş saksılardan başka bir şey bulamadı. Biri burayı temizlemişti. Kate? Colin? Bir başkası? Lance hapishanedeki hücresinden portal açıp buraya, potansiyel kanıtları yok etmeye mi gelmişti?

Bilinmeyen bir bitkinin tek bir ince filizi devrilmiş bir plastik kabın yanındaki toprak yığınının içine duruyordu. Alex ona dokundu. Küçük filiz açıldı, yapraklarında yalnız bir beyaz tomurcuk belirdi. Tomurcuğun yaprakları aralanıp havai fişek gibi ışıltılı bir tohumları ortaya çıkardı, sonra yumuşak fakat duyulabilir bir *pof* sesi çıktı ve bitki solup yok oldu.

Dışarıda Alex kot pantolon ve ceket giymiş sıska bir kadın gördü, eldivenli elleriyle bir kova dolusu malçı karıştırıyordu.

"Merhaba," dedi, "bana bu serayı kimin kullandığını söyleyebilir misin?"

"Sveta Myers. Yüksek lisans öğrencisi."

Alex bu ismin Tara'nın dava dosyasında geçtiğini hatırlamıyordu.

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Kadın başını iki yana salladı. "Birkaç gün önce ayrıldı. Dönemin geri kalanı için izin almış."

Sveta Myers paniklemişti. Belki serayı ortadan kaldırma işini kendisini yapmıştı. "Onu bir çiftle gördün mü hiç? Sıska, ufak tefek, sarışın bir kız ve spor salonunda yaşıyor gibi görünen iri bir adam?"

"Kızı burada çok gördüm. Sveta'nın kuzeni, yeğeni ya da öyle bir şeyiydi." Alex bundan oldukça şüpheliydi. "Adamı da bir ya da iki kez görmüş olabilirim. Neden?"

"Yardımın için teşekkürler," dedi Alex ve kapılara yöneldi.

Tepeden aşağı inerken hayal kırıklığını üstünden atmaya çalıştı. Serada Tara hakkında daha fazla şey bulmayı ummuştu, yalnızca taze mezar gibi yığılmış toprak yığınları değil.

Turner, Alex'le Ingalls Buz Pateni Sahası'nın dışında buluşacağını söylemişti ve Alex, Dodge'un kaldırım kenarında, rölantide durduğunu gördü. İçerisi sıcacıktı.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu.

Alex başını iki yana salladı. "Biri tüm mekânı temizlemiş ve birlikte çalıştıkları öğrenci de kasabadan tüymüş. Sveta Myers adında biri."

"Bir şey çağrıştırmadı ama izini bulmaya çalışırım."

"Ben de cemiyetlerle bir bağlantısı olup olmadığına bakmak için mezun listelerini kontrol edeceğim," dedi Alex. "Lance Gressang'la konuşmak istiyorum."

"Yine buna mı döndük?"

Alex daha önce de Gressang'la konuşmak istediğini neredeyse unutmuştu. "Biri elimizdeki bilgiler hakkında onu sorgulamalı."

"Dava mahkemeye giderse–"

"Çok geç olur. Biri peşime canavar taktı. Tara'yı öldürdüler, onun bitkilerini çaldılar. Belki sırada Sveta Myers vardır. İzlerini temizliyorlar."

"Gressang'la görüşme ayarlayabilsem bile seni yanımda götüremem."

"Neden götüremeyesin? Gressang'ın bütün bunlar hakkında ondan daha bilgili olduğumuza inanması gerek. Senin bu işlerden şu kadarcık çakmadığını anlaması otuz saniye falan sürer."

"Ne demezsin."

"Seni o evde gördüm Turner. Lance duvarda kaybolduğunda neredeyse altını ıslatıyordun."

"Bunlarla başa çıkmada gerçekten iyisin Stern, bunu biliyor muydun?"

"Büyüleyiciliğime mi doyamıyorsun yoksa bakışlarıma mı?"

Turner uzun bir bakış atmak için koltuğunda döndü. "Sürekli agresif olmak zorunda değilsin. Neye bu kadar kızgınsın?"

Alex rahatsızlık verici bir utanç hissetti. "Her şeye," diye mırıldandı puslu cama bakarak. "Her neyse, haklı olduğumu biliyorsun."

"Belki öyledir ama avukatı Lance'i temsil ediyor. İkimiz de avukat olmadan onunla konuşamayız."

"Konuşabilmek ister miydin?"

"Tabii ki isterdim. Ayrıca az pişmiş biftek ve kulağımın dibinde dırdır etmediğin huzurlu bir an da isterdim."

"Seni memnun edemeyeceğim. Ama sanırım Gressang'la görüşmeni sağlayabilirim."

"Diyelim ki söylediklerin doğru. Öğrendiğimiz hiçbir şey mahkemede kabul edilemez Stern. Lance Gressang, Tara'yı öldürdüğünü defalarca söylese bile suçun ona ait olduğunu ispat edemeyiz."

"Ama yine de cevaplar alırız."

Turner eldivenli ellerini direksiyona koydu. "Şeytan hakkında konuşurken annemin aklında senin olduğuna eminim."

"Sevindim."

"Evet deseydim neye ihtiyacımız olurdu?"

Turner'ın halihazırda yeterince iyi bir takım elbisesi vardı. "Evrak çantan var mı?"

"Bir tane ödünç alabilirim."

"Harika. O zaman tek ihtiyacımız olan şey bu." Cebinden Tara'nın dairesine girmek için kullandığı kapaklı aynayı çıkardı.

"Bond çanta ve küçük bir kapaklı aynayla yüksek güvenlikli bir cezaevine girmemi mi istiyorsun?"

"Çok daha kötüsü Turner." Alex aynayı elinde çevirdi. "Senden büyüye inanmanı istiyorum."

24

Kış

Plan, Alex'in düşündüğünden daha zordu. Karşılaştıkları korumaları ayna kandırabilirdi ama hapishanedeki kameraları değil.

Dawes, çaydanlık içinde gerçek anlamda bir fırtınayla yardımlarına koştu. Alex, Darlington'ın Rosenfeld Hall'daki tuhaf bodrumda yürürken ciddi olduğunu düşünmemişti ama görünüşe göre St. Elmo, güzel zamanlarında her tür ilginç büyüyü kullanmıştı.

"Mesele sadece kap değil," diye açıkladı Dawes ertesi gün Alex ve Turner'a, önünde altın bir çaydanlık ve mücevherli kevgirle Il Bastone'daki mutfağın tezgâhında duruyordu. "Çayın kendisi." Üzerinde "keçi ve tekne" diye anılan St. Elmo'nun küçük, kötücül damgalarının olduğu teneke bir kutudan dikkatle yaprakları alıp ölçtü.

"Darlington yeni bir mozole için kampanya yürüttüklerini söylemişti," dedi Alex.

Dawes başını salladı. "Rosenfeld Hall'u kaybetmek onları bozguna uğrattı. Yıllardır dilekçeler veriyorlar, büyüleri için her tür yeni başvuruyu yapıyorlar. Ama üzerine kurulacak bir bağlantı noktası olmadan yeni bir mozolenin anlamı yoktur." Suyu yaprakların üzerine döktü ve telefonuna zamanlayıcı kurdu. Işıklar göz kırptı. "Demlemeyi çok güçlü yaparsanız tüm doğu yakasının elektriğini kesebilirsiniz."

"Neden mozoleler bu kadar önemli?" diye sordu Turner. "Bu-

rası sadece bir ev ve sen... *büyü* yapıyorsun." Kelimenin tadını sevmemiş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Lethe Cemiyeti büyüleri söz ve nesne tabanlıdır, kararlı ve ödünç alınmış büyülerdir. Biz ritüellere bel bağlamayız. Bu yüzden muhafazaları koruyabiliriz. Diğer cemiyetler çok daha büyük güçlerle ticaret yapıyor: geleceği söylemek, ölülerle iletişim kurmak, maddeyi değiştirmek."

"Büyük efsunlar," dedi Alex.

Turner tezgâha yaslandı. "Yani onların makineli tüfekleri var, sizde ise ok ve yay var?"

Dawes başını kaldırdı, sarsılmıştı. Burnunu ovuşturdu. "Şey, daha çok arbalet gibi ama evet."

Zamanlayıcı öttü. Dawes süzgeci hızla çıkardı ve çayı termosa döküp Alex'e verdi. "Yaklaşık iki saat boyunca gerçek bir kesinti olması gerek. Sonra..." Omuz silkti.

"Ama gücü tamamen kesmeyeceksiniz, değil mi?" diye sordu Turner. "Bütün ışıklar kesildiğinde hapishanede olmak istemiyorum."

"Ay, bak ne kadar yol aldın!" dedi Alex. "Şimdi de büyünün *fazla* güçlü olmasından korkuyorsun."

Dawes kazağının kollarını çekiştirdi, çayı demlerken sergilediği özgüven buharlaşıp gitmişti. "Doğru yaptıysam hayır."

Alex termosunu alıp çantasına koydu, sonra saçlarını sıkı bir topuzla topladı. Mercy'ye havalı siyah pantolonunu ödünç almak için bahane olarak iş görüşmesine gideceğini söylemişti.

"Umarım işi alırsın," demişti Mercy ve o kadar sıkı sarılmıştı ki Alex kemikleri bükülmüş gibi hissetmişti.

"Ben de öyle umuyorum," diye cevaplamıştı Alex. Tehlikeyi saymazsa bu kılık değiştirme oyunundan, saatlerini dolduracak maceradan ötürü mutluydu. Yeni ay ritüeli imkânsız derecede uzak geliyordu ama bu gece olacaktı. Başka bir şey düşünmekte güçlük çekiyordu.

Telefonunu kontrol etti. "Sinyal yok."

Turner da aynını yaptı. "Bende de yok."

Alex kahvaltı köşesindeki küçük televizyonu açtı. Hiçbir şey yoktu. "Mükemmel bir çay, Dawes."

Dawes memnun görünüyordu. "İyi şanslar."

"Kariyer intiharı yapmak üzereyim," dedi Turner. "Umalım da şanstan fazlası yanımızda olsun."

Hapishaneye giden yol kısaydı. Orada kimse Alex'i bilmiyordu bu yüzden tanınması konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ödünç aldığı takım elbiseyle mükemmel bir asistan olmuştu. Turner başka bir meseleydi. Sabah adliyeye uğrayıp Lance Gressang'ın avukatıyla çarpışmak ve görüntüsünü kapaklı aynaya hapsetmek zorunda kalmıştı.

Güvenlikten sorunsuz geçtiler.

Turner vızıldayan floresan ışıkla aydınlatılmış pis bir koridorda ona eşlik ederken Alex, "Kameralara bakmayı kes," diye fısıldadı.

"Çalışıyor gibi görünüyorlar."

"Elektrik var ama sadece sabit kayıt yapıyorlar," dedi Alex hissettiğinden daha güvenle. Termos çantasındaydı, ağırlığı kalçasına güven verircesine baskı yapıyordu.

En azından görüşme odasına girdiklerinde güvende olacaklardı. Avukatla müvekkili arasındaki görüşmede video veya ses kaydına izin verilmezdi.

Girdiklerinde Lance masada oturuyordu. Kapaklı aynayı çatık kaşlı gardiyana gösterdikten sonra cebine tıkıp içeri giren Turner'ı gördüğünde, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bir saatin var," dedi gardiyan. "Zorlama."

Gressang, Turner'dan Alex'e döndü ve masadan uzaklaştı. "Ne oluyor lan böyle? Siz ikiniz birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Bir saat," diye tekrarladı gardiyan ve kapıyı arkasından kilitledi.

"Haklarımı biliyorum," dedi Gressang, ayağa kalkmıştı. Evdekinden çok daha iri görünüyordu ve bandajlı eli Alex'i hiç de rahatlatmıyordu. Alex, Lance Gressang gibi adamlarla küçük

verlerde kapana kısılmamayı kendine görev bilmişti. Canları sıkıldığında etraftaki tek şey olmak istemezdiniz.

"Otur," dedi Turner. "Konuşmamız gerek."

"Avukatım olmadan benimle konuşamazsınız."

"Dün bir duvarın içinden geçtin," dedi Turner. "Haklarının arasında bu var mı?"

Lance, suçlama karşısında neredeyse süklüm püklüm oldu. *Portal büyüsü kullanmaması gerektiğini biliyor*, diye düşündü Alex. Ve kullanırken bir polis tarafından kesinlikle görülmemesi gerektiğini de biliyordu. Lance'in Tül Cemiyetleri ile Turner'ın bağlantılı olduğunu bilmesinin yolu yoktu.

"Otur Gressang," diye tekrarladı Turner. "Az sonra oturduğun için mutlu olabilirsin."

Alex, Lance'in ağzına sadece bir mantar atıp zeminde kaybolacağını düşündü. Fakat Lance yavaşça ve küstahça yerine oturdu.

Turner ve Alex masanın karşısındaki sandalyelere geçti.

Lance, Alex'e doğru çenesini kaldırdı. "Niye benim evimdeydin?"

Benim evim. Bizim evimiz değil. Alex hiçbir şey söylemedi.

"Tara'yı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum," dedi Turner.

Lance ellerini havaya kaldırdı. "Masum olduğumu biliyorsan neden beni bu bok çukurundan çıkarmıyorsun?"

Turner, birkaç gün önce Alex için kullandığı o hoş, küçümseyen tonla, "'Masum' senin için büyük bir kelime," dedi. "Belki vahşetin bu kısmında masumsun ve eğer durum buysa sana yöneltilen cinayet suçlamalarının düşmesini sağlamak benim için büyük bir zevk olacak. Ama şu an burada olduğumuzu kimsenin bilmediğini söylemek istiyorum. Gardiyanların hepsi senin avukatınla sohbet ettiğini sanıyor. Kafana sokmanı istediğim şey ise bizim ne istersek yapabileceğimiz."

"Korkmam mı gerekiyor?"

"Evet," dedi Turner. "Gerekiyor. Ama bizden değil."

"Hey, bizden de korkabilir," dedi Alex.

"Olabilir fakat endişelenmesi gereken daha büyük sorunları var. Tara'yı sen öldürmediysen de biri öldürdü. Ve o biri senin de icabına bakmayı bekliyor. Şu an faydalı bir günah keçisisin. İyi de ne kadar süreyle? Tara yapmaması gereken şeyleri biliyordu, belki sen de biliyorsun."

"Ben bir bok bilmiyorum."

"İkna etmen gereken kişi ben değilim. Bu insanların neler yapabileceğini gördün. Senin gibi bir pisliği dünyadan silmeyi umursarlar mı sanıyorsun? Geceleri daha iyi uyumalarına yardımcı olacaksa seni, arkadaşlarını veya tüm mahallenizi yok etmekte tereddüt ederler mi sanıyorsun?"

"Senin ve benim gibi insanların önemi yoktur," dedi Alex. "Yararlı olmayı bıraktığımız zaman biteriz."

Lance, yaralı elini tedbirli bir şekilde masaya koydu ve öne eğildi. "Sen kimsin?"

Alex bakışlarını kaçırmadı. "Tara'yı öldürmediğini düşünen tek kişi. Bu yüzden Turner'ın sabrı taşıp beni o kapıya, seni de burada çürümeye terk etmeden önce kimin yaptığını bulmama yardım et."

Lance'in gözleri Alex ve Turner arasında gidip geldi. Sonunda konuştuğunda, "Ona zarar vermedim. Onu seviyordum," dedi.

Sanki bu ikisi aynı anda olamazmış gibi. "Sveta Myers'la ne zaman çalışmaya başladınız?"

Lance sandalyesinde kımıldandı. İsmi bilmelerinden hoşlanmadığı açıktı. "Hatırlamıyorum. İki sene önce belki? Tara bir bitki satışı için oraya gitmişti, onunla sohbet ettiler. İyi anlaştılar, hobi bahçeciliğinden falan konuşuyorlardı. Bir süre ona satış yaptık sonra birlikte yetiştirmeye başladık, ona pay veriyorduk."

"Bize Merity'den bahset," dedi Alex.

"Neyden?"

"Sadece ot yetiştirmiyordunuz. Blake Keely için ne yetiştirdiniz?"

"Şu model çocuk mu? Tara'nın etrafında dolaşıp duruyordu, ünlü gibi para saçıp duruyordu. O pisliği hiç sevmiyorum."

Alex, Lance Gressang'la ortak bir paydada buluştuğu için nasıl hissettiğini bilmiyordu.

"Onun için ne yetiştiriyordunuz?" diye üsteledi Turner.

"Onun için değildi ki. Yani başta değildi. Bir süredir arkadaşlarına yeşil satıyorduk... Hey bunların hiçbiri kaydedilmeyecek, tamam mı? Her şey kayıt dışı mı?" Turner devam etmesi için elini salladı. "Özel bir şey değildi. Onluk torbalar, yirmilikler. Her zamanki şeyler. Sonra bu sene o Katie denen kız ortaya çıkıp–"

Alex öne eğildi. "Kate Masters?"

"Evet. Sarışın, çok tatlı ama biraz erkek Fatma."

"Bana biraz daha nasıl kadınlardan hoşlandığından bahsetsene."

"Gerçekten mi?"

"Hayır seni beyinsiz. *Katie* ne istiyordu?"

"Nerede yetiştirdiğimizi bilmek istedi, ardından Tara'nın serada yeni bir şeye yer açıp açamayacağını sordu. Bazı tıbbi şeyler ama nemle falan ilgili katı kuralları vardı. Tara, Sveta'yla birlikte o şeylerin üstünde çalışmaya başladı. Başta zaman aldı ama sonra rahatça yetiştirmeye başladılar. Bir keresinde o şeylerden birini denemiştim. Başımı bile döndürmedi."

Tanrım. Lance Gressang'ın eline Merity geçmişti ve ne olduğunu bile bilmiyordu. Alex, bitkinin ona sağlayacağı hâkimiyeti anlasa Lance'in verebileceği zararı düşündü... Ama biri o noktaya Lance'ten önce ulaşmıştı.

"Sen de değersiz olduğunu düşündün," dedi Alex. "Kötü mal diye düşündün. Bu yüzden Blake'e sattın."

"Evet," dedi Gressang sırıtarak.

"Geri dönüp devamını istediğinde ne düşündün?"

Gressang omuz silkti. "Parasını almaktan mutluluk duydum."

"Kate Masters, Blake'e Merity sattığını biliyor muydu?"

"Hayır, o çok sıkıydı. Bize zehirli olduğunu, onunla uğraşmamak gerektiğini falan söylemişti. Öğrenirse sinirleneceğini biliyordum. Ama Blake daha fazla isteyip durdu, mantar bulup bulamayacağımızı soran şu adamı getirdi."

"Kim?" diye sordu Turner. Ama Alex, Lance'in ne söyleyeceğini zaten biliyordu.

Lance sandalyesinde kımıldandı. Huzursuz görünüyordu, neredeyse korkmuş.

"Colin Khatri'ydi, değil mi?" dedi Alex. "Parşömen ve Anahtar'dan."

"Evet. O..." Lance arkasına yaslandı. Kabadayılığı buharlaşıvermişti. Sanki orada bir tür cevap bulmayı bekler gibi duvara baktı. Zaman ilerliyordu ama Alex ve Turner sessiz kalmaya devam ettiler. "Neye bulaşmak üzere olduğumuzu bilmiyordum."

"Nasıl başladığınızı anlat," dedi Turner.

"Tara sürekli seradaydı," dedi Lance durmaksızın. "Eve geç geliyordu. Karışım yapmak, mantarları ne olduğunu bilmediğim şeylerle birleştirmek için geç saatlere kadar uyanık kalıyordu. Colin ona o küçük, sarı çanağı verdi. Tara ona cadı kazanım diyordu. Colin, Tara'nın hazırladığı karışımlara bir türlü doyamadı. Hep daha fazlası için gelmeye devam etti."

"Karışım?" diye sordu Turner. "Mantarlarla uğraştığını sanıyordum."

"Tara o şeyi damıttı. Asit değildi. Ne olduğunu bilmiyorum." Lance sağlam eliyle diğer kolunu ovaladı, Alex tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordu. "Colin'in onu ne için kullandığını bilmek istedik ama bu konuda çok dikkatliydi. Sonra Tara, artık sana karışım yapmayacağım, dedi." Lance, Alex'e yalvarıyormuş gibi ellerini uzattı. "Ona söyledim. Ona boş vermesini *söyledim*, Colin'den para almaya devam etmemesini söyledim."

"Ama yeterli gelmedi," dedi Alex. *Şüphelenmektense ölürüm.* Tara oyunda büyük bir şeylerin döndüğünü hissetmiş ve bunun bir parçası olmak istemişti. "Peki ne oldu?"

"Colin çark etti." Alex onun kendini beğenmiş mi yoksa pişman mı olduğundan emin olamadı. "Bir hafta sonu o ve arkadaşları bizi evden almaya geldiler. Hepimiz Tara'nın yaptığı karışımlardan aldık, sonra gözlerimizi bağladılar ve bizi bir binaya, bir odaya götürdüler. Çok güzeldi, üstünde Yahudi yıldızı gibi

şeyler olan kemerleri vardı, tavanı açıktı, gökyüzünü görebiliyordunuz." Alex, Anahtarcıların Budapeşte'ye gitmeye çalıştıkları ritüelin başarısız olduğu gece o odadaydı. Onca şeyi Tara'nın karışımları olmadan işe yaramayacağını bile bile mi sahnelemişlerdi? "Yuvarlak bir masanın etrafında çember oluşturduk ve konuşmaya başladılar. Hangi dilde bilmiyorum, Arapça belki. Neyse işte sonra masa... açılıverdi."

"Bir geçit gibi mi?" diye sordu Turner.

Lance başını iki yana sallıyordu. "Hayır, hayır. Anlamıyorsun: Dibi yoktu. Aşağısı geceydi -başka bir gece- onun üstünde de bizim gecemiz vardı. Her yer yıldızlıydı." Sesinde gerçek bir korku vardı. "Yürüdük ve bir dağın tepesindeydik. Kilometrelerce ötesini görebiliyordunuz. O kadar berraktı ki ufuktaki kıvrılmayı seçebiliyordunuz. İnanılmazdı. Ertesi gün fena hastalandım ama. Ve Tanrım, leş gibi kokuyorduk. Günlerce geçmedi." Lance içini çekti ve devam etti. "Sanırım ondan sonra başladı. Colin ve o ekiptekiler Tara'nın karışım yapmaya devam etmesini istedi. Biz de seyahat etmeye devam etmek istiyorduk. Tara dünyayı görmek istiyordu. Ben sadece takılmak istedim. Amazon'a gittik, Fas'a, İzlanda'daki o sıcak havuzlara. Yılbaşı için New Orleans'a gittik. Şimdiye kadar yapılmış en iyi video oyunu gibiydi." Lance hafifçe güldü. "Colin, Tara'nın bu boku nasıl karıştırdığını anlayamıyordu. Komik olduğunu düşünüyormuş gibi davranıyordu ama ben onu kızdırdığını görebiliyordum."

Alex bu Colin'i -açgözlü, kıskanç, uyuşturucu satıcılarıyla gezen- Belbalm'ın evinde gördüğü hırslı, bakımlı Colin'le bağdaştırmaya çalıştı. Bunun nerede biteceğini sanmıştı ki?

"Blake ve Colin nereden tanışıyordu?" diye sordu Alex. İkisinin takıldığını hayal edemiyordu.

Lance omuzlarını silkti. "Lakros mu ne var ya?"

Lakros. Colin o kadar sporla ilgisiz görünüyordu ki hayal etmek zordu. O da Blake'in pis videolarından birini görüp Merity'yi tanımış mıydı? Anahtarcıların büyüsü başarısız olmaya başlamıştı. Mozolelerinin altındaki bağlantı noktası artık ça-

lışmıyordu ve çaresizce portal açma yolları arıyorlardı. Ve Colin -zeki, arkadaş canlısı, parlak çocuk Colin- Blake'in Merity'yle yaptığı şeyi bildirmemişti. Onun kızları incitmesine engel olmamıştı. Onun yerine bunu kendisi ve cemiyeti için bir fırsat olarak görmüştü.

"Peki ya Tripp Helmuth?" dedi Turner. Pembe yanaklı, kanka Tripp hakkında soru sormak garip geliyordu ama Alex, Turner'ın kimseyi atlamadığına mutlu oldu.

"Kim?"

"Zengin çocuk," dedi Alex, "yelken takımında, hep yeni bronzlaşmış gibi görünen hani?"

"Yale'daki herhangi bir çocuk olabilir bu."

Alex aptala yattığını sanmıyordu ama emin olamazdı.

"Geçen gün hapiste bir portal açtın," dedi Turner.

"Beni yakaladığınızda üstümde karışımdan vardı." Lance sırıttı. "O kadar küçük bir şeyi saklayacak çok yer var."

"Neden kaçıp gitmedin?" diye sordu Turner. "Küba'ya falan gidebilirdin?"

"Küba'da ne halt edecektim?" diye sordu Lance. "Ayrıca masadan başka yerde uzak mesafelere portal açamıyorsun."

Mozoledeki masayı kastediyordu. Parşömen ve Anahtar'ın hâlâ bir bağlantı noktasına ihtiyacı vardı. Tara'nın karışımları bile tek başına yeterli değildi.

"Bir saniye," dedi Alex. "Tek dozunu evine geri dönmek için mi harcadın?"

"Biraz para alabilirim diye düşündüm, belki burada takas yapmak için bir şeyler bulabilirdim ama siz adi polisler bütün evi mahvetmişsiniz."

"Niye mozoleye -masaya- portal açmadın, sonra istediğin yere giderdin?"

Lance gözlerini kırpıştırdı. "Ha siktir." Sandalyesine çöktü. "*Ha siktir.*" Bakışlarını Alex'e sabitledi. İnanılmaz kederli görünüyordu. "Bana yardım edeceksin, değil mi? Beni koruyacak mısın?"

Turner ayağa kalktı. "Göze batma Gressang. Suçu üstlenmiş gibi göründüğün sürece burada güvende olursun."

Alex, Lance'in karşı çıkmasını, pazarlık yapmaya çalışmasını, hatta onları tehdit etmesini bekliyordu. Ama o sadece oturdu. Koca vücudu floresan ışıkların altında taş kadar hareketsizdi. Turner kapıyı çaldığında ve gardiyan onları almaya geldiğinde tek kelime etmedi, giderlerken ayağa kalkmadı. Amazon ormanlarına gitmişti, Fas pazarlarını gezmişti. Dünyanın gizemlerini görmüştü, ama dünyanın gizemleri onu fark etmemişti. Ve sonunda kendini burada bulmuştu. Kapılar kapanmıştı. Portallar da. Lance Gressang hiçbir yere gitmiyordu.

Turner ve Alex sessizlik içinde kampüse döndüler, Dodge marka arabanın ısıtıcısı acı soğuğa karşı hararetle çalışıyordu. Alex, Dawes'a çıktıklarını ve en geç sekizde Kapkaraağaç'ta olacağını haber vermek için mesaj gönderdi ve Mercy'den ödünç aldığı topuklu ayakkabıları çıkardı. Yarım numara küçüklerdi, ayakları onu öldürüyordu. Turner ancak anayoldan çıktıktan sonra konuşabildi. "Ee?"

"Sanırım elimizde başlangıçtakinden daha fazla suç gerekçesi var."

"Gressang'ı listeden çıkarmıyorum. Olay yerine başka birini koyana kadar olmaz. Ama Colin Khatri ve Kate Masters çok daha ilginç görünüyor." Eldivenli ellerini direksiyona vurdu. "Ama mesele sadece Colin ve Kate değil, değil mi? Hepsi. Bütün o büyücü numarası yapan, cübbeli, kukuletalı çocukların hepsi."

"Numara yapmıyorlar." Ama Alex ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Colin, Parşömen ve Anahtar ile Tara arasındaki en doğrudan bağlantıydı ama Anahtarcıların hepsi ritüellerini yabancılarla paylaşmış, hepsi gerçeği Lethe'den gizlemişti. Tara, cemiyet için tehlike hâline gelmişse herhangi biri onu susturmaya karar vermiş olabilirdi. Kate Masters'ın Elyazması'ndan çıkıp çeteci olmayı seçmesi de muhtemel görünmüyordu. Alex, Mike Awolowo'nun ilacın nadirliğine dair söylediklerini hatırladı. Bel-

ki de hepsi Khingan Dağı'ndaki tedarikçiyi bırakıp kendi başlarına yetiştirebileceklerini düşünmüştü. Awolowo, Merity'nin başka yerde ortaya çıkmasına gerçekten şaşırmış görünüyordu, tabii bu numara olabilirdi.

"Sence kim suçlu?" diye sordu Turner.

Alex şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Turner onu kendi fikirlerini tartmak için kullanıyor olabilirdi, yine de kendisine sorulması iyi hissettirmişti. *Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı,* diye düşündü.

Alex ağrıyan ayaklarını esnetti. "Elyazması'nın herhangi bir üyesi, Tara'nın Lance'le buluştuğunu düşünmesini sağlamak için cazibe kullanmış olabilir. Ayrıca Anahtarlar gizli sos için Tara'ya güvenmişse neden onun ölmesini istesinler ki? Büyüleri son birkaç yıldır kötü durumdaydı. Ona ihtiyaçları vardı."

"Tara onları fazla zorlamadığı sürece," dedi Turner. "Colin'le ilişkisinin geçekten nasıl olduğuna dair fikrimiz yok. O karışımların içinde ne olduğunu bile tam olarak bilmiyoruz. Bu iş artık sihirli mantarlardan çıktı."

Orası doğruydu. Belki kimya dâhisi Colin, kasabalı bir kız tarafından alt edilmekten hoşlanmamıştı. Ayrıca Alex, Parşömen ve Anahtar'daki kimsenin ritüel sırlarını paylaşmaya zorlanıp şantaja boyun eğmekten hoşlanacağını da sanmıyordu. Birinin Tara'nın tarifini çözüp artık onu istemediğine karar vermesi çok muhtemeldi.

"Colin Khatri'nin o gece başka yerde olduğuna dair kanıtı var," dedi Alex. "Belbalm'ın atölyesindeydi."

"Bana küçük bir portal açıp içinden geçip Tara'yı öldüremeyeceğini, kimse farkına varmadan geri dönemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Alex kendini tokatlamak istedi. "Aferin Turner."

"Sanki işimde iyiyim gibi."

Alex bunu kendisinin düşünmesi gerektiğini biliyordu. Belki Colin'in bunlarla ilgili olmadığını, Tara'nın cinayetinin çirkinliğinin Belbalm'la geçireceği o mükemmel, umut verici yaza

gölge düşürmemesini ummakla o kadar meşgul olmasa düşünürdü de.

Turner direksiyonu Şapel'e kırdı ve Vanderbilt girişine çekti. Alex, North'un girişteki merdivenlerde dikildiğini gördü. Ne zamandır bekliyordu? Diğer tarafta Tara'yı bulmuş muydu? Bir ürpermeyle onun Tara'nın evinden sadece birkaç blok ötede öldürüldüğünü -ya da güzel Daisy'sini ve kendisini öldürdüğünü- fark etti.

"Sana yurdun dışında bir hayalet olduğunu söylesem ne derdin?" diye sordu Alex. "Tam avluda?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Turner. "Son birkaç günde gördüğüm onca şeyden sonra mı?"

"Evet."

"Hâlâ benimle kafa bulduğunu düşünürdüm."

"Ya sana bizim davamıza çalıştığını söyleseydim?"

Turner'ın gerçek gülüşü sahte kıkırdamasından tamamen farklıydı, derin ve gürültülü bir gülüştü bu. "Daha tuhaf davalarım olmuştu."

Alex ayaklarını dar topuklulara soktu ve arabanın kapısını açtı. Gece havası o kadar soğuktu ki nefes almak acı veriyordu, üstündeki gökyüzü siyahtı. Yeni ay doğuyordu. Birkaç saat içinde Kapkaraağaç'ta olacaktı. Dekan Sandow ritüel hakkında ilk konuşmaya başladığında Alex, Darlington'la, Il Bastone'dan iletişime geçmeye çalışacaklarını varsaymıştı. Hatta belki de krozeyi kullanacaklardı. Ama Sandow gerçekten onu eve geri getirme niyetindeydi.

"Yarın Kate Masters'a bakarım," dedi Turner. "Colin Khatri'ye de. Bakalım neler dökülecek."

"Bıraktığın için teşekkürler." Alex arabanın kapısını kapattı ve Turner, Şapel'e doğru giderken farların kayboluşunu izledi. Dedektifle bir daha konuşup konuşamayacağını merak ediyordu.

Bu gece her şey değişebilirdi. Alex, Darlington'ın geri dönmesini çok istiyordu -ve bundan korkuyordu- ve bu duyguları birbirinden ayıramıyordu. Dekan Sandow'a ne yaptığını, gerçek-

te ne olduğunu söylediğinde bunun onun ve Lethe'nin sonu anlamına geleceğini biliyordu. Biliyordu. Ama Tara'nın ölümünü aydınlatmak için ellerindeki en iyi şansın Darlington olduğunu da biliyordu. Darlington bu dünyanın dilini konuşuyor, onun kurallarını anlıyordu. Diğerlerinin gözden kaçırdığı bağlantıları o kurabilirdi.

Onun o kendini beğenmiş, çok bilmiş hâllerini özlediğini kabul edebilirdi. Ama bundan fazlası vardı. Darlington onu korurdu.

Bu düşünce utanç vericiydi. Mücadeleci, çıngıraklı yılan Alex bundan çok daha sert olmalıydı. Ama savaşmaktan yorulmuştu. Darlington. Dawes ve onun yaptığı şeylerin hiçbirini onaylamazdı. Onun Lethe'ye ait olduğunu düşünmeyebilirdi ama Alex'in Lethe'nin korumasına layık olduğuna inanıyordu. Kendini onunla korkunç karanlığın –her şeyin– arasına koyacağına söz vermişti. Bu, Alex için değerliydi.

North mesafesini koruyor, sokak lambasının altın sarısı ışığında dikiliyordu. Katil ya da kurban, ama her açıdan partner. Şimdilik.

Alex ona başını salladı ve orada bıraktı. Bu gece ödemesi gereken başka borçlar vardı.

25

Kış

"Nasıl gitti?" diye sordu Mercy, Alex ortak odaya girer girmez. Bacaklarını kıvırmış kanepede oturuyordu, etrafı kitaplarla çevriliydi. Alex'in iş görüşmesi yalanını hatırlaması biraz zaman aldı.

"Emin değilim," dedi yatak odalarına gidip üstünü değiştirerek. "İyi, belki? İlginçti. Bu pantolon çok dar."

"Kıçın çok büyük."

"Kıçım tam kıvamında," dedi Alex. Uzun kollu bir tişört, siyah kot ve siyah ceket giymişti. Çalışma grubuyla ilgili bir bahane uydurmayı düşündü, bunun yerine saçlarını fırçalayıp koyu mor bir ruj sürmeyi seçti.

"*Nereye* gidiyorsun?" diye sordu Mercy onu gördüğünde.

"Biriyle kahve içmeye çıkıyorum."

"Orada dur bakalım," dedi Lauren başını yatak odasından çıkararak. "Alex Stern biriyle mi çıkıyor?"

"Önce Alex Stern'in iş görüşmesi vardı," dedi Mercy. "Şimdi de randevuya gidiyor."

"*Sen* kimsin Alex Stern?"

Biliyorsam ne olayım. "Gevezeliğiniz bittiyse söyleyin, küpelerimi kim arakladı?"

"Hangi akademiden?" diye sordu Lauren.

"Kasabadan."

"Ooo," dedi Lauren ve sahte gümüş halkalarını onun eline bıraktı. "Alex bir emekçiyi seviyor. O ruj çok fazla."

"Ben beğendim," dedi Mercy.

"Adamın kalbini çiğ çiğ yemeye çalışacakmışsın gibi görünüyor."

Alex halkaları kulaklarına soktu ve dudaklarını bir mendile hafifçe sildi. "Tam kararında."

"Şubat Kulübü bitmek üzere," dedi Mercy. Şubat ayı boyunca her gece, bir grup veya organizasyon bir etkinliğe, kışın derin kasvetine karşı bir protestoya ev sahipliği yapıyordu. "Cuma günü son partiye gitmeliyiz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Alex, Mercy'nin buna gerçekten hazır olup olmadığını merak ederek.

"Evet," dedi Mercy. "Uzun süre kalmamız gerektiğini söylemiyorum ama... gitmek istiyorum. Belki rujunu ödünç alırım."

Alex sırıttı ve araba çağırmak için telefonunu çıkardı. "O zaman kesinlikle gidiyoruz." *Yarın hâlâ bir Yale öğrencisi olursam.* "Bu gece beni beklemeyin."

"Güzelsin sürtük," dedi Lauren.

"Dikkatli ol," dedi Mercy.

"Asıl *o* dikkatli olsun," dedi Alex ve kapıyı arkasından kilitledi.

Kapkaraağaç'ın taş sütunlarının önünde şoföre onu bırakmasını söyledi ve yolun kalanını yürüdü. Garaj açıktı ve Alex, Darlington'ın bordo Mercedes'inin içeri park edildiğini görebiliyordu.

Evin birinci ve ikinci katında ışıklar parlıyordu ve Alex, mutfak penceresinden Dawes'un ocakta bir şey karıştırdığını gördü. Girer girmez limonlu kokuyu tanıdı. Terbiyeli tavuk çorbası. Darlington'ın favorisi.

"Erkencisin," dedi Dawes omzunun üstünden. "Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi Alex aniden utangaç hissederek. Küpeler ve ruj da kendi limonlu çorbası mıydı?

Paltosunu çıkarıp kapının yanındaki kancaya astı. Geceden ne beklemesi gerektiğinden emin değildi ama diğerleri gelme-

den önce Darlington'ın ofisini ve yatak odasını arama fırsatını değerlendirmek istiyordu.

Dawes'un tüm ışıkları açtığına memnun oldu. En son buraya geldiğinde evin yalnızlığı onu bunaltmıştı. Önce çalışma odasını kontrol etti, ahşap panelleri ve Tara'nın ölüm raporunu yazıp Sandow'a gönderdiği güneşlenme odasının hemen yanında, tıkış tıkış kitaplıkları olan bir odaydı. Masa oldukça iyi organize edilmişti fakat dosya dolapları sadece Kapkaraağaç'la ilgili belgelerle dolu gibi görünüyordu. Üst çekmecede Alex eski moda bir ajanda ve bir paket ezilmiş Chesterfield buldu. Darlington'ı ucuz bir sigara içerken hayal edemiyordu.

Üçüncü kattaki keşiş odasında yaptığı araştırma da aynı derecede verimsiz geçti. Cosmo onu içeri kadar takip etmiş, Alex çekmeceleri açıp kitap yığınlarını kurcalarken yargılarcasına bakmıştı.

"Evet, Darlington'ın özel hayatına müdahale ediyorum Cosmo," dedi. "Ama bunun iyi bir nedeni var."

Görünüşe göre bu onun için yeterliydi. Alex'in bacaklarının etrafında döndü, başını postallarına bastırıp yüksek sesle mırıldandı. Alex, Darlington'ın yatağına en yakın kitap yığınına geçmeden önce onun kulaklarının arasını kaşıdı. Yığındaki kitapların hepsi New England endüstrisine adanmıştı. Eski bir araba kataloğuna benzeyen şeyde durakladı; kâğıdı sararmış, kenarlardan yırtılmış ve korunması için plastik bir poşete koyulmuştu. North'un ailesi araba üreticiliği yapıyordu.

Alex onu dikkatlice poşetinden çıkardı. Daha yakından baktığında, New Haven'daki çeşitli araba üreticileri ve onları destekleyen işletmeler için çıkarılmış bir tür ticaret dergisine benziyordu. Tekerleklerin, kilitleme mekanizmalarının ve fenerlerin elle çizilmiş resimleri vardı. Üçüncü sayfada potansiyel alıcılar için önünde bir galerisi olacak yeni North&Sons fabrikasının inşasına ait büyük, kalın harflerle yazılmış bir haber bulunuyordu. Darlington'ın kendine has yazısıyla sayfanın kenarına şöyle bir not alınmıştı: *İlk?*

"Bu kadar mı? Hadi ama Darlington. İlk *ne*?"

Alex, çakıllı yolda lastik sesleri duydu ve araba yoluna baktığında iki arabanın farlarını gördü: Hafifçe hırpalanmış bir Audi ve arkasında parlak mavi bir Land Rover.

Audi garaja, Darlington'ın Mercedes'inin yanına park etti ve Alex bir süre sonra Dekan Sandow ile Michelle Alameddine olması gereken bir kadının çıktığını gördü. Alex ne beklemişti bilmiyordu ama kız son derece sıradan görünüyordu. Omuzlarının etrafına düşen kalın bukleler, zarif, bakımlı kaşlar, keskin hatları olan bir yüz. İyi kesim bir siyah manto ve diz boyu siyah çizmeler giymişti. Alex hiç New York'a gitmemesine rağmen Michelle ona bir hayli New Yorklu gibi görünüyordu.

Araba kataloğunu poşetine geri koydu ve aceleyle indi. Sandow ve Michelle kabanlarını girişe asıyordu, peşlerinde nispeten yaşlı bir kadın ve utangaç görünen, sırtında devasa bir sırt çantası ile Mohavk tarzı saçları olan bir oğlan vardı. Beyaz cübbeleri olmadan Alex'in onları tanıması biraz zaman aldı ama sonra her şey yerine oturdu: Aurelian delegasyon başkanı Josh Zelinski ve geçen sonbahar şu roman yazarının geldiği, az kalsın faciaya dönüşen ritüeli yöneten mezun. *Amelia.*

Darlington, Aurelian'ı hatanın Alex'te değil de onlarda olduğuna ikna etmişti. Aynı gece Alex ve Darlington, Dawes'un kafasını fena hâlde karıştırarak, pahalı kırmızı şaraplarla delicesine sarhoş olmuş ve bir dolap dolusu masum kristali –ve zevksiz, muhtemelen ölmeyi hak eden çinili yemek takımlarını– paramparça etmişlerdi. Alex kırık cam ve porselen parçalarıyla dolu odada durup yıllardır hissetmediği kadar iyi hissedişini hatırladı. Darlington hasarı tartmış ve sonra bardağını başına dikip uykulu uykulu, *Bunda bir metafor var Stern. Ayıldığımda çözeceğim,* demişti.

Tanışma faslı gerçekleşti, Sandow bir şişe şarap açtı, Dawes peynir ve dilimlenmiş sebze tabakları getirdi. Kötü bir akşam yemeği partisinin başlangıcı gibiydi.

"Ee," dedi Michelle ağzına bir dilim salatalık atarak. "Danny kendini kaybettirdi demek?"

"Ölmüş olabilir," dedi Dawes sessizce.

"Bundan şüpheliyim," diye cevapladı Michelle. "Öyle olsa ona musallat olur, hayatını cehenneme çevirirdi." Başparmağını Alex'e doğru uzatmıştı. "Sen onunlaydın, değil mi?"

Alex karnının gerildiğini hissederek başını salladı.

"Ve sen Grileri görebilen şu harika kızsın. Darlington'ın etrafta takıldığını gördün mü?"

"Hayır," dedi Alex. Ve North da onu diğer tarafta görmemişti. Darlington bir yerlerde hayattaydı ve bu gece eve geliyordu.

"Olağanüstü bir armağan," dedi Amelia. Çenesinin hemen altında biten bal-kahverengi saçları vardı, taşlanmış kotunun üstüne lacivert tişört ve aynı renk bir hırka giymişti. "Lethe sana sahip olduğu için şanslı."

"Evet," dedi Sandow nazikçe. "Öyleyiz gerçekten."

Josh Zelinski başını iki yana salladı. "Çok çılgın. Öylece etrafta süzülüyorlar mı? Şu an burada Gri var mı?"

Alex şarabından uzun bir yudum aldı. "Evet. Biri kıçınızı eliyor."

Zelinski etrafında döndü. Sandow sıkıntılı görünüyordu.

Fakat Michelle güldü. "Darlington senin yapabildiklerini öğrendiğinde altına etmiş olmalı."

Sandow boğazını temizledi. "Geldiğiniz için teşekkürler. Hepiniz. Bu, zor bir durum ve hepinizin meşgul olduğunu biliyorum."

Lanet bir yönetim toplantısında değiliz, diye bağırmak istedi Alex. O kayboldu.

Michelle şarap bardağını tekrar doldurdu. "Bu haber beni şaşırttı diyemem."

"Öyle mi?"

"Darlington'ın birinci senesini onun kendini öldürtmediğinden ya da bir şeyleri ateşe vermediğinden emin olmaya çalışarak geçirdim sanırım. Şu an her neredeyse muhtemelen nihayet etrafında heyecan verici bir şeyler olduğu için seviniyordur."

Sandow kıkırdadı. "Her bahse varım."

Alex bundan rahatsız olduğunu hissetti. Sandow ve Michelle'in Darlington hakkında gülüşmelerinden hoşlanmamıştı. O daha iyisini hak ediyordu.

"Heyecan arayanlardan mı?" diye sordu Amelia, kendisi de biraz heyecanlanmıştı.

"Tam olarak değil," dedi Michelle. "Sadece her zaman mevzuya dalmaya hazırdır. Kendini bir şövalye, elinde kılıçla yeraltı dünyasının kapısında bekleyen bir çocuk olarak düşünmeye bayılır."

Darlington ne zaman kendini veya Lethe'yi bu şekilde tanımlasa Alex kaşlarını çatmıştı. Ama şimdi Tara'yı, Merity gibi iksirleri, Blake gibi çocukları düşündüğünde saçma gelmiyordu. Tül Cemiyetleri çok fazla güce sahipti ve koydukları kurallar gerçekten de bu güce erişimi kontrol etmekle ilgiliydi, verebileceği zararı sınırlamakla değil.

"Bir bakıma öyle değil miyiz zaten?" dedi Alex kendine engel olamadan. "*Bizler çobanlarız* falan hani?"

Michelle tekrar güldü. "Seni de ele geçirdiğini söyleme sakın?" Zelinski ve Amelia peşlerinde mutfaktan çıkarlarken kolunu Sandow'un koluna geçirdi. "Keşke daha erken gelip burayı günışığında görebilseydim. Danny buranın ayakta kalması için çok uğraşmıştı."

Dawes'un eli Alex'inkine dokunup onu sıçrattı. Küçük bir şeydi ama Alex kendi elinin de aynısını yapmasına izin verdi. Darlington, Lethe'nin gerekliliği konusunda, neden burada oldukları konusunda *haklıydı*. Onlar bir sürü haylaz çocuğu bir arada tutan alışveriş merkezi polisleri değillerdi. Dedektif olmaları gerekiyordu, asker olmaları. Michelle ve Sandow bunu anlamıyordu.

Ben anlıyor muyum? diye düşündü Alex. Nasıl olmuştu da zor bela hayatta kalan birinden kutsal savaşçıya dönüşmüştü? Ve Darlington'ı gittiği yerden getirdiklerinde ne olacaktı?

Belki Tara Hutchins davası üzerine yaptığı çalışmalar onun lehine bir puan sayılırdı ama Darlington'ın dönüp şöyle diyeceğinden şüpheliydi: *Her şeye yeniden başlama zamanı, tüm yap-*

tıkların affedildi. Ona üzgün olduğunu, Hellie'nin o sabah Ground Zero'da ne yapmaya niyetlendiğini bilmediğini söylerdi. Ne gerekiyorsa söylerdi, iki eliyle bu yaşama tutunurdu.

"Nerede olduğunu düşünüyoruz?" diye sordu Michelle ikinci katın merdivenlerini çıkarlarken.

"Bilmiyoruz. Tazılara iz sürdürebileceğimizi düşündüm." Sandow neredeyse kendinden memnun gibi konuşuyordu. Alex bazen dekanın bir zamanlar *Lethe*'den olduğunu, üstelik oldukça başarılı olduğunu unutuyordu.

"Çok güzel! Kokusu için ne kullanıyoruz?"

"Kapkaraağaç'ın tapusunu."

"Aurelian tarafından mı bağlanmış?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Amelia. "Ama imzacıları çağırmak için dili harekete geçirebiliriz."

"Herhangi bir yerden çağrılabilir mi?" diye sordu Michelle.

"Her yerden," dedi Zelinski kendini beğenmiş bir şekilde.

Sözleşmeye bağlılığın iyi niyetle yapıldığı, tarafların sözleşmeyle duygusal bir bağlantısı olduğu takdirde çağırmanın işe yarayacağı ve sözleşmenin mekanikleri konusunda uzun bir açıklama yaptılar.

Alex ve Dawes bakıştı. En azından şundan eminlerdi: Darlington, Kapkaraağaç'ı severdi.

İkinci kattaki balo salonu dört pusula noktasına yerleştirilen dört fenerlerle aydınlatılmıştı. Darlington'ın egzersiz matları ve spor aletleri kenara çekilmişti.

"Burası iyi bir alan," dedi Zelinski sırt çantasını açarak. O ve Amelia pamuk kumaşa sarılı dört nesne çıkardılar.

Alex, Josh'ın pamuklu kumaşları açıp büyük, gümüş bir çan çıkarmasını izlerken Dawes'a, "Portal açmak için birine ihtiyacımız yok mu?" diye fısıldadı,

"Eğer Sandow haklıysa ve Darlington dünyaların arasında ya da bir tür cep evrende sıkışıp kalmışsa, tapu aktivasyonunun onu bize geri getirecek çekim uygulaması lazım."

"Ya değilse?"

"O zaman bir sonraki yeni aya Parşömen ve Anahtar'ı da dahil etmek zorunda kalırız."

Ama ya o gece bodrum katındaki portalı Anahtarcılar yaratmışsa? Ya Darlington'ın gitmesini onlar istemişse?

"Alex," diye seslendi Sandow, "lütfen gelip işaretleri yazmama yardım et."

Alex çemberi muhafazalarken garip hissetti, sanki bir şekilde zamanda geriye düşüp Sandow'un Dante'si olmuş gibiydi.

"Kuzey kapısını açık bırakacağız," dedi Sandow. "Onu eve yönlendirmek için tam kuzey. Grileri tek başına gözlemen gerekecek. Ben de Hiram'ın iksirinden alırdım ama... Artık riskin çok yüksek olduğu bir yaştayım." Sesi utanmış gibi geliyordu.

"Üstesinden gelebilirim," dedi Alex. "Kan olacak mı?" Bir Gri seline maruz kalacaksa en azından hazır olmak istiyordu.

"Hayır," dedi Sandow. "Kan yok. Üstelik Darlington, Kapkaraağaç'ın sınırlarına koruyucu bitkiler dikmiş. Yine de güçlü bir arzunun Grileri çekebileceğini biliyorsun ve güçlü arzu, onu geri getirmek için ihtiyacımız olan şey."

Alex başını salladı ve kuzey pusula noktasında yerini aldı. Sandow güney noktasını almıştı, Dawes ile Michelle Alameddine doğu ve batıda karşı karşıya duruyordu. Etrafı aydınlatan tek bir mum olunca balo salonu olduğundan da genişmiş gibi geliyordu. Çoktan ölmüş insanları etkilemek için inşa edilmiş olan büyük, soğuk bir odaydı burası.

Amelia ve Josh bir demet kâğıtla –Kapkaraağaç'ın tapusu– dairenin merkezinde duruyordu ancak Sandow'un büyüsü işe yaramazsa hiçbir şey yapmaları gerekmeyecekti.

"Hazır mıyız?" diye sordu Sandow. Kimse cevap vermeyince öne çıktı. Önce İngilizce mırıldanmaya başladı ve sonra İspanyolca, ardından Alex'in Felemenkçe olduğunu fark ettiği fısıltılı bir dilde mırıldandı. Sıradaki Portekizce miydi? Onu Mandarince takip etti. Alex, Sandow'un Darlington'ın bildiği dilleri konuştuğunu fark etti.

Alex hayal mi görüyordu yoksa gerçekten pati sesleri ve hay-

van hırıltıları mı duyuyor emin değildi. *Tazı* avı. Lethe tazılarını düşündü; Il Bastone'daki ilk gününde Darlington'ın üstüne saldığı, şaşırtıcı derecede güzel çakallar. *Seni affediyorum*, diye düşündü. *Sadece eve gel.*

Ani bir uluma duydu ve uzak bir havlama sesi.

Mumlar alevlendi, ateşleri canlı yeşile döndü.

"Onu bulduk!" diye bağırdı Sandow titreyen bir sesle. Neredeyse korkmuş gibiydi. "Tapuyu etkin hâle getirin!"

Amelia dairenin merkezindeki kâğıtlara bir mum dokundurdu. Alevlere bir şey attı ve kâğıtlar havai fişek gibi parlak kıvılcımlarda hareketlendi.

Demir, diye fark etti Alex. Bir zamanlar bir fen bilgisi dersinde böyle bir deney görmüştü.

Demir tozları kıvılcımlar saçarken belgenin üstündeki yeşil alevlerin içinde kelimeler belirdi.

TANIKLIK
BUNA
TEMLİK EDEN
UYGUN VE GEÇERLİ
BİR BEDEL
BÜTÜNÜYLE
RESMEN

Kelimeler kendiliğinden kıvrılıyor, ateşin içinde yükselip ve duman gibi yok oluyorlardı.

Mum alevleri daha da yükseldi ve sonra sönecek gibi titreşti. Tapuyu kaplayan alevler aniden söndü. Karanlıkta kalmışlardı.

Sonra Kapkaraağaç canlandı. Her şey aynı anda olmuştu: Duvarlardaki aplikler parıldamaya başlamış, köşedeki hoparlörlerden müzik yükselmiş, evin bir yerindeki televizyon kendiliğinden açılmış ve koridorlarda gece yarısı hava durumu yankılanmaya başlamıştı.

"Bütün ışıkları kim açık bıraktı?" dedi çemberin dışında duran yaşlı bir adam. Korkutucu derecede zayıftı, saçları kafasının üstünde bir tutamdı sadece; bornozu açılmış, zayıflamış göğsünü

ve buruşmuş cinsel organını ortaya sermişti. Ağzından bir sigara sarkıyordu.

Grilerin Alex'e göründüğü gibi net ve canlı değildi, şey görünüyordu... eh, Gri. Sanki Alex onu süt rengi bir ipeğin katmanlarının ötesinden izliyormuş gibiydi. *Tül.*

Alex, III. Daniel Tabor Arlington'a baktığını biliyordu. Bir an sonra Arlington gitmişti.

"İşe yarıyor!" diye bağırdı Josh.

"Çanları kullanın," diye bağırdı Amelia. "Onu eve çağırın!"

Alex gümüş zili havaya kaldırdı ve diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını gördü. Çanları çaldılar ve çemberin, müziğin gürültüsünün, evin kaosunun üstünde tatlı bir ses dolaşmaya başladı.

Pencereler savrulup açıldı. Alex aşağıda bir yerden lastik gıcırtısı ve gürültülü bir çarpma sesi duydu. Etrafında dans eden insanlar gördü. Gür bıyıklı, Darlington'a belirgin bir şekilde benzeyen genç bir adam süzülüp geçti, müzeye aitmiş gibi görünen bir takım elbise giymişti.

"Durun!" diye bağırdı Sandow. "Bir şeyler yanlış gidiyor! Çalmayı bırakın!"

Alex çanı tutup onu susturmaya çalıştı ve diğerlerinin de aynısını yaptığını gördü. Fakat çanlar susmuyordu. Alex çanının avucunun içinde hâlâ titreştiğini hissedebiliyordu, sesinin yükseldiğini duyabiliyordu.

Yanakları kızardı. Daha az önce buz gibi olan odada şimdi giysilerinin içinde terliyordu. Kükürt kokusu havayı doldurmuştu. Bir inilti duydu, âdeta yerde gürüldeyen bir ses - derin, pes bir homurtu. Sınırdaki nehrin kıyısında birbirine seslenen timsahları düşündü. Dışarıda her ne varsa, odaya her ne girmişse o timsahlardan daha büyüktü. Çok, çok daha büyük. Sesi kulağa aç geliyordu.

Çanlar haykırıyordu. Sesleri öfkeli bir kalabalık gibiydi, suç işlemek üzere olan bir çete. Alex avuç içlerini karıncalandıran titreşimleri hissedebiliyordu.

Bom. Bina sarsıldı.

Bom. Amelia tökezledi ve dengesini korumak için Zelinski'ye tutundu, çan ellerinden yuvarlanmıştı ve hâlâ çalıyordu.

Bom. Alex'in kehanette duyduğu sesti bu; çemberi bozmaya, onların dünyasına geçmeye çalışan şeyin sesi. O gece ameliyathanedeki Griler, Tül'ü yırtmış, tırabzanları çatlatmışlardı. Alex çemberin korumasını yok etmeye çalıştıklarını düşünmüştü ama ya içine sığınmaya çalışmışlarsa? Ya gelmekte olan o şeyden korkmuşlarsa? Gürleyen inilti tekrar odayı sarstı. Kadim bir şeyin gıcırdayarak açılan çenesinin sesi gibiydi.

Alex öğürüp kusmaya çalıştı. Kükürt kokusu o kadar ağırdı ki tadını alabiliyordu, ağzının içinde çürük bir şey gibiydi.

Katil. Bir ses, sert ve yüksek, çanlarınkinden daha yüksek bir ses - Darlington'ın sesi ama daha derin, daha hırıltılı. Kızgın. *Katil,* dedi.

Eh, sıçtık. Darlington'ın çenesini kapalı tutma umutları buraya kadardı.

Ve sonra onu gördü, çemberin üstüne çöken şeyi. Sanki tavan yokmuş gibi, sanki üçüncü bir kat yokmuş gibi, sanki ortada bir ev yokmuş gibi. Bu bir canavardı -onun için söylenebilecek başka bir kelime yoktu- boynuzlu ve kocaman dişliydi, vücudu o kadar büyüktü ki gece göğünü kaplıyordu. Bir yaban domuzu. Bir koç. Bir akrebin şahlanmış gövdesinin bir kısmı. Aklı dehşetten dehşete düşüyor, anlam veremiyordu.

Alex çığlık attığını fark etti. Herkes çığlık atıyordu. Duvarlar ateşe verilmiş gibiydi.

Alex yanaklarındaki ısıyı, kollarındaki tüylerin kavrulduğunu hissedebiliyordu.

Sandow çemberin merkezine koştu. Çanını fırlattı ve "*Lapidea est lingua vestra!*" diye kükredi. Kollarını sanki bir orkestra yönetiyormuş gibi açmıştı, yüzü alevlerin ışığında altın rengiydi. Genç görünüyordu. Yabancı biri gibi görünüyordu. "*Silentium domus vacuae audito! Nemo gratus accipietur!*"

Balo salonunun pencereleri içeri doğru patladı, camlar paramparça olmuştu.

Alex başını elleriyle koruyarak dizlerinin üstüne çöktü. Bekledi, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Ancak o zaman çanların çalmayı bıraktığını fark etti.

Kulaklarındaki sessizlik yumuşaktı. Alex gözlerini açtığında mumların bir kez daha yandığını, her şeyi tekrar narince aydınlattıklarını gördü. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi, hepsi büyük bir yanılsamaymış gibi. Ama yerde kırık cam parçaları parlıyordu.

Amelia ve Josh diz çökmüş, hıçkırarak ağlıyorlardı. Dawes yerde büzüşmüştü, elleri ağzına kapanmıştı. Michelle Alarned dine volta atıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. "Siktir. Siktir. Siktir."

Kırık pencerelerden içeri rüzgâr doldu, yoğun kükürtten sonra gece havası soğuk ve tatlıydı. Sandow ayakta, az önce canavarın olduğu yere bakıyordu. Gömleği terle sırılsıklamdı.

Alex kendini ayağa kalkıp Dawes'a gitmeye zorladı, botları cam parçalarının üstünde çatırdıyordu.

"Dawes?" dedi, çömeldi ve elini onun omzuna koydu. "Pammie?"

Dawes ağlıyor, gözyaşları yavaşça ve sessizce yanaklarından süzülüyordu. "Gitti," dedi. "O gerçekten gitti."

"Ama onu duydum," dedi Alex. Ya da ona çok benzeyen bir şeyi.

"Anlamıyorsun," dedi Dawes. "O şey–"

"O bir cehennem zebanisi," dedi Michelle. "Darlington'ın sesiyle konuşuyordu. Bu da onu tükettiği anlamına geliyor. Biri onun dünyamıza girmesine izin vermiş. İçine girebileceği bir mağara gibi."

"Kim?" dedi Dawes, gözyaşlarını yüzünden silerek. "Nasıl?"

Sandow kolunu ona doladı. "Bilmiyorum. Ama bulacağız."

"Ama eğer ölmüşse diğer tarafta olmalıydı," dedi Alex. "Orada değil. O–"

"Gitti Alex," dedi Michelle. Sesi sertti. "Ama diğer tarafta değil. Tül'ün arkasına değil. O yutuldu, ruhu da vücudu da."

Bu bir portal değil. O gece Rosenfeld'in bodrumunda Darlington böyle demişti. Ve artık Alex onun ne söylemeye çalıştığını biliyordu.

Bir portal değil. Bir ağız.

Darlington ortadan kaybolmamıştı. O bir şey tarafından yenmişti.

"Kimse bundan kurtulamaz," dedi Sandow. Sesi boğuktu. Gözlüklerini çıkardı ve Alex onun gözlerini sildiğini gördü. "Hiçbir ruh buna dayanamaz. Biz bir yankı çağırmışız. Hepsi o."

"Gitti," dedi Dawes tekrar. Bu kez Alex karşı çıkmadı.

Aurelian'ın çanlarını topladılar ve Dekan Sandow, ertesi sabah balo salonunun pencerelerini yapmaları için tamirciyi arayacağını söyledi. Kar yağmaya başlamıştı ama saat bu konuda bir şey yapılamayacak kadar geçti. Zaten geride umursayacak kim kalmıştı? Kapkaraağaç'ın sahibi, koruyucusu asla geri dönmeyecekti.

Yavaşça evden çıktılar. Mutfağa girdiklerinde Dawes daha şiddetle ağlamaya başladı. Her şey imkânsız derecede aptalca ve umut dolu görünüyordu: yarı dolu şarap bardakları, titizlikle hazırlanmış sebzeler, ocakta bekleyen çorba tenceresi.

Dışarıda Darlington'ın Mercedes'ini Amelia'nın Land Rover'ına çarpmış hâlde buldular. Alex'in duyduğu çarpışma sesi buydu demek. Darlington'ın arabası, bu dünyaya çektikleri yankı tarafından ele geçirilmişti.

Sandow içini çekti. "Ben çekici ayarlayayım, gelene kadar seninle beklerim Amelia. Michelle–"

"Ben araba çağırırım."

"Üzgünüm, ben–"

"Sorun değil," dedi Michelle. Dikkati dağılmış, kafası karışmış görünüyordu. Sanki sayımdaki rakamları tutmamış, sanki Lethe'nin ölümle yan yana yürüdüğünü yıllardır ilk kez fark ediyormuş gibi.

"Alex, Dawes'u eve bırakabilir misin?" diye sordu Sandow.

Dawes kol yeniyle gözyaşlarının lekelediği yüzünü sildi. "Eve gitmek istemiyorum."

"Il Bastone o zaman. Ben en kısa zamanda size katılırım. Şey yaparız..." Sesi soldu. "Ne yaparız bilmiyorum."

"Tabii ki," dedi Alex. Telefonundan araba çağırdı, sonra kolunu Dawes'un etrafına doladı ve onu araba yolundan aşağı Michelle'in peşinden yürümesi için destekledi.

Taş sütunların önünde sessizce durdular. Kapkaraağaç etrafına kar birikmekte olan sütunların arkasındaydı.

Önce Michelle'in arabası geldi. Michelle paylaşmayı teklif etmedi ama arabaya binerken Alex'e döndü.

"Columbia'daki Butler Kütüphanesi'nde, bağışlar ve alımlar bölümünde çalışıyorum," dedi. "Eğer bana ihtiyacın olursa."

Alex cevap veremeden içeri girdi. Araba karın içinde dikkatle sokaktan inip yavaşça yok oldu, kırmızı arka lambaları küçülüp kıvılcımlara dönüşmüştü.

Alex'in kolu hâlâ Dawes'un etrafındaydı ve çekmeye korkuyordu. Şimdiye kadar, bu geceye kadar her şey mümkün görünmüştü ve Alex bir şekilde, kaçınılmaz olarak, bu yeni ayda değilse bile bir sonrakinde Darlington'ın geri döneceğine gerçekten inanmıştı. Şimdi umut büyüsü bozulmuştu ve ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir büyü onu tamir edemezdi.

Lethe'nin altın çocuğu gitmişti.

26

Kış

"Kalacaksın, değil mi?" diye sordu Dawes, Il Bastone'un girişinde. Ev, üzüntülerini hissetmiş gibi etraflarında iç çekti. Biliyor muydu? En başından beri Darlington'ın asla geri dönmeyeceğini biliyor muydu?

"Elbette." Dawes orada olmasını istediği için minnettardı. Yalnız kalmak ya da oda arkadaşları için yüzüne zorla neşeli bir ifade oturtmak istemiyordu. Şu anda rol yapamazdı. Yine de bir parça umut aramadan da edemedi. "Belki de yanlış yaptık. Belki Sandow beceremedi."

Dawes ışıkları açtı. "Planlama için neredeyse üç ayı vardı. İyi bir ritüeldi."

"Şey, belki bilerek yanlış yaptı. Belki Darlington'ın geri gelmesini istemiyordu." Dumanı avuçlamaya çalıştığını biliyordu ama elinde olanın hepsi buydu. "Tara'nın cinayetini örtbas etmeye çalışıyorsa benim yerime Darlington gibi bir savaşçıyı ister mi sanıyorsun?"

"Ama sen bir *savaşçısın* Alex."

"Daha yetkin bir savaşçı. Sandow ritüeli durdurmak için ne söyledi?"

"*Dilleriniz taş kesilsin* ve bunu çanları susturmak için kullandı."

"Gerisi?"

Dawes atkısını çıkarıp attı ve parkasını kancaya astı. Konuşurken sırtı hâlâ Alex'e dönüktü.

"Boş bir evin sessizliğini duy. Kimse burada hoş karşılanmayacak."

Darlington'ın sonsuza dek Kapkaraağaç'tan sürüldüğü düşüncesi korkunçtu. Alex yorgun gözlerini ovuşturdu. "Kurukafa ve Kemikler'in kehanetinin olduğu gece birinin *-bir şeyin-* içeri girmek için kapıyı dövdüğünü duymuştum, tam Tara'nın öldürüldüğü saatlerde. Tıpkı bu geceki gibiydi. Belki de Darlington'dı. Belki Tara'ya olanları gördü ve beni uyarmaya çalıştı. Eğer o–"

Dawes çoktan başını iki yana sallıyordu, gevşek topuzu boynuna doğru açılmıştı. "Ne söylediklerini duydun. O... o şey onu yedi." Omuzları sarsıldı ve Alex onun yine ağladığını anladı. Sanki onun desteği olmasa devrilebilirmiş gibi asılı ceketini kavramıştı. "O gitti." Sözler bir nakarat gibi, keder geçene kadar söyleyecekleri bir şarkı gibiydi.

Alex, Dawes'un koluna dokundu. "Dawes–"

Ama Dawes sırtını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve gözyaşlarını sildi. "Sandow yanılıyordu. Teknik olarak. Cehennem zebanisi tarafından tüketilmenin üstesinden gelebilecek biri var. Ama insan değil."

"Ne peki?"

"Bir iblis."

Bizim yeteneklerimizi epey aşar.

Dawes uzun, titrek bir nefes aldı ve saçlarını yüzünden itip topuzunu yeniden bağladı. "Sence Sandow geldiğinde kahve ister mi?" diye sordu kulaklıklarını yerden alırken. "Bir süre çalışmak istiyorum."

"Nasıl gidiyor?"

"Tez mi?" Dawes yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve oraya nasıl geldiklerini merak ediyormuş gibi elindeki kulaklıklara baktı. "Hiçbir fikrim yok."

"Pizza sipariş edeceğim," dedi Alex. "Ve önce duş alacağım. İkimiz de leş gibiyiz."

"Ben bir şişe şarap açacağım."

Alex kapının çaldığını duyduğunda merdivenleri yarılamıştı. Bir an Dekan Sandow olabileceğini düşündü. Ama neden kapıyı çalsındı ki? Altı aydır Lethe'nin bir parçasıydı ve *hiç kimse* Orange'ın kapısını çalmamıştı.

"Dawes..." diye başladı.

"Beni içeri al." Yüksek, öfkeli bir erkek sesi kapıdaydı.

Alex daha ne olduğunu anlamadan ayakları onu merdivenlerin başına götürdü. *İçtepi.*

"Dawes yapma!" diye haykırdı. Ama Dawes çoktan kapının kilidini açıyordu.

Kilit tıkırdadı ve kapı içeri doğru savrulup açıldı. Dawes tırabzanlara fırlamış, kulaklıklar elinden uçup gitmişti. Başı tahtaya çarparken Alex yüksek bir *çatırt* sesi duydu.

Alex düşünmeyi bırakmamıştı. Dawes'un kulaklıklarını kapıp kendi kulaklarına taktı ve merdivenlerden yukarı koşarken elleriyle sıkı sıkı üstlerine bastırdı. Bir kez dönüp geriye baktı ve Blake Keely'nin –yakışıklı Blake Keely, yün paltosunun omuzları sanki bir kataloğun sayfalarından çıkmış gibi karla kaplıydı– Dawes'un vücudunun üzerinden atladığını gördü, gözleri Alex'e kilitlenmişti.

Dawes iyi olacak, dedi kendi kendine. İyi olmak zorunda. Kontrolü kaybedersen ona yardım edemezsin.

Blake, Yıldıztozu ya da ona benzer bir şey kullanıyordu. Alex sesindeki çekimi kapının arkasından hissetmişti. Dawes'un kilidi açmasının tek nedeni buydu.

Turner'ın numarasını tuşlayarak teçhizat odasına koştu ve elini kütüphane duvarındaki eski stereo panele indirdi. Belki ev de onunla birlikte savaşıyordu, çünkü koridorlarda Alex'in daha önce hiç duymadığı kadar net ve yüksek sesli bir müzik patladı. Darlington buralardayken Purcell veya Prokofiev çalardı. Şimdi ise Dawes'un en son dinlediği şey çalıyordu. Alex bu kadar dehşete düşmüş olmasa havayı dolduran gitar tıngırtılarına ve Morrissey'in hüzünlü sesine kahkaha atardı.

Kelimeler kulaklıklar tarafından yutuluyor, kendi gürültülü nefesi kulaklarını dolduruyordu. Teçhizat odasına girip çek-

meceleri açtı. Dawes aşağıdaydı ve kanaması vardı. Turner çok uzaktaydı. Ve Alex, Blake'in ona neler yapabileceğini, neler yaptırabileceğini düşünmek istemiyordu. Yaptığı şeyin intikamını mı alıyordu? Kim olduğunu bulmuş ve bir şekilde onu buraya kadar takip mi etmişti? Yoksa onu kapısına getiren Tara mıydı? Alex cemiyetlere o kadar odaklanmıştı ki gözünün önündeki başka bir şüpheliyi fark etmemişti: "Hayır" kelimesini sevmeyen, karakteri bozuk, yakışıklı bir oğlan.

Bir silaha ihtiyacı vardı fakat teçhizat odasındaki hiçbir şey canlı biriyle savaşmak için yapılmamıştı.

Alex omzunun üstünden baktı. Blake tam arkasındaydı. Bir şey söylüyordu ama neyse ki Alex müzikten onu duyamadı. Fırlatabileceği ağır şeyler bulmak için çekmeceleri kurcaladı. Ona hangi paha biçilemez şeyleri attığını bile bilmiyordu. Bir usturlap. İçinde donmuş bir deniz olan ışıltılı kâğıt ağırlığı.

Blake onları bir kenara itti ve boynunun arkasını yakaladı. Lakros ve kibirden dolayı güçlüydü. Kulaklıkları kulağından çekip attı. Alex elinden geldiğince yüksek sesle çığlık atıp tırnaklarını yüzüne geçirdi. Blake feryat ederken Alex koridorda kaçtı. Daha önce de canavarlarla savaşmıştı. Kazanmıştı da. Ama kendi başına değil. North'un gücünü alabilmek ya da ona yardım edecek başka bir Gri bulmak için dışarı çıkması, muhafazalardan uzaklaşması gerekiyordu.

Ev mırıldanıyor, endişeyle vızıldıyor gibiydi. *Burada bir yabancı var. Burada bir katil var.* Işıklar çatırdayıp daha da parladı, stereodan gelen statik ses yükseldi.

Alex koridora çıkıp tekrar merdivenlere dönerken, "Sakin ol," dedi eve. "Böyle şeyler için çok yaşlısın."

Ama ev takırdamaya devam etti.

Derken Blake arkadan ona çelme taktı. Alex sertçe yere düşmüştü. "Kımıldama," diye kıkırdadı Blake kulağına.

Alex uzuvlarının kilitlendiğini hissetti. Sadece hareket etmeyi bırakmamıştı, bunu yapmaktan memnun oluyordu ve gerçekten heyecan duyuyordu. Mükemmel bir şekilde hareketsiz duracaktı, heykel kadar hareketsiz.

"Dawes!" diye çığlık attı.

"Sessiz ol," dedi Blake.

Alex dudaklarını kenetledi. Bunu onun için yapma şansına sahip olduğu için mutluydu. Bunu hak ediyordu. O her şeyi hak ediyordu.

Blake onu çevirdi ve ayağa kalkıp üzerine dikildi. İmkânsız derecede uzun görünüyordu, altın rengi dağınık saçları süslü tavanla çerçevelenmişti.

"Hayatımı mahvettin," dedi. Ayağını kaldırdı ve botunu Alex'in göğsüne koydu. "Beni mahvettin." Aklının bir kısmı haykırıyordu. *Kaç. Onu it. Bir şey yap.* Ama uzak bir sesti, teslim olmanın memnun vızıltısında kayboluyordu. Çok mutluydu, itaat ettiği için çok sevinçliydi.

Blake botuyla bastırdı ve Alex kaburgalarının eğildiğini hissetti. İriydi, doksan kiloluk bir kas yığınıydı ve ağırlığın hepsi Alex'in kalbinin aşağısındaydı sanki. Ev, kemiklerinin feryat ettiğini hissedebiliyormuş gibi histerik bir şekilde şıngırdadı. Alex bir yerlerde masanın devrildiğini, tabakların raflarından fırladığını duydu. Il Bastone korkusuna ses veriyordu.

"Ne hakla yaptın?" dedi. "Bana cevap ver."

İzin vermişti.

Alex, zihni başka bir komut için, onu memnun etmenin başka bir yolu için yalvarsa da "Mercy ve ondan önceki bütün kızlar," diye tükürdü. "Bana bu hakkı onlar verdi."

Blake botunu kaldırıp sert bir şekilde indirdi. Alex, içinde bir acı patlarken çığlık attı.

Aynı anda ışıklar söndü. Stereo da onunla birlikte kapandı, müzik soldu ve onları karanlıkta, sessizlikte bıraktılar. Sanki Il Bastone da onun etrafında ölüyor gibi.

Sessizliğin içinde Alex, Blake'in haykırdığını duydu. Sol eli ona vurmaya hazırmışçasına yumruk yapılmıştı. Fakat sokak lambalarının pencerelerden süzülen ışığı, diğer elinde duran gümüş rengi bir şeye vuruyordu. Bir bıçak.

"Sessiz olabilir misin?" diye sordu. "Bana sessiz olabileceğini söyle."

"Sessiz olabilirim," dedi Alex.

Blake kıkırdadı, videodan hatırladığı o yüksek perdeden kıkırdamaydı bu. "Tara da aynısını söylemişti."

"Ne söylemişti?" diye fısıldadı Alex. "Seni kızdırmak için ne yaptı?"

Blake eğildi. Yüzü hâlâ güzeldi; keskin, neredeyse meleksi hatlar. "Diğer kızlarımdan iyi olduğunu düşünüyordu. Ama herkes Blake'ten aynısını alır."

Merity'yi Tara'nın üstünde kullanacak kadar aptal mıydı? Tara onun ilacı ne için kullandığını anlamış mıydı? Onu tehdit mi etmişti? Artık bunların önemi var mıydı? Ölecekti. Nihayetinde o da Tara'dan daha akıllı değildi, kendini koruyamamıştı.

"Alex?" Dekan Sandow'un sesiydi, aşağıda bir yerden geliyordu.

"Gelme!" diye çığlık attı Alex. "Polisi ara! Elinde–"

"Kapa çeneni!" Blake ayağını geri çekti ve yan tarafına sertçe tekme attı. Alex sustu.

Zaten artık çok geçti. Sandow merdivenlerin tepesindeydi, ifadesi afallamıştı. Alex yattığı yerden onun yavaş yavaş kendisinin yerde olmasını, Blake'in tepesinde dikilmesini, elinde bir bıçak olmasını kavradığını gördü.

Sandow öne çıktı ama çok yavaştı.

"Dur!" dedi Blake öfkeyle.

Dekan kaskatı kaldı, neredeyse devrilecekti.

Blake, dudaklarına yayılan bir gülümsemeyle Alex'e döndü. "Arkadaşın mı? Kendini merdivenlerden atmasını sağlayayım mı?"

Alex sessizdi. Blake ona sessiz olmasını söylemişti ve Alex sadece onu mutlu etmek istiyordu. Ama zihni bir katır gibi kafatasını tekmeliyordu. Bu gece hepsi ölecekti.

"Buraya gel," dedi Blake. Sandow hevesle, sevinçten yaylanarak ilerledi. Blake başıyla Alex'i gösterdi. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Sandow, parlak bir öğrenciye mesai saatlerini anlatır gibi, "Elimden ne gelirse," dedi.

Blake bıçağı uzattı. "Onu bıçakla. Tam kalbinden."

"Zevkle." Sandow bıçağı aldı ve Alex'in üstüne oturdu.

Açık kapıdan evin içine soğuk bir rüzgâr doldu. Alex onu kızarmış yüzünde hissetti. Konuşamıyordu, savaşamıyordu, kaçamıyordu. Sandow'un arkasındaki açık kapının üst kısmını ve tuğla döşeli yolu görebiliyordu. Alex, Darlington'ın onu buraya getirdiği ilk günü hatırladı. Darlington'ın ıslığını. Çakalları, tazı ruhlarını hatırladı ve Lethe üyelerine hizmet etmekle yükümlü olduklarını.

Bizler çobanlarız.

Eli döşeme tahtalarının üstündeydi. Avucunun altındaki serin, cilalı ahşabı hissedebiliyordu. *Lütfen*, diye yalvardı sessizce eve. *Ben Lethe'nin bir kızıyım ve kurt kapıda.*

Sandow bıçağı başının üstünde kaldırdı. Alex dudaklarını araladı –konuşmuyordu, hayır, konuşmuyordu– ve umutsuzca, çaresizce ıslık çaldı. *Bana tazılarımı gönder.*

Çakallar ön kapıdan grup hâlinde koşarak, hırıldayarak daldılar. Hızla merdivenleri tırmandılar, tırnakları zeminde takırdıyor, patileri kayıyordu. *Çok geç.*

"Şimdi," dedi Blake.

Sandow bıçağı düşürdü. Bir şey ona çarpmış, Alex'ten uzaklaştırmıştı.

Koridor aniden çakallarla doldu, hırıldayan kalabalık etraflarında zangırdıyordu. Biri Blake'e çarptı. Vücutlarının ağırlığı Alex'in ciğerlerindeki nefesi çaldı, pençeleri kırık kemiklerinin üstüne indiğinde Alex haykırdı.

Heyecan ve kana susamışlıkla dolulardı, havlıyor, ısırıyorlardı. Alex'in onları nasıl kontrol edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Hiç sormak için bir nedeni olmamıştı. Onlar siyah dişetleri ve köpüren ağızları olan bir avuç parlak köpekti. Kalkmaya, onları itmeye çalıştı. Vücudunun yan tarafında çenelerin kapandığını hissetti ve uzun dişler etine battığında çığlık attı.

Sandow anlamadığı bir dizi kelime bağırdı ve Alex çenelerin açıldığını, vücudundan sıcak kan fışkırdığını hissetti. Görüş alanı siyaha dönüyordu.

Çakallar geri çekilip vücutları birbirine çarpa çarpa merdivenlere döndüler. Tırabzanın altından geçiyor, hafifçe inliyor, çeneleriyle havayı ısırmaya çalışıyorlardı.

Sandow yanında, koridor kiliminin üstünde yatıyordu, pantolonunun bacağı yırtılmıştı. Çakalın çenesinin bacağının etini femuruna kadar kopardığını görebiliyordu, beyaz kemik çıkıntısı solgun bir yumru gibi parlıyordu. Bacağından kan fışkırıyordu. Nefes nefeseydi, cebine doğru uzanmaya, telefonunu bulmaya çalışıyordu ama hareketleri yavaş ve mecalsizdi.

"Dekan Sandow?" dedi nefes nefese.

Sandow'un başı omzuna düştü. Alex telefonun parmaklarından kaydığını ve halının üstüne düştüğünü gördü.

Blake ona doğru sürünüyordu. Onun da kanaması vardı. Çakal dişlerinin pazılarında, uyluğunun etinde battığı yerleri gördü Alex.

Blake kendini onun üstüne çekti. Eli hâlâ yumruk yapılmış hâldeydi. Bir kez vurdu, iki kez. Diğer el saçlarını kavradı.

"Bok ye," diye fısıldadı yanağına. Oturdu, saçlarını eline doladı ve kafatasını yere vurdu. Alex'in gözlerinin önünde yıldızlar patladı. Blake tekrar saçını çekerek onun başını kaldırdı, çenesini geriye doğru çekti. "Bok ye ve öl."

Alex ıslak, ağır bir tok sesi duydu ve kafatasının yarıldığını düşündü. Sonra Blake ona doğru düştü. Alex göğsünü tırmalayarak onu itti, ağırlığı inanılmazdı ve sonunda onu üstünden attı. Başının arkasına dokundu. Kan yoktu. Yara yoktu.

Aynı şeyi Blake için söyleyemezdi. Mükemmel yüzünün bir tarafı kanlı, kırmızı bir kraterdi. Başı ezilmişti. Dawes tepesinde dikiliyor, ağlıyordu. Elinde Lethe'nin koruyucu azizi III. Hiram Bingham'ın mermer büstü vardı, kan ve kemik parçalarına bulanmıştı.

Dawes, büstün parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Büst düşüp halıya çarparak yana yuvarlandı. Dawes sırtını Alex'e döndü, dizlerinin üstüne çöktü ve kustu.

Blake Keely görmeyen gözlerle tavana bakıyordu. Ceketinde-

ki kar erimişti ve yün kumaşı sanki daha kaliteli bir şeymiş gibi parlıyordu. Düşmüş bir prens gibi görünüyordu.

Çakallar merdivenlerden inmiş, açık kapıdan geçip kaybolmuşlardı. Alex nereye gittiklerini, saatlerini neyle avlanarak geçirdiklerini merak etti.

Uzaklarda bir yerde siren ya da kayıp bir şeyin karanlıktaki uluması olabilecek bir şey duydu.

27

Kış

Alex uyandığında Van Nuys'taki hastaneye geri döndüğünü sandı. Beyaz duvarlar. Bipleyen makineler. Hellie ölmüştü. Herkes ölmüştü. Ve Alex hapse girecekti.

Yanılsama kısa sürdü. Yan tarafındaki yaranın yakıcı ağrısı onu şimdiki zamana geri getirmişti. Il Bastone'da olanların dehşeti hızlı bir bulanıklıkla geri döndü: Yanıp sönen kırmızı ışıklar, Turner ve polislerin merdivenlerden sel gibi çıkışı. Üniformalar onu paniğe sürüklemişti ama sonra... *İsmin ne evlat? Konuş benimle. Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Şimdi güvendesin. Güvendesin.* Onunla ne kadar nazikçe konuşmuşlardı. Ne kadar nazikçe kucaklarına almışlardı. Turner'ın konuştuğunu duymuştu: *O bir öğrenci, birinci sınıf öğrencisi.* Sihirli kelimeler. Yale etrafında yıkılıyordu, bir kefen ve bir kalkan. *Cesaretlen, kimse ölümsüz değildir.* O birkaç kelime ne kadar güçlü, ne kadar büyülüydü.

Alex battaniyelerini itti ve hastane elbisesini sıyırdı. Her hareketi acı veriyordu. Yan tarafı dikilmiş ve bandajlarla kapatılmıştı. Ağzı kuru, pamuk gibiydi.

Bir hemşire yüzünde geniş bir gülümsemeyle ellerindeki dezenfektanı ovuşturarak içeri girdi. "Kalkmışsın!" dedi canlılıkla.

Alex önlüğüne yapıştırılan etiketteki ismi okudu ve bir ürperti hissetti. *Jean.* Bu, Jean Gatdula mıydı? Kurukafa ve Kemikler'in Michael Reyes'le, bütün kehanet *kurbanlarıyla* ilgilenmesi için para verdiği kadın? Tesadüf olamazdı. "Nasılsın tatlım?" diye sordu hemşire. "Ağrın nasıl?"

"İyiyim," diye yalan söyledi Alex. Onu uyuşturmalarını istemiyordu. "Sadece biraz hâlsizim. Pamela Dawes burada mı? İyi mi?"

"Koridorun ilerisinde. Şok tedavisi görüyor. İkinizin neler yaşadığını biliyorum ama şimdi dinlenmelisin."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Alex göz kapaklarının kapanmasına izin vererek. "Biraz meyve suyu alabilir miyim?"

"Tabii ki alabilirsin," dedi Jean. "Göz açıp kapayana kadar dönmüş olurum."

Hemşire gider gitmez Alex doğruldu ve yatağından kayarak indi. Acı onu sığ nefesler almaya zorluyordu ve kendi nefes nefese sesini duymak, tuzağa yakalanmış hayvan gibi hissetmesine sebep oluyordu. Dawes'u görmeliydi.

Serum bağlamışlardı, bu yüzden onu da yanında sürükledi ve sağladığı destek için ayrıca minnettardı. Dawes'un odası koridorun sonundaydı. Yatağında desteklenip oturtulmuş, New Haven Polis Departmanı eşofmanları giydirilmişti. Eşofmanlar koyu lacivertti ve onun için fazla büyüktü ama onun dışında yüksek lisans öğrencisi üniformasına mükemmel bir şekilde uyuyorlardı.

Dawes yastıkta başını çevirdi. Alex'i gördüğünde hiçbir şey söylemedi, sadece ona yer açmak için yatağın kenarına kaydı.

Alex dikkatlice kendini yatağa bıraktı ve yanına yattı. İkisi ancak sığmıştı ama umursamadı. Dawes iyiydi. O iyiydi. Bir şekilde bunu atlatmışlardı.

"Dekan?" diye sordu.

"Stabil. Alçıya aldılar ve bir sürü kan verdiler."

"Ne zamandır buradayız?"

"Emin değilim. Bana yatıştırıcı vermişler. En az bir gün diye düşünüyorum."

Uzun süre sessizlik içinde yattılar. Hastanenin sesleri, hemşirelerin masasındaki sesler, makinelerin tıkırtı ve vızıltıları koridordan süzülerek onlara ulaşıyordu.

"Her şeyi örtbas edecekler, değil mi?" dedi Dawes, Alex tam uykuya dalarken.

"Evet." Jean Gatdula bunun kesin bir işaretiydi. Lethe ve diğer cemiyetler gecenin gerçek detaylarının asla ortaya çıkmadığından emin olmak için etkilerinin her kırıntısını kullanacaklardı. "Hayatımı kurtardın. Yine."

"Birini öldürdüm."

"Bir yırtıcıyı öldürdün."

"Ailesi onun öldürüldüğünü bilecek."

"Timsahların bile anne babaları var Dawes. Bu onların sürmesini engellemiyor."

"Artık bitti mi?" diye sordu Dawes. "Her şey normale dönsün istiyorum."

Bulursan bana da haber ver.

"Sanırım," dedi Alex. Dawes bir tür huzuru hak ediyordu ve Alex'in sunabileceği tek şey buydu. En azından şimdi bütün bu düğüm düğüm karışıklık çözülecekti. Blake her şeyi söküp ortaya döken iplik olacaktı. İksirler. Yalanlar. Tül Cemiyetleri arasında bir tür hesaplaşma olacaktı.

Alex uykuya dalmış olmalıydı çünkü Turner, Dekan Sandow'u tekerlekli sandalyesiyle birlikte odaya getirdiğinde sıçrayarak uyandı. Çok hızlı bir şekilde doğrulmuş, acıdan bir nefesi kesilmişti. Hemen uyuklamakta olan Dawes'u dürttü.

Sandow bitkin görünüyordu, cildi sarkmış, neredeyse pul pul olmuştu. Bacağı önünde, bir alçı kalıbının içinde uzanıyordu. Alex onun uyluğundan çıkan beyaz kemik çıkıntısını hatırladı ve çakalları çağırdığı için özür dilemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Ama çağırmasa ölürdü ve Dekan Sandow da bir katil olurdu - ve muhtemelen o da ölürdü. Bu yaraları polise nasıl açıklamışlardı? Onları diken doktorlara? Belki açıklamak zorunda kalmamışlardı. Belki Lethe gibi, cemiyetler gibi, Yale Üniversitesi dekanı gibi güçler açıklamaları gereksiz kılıyordu.

Dedektif Abel Turner her zamanki gibi formunda görünüyordu, kömür rengi bir takım giymiş, leylak rengi kravat takmıştı. Köşeye itilmiş refakatçi koltuğunun ucuna tünedi.

Alex, ilk kez hep birlikte aynı odada olduklarını fark etti: Ocu-

lus, Dante, Centurion ve dekan. Bir tek Vergilius eksikti. Belki yıla bu şekilde başlamış olsalardı işler farklı olurdu.

"Sanırım bir özürle başlamalıyım," dedi Sandow. Sesi hırpalanmış geliyordu. "Zor bir yıl oldu. Zor birkaç yıl. O zavallı kızın ölümünü Lethe'den uzak tutmak istedim. Merity olayını bilseydim, Parşömen ve Anahtar'ın yaptığı deneyleri bilseydim... ama sormak istemedim, değil mi?"

Dawes dar yatakta kımıldandı. "Neler olacak?"

"Lance Gressang'a yöneltilen cinayet suçlaması düşecek" dedi Turner. "Ama yine de satma ve üstünde bulundurma suçlarıyla karşı karşıya kalacak. O ve Tara, Parşömen ve Anahtar'a, muhtemelen Elyazması'na da psikotropik pazarlıyormuş. Blake Keely'nin telefonuna göz attık. Biri yakın zamanda bir sürü büyük dosya silmiş." Alex yüzünü ifadesiz tuttu. "Ama sesli mesajlar yeterince aydınlatıcıydı. Tara, Merity'nin neler yapabileceğini keşfetmiş ve Blake'in onu ne için kullandığını öğrenmiş. Polise söylemekle tehdit ediyormuş. Blake şantajdan mı yoksa teşhir edilmekten mi daha çok korktu bilmiyorum ama birbirlerinden hoşlanmıyorlarmış."

"Yani onu Blake mi öldürmüş?"

"Blake Keely'nin pek çok arkadaşını sorguluyoruz," diye devam etti Turner. "Kadınlardan hoşlanan biri değilmiş. Bir şekilde yükseliyor veya kendisi de ilaç kullanıyor olabilir. Son zamanlardaki davranışları gerçekten tuhaf."

Tuhaf. Mesela tıkalı bir tuvaletin içindekileri yemek gibi. Ama kalanı kulağa mantıklı geliyordu. Blake kadınları neredeyse insan olarak görmüyordu. Eğer Tara onun hâkimiyetini zorlamışsa belki cinayete yönelmesi o kadar da mantıksız değildi. Tara'nın ölümünü canlandırdığında üstünde gördüğü yüz Lance'in yüzüydü ve Alex bunun gerçek katili gizleyen bir cazibe olduğunu düşünmüştü. Ama ya Blake bir şekilde Tara'ya Merity vermiş ve ona Lance'in yüzünü görmesini emretmişse? İksir bu kadar güçlü müydü?

Başka bir şey onu rahatsız ediyordu. "Blake bana Tara'yı öldürmediğini söyledi."

"Sana saldırdığında belli ki aklı yerinde değildi," dedi Sandow.

"Hayır," dedi Alex. "O zaman değil." Mercy'ye yaptıkları için öç almaya gittiği zaman. "Birkaç gün önce. İçtepi etkisindeydi."

Turner'ın gözleri kısıldı. "Onu sorguladın mı?"

"Fırsatım oldu ve kullandım."

"Şu an Alex'in yöntemlerini eleştirmek için doğru bir zaman mı?" diye sordu Dawes sessizce.

Alex omzuyla hafifçe Dawes'un omzuna vurdu. "Mükemmel bir noktaya parmak bastın. Ben kıçınıza yapışmasaydım ikiniz de Lance'e dönüp ikinci kez bakmazdınız."

Turner güldü. "Hâlâ agresifsin Stern."

Sandow acı dolu bir iç çekti. "Doğru."

"Ama yanılmıyor," dedi Dawes.

"Evet," dedi Sandow. "Yanılmıyor. Ama Blake kendi masumiyetine inanıyor olabilir. Suç işlendiğinde iksir etkisi altındaysa hatırlamıyor olabilir. Ya da onu efsunlayan kişiyi memnun etmeye çalışıyor olabilir. İçtepi karmaşıktır."

"Ya peşimden gelen *gluma*?" diye sordu Alex.

"Bilmiyorum," dedi Sandow. "Ama o... canavarı Darlington'a her kim gönderdiyse *gluma*'yı da onun gönderdiğini düşünüyorum. Lethe'nin soruşturmasını istemediler."

"Kim?" diye sordu Alex. "Colin? Kate? Bir *gluma*'yı nasıl ele geçirecekler ki?" Kasten dikkatleri Kitap ve Yılan'a çekecek bir canavar mı kullanmışlardı?

Neye bulaştığını anlatmamı istemiştin. Artık biliyorsun. Çakalları üstüne saldıktan sonra Darlington böyle demişti. Ama o biliyor muydu? Kendi zekâsının, Lethe sevgisinin ve görevinin sırtına bir hedef tahtası koyacağını anlamış mıydı?

"Öğreneceğiz," dedi Sandow. "Sana söz veriyorum Alex. Bitene kadar durmayacağım. Colin Khatri sorgulandı. O ve Tara'nın sık sık deney yaptıkları ortada. Portal büyüsü, para büyüleri, çok tehlikeli şeyler. Azmettiricinin kim olduğu belli değil ama Tara daha derine inmek istemiş ve Colin ile cemiyet Tara'nın sağladığı... yardımı sürdürmesini istedikleri sürece Colin'in frenlere asılmasına müsaade etmemiş."

Çünkü Tara daha büyük bir şeylerin tadını almıştı. Gerçek gücü bir anlığına görmüştü ve onu elde etmek için tek şansının olduğunu biliyordu.

"Aslında ona da şantaj yapıyormuş," dedi Sandow. "Hepsi utanç verici ve hepsi de burnumun dibinde oluyor." Tekerlekli sandalyesine çöktü. Yaşlı ve gri görünüyordu. "Tehlikedeydin ve ben seni korumadım. Sen Lethe'nin ruhunu canlı tutuyordun ve ben Darlington'ın ortadan kaybolmasına, her şey yolundaymış gibi görünmesine, mezunlar için bu yanılsamayı sürdürmeye o kadar odaklanmıştım ki. Bu... *gerçekten* utanç verici. Senin azmin Lethe'ye itibar kattı ve Turner da ben de yönetim kurulu raporlarımızda böyle söyleyeceğiz."

"Peki başına gelenlerden sonra Alex'in çıkarı ne olacak?" diye sordu Dawes kollarını göğsünde bağlayıp. "Tara cinayetinin sorumluluğundan kaçınmaya çok hevesliydiniz, Alex neredeyse iki kez ölüyordu."

"Üç kez," dedi Alex.

"Üç kez. Bunun için bir şeyler almalı."

Alex'in kaşları kalktı. Dawes ne zamandan beri böyle pazarlık yapabiliyordu?

Ama Sandow sadece başını salladı. *Quid pro quo* dünyasıydı bu. Her şey karşılıklıydı yani.

Gördün mü Darlington? diye düşündü Alex. *Ben bile biraz Latince biliyorum.*

Turner ayağa kalktı. "Ne gibi saçma bir fikir önereceksiniz ben duymak istemiyorum. İstediğiniz kadar süslü laflar edin ama Blake Keely, Colin Khatri, Kate Masters, bunlar spor arabalara binip gezmekten başka işleri olmayan, kafaları güzel zengin çocukları." Çıkarken nazikçe Alex'in omzunu sıktı. "Kimsenin senin pestilini çıkarmamasına sevindim. Bir iki hafta kıçını tekmeletmemeye çalış."

"Yeni bir takım elbise almamaya çalış."

"Söz vermiyorum."

Alex onun uzaklaşmasını izledi. Onu geri getirecek, kalma-

sını sağlayacak bir şey söylemek istiyordu. Parlak rozetli, "iyi adam" Turner. Sandow zor bir sihir numarasına konsantre olmuş gibi birleştirdiği ellerine bakıyordu. Belki avuçlarını açıp bir güvercin bırakırdı.

"Bu dönemin senin için zor olduğunu biliyorum," dedi sonunda. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Alex hem Turner'ı hem de yan tarafındaki acıyı unuttu. "Nasıl?"

Sandow boğazını temizledi. "Sanırım derslerini geçmeni sağlayabilirim. Çok ileri gitmenin akıllıca olacağını düşünmüyorum ama–"

"3,5 not ortalaması iş görür," dedi Dawes.

Alex hayır demesi gerektiğini, bunu hak etmesi gerektiğini biliyordu. Darlington böyle yapardı, Dawes da öyle, muhtemelen Mercy ve Lauren da öyle. Ama Tara evet derdi. Fırsat fırsattı. Alex gelecek yıl dürüst olabilirdi. Yine de... Sandow çok hızlı kabul etmişti. Bu pazarlığın şartları tam olarak neydi?

"Parşömen ve Anahtar'a ne olacak?" diye sordu Alex. "Elyazması'na? Bütün o pisliklere?"

"Disiplin cezası uygulanacak. Ağır para cezaları."

"Para cezaları mı? Beni öldürmeye çalıştılar. Darlington'ı neredeyse öldürdüler."

"Tüm Tül Cemiyetleri'nin yönetim kurullarıyla iletişim kuruldu, Manhattan'da bir toplantı yapılacak."

Toplantı. Oturma planlı olandan. Belki biraz da naneli punç olurdu. Alex içinde deli bir öfkenin toplanmaya başladığını hissetti. "Bana birinin yaptıkları şeyin bedelini ödeyeceğini söyleyin."

"Göreceğiz," dedi Sandow.

"Göreceğiz mi?"

Sandow başını kaldırdı. Bakışları sertti, yeni ay gecesinde cehennem zebanisini uzaklaştırırken gördüğü o ateşle aydınlanmıştı. "Yanlarına kalanları bilmediğimi mi sanıyorsun? Sence umurumda değil mi? Merity şeker gibi elden ele dolaşıyor. Portal

büyüsü cemiyetler dışındaki insanlara gösteriliyor, Lethe temsilcisine saldırmak için büyü kullanılıyor. Elyazması ile Parşömen ve Anahtar mozolelerinden çıkarılmalı."

"Ama Lethe eyleme geçmeyecek?" dedi Dawes.

"Eyleme geçelim de Kadim Sekizli'nin ikisi daha mı yok olsun?" Sesi tatsızdı. "Onların yatırımlarıyla ayakta kalabiliyoruz ve bahsettiğimiz cemiyetler Aurelian ya da St. Elmo değil. Bunlar en güçlü iki ev. Mezunları inanılmaz derecede kudretli ve şimdiden merhamet edilmesi için kulis faaliyetlerine başladılar."

"Anlamıyorum," dedi Alex. Unutmalı, şişirilmiş not ortalamasını alıp hayatta olduğuna memnun olmalıydı. Ama yapamadı. "Önünde sonunda böyle bir şeyin olacağını bilmek zorundaydınız. Turner haklı. Benzini siz doldurdunuz, anahtarları siz verdiniz. Neden bunca sihir, bunca güç bir avuç çocuğa veriliyor?"

Sandow sandalyesinde daha da çöktü, içindeki ateş onu terk ediyordu. "Gençlik boşa harcanan bir kaynak Alex. Mezunların, sihre inanan kocaman bir insanlar ve destekçiler ağının cemiyetlere ihtiyacı var. Bu yüzden mezunlar buraya geri dönüyor, bu yüzden yatırımcılar desteklemeyi sürdürüyor."

"Yani kimse bedel ödemeyecek," dedi Alex. Tara hariç. Darlington hariç. O ve Dawes hariç. Belki gerçekten şövalyelerdi, yeterince değerli ama uzun vadede feda edilmesi kolay şövalyeler.

Dawes soğuk gözlerle dekana baktı. "Gidin."

Sandow tekerlekli sandalyesinde kendini koridora ilerletirken mağlup görünüyordu.

"Haklıydın," dedi Dawes yalnız kaldıklarında. "Hepsi yanlarına kâr kalacak."

Açık kapı canlı bir şekilde tıklandı.

"Bayan Dawes, kız kardeşiniz sizi almaya geldi," dedi Jean. Alex'i işaret etti. "Ve siz de kendi yatağınızda dinlenmelisiniz küçükhanım. Tekerlekli sandalye getirmeye gidiyorum."

"Gidiyor musun?" Alex suçlar gibi konuşmak istememişti. Dawes hayatını kurtarmıştı. İstediği yere gidebilirdi. "Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Hastaneye gidiyor," dedi Dawes. "Sadece..." Başını iki yana salladı. "Bunun bir araştırma işi olması gerekiyordu. Bu kadar çok fazla."

"Öyle gerçekten," dedi Alex. Annesinin evi birkaç bin kilometre yerine birkaç metre daraltılmış olsaydı, o da bir iki veya sekiz on hafta boyunca kanepede kıvrılmaya hayır demezdi.

Alex yataktan kalktı. "Kendine dikkat et Dawes. Bol bol kötü film izle ve bir süre normal ol."

"Gitme," diye itiraz etti Dawes. "Onunla tanışmanı istiyorum."

Alex güldü. "Gitmeden önce beni görmeye gel. Yere kapaklanmadan önce o tatlı ağrı kesicilerden bir doza ihtiyacım var. Ve tatlı hemşire Jean'in beni tekerlekli sandalyeyle götürmesini beklemek istemiyorum."

Dawes daha fazla konuşmadan kapıdan çıkabildiği kadar hızlı çıktı.

Alex odasına dönüp, telefonunu alıp serumu çıkarmaya yetecek kadar uzun kaldı. Giysileri ve botları ortada yoktu, kanıt olarak alınmış olmalılardı. Muhtemelen onları bir daha göremeyecekti.

Yaptığı şeyin saçma olduğunu biliyordu ama artık burada olmak istemiyordu. Mantıklı olmayan şeyler hakkında mantıklı bir şekilde konuşmak istemiyordu.

Sandow istediği kadar özür dileyebilirdi. Alex güvende hissetmiyordu. Ve tekrar güvende hissedeceğini sanmıyordu. *Bizler* korumalarız. Ama *onları* kurtlardan kim koruyacaktı? Blake Kelly ölüp gitmişti, mükemmel kafatası paramparça olmuştu. Ama üç beş kuruş uğruna Merity'yi ortalığa salan Kate Masters ve Elvanması'na ne olacaktı? Coline –hevesli, zeki, parlak surat Coline– ve sırlarını suçlulara satan, Darlington'ı yutması için o canavarı göndermiş olma ihtimali olan Parşömen ve Anahtar'a ne olacaktı? Peki ya *gluma*? O şey az kalsın onu öldürüyordu ve kimse umursamamıştı. Dawes saldırıya uğramıştı. Dekan Sandow az kalsın kan kaybından ölecekti. Hepsi gerçekten bu kadar harcanabilir miydi?

Hiçbir şey yönlendirilmeyecekti. Hiçbir şey değişmeyecekti. New Haven'da yaşayan ve büyüye ihtiyaç duyan çok fazla güçlü insan vardı. Bu da Ril Cemiyetleri tarafından sağlanıyordu. Artık soruşturma Sandow'a ve istedikleri gibi af ya da ceza dağıtan zengin mezun gruplarına aitti.

Alex bir sandalyenin arkasında asılı duran doktor önlüğünü aldı ve hastane koridorlarıyla asansöre yöneldi. Birinin onu durdurabileceğini sanmıştı ama hemşire masasının önünden sorunsuzca geçip gitti. Acı, iki büklüm olup duvara yapışmak istemesine sebep olacak kadar yoğundu ama dikkat çekme riskini almayacaktı.

Asansör kapıları açıldı ve krem rengi kazakla rahat bir kot pantolon giymiş, kumral saçlı bir kadın belirdi. Dawes'a benziyordu ama iyileşmiş, bakımlı bir Dawes'a. Alex geçmesine müsaade etti ve asansöre bindi. Kapılar kapanır kapanmaz duvara yaslanıp nefeslenmeye çalıştı. Bir planı yoktu. Sadece burada kalamazdı. Dawes'un kız kardeşiyle küçük bir sohbet yapamazdı. Olanlar bir bakıma adil, doğru ya da normalmiş gibi davranamazdı.

Soğuğa çıktı, hastaneden yarım blok uzağa topalladı ve telefonla araba çağırdı. Geç olmuştu ve sokaklar boştu - Damat dışında. North hastane ışıklarının parıltısında, havada asılı duruyordu. Ona doğru hareket ederken endişeli görünüyordu ama Alex umursamadı. Tara'yı bulamamıştı. Ona yardım edecek hiçbir lanet şey yapmamıştı.

Bitti, diye düşündü. Sen bitmesini istemesen de bitti ortak.

"*Ardından ağlanmamış, anılmamış ve adı bilinmemiş!*" diye homurdandı. North geri savrulup kayboldu, ifadesi yaralanmış gibiydi.

Alex arka koltuğa geçerken şoför, "Bu gece nasılsınız?" diye sordu.

Yarı ölü ve hayal kırıklığına uğramış. Sen? Muhafazaların arkasında olmak istiyordu ama Il Bastone'a dönme fikrine katlanamıyordu. "Beni York ve Elm'in köşesine götürür müsünüz?" dedi. "Orada bir sokak var. Ben size gösteririm."

Sokaklar karanlıkta sessizdi, şehir kimliksizdi.

Bitti, diye düşündü Alex kendini arabadan çıkarıp İn'in merdivenlerini tırmanırken. Karanfil kokusu ve huzur etrafını sarmıştı.

Dawes, Westport'a gidebilirdi. Sandow evine, hizmetçisine ve sidikli Labrador'una dönebilirdi. Turner... eh, Turner'ın kimi ev olarak gördüğünü bilmiyordu. Annesi. Sevgilisi. İşi. Alex ise her yaralı hayvanın yapacağı şeyi yapacaktı. Canavarların ona ulaşamayacağı bir yere gidecekti. İn'e saklanacaktı.

Diğerleri sendeleyip yanlış adım atabilir. Gururlarının incinmesinden başka ne ceza alırlar?

Bizimki atlının nihai sürüşündeki son trompet çağrısı.

Bizimki düşünmeden verilmiş ve hiç erken verilmemiş cevap.

Ölüm kara kanatlarını açmış bekler ve biz piyadeler, süvariler, askerler, karşısında dururuz.

–"*Lethe'nin Erkeklerine*," Cabot Collins
(Jonathan Edwards Akademisi '55)

Cabys aslında diğer şairler kadar iyi değildi. Sanki şiir tarihinin son kırk yılını kaçırmış da sadece Longfellow yazmak istemiş gibiydi. Ellerini kaybetmesi falan tamam ama o bile, zavallı Lon Richardson sayfaları çevirirken, benim iki saatimi Il Bastone'da tıkılı kalarak son şaheserini okumasını dinlemek zorunda kalışımı haklı çıkarır mı bilmiyorum.

–*Carl Roehmer'in Lethe Günleri Güncesi*
(Branford Akademisi '54)

28

İlkbahar Başları

Alex kırılan camın sesine uyandı. Nerede olduğunu hatırlaması, İn'in banyo zemininin altıgen desenlerini ve damlayan musluğu idrak etmesi biraz zamanını aldı. Lavabonun kenarına tutunup kendini ayağa kaldırdı ve giyinme odasından salona geçmeden önce baş dönmesinin durması için biraz duraksadı. Uzun bir an kırılmış pencereye baktı - çıtanın biri parçalanmış, serin bahar havası içeri süzülüyordu. Kenara bıraktığı falafelin oradaki ekose koltuğun üstüne cam parçaları saçılmıştı. Falafelin yanındaki *Lethe Cemiyeti Adayları için Tavsiye Edilen Şartlar* broşürünün okumayı bıraktığı sayfası hâlâ açıktı. *Mors irrumat omnia.*

Dikkatli bir şekilde sokağa baktı. Damat oradaydı, son iki haftadır her gün olduğu gibi. Üç hafta olmuş muydu? Alex emin olamadı. Ama Mercy de oradaydı. Gül desenli, kuşaklı bir ceket giymiş, siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yüzünde suçlu bir ifade vardı.

Alex hiçbir şey yapmamayı düşündü. Mercy'nin onu nasıl bulduğunu bilmiyordu. Oda arkadaşı önünde sonunda Alex'in kendini göstermesini beklemekten sıkılıp giderdi. Ya da pencereye bir taş daha atardı.

Mercy el salladı ve mor, tığ işi hırka giymiş, bordo renkli simli bir şal takmış başka bir şekil görüş alanına girdi.

Alex başını pencerenin çerçevesine yasladı. "Yok artık."

Pis atletini gizlemesi için üstüne Lethe Cemiyeti eşofmanı

giydi ve merdivenlerden yalınayak topalladı. Derin bir nefes aldı, kapıyı açtı.

"Bebeğim!" diye feryat etti annesi ona doğru atılarak.

Alex bahar güneşine gözlerini kıstı ve geri çekilmemeye çalıştı. "Merhaba anne. Sarılma–"

Çok geç. Annesi çoktan onu sıkıyordu, Alex acıyla tısladı.

"Ne oldu?" diye sordu Mira, geri çekilerek.

"Küçük bir yaram var da," dedi Alex.

Mira, Alex'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve saçlarını geriye itti, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ah, bebeğim. Benim küçük yıldızım. Bunun olabileceğinden korkuyordum."

"Kullanmıyorum anne. Yemin ederim. Sadece gerçekten, gerçekten hastalandım."

Mira'nın yüzü inanmadığını söylüyordu. Bunun dışında iyi görünüyordu, Alex'in uzun zamandır görmediği kadar iyi. Sarı saçlarında taze ışıltılar vardı, teni parlıyordu. Kilo almış gibi görünüyordu. *Benim yüzümden*, diye fark etti Alex acıyla. *Onca yıl yorgun ve olduğundan çok daha yaşlı göründü çünkü benim için endişeleniyordu.* Ama sonra kızı ressam olmuş ve Yale'a gitmişti. Mucize.

Alex, Mercy'nin sokak duvarının yanında durduğunu gördü. *İspiyoncu.*

"Hadi," dedi Alex. "İçeri gelin."

Yabancıların İn'e girmesine izin vererek Lethe Cemiyeti kurallarını çiğniyordu ama Colin Khatri, Lance Gressang'a İzlanda'ya nasıl portal açılacağını gösterebiliyorsa o da annesini ve oda arkadaşını çaya davet edebilirdi.

Damat'a baktı. "Sen değil."

Damat ona doğru ilerlemeye başladı ve Alex aceleyle kapıyı kapattı.

"Kim değil?" dedi annesi.

"Kimse. Yok bir şey."

Merdivenleri tırmanırken başı dönmüş, soluğu kesilmişti ama hâlâ İn'in kapısını açıp onları içeri davet ederken utana-

cak kadar aklı başındaydı. Dağınıklığının ne kadar kötü bir hâle geldiğini fark edemeyecek kadar kendini bırakmıştı. Kanepede buruşuk bir yığın hâlinde fırlatılmış battaniyeler duruyordu, her yerde kirli bulaşıklar ve küflü yiyecek kapları vardı. Az önce temiz hava aldığı için şimdi salonun bataklık ve hasta koğuşu arasında bir şey gibi koktuğunu da fark edebiliyordu.

"Kusura bakmayın," dedi Alex. "Ben... pek temizlik yapamadım."

Mercy pencereleri açmaya, Mira çöpleri toplamaya başladı.

"Yapmayın," dedi Alex, teni utançla karıncalanıyordu.

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum," dedi Mira. "Otur ve bırak yardım edeyim. Düşecek gibi görünüyorsun. Mutfak nerede?"

"Solda," dedi Alex ve onu salon kadar dağınık olan dar mutfağa yönlendirdi.

"Burası kimin evi?" diye sordu Mercy ceketini çıkararak.

"Darlington'ın," dedi Alex ki bu bir bakıma doğruydu. Sesini alçalttı. "Burada olduğumu nereden bildin?"

Mercy huzursuzca kımıldandı. "Ben, ee... bir ya da iki kez seni takip etmiş olabilirim."

"Ne?"

"Çok gizemlisin, tamam mı? Ve senin için endişelenmiştim. Bu arada bok gibi görünüyorsun."

"Eh, bok gibi hissediyorum."

"Nerelerdeydin? Meraktan öldük. Kayıp mı oldun, ne oldun bilemedik."

"Ve gidip annemi mi aradın?"

Mercy ellerini kaldırdı. "Üzgün olmamı bekleme. Ben kaybolsaydım senin de aynısını yapmanı umardım." Alex kaşlarını çattı ama Mercy parmağıyla omzunu dürttü. "Sen beni kurtardın. Ben de seni. Bu işler böyle işler."

"Geri dönüşüm kutusu var mı?" diye seslendi Mira mutfaktan.

Alex içini çekti. "Lavabonun altında."

Belki de iyi şeyler, kötü şeylerle aynıydı. Bazen olmalarına izin vermek gerekiyordu.

Mercy ve Mira şaşırtıcı derecede verimli bir ekip olmuştu. Çöpleri toplamış, Alex'in yıkanmasına yardım etmiş ve Alex onlara yarasını gösterecek kadar ileri gitmese de antibiyotik tedavisi için hastaneden randevu almışlardı. Alex sadece bir tür grip ya da virüs olduğunu söyledi. Ona banyo yaptırıp temiz eşofmanlar giydirdiler, sonra Mira küçük markete gidip çorba ve enerji içeceği aldı. Alex onlara botlarını atmak zorunda kaldığını söylediğinde ise tekrar dışarı koştu.

"Zift yüzünden," dedi Alex. "Mahvolmuşlardı." *Zift, kan. Aynı şey.*

Bir saat sonra Mira elinde bir çift bot, iki kot pantolon, iki Yale tişörtü ve Alex'in ihtiyaç duymadığı fakat yine de teşekkür ettiği bir çift duş terliğiyle geri döndü.

"Elbise de aldım."

"Ben elbise giymem ki."

"Ama giyebilirsin."

Çay ve hazır sıcak çikolata bardaklarıyla şöminenin karşısına yerleştiler. Ne yazık ki Alex, Dawes'un bütün gurme marşmelolarını yemişti. Ateş yakacak kadar soğuk değildi ama oda ikindi ışığında rahat ve güvenli hissettiriyordu.

"Ne zamana kadar buradasın?" diye sordu Alex. Sesi istemediği şekilde nankörce tınlamıştı.

"Sabah ilk uçuşla gidiyorum," dedi Mira.

"Daha uzun kalamaz mısın?" Alex kalmasını ne kadar istediğini bilmiyordu. Ama annesi sorduğuna sevinip mutlulukla gülümsediğinde Alex bu jesti yaptığına memnun oldu.

"Keşke yapabilseydim. Pazartesi günü işe gitmeliyim."

Alex bugünün hafta sonu olması gerektiğini fark etti. İn'e geldiğinden beri e-postalarını sadece bir kez kontrol etmiş ve Sandow'un mesajlarının hiçbirini okumamıştı. Telefonunun şarjının bitmesine izin vermişti. O zamandan beri ilk kez cemiyetlerin Lethe olmadan toplanmaya devam edip etmediklerini merak etti. Belki Il Bastone'a düzenlenen saldırının ardından faaliyetleri askıya alınmıştı. Umurunda değildi. Şu an umurunda olan tek

şey annesinin bir son dakika biletine parasının yetip yetmeyeceğiydi. Alex, Lethe'den kabarık not ortalamasının yanı sıra biraz para koparabilmeyi diledi.

Mercy kaçırdığı üç haftalık derslerin notlarını almıştı ve şimdiden finallerden önce bir saldırı planından bahsediyordu. Alex başıyla onayladı ama ne anlamı vardı ki? Sorun çözülmüştü. Sandow, Alex'in sınıfı geçeceğinden emin olacağını söylemişti ve öyle olmasa bile Alex, diğerlerine yetişme azminin kendinde olmadığını biliyordu. Yine de rol yapabilirdi. Mercy için, annesi için.

Hafif bir akşam yemeği yediler ve yavaşça Eski Kampüs'e döndüler. Alex annesine Vanderbilt'in avlusunu ve ortak odalarını, California haritasını, Darlington'ın bir zamanlar göz devirdiği Leighton'ın *Flaming June* posterini gösterdi. Mira, Alex'in ilgili görünmek için ara sıra çizim yaptığı fakat üstüne çok düşmediğini itiraf ettiği eskiz defterine sevgiyle dokundu.

Annesi adaçayı tomarı yakıp ortak odalarını dumana boğmaya başladığında Alex utançtan erimemeye çalıştı. Yine de yurda dönmenin, Lauren'ın duvara dayanan bisikletini, tepesine Pop-Tarts kutuları yığılmış ekmek kızartma makinesini görmenin ne kadar iyi geldiğini fark edince şaşırdı. Evde gibiydi.

Mira'nın oteline geri dönme zamanı geldiğinde Alex merdivenlerden inmenin ne kadar çaba gerektirdiğini belli etmemeye çalışarak onunla dışarı yürüdü.

"Ne olduğunu sormadım ve sormayacağım," dedi Mira simli şalını boynuna atarak.

"Teşekkür ederim."

"Senin için değil. Ödleğin teki olduğum için. Bana temiz olduğunu söylüyorsan sana inanmak istiyorum."

Alex buna ne diyeceğinden emin değildi. "Sanırım yaz için bir iş bulmuş olabilirim. Ama bu eve gelmeyeceğim anlamına geliyor."

Mira ayakkabılarına, son on yıldır aynı zanaat fuarından ve aynı adamdan aldığı el yapımı deri botlara baktı. Başını salladı, gözlerindeki yaşları sildi.

Alex kendi gözyaşlarının kapıda olduğunu hissetti. Annesini kaç kez ağlatmıştı? "Üzgünüm anne."

Mira cebinden bir mendil çıkardı. "Önemli değil. Seninle gurur duyuyorum. Ve eve gelmeni istemiyorum. O korkunç insanlarla yaşadığın onca şeyden sonra. Ait olduğun yer burası. Çiçek açacağın yer. Gözlerini devirme Galaxy. Her çiçek her bahçeye ait değildir."

Alex içine dolan sevgi ve öfke karmaşasını birbirinden ayıramıyordu. Annesi perilere, meleklere, kristal toplardaki kehanetlere inanıyordu ama gerçek sihri bilse ne yapardı? Gerçeği tüm çirkinliğiyle kavrayabilir miydi? Sihrin pırıltılı ve iyi bir şey olmadığını, sadece bazı insanların karşılayabileceği bir diğer meta olduğunu? Ama araba gelmişti ve veda etme zamanıydı, eski yaraları deşme zamanı değil.

"Gelmene sevindim anne."

"Ben de. Umarım... Notların kötüleşirse–"

"Halledeceğim," dedi Alex, Sandow sayesinde yalan söylemediğini bilmek iyi hissettirmişti. "Söz veririm."

Mira ona sarıldı ve Alex, paçuli ve sümbülteber kokusu aldı; çocukluğunun hatıraları. "Daha iyisini yapmalıydım," dedi annesi ağlayarak. "Daha net sınırlar koymalıydım. Fast food yemene izin vermeliydim."

Alex kendine engel olamayıp güldü ve acıyla yüzünü buruşturdu. Onu güvende tutacak yeterince katı kural ya da hamburger yasağı yoktu.

Annesi arabanın arka koltuğuna oturdu ama Alex kapıyı kapatmadan önce, "Anne..." dedi. "Babam..." Mira, yıllarca Alex'in babasıyla ilgili sorularını yanıtlamaya çalışmıştı. Nereliydi? *Bazen Meksika derdi, bazen Peru, bazen Stockholm veya Cincinnati. Aramızda bir şakaydı bu.* Kulağa komik gelmiyordu. *Belki değildi.* Ne iş yapıyordu? *Para hakkında konuşmazdık. Sörf yapmaya bayılırdı.* Onu sevdin mi? *Evet.* O, seni sevdi mi? *Bir süre.* Neden gitti? *İnsanlar gider Galaxy. Umarım aradığı mutluluğu bulur.*

Annesi gerçekten böyle mi düşünüyordu? Alex bilmiyor-

du. Soruların annesine ne kadar zarar verdiğini ve cevapların hiçbir zaman değişmeyeceğini anlayacak yaşa geldiğinde sormayı bırakmıştı. İlgilenmemeye karar vermişti. Babası onu umursamamışsa Alex de onu umursamayacaktı.

Ama şimdi kendini soru sorarken buldu. "Sıradışı bir yanı var mıydı?"

Mira güldü. "Her şeyi desem?"

"Demek istediğim..." Alex, bilmek istediği şeyi deli gibi görünmeden açıklamaya çalıştı. "Senin sevdiğin şeyleri sever miydi? Tarot, kristaller ve diğer şeyleri? Hiç orada olmayan bir şeyi görebildiğini düşündüğün oldu mu?"

Mira, Şapel Sokağı'na baktı. Bakışları uzaklaşmıştı. "Hiç arsenik yiyicileri duydun mu?"

Alex gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmıştı. "Hayır?"

"Her gün biraz arsenik alırlarmış. Arsenik ciltlerini temizler, gözlerini parlaklaştırır, harika hissetmelerini sağlarmış. Ama bütün bu süreç boyunca zehir içerlermiş aslında." Mira gözlerini Alex'e çevirdiğinde bakışları her zamanki neşesinden uzak, hatırladığından daha keskin ve kararlılardı. "Babanla olmak öyle bir şeydi." Sonra gülümsedi ve eski Mira geri döndü. "Doktora gittikten sonra bana mesaj at."

"Tamam."

Alex kapıyı kapattı ve arabanın gidişini izledi. Damat saygılı bir mesafede durmuş, bütün olup biteni izlemişti ama şimdi yaklaşıyordu. Hiç duracak mıydı? Il Bastone'a gitmeyi hiç istemiyordu ama bağlantıyı nasıl bozacağını öğrenmek için Lethe kütüphanesine ihtiyacı vardı. "*Kimse ölümsüz değildir,*" dedi kızgınlıkla ve Damat'ın gönülsüzce geri çekildiğini, tuğlaların arasında kaybolduğunu gördü.

"Annen iyi mi?" diye sordu Mercy, Alex ortak odaya girerken. Sümbül desenli sabahlığını giyip kanepeye kıvrılmıştı.

"Sanırım. Sadece bu seneyi bitiremeyeceğimden endişeleniyor."

"Ve sen endişelenmiyorsun?"

"Elbette endişeleniyorum," dedi Alex. "Yani."

Mercy homurdandı. "Hayır endişelenmiyorsun. Bunu görebiliyorum. Alex Stern'ün gizemi devam ediyor. Sorun değil. Gizem iyidir. Lisede iki yıl softbol oynadım."

"Öyle mi?"

"Gördün mü? Benim de sırlarım var. Blake'i duydun mu?"

Duymamıştı. İn'de saklandığı haftalar boyunca hiçbir şey duymamıştı. Amaç buydu. Ancak Mercy'nin anlattığına göre Blake Keely bir kadına evinde saldırmış ve kocası da ona bir golf sopasıyla vurmuştu. Adli tıp taşıdığı bıçağı Tara Hutchins cinayetindeki silahla eşleştirmişti. Dawes'tan, Orange'taki malikâneden ya da III. Hiram Bingham'ın ölümcül mermer heykelinden bahsedilmemişti. Merity hakkında hiçbir şey yoktu. Cemiyetler hakkında tek bir kelime bile yoktu. Dava kapanmıştı.

"Ölmüş olabilirdim," dedi Mercy. "Sanırım minnettar olmalıyım."

Minnettar. Kelime havada asılı durdu, ağızda kalan ekşi bir tat gibiydi.

Mercy başını geriye atıp kanepenin koluna düşmesine izin verdi ve tavana baktı. "Büyük-büyükannem yüz üç yaşına kadar yaşadı. Kendi vergilerini ödüyor, her sabah yüzmeye gidiyordu, ta ki bir gün yoga dersinin ortasında pat diye düşüp ölene kadar."

"Kulağa harika geliyor."

"Tam bir pislikti. Kardeşim ve ben onun evine gitmekten nefret ederdik. Hayatımda gördüğüm en kötü kokulu çayı yapar, sürekli şikâyet ederdi. Ama ziyaretin sonunda kendimizi hep biraz daha güçlenmiş hissederdik. Sanki ona rağmen var olmayı başarmışız gibi."

Alex dönem sonunu görürse şanslı sayılacağını düşündü. Ama hoş bir duyguydu. "Keşke benim büyükannem de yüz üç yaşına kadar yaşasaydı."

"Nasıl biriydi?"

Alex, Lauren'ın çirkin koltuğuna oturdu. "Batıl inançlı. Dindar. Hangisi olduğundan emin değilim. Ama çelikten bir omur-

gası vardı. Annem bana, ilk kez babamı eve getirdiğinde onun büyükanneme bir göz attığını ve arkasına dönüp bir daha asla geri dönmediğini söylemişti." Alex bir keresinde büyükannesine bunu sormuştu, ilk kalp krizinden sonra. *Fazla hoş*, demişti elini hor görüyle sallayarak. *Mal tormento que soplo*. O kötü bir rüzgârdı geldi geçti.

"Bence sen de öyle olursun," dedi Mercy. "Yaşlanacak kadar hayatta kalırsan."

Alex pencereden dışarı baktı. Damat geri dönmüştü. Yüzü gergin, kararlıydı. Sanki sonsuza kadar bekleyebilirmiş gibi. Ve muhtemelen yapabilirdi de.

Ne istiyorsun? diye sormuştu Belbalm. Güvenlik, konfor, korkusuz hissetmek. *Yaşlanacak kadar yaşamak istiyorum*, diye düşündü Alex perdeleri kapatırken. Verandamda oturup kötü kokulu çaylar içmek ve yoldan geçenlere bağırmak istiyorum. Beni yok etmeye çalışan bu dünyada hayatta kalmak istiyorum.

29

İlkbahar Başları

Ertesi sabah Alex, en azından şöyle bir görünmeye kararlı bir biçimde derse girmek için yola çıktığında North hâlâ oradaydı. Heyecanlı görünüyordu, yolunu kesip duruyordu, İspanyolca dersinin tahtasını göremesin diye görüş alanında dikiliyordu.

Alex dersten çıktığında Dawes'a mesaj attı: Burada olmadığını biliyorum ama Grilerle kurulan bağlantının nasıl kesileceği hakkında bir şey buldun mu? Bir Damat sorunum var da.

Derken daha fazla dayanamadı ve Ortak Alan girişindeki tuvalete dalıp North'a içeri gelmesini işaret etti.

"Bana tek bir şey söyle," dedi. "Tül'ün arkasında Tara'yı buldun mu?"

North başını iki yana salladı.

"O zaman uzun bir süre defolman gerekecek. Anlaşma bitti. Dava çözüldü ve senin gibi bir kadın katiliyle takılmak istemiyorum." Alex, North'un sorumlu olduğuna gerçekten inanmıyordu, sadece rahat bırakmasını istemişti.

Damat parmağını lavaboya soktu.

"Sohbet edebilelim diye burada banyo yapacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Bırak artık."

Dersi asıp muhafazalı yurt odasının sessizliğine geri dönmeyi düşündü. Ama üstünü giyme zahmetine girmişti. Bundan en iyi şekilde faydalanmalıydı. En azından sıradaki ders modern İngiliz romanları değil Shakespeare'di.

Elm'den High ve Linsly-Chittenden Hall'a geçti, sonra oturup

kendini bir masaya sıkıştırdı. Damat her görüş alanına girdiğinde yönünü değiştirdi. Okumayı yapmamıştı ama *Hırçın Kız*'ı herkes bilirdi, hem kız kardeşler ve müzikle ilgili olmasını seviyordu.

Alex, başının ani bir acıyla açıldığını hissettiğinde 130. sonenin slaydına bakıyordu. Derin bir soğukluk hissi içinden geçti. Gaz lambalarıyla aydınlatılmış bir caddenin görüntüsünü, gökyüzüne kara bulutlar püsküren bir bacayı gördü. Ağzında tütün tadı vardı. *North.* North içindeydi ve Alex onu davet etmemişti. Bir öfke parıltısı hissedecek kadar zamanı oldu ve sonra dünya karardı.

Bir an sonra notlarına bakıyordu. Profesör hâlâ konuşuyordu ama Alex ne dediğini anlamıyordu. Notlarının bittiği yerdeki çiziktirmeyi görebiliyordu. Titrek bir el yazısıyla sayfaya üç tarih yazılmıştı.

1854 1869 1883

Kâğıda kan bulaşmıştı.

Alex doğruldu, neredeyse kendine tokat atacaktı. Kolunun ne kadar uzun olduğunu unutmuş gibiydi. Aceleyle yüzünü koluna sildi. Burnu kanıyordu.

Sağındaki kız ona bakıyordu. "İyi misin?"

"Harikayım," dedi Alex. Defterini hızla kapatırken kanamanın durması için burun deliklerini parmaklarıyla sıkıştırdı. North tam önünde duruyordu, yüzü inatçıydı. "Seni adi şerefsiz."

Yanındaki kız irkildi ama Alex yüzüne tatlı bir ifade kondurmaya zahmet etmedi. North onu ele geçirmişti. Onun içine girmişti. Elini kıçına yapıştırıp onu kuklası olarak kullanabilirdi.

"Seni lanet piç," diye hırladı sessizce.

Defterini çantasına soktu, kabanını kaptı ve dersten çıkıp koridordan arka kapıya koştu. Doğruca Il Bastone'a yöneldi, öfkeyle Dawes'a mesaj attı: *İmdat.*

Parka ulaştığında topallıyordu, yan tarafındaki acı nefes almasını zorlaştırıyordu. *Keşke yanımda biraz ağrı kesici olsaydı,* diye düşündü. North hâlâ birkaç adım gerisinden geliyordu. "*Şimdi* saygılı mesafeni korursun tabii, seni vücutsuz pislik!" diye bağırdı omzunun üstünden.

North tatsız görünüyordu ama Alex üzgün olmadığına adı gibi emindi.

"Bir hayaletin canı nasıl yakılır bilmiyorum ama bulacağım," diye söz verdi.

Bu yaygaranın hepsi içindeki korkuyu gizlemek içindi. Bir kere girdiyse tekrar girebilir miydi? Ona ne yaptırabilirdi? Kendine zarar vermesini sağlamak? Başka birine zarar vermesini sağlamak? Lance ona saldırdığında o da North'u benzer şekilde kullanmıştı ama o zaman hayatı tehlikedeydi. "Git ve bul" işini yapması için zorbalık etmiyordu.

Ya diğer Griler öğrenir ve sıraya geçerlerse? Onunla kurduğu bağın sonucu olmalıydı bu. İki kez onu içine davet etmişti. Adını biliyordu. Onu ismiyle çağırmıştı. Belki o kapı bir kez açıldığında tekrar kapatılamıyordu.

"Alex?"

Alex döndü ve yan tarafını tuttu, yarasından gelen acı içini parçalıyordu. Tripp Helmuth lacivert yelken takımı rüzgârlığı ve ters taktığı şapkasıyla kaldırımda duruyordu.

"Ne istiyorsun Tripp?"

Tripp savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey! Ben sadece... İyi misin?"

"Hayır, hiç değilim. Ama olacağım."

"Sadece teşekkür etmek istemiştim. Tara'yla ilgili meseleyi gizli tuttuğun için."

Alex öyle bir şey yapmamıştı fakat Tripp öyle olduğunu düşünmek istiyorsa sorun değildi. "Ne demek dostum."

"Blake Keely konusu çılgınmış."

"Öyle mi?" dedi Alex.

Tripp şapkasını kaldırıp elini saçlarından geçirdi, tekrar şapkasını kafasına yerleştirdi. "Belki de değildir. Onu hiç sevmezdim. Bazı adamlar kötü yaratılıyor işte, anlarsın ya?"

Alex şaşkınlıkla Tripp'e baktı. Belki göründüğü kadar işe yaramaz değildi. "Anlarım."

Volta atan, Tripp'in içinden tekrar tekrar geçmekte olan North'a uyaran bir bakış attı.

Tripp ürperdi. "Kahretsin, sanırım grip oluyorum."

"Biraz dinlen," dedi Alex. "Başından kötü bir şey geçti."

Viktorya döneminden bir ölüye benzer bir şey.

Alex muhafazaların arkasına girmek için hevesle Elm'den Orange'a koşturdu. Kendini verandanın üç basamağından yukarı çekti, kapıyı açıp eşiği geçer geçmez içine bir rahatlık hissi akmıştı. North sokağın ortasında dikiliyordu. Kapıyı çarptı ve pencereden North'un bir rüzgârla geri atıldığını gördü - âdeta bütün ev onu kınıyormuş gibi. Alex alnını kapalı kapıya dayadı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Ama bir dahaki sefere içine girmeye çalıştığında onu ne durduracaktı? Bağlantıyı koparmak için tekrar sınıra gitmek zorunda kalacak mıydı? Yapardı. Kurt Başı'na girmesine izin vermesi için kendini Salome Nils'in merhametine bırakırdı. Dawes'un onu binlerce kez boğmasına izin verirdi.

Alex sırtını kapıya vererek döndü. Güvenli bir liman gibi hissettiriyordu. Antrenin kalan vitray camından içeri öğleden sonrasının ışıkları süzülüyordu. Diğer cam kırılmıştı, parçaları yoğun gölgelerin arasında öylece duruyordu. Dawes'un başını vurduğu yerdeki eski duvar kâğıdında kan vardı. Kimse onu temizlemek için bir girişimde bulunmamıştı.

Bir yanı Dawes'u orada görmeyi bekleyerek, merdiven boşluğundan salona baktı. Fakat ne dosyalarından ne de tarot kartlarından bir iz vardı. Ev boş, hırpalanmış ve yaralanmış gibiydi. Alex'in kalbinde sancıya sebep oluyordu. Hiç Ground Zero'ya dönmek zorunda kalmamıştı. Orayı hiç sevmemişti. Sırtını ona çevirmekten mutluluk duymuş ve asla orada yarattığı korkulara dönüp bakmamıştı.

Ama belki Il Bastone'u seviyordu, bu eski evin sıcak ahşabını, sessizliğini ve nazik karşılamasını.

Kapıdan uzaklaşıp kilerden faraş ve süpürge getirdi. Kırık camı süpürmesi uzun zaman aldı. Her şeyi plastik bir torbaya döktü ve ağzını bir bant şeritle kapattı. Atması mı gerekir emin değildi. Belki kırık parçalar keçi sütüyle krozeye konup bir araya getirilebilirdi.

Ancak küçük tuvalette ellerini yıkamaya gittiğinde yüzünün her tarafında kurumuş kan olduğunu fark etti. Tripp'in iyi olup olmadığını sorduğuna şaşmamalıydı. Lavaboda suyun akıp gitmesini izleyerek durulandı.

Dolaptaki ekmek ve peynir hâlâ bozulmamıştı. Aç olmasa da kendini yemek yemeye zorladı. Sonra yukarı, kütüphaneye çıktı.

Dawes mesajını yanıtlamamıştı. Muhtemelen telefonuna bile bakmıyordu. O da saklanmıştı. Alex onu suçlayamazdı ama bu, Damat'la olan bağlantısını engellemenin yolunu kendi başına bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Alex, Albemarle Kitabı'nı raftan çekti fakat tereddüt etti. North'un onu not defterinde yazmaya zorladığı ilk tarihi tanımıştı: 1854, kendi cinayetinin yılı. Diğerleri onun için anlamsızdı. North'a hiçbir şey borçlu değildi. Ama Darlington, Damat cinayetinin araştırmaya değer olduğunu düşünmüştü. O, bu tarihlerin ne anlama geldiğini bilmek isterdi. Belki Alex de bilmek istiyordu. Teslim olmak gibi geliyordu ama North'un merakına yenildiğini bilmesine gerek yoktu.

Alex çantasını omzundan indirdi ve Shakespeare not defterini açıp kana bulanmış sayfayı açtı: *1854 1869 1883*. Araştırma kısmına bütün bu yılları yazarsa kütüphane deliye dönerdi. Parametreleri daraltmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ya da belki tek yapması gereken Darlington'ın notlarını bulmaktı.

Araba kataloğunda yazan kelimeyi hatırladı: *İlk?* North'un davası hakkında gerçekten herhangi bir araştırma yapmışsa bile Alex onu Vergilius yatak odasında veya Kapkaraağaç'ta bulamamıştı. Ama ya notlar burada, kütüphanedeyse? Alex, Albemarle Kitabı'nı açtı ve Darlington'ın son girişine baktı - Rosenfeld şeması. Ama hemen üstünde *Daily New Havener* diye bir şey vardı. Alex girişi doğrudan kopyaladı ve kitabı rafa geri koydu.

Kitaplık titremeyi bıraktığında onu açıp kütüphaneye girdi. Raflar gazeteden ziyade birbirine iliştirilmiş küçük el ilanlarına benzer yığınlarla dolduruldu. Binlercesi vardı.

Alex dışarı çıktı ve Albemarle Kitabı'nı tekrar açtı. Darlington ortadan kaybolduğu gece kütüphanede çalışıyordu. Kitaba Rosenfeld şemaları yazdı.

Bu kez kapıyı açtığında raflar yan yatan tek bir kitap dışında boştu. Büyük ve ince, koyu kırmızı deriyle bağlanmıştı ve üstünde tek zerre toz yoktu. Alex onu odanın ortasındaki masaya koydu ve kitap açıldı. Orada, Rosenfeld Hall'un üçüncü ve dördüncü zemin katlarının mimari bilgilerinin arasında, düzgünce katlanmış ve Darlington'un küçük, çıkıntılı yazısıyla kaplı sarı bir sayfa vardı. Biri onu cehenneme göndermeden önce yazdığı son şey.

Sayfayı açmaya korkuyordu. Önemsiz bir şey olabilirdi. Dönem ödeviyle ilgili notlar. Kapkaraağaç'ta gerekli onarımların listesi. Ama Alex buna inanmıyordu. Darlington o gece önem verdiği bir şey hakkında çalışıyordu, aylardır üstünde çalışmayı seçtiği bir şey. Çalışırken dikkati dağılmıştı, belki önündeki geceyi düşünüyordu, belki lanet okumalarını hiç yapmayan çırağı konusunda endişeliydi. Notlarını yanına almak istememiş, onları güvenli bir yere saklamıştı. Tam buraya, bu plan kitabının içine. Kısa sürede döneceğini düşünmüştü.

"Daha iyi bir Dante olmalıydım," diye fısıldadı.

Ama belki şimdi daha iyisini yapabilirdi.

Nazikçe sayfayı açtı. İlk satırda şöyle yazıyordu: *1958-Colina Tillman-Wrexham. Kalp krizi? İnme?*

Altında bir dizi tarih, yanlarında kadın isimleri gibi duran şeylerle birlikte devam ediyordu. Listedeki son üç tarih, North'un onu not defterine yazmaya zorladığı tarihlerle eşleşiyordu.

1902-Sophie Mishkan-Rhinelander-Beyin humması?

1898-Effie White-Stone-Dropsi (Ödem?)

1883-Zuzanna Mazurski-Phelps-Beyin Kanaması

1869-Paoletta DeLauro-Kingsley-Bıçaklanma

1854-Daisy Fanning Whitlock-Russell-Vurulma

İlk? Darlington, Daisy'nin ilk olduğuna inanmıştı ama neyin ilki? Daisy vurulmuştu, Paoletta bıçaklanmıştı, diğerleri ise doğal nedenlerden ölmüştü.

Ya da biri kızları öldürme konusunda zekice davranmıştı.

Uyduruyorum, diye düşündü Alex. *Orada olmayan bağlantılar kuruyorum.* İzlediği dizilere göre her seri katilin bir *modus operandi*'si olurdu, öldürmeyi sevdikleri bir yöntem. Ayrıca New Haven'da bir seri katil söz konusuysa ve tarihler doğruysa bile, bu psikopat 1854'ten 1958'e kadar kızları avlamaya devam etmişti - yüz yıldan fazla bir süre boyunca.

Ama Alex imkânsız olduğunu söylemiyordu, büyünün yapabileceklerini görmüştü.

Ayrıca tarihlerin gruplanmalarıyla ilgili tanıdık gelen bir şey vardı. Cemiyetlerin kuruluş tarihleriyle eşleşiyorlardı. 1800'lü yıllarda yoğun bir faaliyet olmuştu ve sonra uzun bir süre yeni bir mozole inşa edilmemişti, ta ki altmışlı yıllarda kurulan Elyazması'na kadar. Nahoş bir ürperti Alex'in derisini tırmaladı. Kurukafa ve Kemikler'in 1832'de kurulduğunu ve bu tarihin ölümlerin hiçbiriyle uyuşmadığını fark etti, yine de hatırlayabildiği tek yıl buydu.

Alex notları aldı ve Dante odasına gitti. Masa çekmecesinden *Lethe Hayatı*'nın bir kopyasını çıkardı. Parşömen ve Anahtar 1842'de, Kitap ve Yılan 1865'te, St. Elmo 1889'da, Elyazması 1952'de kurulmuştu. Sadece Kurt Başı'nın kuruluş tarihi 1883 ölümüyle eşleşiyordu. Yine de bu bir tesadüf olabilirdi.

Parmağını isimler listesinde gezdirdi.

1854-Daisy Fanning Whitlock-Russell-Vurulma

Başka hiçbir yerde Daisy'nin adının tireyle kullanıldığını görmemişti. Hep sadece Daisy Fanning Whitlock'tu.

Çünkü bu, tireyle ayrılmış bir isim değildi. Hiçbiri tire değildi. Rhinelander. Stone. Phelps. Kingsley. Russell. Wrexham. Bunlar mozolelerin inşası için cemiyetlere para ödeyen vakıfların, derneklerin, kurumların isimleriydi.

Alex kütüphaneye koştu ve rafı çarparak kapattı. Albemarle Kitabı'nı tekrar çıkardı ve kendini sakinleştirdi. Bunu nasıl ifade edeceğini düşünmesi gerekiyordu. Russell, Kurukafa ve Kemikler'i finanse eden yatırımcıydı. Dikkatle şöyle yazdı: *Con-*

necticut, New Haven, High Caddesi'ndeki Russell Fonu ile alınan arazi tapusu.

Orta rafta bir defter onu bekliyordu. Lethe'nin hayalet tazısıyla işaretlenmişti ve içinde New Haven'daki tüm arazi alımlarının tapuları vardı. Her biri bilinmeyen bir güç tarafından yaratılmış, bir gün sekiz Tül Cemiyeti'nin birini ağırlayacak araziler.

Ama Darlington biliyordu. *İlk.* 1854: Russell Fonu'nun Kurukafa ve Kemikler'in mozolelerini inşa edecekleri araziyi satın aldığı yıl. Darlington, cemiyetlerin ritüellerini besleyen ve her şeyi mümkün kılan büyü odak noktalarını yaratan şeyleri bulmuştu: Ölen kızlar. Birbiri ardına. Öldükleri yerleri cemiyet mozolelerinin yerleriyle eşleştirmek için *New Havener* gazetesinin eski baskılarını kullanmıştı.

Bu ölümleri özel kılan neydi? Bütün bu kızlar öldürülmüş olsa bile yıllarca New Haven'da büyülü bağlara yol açmayan bir sürü cinayet işlenmişti. Daisy, Kurukafa ve Kemikler'in mozolelerini diktiği High Caddesi'nde bile ölmemişti, o zaman neden bağlantı noktası orada oluşmuştu? Alex eksik bir şeyler olduğunu biliyordu, yalnızca Darlington gibi noktaları birleştiremiyordu.

North ona tarihler vermiş, bağlantıyı o da görmüştü.

Alex tuvalete koştu ve lavabonun havzasını doldurdu.

"North," dedi aptal gibi hissederek. "*North.*"

Hiç. Şu hayaletler. İhtiyacınız olduğunda asla orada olmazlardı.

Fakat Grilerin dikkatini çekmenin birçok yolu vardı. Alex tereddüt etse de mektup açıcıyı masadan aldı. Önkoluna bir çizik attı ve kanın suya damlamasına izin verip dağılışını izledi.

"Tık tık, North."

Yüzü o kadar ani bir şekilde yansımada belirdi ki Alex geriye sıçradı.

"Daisy'nin ölümü bir bağlantı noktası kurdu," dedi. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Tara'yı bulamadım. O nesneyle kolay olmalıydı ama Tül'ün bu tarafında ona dair hiçbir işaret yok. Tıpkı Daisy gibi. Gladys

O'Donaghue'un da izi yok. O gün bir şey oldu. Benim ya da Daisy'nin ölümünden daha büyük bir şey. Sanırım Tara öldüğünde de tekrar oldu."

Daisy bir aristokrat, şehrin seçkinlerinden biriydi. Her şeyi onun ölümü başlatmıştı. Ama diğer kızlar? Onlar kimdi? DeLauro, Mazurski, Mishkan gibi isimler. Fabrikalarda çalışan göçmen kızlar mıydı? Hizmetçiler? Özgür bırakılan kölelerin kızları? Ölümlerini bildirecek ne bir manşet ne bir mermer mezar taşı olan kızlar?

Tara da onlardan biri miydi? Bir kurban mıydı? Ama cinayeti neden bu kadar korkunçtu? Bu kadar halka açık? Ve neden şimdi? Bunlar gerçekten cinayetse son kızın ölümünden bu yana elli yıldan uzun zaman geçmişti.

Biri bağlantı noktası istiyordu. Tül Cemiyetleri'nden birinin yeni bir eve ihtiyacı vardı. St. Elmo yıllardır yeni bir mozole için dilekçe veriyordu ama altında bağlantı noktası olmadan bir mozole ne işe yarardı ki? Alex, Tara'nın cesedinin bulunduğu boş araziyi hatırladı. İnşa edilebilecek epey yer vardı.

"North," dedi. "Geri dön ve diğerlerini ara." İsimlerini birbiri ardına okudu: *Colina Tillman, Sophie Mishkan, Effie White, Zuzanna Mazurski, Paoletta DeLauro*. "Onları bulmaya çalış."

Alex raftan bir havlu aldı ve kanayan koluna bastırdı. Masaya oturup pencereden Orange Caddesi'ne baktı, düşünmeye çalıştı. Darlington bağlantı noktalarının nedenini ortaya çıkardıysa ilk söyleyeceği kişi Sandow'du. Muhtemelen gurur doluydu, büyünün bu şehirde nasıl çalıştığına yeni bir ışık tutacak büyük keşfi için heyecanlıydı. Fakat Sandow bundan, Darlington'ın üzerinde çalıştığı bu son projeden ne ona ne Dawes'a bahsetmişti.

Önemi var mıydı? Sandow işin içinde olmayabilirdi. Oturduğu yerden sadece birkaç adım ötede vahşi bir saldırıya uğramıştı. Neredeyse ölüyordu.

Ama Blake Keely yüzünden değil. Blake, Dawes'u incitmişti, Alex'i neredeyse öldürüyordu ama dekanı incitmemişti. Alex'i kurtarmaya gelen şey Lethe'nin hırıltılı, yarı deli tazılarıydı.

Blake'in sürekli sıktığı yumruğunu hatırladı. Ona o eliyle vurmuştu ama hep kapalı tutmuştu.

Koridora dönüp merdivenlere gitti. Kilimdeki koyu lekeleri, havadaki kusmuk kokusunu görmezden gelerek dizlerinin üstüne çöktü ve aramaya başladı - kilimin altı, zemin çıtalarının araları. Boş bir hasır saksının altına baktığında altın parıltısını gördü. Elini gömleğinin koluna sardı ve pırıltıyı dikkatlice ışığa çekti. Bir içtepi parası. Biri, Blake'i kontrol ediyordu. Biri ona çok açık emirler vermişti.

Bu yıl bağış yılı.

Darlington bu kızlar ve mozoleler teorisini Sandow'a götürmüştü. Ama Sandow zaten biliyordu. Boşandıktan sonra nakit paraya sıkışan Sandow. Yıllardır eser yayımlamamış Sandow. Darlington'ın kayboluşunu çılgınca gizlemeye çalışan, onu bulma ritüelini erteleyen ve bu ritüeli Darlington'ın bir daha asla Kapkaraağaç'a dönememesi için kullanan Sandow. Rosenfeld bodrumunda Darlington'a tuzak kuran Sandow'du. O zaman bile Tara Hutchins'in cinayetini planlıyordu ve bu cinayetin aslında ne anlama geldiğini sadece Darlington'ın anlayacağını biliyordu. Bu yüzden ondan kurtulmuştu.

Sandow, Darlington'ı geri getirmeyi hiç düşünmemişti. Ne de olsa Alex mükemmel bir kurbandı. Lethe delegesi olarak, bilinmeyen bir şeyi getirdikleri sene *elbette* her şey ters gidecekti. Beklenen buydu. Gelecekte daha temkinli olurlardı. Gelecek yıl parlak, becerikli, istikrarlı Michelle Alameddine geri gelir, dik kafalı Dante'lerini eğitirdi. Ve Alex, Sandow'a borçlanmış, muhteşem notları için sonsuza dek minnettar kalmış olurdu.

Belki yanılıyorumdur, diye düşündü. Ve haklı olsa bile bu, konuşmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Sessiz kalabilir, geçer notlarını koruyabilir, sakin ve güzel yazını geçirebilirdi. Colin Khatri mayıs ayında mezun olacaktı, bu yüzden onunla iyi geçinmek zorunda kalmayacaktı. Profesör Belbalm'ın huzurunda hayatta kalabilir, *çiçek açabilirdi.*

Alex içtepi parasını elinde çevirdi.

Van Nuys'taki apartman katliamından sonraki günlerde Eitan, kuzenini kimin öldürdüğünü bulmaya çalışarak Los Angeles'ı her yerini araştırmıştı. Rusların yaptığına dair söylentiler vardı –ama Ruslar silah kullanmayı severdi, sopa değil– ya da Arnavutların ya da İsrail'den, Ariel'in California'dan asla geri dönmeyeceğinden emin olmak isteyen birinin.

Eitan, kapısındaki polis memurlarına rağmen hastaneye, Alex'i görmeye gelmişti. Eitan gibileri Grilerden farksızdı. İçeri girmenin bir yolunu bulurlardı.

Yatağının yanına, bir gün önce Dekan Elliot Sandow'un oturduğu sandalyeye oturmuştu. Gözleri kırmızıydı ve yüzünde birkaç günlük sakal vardı. Ama giysileri her zamanki gibi şıktı, sadece boynundaki altın zinciri yetmişli yıllardan kalma gibiydi. Sanki el değiştiren bir meşaleymiş, nesiller boyunca bir pezevenkten başka bir pezevenge aktarılıyormuş gibi.

"Geçen gece neredeyse ölüyordun," demişti Eitan. Alex onun aksanını severdi. Başlarda Fransız olduğunu düşünmüştü.

Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Dudaklarını yalayıp buz parçalarının olduğu sürahiyi göstermiş, Eitan homurdanıp başını sallamıştı.

"Ağzını aç," deyip diline iki kaşık buz parçası bırakmıştı.

"Dudakların çok çatlamış. Çok kurular. Vazelin istemelisin."

"Tamam," diye hırıldamıştı Alex.

"O gece ne oldu?"

"Bilmiyorum. Partiye geç gittim."

"Neden? Neredeydin?"

Bir sorgulamaydı demek. Güzel. Alex itiraf etmeye hazırdı.

"Ben yaptım." Eitan'ın başı hızla kalkmıştı. "Hepsini öldürdüm."

Eitan sandalyesine geri çökmüş, elini yüzünde gezdirmişti. "Lanet keşler."

"Ben bağımlı değilim." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ağır şeylere hiç girmemişti. Kontrolünü fazla kaybederse olabileceklerden korkmuştu ama yıllardır kendini dikkatlice ayarlanmış bir pus içinde tutuyordu.

"*Sen* mi öldürdün? Minicik hâlinle. Sen bayılmışsın, fentanil doluymuşsun." Eitan ona uzun bir bakış atmıştı. "Bana epey mal borçlusun."

Fentanil. Bir şekilde Hellie'nin vücudundan kendi kanına geçmiş, onun da neredeyse aşırı doz almış gibi görünmesini sağlamıştı. Son bir hediye. Mükemmel bir mazeret.

Alex gülmüştü. "Yale'a gidiyorum."

"Lanet keşler," diye tekrarlamıştı Eitan tiksintiyle. Sonra ayağa kalkmış, kusursuz pantolonunun tozunu silkmişti.

"Ne yapacaksın?"

Eitan odaya göz gezdiriyordu. "Çiçeğin yok. Balon falan. Bu çok üzücü."

"Öyle sanırım," demişti Alex. Annesinin hastanede olduğunu bilip bilmediğinden bile emin değildi. Mira muhtemelen uzun zamandır o aramayı bekliyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," demişti Eitan. "Bence adi sevgilin yanlış kişiye borçlandı. Birini tırtıkladı ya da kızdırdı ve Ariel yanlış zamanda yanlış yerdeydi." Yüzünü tekrar ovuşturdu. "Ama önemli değil. Bir kez sınırı aşmak dövme yaptırmak gibidir. Herkes görebilir. Yani biri bunun için ölecek." Alex bu kişinin kendisi olup olmayacağını merak etmişti. "Bana fentanil için borçlusun. Altı bin dolar."

Eitan ayrıldıktan sonra hemşireden hastane telefonunu yaklaştırmasını istemişti. Elliot Sandow'un bıraktığı kartı çıkarmış, ofisini aramıştı.

Sekreteri onu bağladığında, "Teklifinizi kabul edeceğim," demişti. "Ama biraz paraya ihtiyacım olacak."

"Bu bir sorun olmasa gerek," demişti Sandow.

Daha sonra Alex keşke biraz daha isteseydim, diye düşünmüştü.

Alex bir kez daha içtepi parasını elinde çevirdi. İçindeki acıyı görmezden gelerek kendini ayağa kaldırdı. Kana bulanmış Shakespeare defterinin yanına Darlington'ın karalamalarını yaydığı masaya geri döndü.

Bir kez sınırı aşmak dövme yaptırmak gibidir.

Telefonunu çıkardı ve dekanın evini aradı. Alex'in de tahmin ettiği gibi telefonu temizlikçisi açtı. "Merhaba Yelena. Ben Alex Stern. Dekan için bir şey bırakacaktım."

"Evde değil," dedi Yelena ağır Ukrayna aksanıyla. "Ama paketi getirebilirsin."

"Nereye gittiğini biliyor musun? Kendini daha iyi hissediyor mu?"

"Evet. Büyük parti için rektörün evine gitti. Yakında gelir."

Alex rektörün evine hiç gitmemişti ama binayı biliyordu. Darlington göstermişti: Hillhouse'ta, kırmızı tuğlaları ve beyaz süslemeleri olan güzel bir ev.

"Harika," dedi Alex. "Kısa süre içinde uğrarım."

Turner'a mesaj attı: *Hata yaptık. Rektörün evinde buluşalım.*

İsim listesini katlayıp cebine koydu. Sandow'un kuklası olmakla işi bitmişti. "Pekâlâ Darlington," diye fısıldadı, "gidip şövalye olalım."

30

İlkbahar Başları

Alex duş almak ve üstünü değiştirmek için yurt odasına uğradı. Saçlarını dikkatle taradı, bandajlarını kontrol etti, annesinin ona aldığı elbiseyi giydi. Çok yabancı gibi durmak istemiyordu. Ve kötü bir şey olursa olabildiğince güvenilir görünmek istiyordu. Kendine bir fincan çay doldurdu ve North'un fincanda belirmesini bekledi.

"Buldun mu?" diye sordu solgun yüzü yansımada ortaya çıktığında.

"Hiçbiri burada değil," dedi. "O kızlara bir şey oldu. Daisy'ye olanla aynı şey. Ölümden kötü bir şey."

"Benimle muhafazaların dışında buluş. Ve hazır ol. Gücüne ihtiyacım olacak."

"Sizindir."

Alex bundan şüphe etmiyordu. Başıboş büyü North ve nişanlısını öldürmüştü, Alex bundan emindi. Ama sonrasında başka bir şey daha olmuştu, Alex'in açıklayamadığı bir şey. Tek bildiği ise bunun Daisy'nin huzur bulabileceği yere, Tül'ün arkasından geçmesini engellediğiydi.

Rektörün evine gitmek için bir araba buldu. Binanın önünde bir vale vardı ve pencerelerden insan kaynayan odaları görebiliyordu. Güzel. Tanıklar olacaktı.

Yine de Dawes'a mesaj attı. *Uzaklaşmak için gittiğini biliyorum, ama bana bir şey olursa, suçlu Sandow. Kütüphaneye bir kayıt bıraktım. Albemarle Kitabı'ndan istersin.*

Turner'dan cevap yoktu. Davası çözüldüğü için onunla işi bitmiş miydi? Yola çıkarken North yanında olduğu için memnundu.

Alex kapıda birinin isimleri kontrol etmesini beklemişti ama sorunsuzca içeri girdi. Odalar sıcak, nemli yün ve pişmiş elma kokuyordu. Paltosunu çıkardı ve iki yığından birinin üzerine astı. Sohbet mırıltılarının arasında bir piyano çaldığını duyabiliyordu. Yanından geçen garsonlardan birinden birkaç doldurulmuş mantar kaptı. Ölecekse de bu aç karnına olmayacaktı.

"Alex?" dedi garson, Alex onun Colin olduğunu fark etti.

Biraz yorgun görünüyordu belki ama sıkıntılı ya da kızgın değildi.

"Rektör için de çalıştığını bilmiyordum," dedi Alex ihtiyatla.

"Belbalm'a sözüm vardı. Eve bırakmamı istersen çıkışta Belbalm'ı da bırakacağım. Bugün çalışıyor musun?"

Alex başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bir şey bırakmaya geldim. Dekan Sandow için."

"Sanırım onu piyanonun orada gördüm. İşin bittiğinde mutfağa gel. Biri Belbalm'a bir şişe şampanya göndermiş, o da bize getirdi."

"Harika," dedi Alex heyecanını gizlemeye çalışarak.

Bir tuvalet buldu ve içeri daldı. Kendini toparlamak, Colin'in rahat tavrına anlam vermek için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Colin deli olmalıydı. Tara'yla olan bağlantısını, Parşömen ve Anahtar'ın sırlarını yabancılarla paylaştığını, yasadışı uyuşturucu kullandıklarını açığa çıkardığı için ondan nefret etmeliydi. Sandow onun adını disiplin kovuşturmasından uzak tutmuş olsa bile Alex hâlâ Lethe'nin bir temsilcisiydi.

Ama Alex gerçek bir yaptırım olmayacağını bilmiyor muydu? Ellerine bir tokat. Bir para cezası. Kan bedelini bir başkası ödeyecekti. Yine de bir tür *hesaplaşma* olacağını sanmıştı.

Alex ellerini lavaboya yaslayıp aynaya baktı. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında çukurlar oluşturan koyu gölgeler vardı. Annesinin aldığı krem rengindeki yün elbisenin üstüne eski,

siyah bir hırka giymişti. Hırkayı çıkardı. Derisi soluk görünüyordu ve kolları sıska, hiç tam olarak doymayacak birinin zayıflığına sahipti. Yarasından yün elbisesine yayılan pembeliği görebiliyordu, yeni bandajı kenarlardan gevşemiş olmalıydı. Saygın biri gibi görünmek istemişti, iyi bir kız, çabalayan bir kız ve güvenilebilecek biri. Bunun yerine bir canavar gibi görünüyordu.

Alex oturma odasından gelen bardak şıngırtılarını ve medeni sohbetin gürültüsünü duyabiliyordu. Bütün bunların bir parçası olmak için çok uğraşmıştı. Ama gerçek dünya, normal dünya buysa, cidden istiyor muydu? Hiçbir şey değişmemişti. Kötü adamlar hiçbir zaman acı çekmiyordu. Colin, Sandow, Kate ve onlardan önce gelen, mozoleleri doldurup sihirlerini konuşturan tüm o erkekler ve kadınlar - eski dünyasının Len'lerinden, Eitan'larından, Ariel'lerinden farklı değillerdi. İstediklerini alıyorlardı. Dünya onları affedebilir, görmezden gelebilir ya da kucaklayabilirdi ama asla cezalandırmıyordu. Peki ne anlamı vardı? Oyun daha baştan hileliyse yüksek notların, kaşmir kazaklar için pazarlık etmesinin anlamı neydi?

Alex, Darlington'ın loş teçhizat odasında emanet güvelerini tenine koymasını hatırladı. Dövmelerinin solmasını izleyişini, ilk kez her şeyin mümkün olabileceğine, bu yere ait olmanın bir yolunu bulabileceğine inanmasını hatırladı.

Dikkat et yaparken, demişti. İnsan salyası büyüyü bozar.

Alex ellerini yumruk hâline getirdi ve dilini sol elinin eklemleri boyunca gezdirdi. Aynısını sağa da yaptı. Bir an için hiçbir şey olmadı. Alex musluğun sesini dinledi.

Sonra kollarının üstünde mürekkep izleri belirdi. Yılanlar ve şakayıklar, örümcek ağları ve yıldız takımları, sol pazısının üstündeki birbirini çevreleyen iki hantal koi, önkolunda bir iskelet, diğer tarafta Çark'ın sır dolu sembolleri. Hâlâ bu sembollerin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bu kartı dövme dükkânına girmeden hemen önce Hellie'nin tarot destesinden çekmişti. Alex hayatı, kendisi için seçtiği yara izleri derisinin üstüne dökülürken aynada kendini izledi.

Bizler çobanlarız. O devir sona ermişti. Çıngırak olmak daha iyiydi. Çakal olmak daha iyiydi.

Alex tuvaletten çıktı ve kalabalığa; parfüm bulutlarına, takım elbiselerinin ve St. John trikoların arasına karıştı. Ona doğru atılan tedirgin bakışlar gördü. Doğru görünmüyordu. Sağlıklı görünmüyordu. Buraya ait değildi.

Piyanonun başında toplanan misafirlerin arasında Sandow'un siyah beyaz saçını gördü. Bir çift koltuk değneğiyle dengede duruyordu. Alex onun kendini iyileştirmemesine şaşırdı ama onu yardım almadan kutularca keçi sütünü Il Bastone'daki merdivenlerden çıkarırken hayal edemiyordu.

"Alex!" dedi şaşırarak. "Ne beklenmedik bir zevk."

Alex sıcak bir şekilde gülümsedi. "İstediğiniz dosyayı buldum ve en kısa zamanda bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Dosya?"

"Arazi tapuları. 1854 yılına kadar uzanıyorlar."

Sandow irkildi, sonra inandırıcı olmayan bir şekilde güldü. "Tabii ya. Boynuma bağlı olmasa kafamı da unutacağım. Bizi bir dakikalığına mazur görün," dedi ve onları kalabalığın içinden geçirdi. Alex arkasından takip etti. Şimdiden ne kadarını bildiğini ve onu nasıl sorgulayacağını hesapladığını biliyordu, belki de onu nasıl susturacağını. Alex telefonunu çıkardı ve ses kayıt tuşuna bastı. Kalabalığın güvenliğinde kalmak isterdi ama mikrofonun bunca parti gürültüsünde sesini asla alamayacağını biliyordu.

"Yakın dur," diye fısıldadı yanında dikilmekte olan North'a.

Sandow bir ofisin kapısını açtı. Burası kare şeklinde, kar kalıntıları ve yeşil filizler arasında kalmış arka bahçeye bakan Fransız kapılara ve taş bir şömineye sahip, hoş bir odaydı. "Önden buyur."

"Siz buyurun," dedi Alex.

Dekan omuz silkti ve içeri girdi. Koltuk değneklerini bir kenara bıraktı ve masaya yaslandı.

Alex kapıyı açık bıraktı, böylece en azından insanların bir

kısmına görüneceklerdi. Sandow'un süslü bir kâğıt ağırlığı alıp onu öldürmesini beklemiyordu, yine de daha önce bir kızı öldürmüştü.

"Tara Hutchins'i siz öldürdünüz."

Sandow ağzını açtı ama Alex onu bir eliyle durdurdu. "Yine yalan söylemeye başlamayın. Kullanabileceğimiz bir sürü arazi vardı ve siz de süreci hızlandırmak istediniz. Onu boş bir arazi üzerinde öldürdünüz -ya da öldürttünüz- tahminimce Rhinelander Vakfı yakında orayı almak için harekete geçecek."

Dekan cebinden bir pipo aldı, sonra bir torba tütün çıkardı ve yavaşça çanağını doldurmaya başladı. Pipoyu yakmadan yanına koydu.

Sonunda kollarını göğsünde bağlayıp bakışlarına karşılık verdi. "Ne olmuş yani?"

Alex cevap olarak ne beklediğinden emin olmasa da bunu beklemiyordu. "Ben-"

"Ne olmuş Bayan Stern?"

"Size para mı verdiler?" diye sordu.

Sandow koridorda kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üstünden baktı.

"St. Elmo mu? Evet. Geçen yıl. Boşanma davası elimde hiçbir şey bırakmadı. Birikimlerim eriyip gitti. Çok büyük nafakalar ödedim. Ama birkaç sadık St. Elmo mezunu tek bir çekle bütün bu sorunlarımı ortadan kaldırdı. Tek yapmam gereken, onlara üstüne mozole inşa edecekleri bir bağlantı noktası sağlamamdı."

"Bağlantı noktası oluşturabileceğinizi nasıl bildiler?"

"Bilmiyorlardı. Ben çıtlattım onlara. Lethe'deki günlerimde döngüyü keşfetmiştim. Tekrar edeceğini biliyordum. Geç bile kalmıştı. Aslında bir şey *yapmam* gerektiğini düşünmemiştim. Sadece bekleyecektik."

"Cemiyetler diğer kızların cinayetlerine karıştı mı? Colina, Daisy ve diğerleri?"

Tekrar arkasına baktı. "Doğrudan mı? Bunu ben de yıllarca merak ettim. Ama cemiyetlerden herhangi biri yeni bir bağlantı

noktası yaratma bilmecesini çözmüş olsaydı, neden bir taneyle yetinsinlerdi ki? Neden bu bilgiyi kullanmasınlardı? Takas etmesinlerdi?" Piposunu aldı. "Hayır, onların dahil olduğunu sanmıyorum. Bu şehir tuhaf bir yer. Tül burada daha ince, büyü akışı daha kolay. Bağlantı noktalarında girdaplar oluşuyor ama aslında her taşında, her tutam toprağında, her yaşlı karaağacının yaprağında sihir var. Ve o sihir aç."

"Şehir..." Alex olay yerindeki garip hissi, New Haven kolonisi haritasını anımsatışını hatırladı. Dawes, ritüellerin uğurlu bir tarihte yapılırlarsa en iyi şekilde çalıştıklarını söylemişti. Ya da uğurlu bir yerde. "Bu yüzden Tara'yı öldürmek için o kavşağı seçtiniz."

"Nasıl ritüel yapılacağını bilirim Alex. Canım istediğinde." Darlington ona Sandow'un harika bir Lethe delegesi olduğunu söylememiş miydi? Sergilediği ritüellerin bazılarının hâlâ kullanıldığını?

"Onu para için öldürdünüz."

"Epey yüklü bir para için."

"St. Elmo yönetim kurulundan para aldınız. Onlara bir sonraki bağlantı noktasının yerini kontrol edebileceğinizi söylediniz."

"Bir alan hazırlayacağımı söyledim. Tek yapmam gerekenin döngünün tekrar etmesini beklemek olduğunu düşündüm. Ama olmadı. Kimse ölmedi. Yeni bir bağlantı oluşmadı." Hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. "Çok sabırsızlardı. Onlar... paralarını geri isteyeceklerini, Lethe yönetim kuruluna gideceklerini söylediler. Yatıştırılmaları gerekiyordu. İşe yarayacağını bildiğim bir ritüel oluşturdum. Ama bir kurbana ihtiyacım vardı."

"Sonra Tara'yı buldunuz."

"Onu tanıyordum," dedi Sandow, sesi neredeyse sevgi doluydu. "Claire hastalandığında Tara ona kenevir getirmişti."

"Eski eşiniz?"

"İki meme kanseri nöbeti boyunca ona baktım ve sonra beni terk etti. O... Tara evimdeydi. Duymaması gereken şeyler duymuştu. Gizliliğe pek dikkat etmemiştim. Ne önemi vardı ki?"

Ne olmuştu kasabalı bir kız bir şeyler biliyorsa? "Ve Tara iyi davranıyordu, değil mi?"

Sandow suçluluk duygusuyla uzağa baktı. Belki onu becermişti, belki konuşacak birine sahip olmaktan mutlu olmuştu. Çünkü böyle yapardınız. Müşterilere iyi davranırdınız. Sandow şefkatli bir omuza ihtiyaç duymuştu ve Tara ona bunu sağlamıştı.

"Ama sonra Darlington döngüyü, kızları keşfetti."

"Tıpkı benim gibi. Sanırım bu kaçınılmazdı. Darlington kendi iyiliği için fazla akıllı, fazla meraklıydı. Hep New Haven'ı neyin farklı kıldığını bilmek istiyordu. Görünmeyenin haritasını çıkarmaya çalışıyordu. Bir keresinde bana bunu açmıştı, akademik bir alıştırma olarak. Vahşi bir teoriydi, lisansüstü çalışması için olası bir konu. Ama o zaman–"

"Siz çoktan Tara'yı öldürme planını yapmıştınız."

"Evimde duyduklarını alıp cemiyetlere satarak küçük, hoş bir iş kurmuştu. Anahtarlar ve Elyazması'yla çok içli dışlıydı. İksirler. Ritüeller. Tüm sistem çökecekti. On dokuz yaşındaydı, bir suçlu ve uyuşturucu bağımlısıydı. O–"

"Kolay hedefti." *Benim gibi.* "Ama Darlington bunu çözebilirdi. Daha önceki kızları biliyordu. Onları Tara'ya bağlayacak kadar zekiydi. Böylece siz de o gece, onu tüketmesi için cehennem zebanisini gönderdiniz."

"İkinizi de tüketmesi için gönderdim Alex. Ama görünüşe göre Darlington canavarın iştahını tatmin etmek için yeterliymiş. Ya da belki Darlington son, aptalca bir kahramanlık gösterisiyle seni kurtarmıştır."

Ya da belki canavar Alex'i tüketmek istememiştir. Belki sindirim sorunu yaşayabileceğini düşünmüştür.

Sandow içini çekti. "Darlington, New Haven'ın hep başarının eşiğinde, her zaman iyi şansa ve iyi bir kadere sahip olmanın kıyısında olduğundan bahsetmeyi severdi. Şehrin ince bir ipin üstünde yürüdüğünü hiç anlamamıştı. Bir tarafta başarı. Diğer tarafta yıkım. Şehir ile sonu arasındaki tek şey bu yerin büyüsü ve onu muhafaza etmek için dökülen kandı."

Bu şehir daha baştan kaybetmiş.

"Kendiniz mi yaptınız?" diye sordu Alex. "O cesaretiniz var mıydı?"

"Ben de bir zamanlar Lethe şövalyesiydim, biliyorsun. Niyetim vardı." Sesi neredeyse gururluydu.

Isabel, Tara'nın öldüğü gecede Sandow'un Belbalm'ın çalışmasında fazla burbondan sızdığını söylemişti fakat bir şekilde dışarı çıkmış, hatta Colin'in kullandığından şüphelendiği portal büyüsünü kullanmış olabilirdi. Yine de cazibe kullanmış olmalıydı, elbette Sandow için bu da sorun değildi. Alex, Tara'nın evine ve daha sonra hapishaneye girmek için kullandığı kapaklı aynayı düşündü. Çekmeceden aldığında üstünde bir leke vardı. Ama Dawes asla onu kirli bırakmazdı. Biri Alex'ten önce onu kullanmıştı.

"Lance'in yüzüne büründünüz. Tara'ya ilaç verdiniz, böylece siz onu öldürürken acı çekmeyecekti. *Gluma*'yı peşimden siz mi gönderdiniz?"

"Evet. Riskliydi, belki aptalcaydı. Nekromansi yeteneğim yoktu. Ama morgda ne bulduğunu bilmiyordum."

Sandow'un dizinde çayıyla İn'de karşısında oturuşunu, Alex'in gücünün *gluma* saldırısına neden olduğunu ve bunun, Tara'nın ölümünün *onun* suçu olduğunu söyleyişini hatırladı.

"Eh, hayatta kalmaman gerekiyordu. Bir şey söylemek zorundaydım." Mantıklıymış gibi konuşuyordu. "Darlington senin başımıza bela olacağını biliyordu. Ama ne kadar olacağını bilmiyordum."

"Hâlâ bilmiyorsunuz," dedi Alex. "Ve Darlington yaptığınız her şeyden nefret ederdi."

"Darlington bir centilmendi. Ama centilmenlerin zamanı geçti." Piposunu aldı. "En korkuncu da ne biliyor musun?"

"Üç beş zengin çocuğun süslü bir kulüp binası inşa edebilmeleri için soğukkanlılıkla bir kızı öldürmüş olmanız mı? Kulağa oldukça korkunç geliyor."

Ama Sandow onu duymamış gibiydi. "İşe yaramadı," dedi ba-

şını iki yana sallayarak, sivri kaşları alnını kırıştırıyordu. "Ayin iyiydi. Onu mükemmel bir şekilde kurmuştum. Ama hiçbir bağlantı noktası ortaya çıkmadı."

"Yani Tara öldü ve siz yine de mahvoldunuz?"

"Sen olmasan olurdum. Elyazması'nın mozolelerinden çıkarılması için dilekçe verdim. St. Elmo'nun gelecek öğretim yılına kadar yeni bir evi olacak. İstediklerini alacaklar. Ben de paramı alacağım. Yani soru şu Alex: *Sen* ne istiyorsun?"

Alex ona baktı. Hakikaten onunla pazarlık etmeye çalışıyordu. "Ne mi istiyorum? *İnsanları öldürmeyi bırakmanızı.* Bir kızı öldürmemenizi ve Darlington'ı ortadan kaldırmamanızı istiyorum. Güzel bir mahallede yaşamak ve güzel bir araba kullanmak için beni, Dawes'u ve Lethe'yi kullanmamanızı istiyorum. O ipte yürümemiz gerekmiyor. Bizler lanet olası çobanlarız."

Sandow güldü. "Biz pazarlık masasındaki dilencileriz. Bize artıkları atıyorlar ama gerçek sihir, gelecekleri inşa eden ve hayat kurtaran sihir, onlara ait. Biraz kendimize ayırmazsak tabii."

Piposunu kaldırdı fakat yakmak yerine çanağın içindekileri ağzına döktü. Dudaklarında bir şey parlıyordu - Astrumsalinas. Yıldıztozu. *İçtepi.* O gece Il Bastone'da, Alex'in üstünde kullanması için Blake'e de vermişti. Blake Keely'yi onu öldürmesi için gönderdiği gece.

Bu sefer değil.

Alex, North'a uzandı ve ani bir hızla içine aktığını, onu güçle doldurduğunu hissetti. Sandow'a doğru atıldı.

"Orada kal!" dedi dekan. Alex'in adımları itaat etmek isteyerek dondu. Ancak ilacın ölüler üstünde hiçbir etkisi yoktu.

Hayır, dedi North, ses kafasının içinde berrak ve netti.

"Hayır," dedi Alex. Dekanı sandalyeye itti. Koltuk değnekleri yere düştü. "Turner geliyor. Ona yaptıklarını anlatacaksın. St. Elmo'ya başka bir mozole verilmeyecek. Para cezası ve uzaklaştırmayla kurtulamayacaksın. Hepiniz ödeyeceksiniz. Cemiyetlerin canı cehenneme, Lethe'nin canı cehenneme. Ve senin canın cehenneme."

"Alexandra?" O ve Sandow döndüler. Profesör Belbalm kapının önünde, elinde bir kadeh şampanya öylece duruyordu. "Neler oluyor burada? Elliot... Sen iyi misin?"

"Bana saldırdı!" diye feryat etti dekan. "Bu kız hasta, akli dengesi yerinde değil! Marguerite, kampüs güvenliğini ara. Colin'i haber ver, Alex'i tutmama yardım etsin."

"Tabii," dedi Belbalm, içtepi onu ele geçirmişti.

"Profesör, bekleyin..." diye başladı Alex. Bunun boş bir çaba olduğunu biliyordu. Yıldıztozu'nun etkisi altındayken hiçbir mantık yürütemezdiniz. "Ses kaydım var. Kanıtım var–"

"Alexandra, sen nasıl bir ruh hâli içindesin anlamıyorum," dedi Belbalm başını iki yana sallayarak. Sonra gülümsedi ve göz kırptı. "Ama hangi ruhun içine girmiş hâlde olduğunu çok iyi biliyorum. Bertram Boyce North."

"Marguerite!" diye bağırdı Sandow öfkeyle. "Sana dedim ki–"

"Ah, Elliot, kes artık." Profesör Belbalm kapıyı arkasından kapattı ve kilidi çevirdi.

31

İlkbahar Başları

Alex öylece bakakaldı. Bu mümkün değildi. Belbalm, Yıldıztozu'na karşı mı gelmişti? Ve bir şekilde North'u *görebiliyor* muydu?

Belbalm şampanyasını bir rafa koydu. "Lütfen, oturmaz mısın Alex?" diye sordu bir hostesin zarif edasıyla.

"Marguerite," dedi Sandow sert bir şekilde.

"Bu konuşmayı yapmak için geç kaldık, değil mi? Sen umutsuz bir adamsın Elliot ama aptal bir adam değil. Ve rektör çoktan ateşin karşısına geçip sızdı bile. Kimse bizi rahatsız etmeyecektir."

Sandow dikkatle sandalyesine oturdu.

Ama Alex itaat etmeye hazır değildi. "North'u görebiliyor musunuz?"

"Şeklini seçebiliyorum," dedi Belbalm. "İçine bir sır gibi sıkışmış. Ofisimin muhafazalı olduğunu fark etmedin mi?"

Alex orada duyduğu huzur hissini, pencere saksılarında büyüyen bitkileri hatırladı - nane ve mercanköşk. Belbalm'ın evinin sınırlarında da çiçek açmışlardı, kışın ortası olmasına rağmen. Ama Belbalm'ın ne anlatmaya çalıştığını kavrayamadı. "Benim gibi misiniz?"

Belbalm gülümsedi ve tek bir baş sallamasıyla karşılık verdi. "Çark Gezginleri. Bütün dünyalar bize açıktır. Eğer içlerine girecek cesaretin varsa."

Alex aniden başının döndüğünü hissetti. Sandalyeye oturdu, deri kaplamanın gıcırtısı tuhaf şekilde güven vericiydi.

Belbalm şampanyasını aldı ve rahatça karşısındaki koltuğa geçti, her zamanki gibi zarifti. Dekanla buluşmaya gelmiş bir anne-kız gibi duruyorlardı.

"İstersen çıkmasına izin verebilirsin," dedi ve Alex onun North'tan bahsettiğini anlamak için bir an düşünmek zorunda kaldı.

Alex tereddüt etti, sonra nazikçe North'u dürttü ve North içinden dökülüp masanın yanında şekil aldı, endişeli gözleri Alex ve Belbalm arasında gidip geliyordu.

"Ne yapacağını bilemedi, değil mi?" diye sordu Belbalm. Başını yana doğru eğdi ve dudaklarında canlı bir gülümseme oynaştı.

"Merhaba Bertie."

North geriye doğru sıçradı.

Alex, North&Sons'ın ofisindeki güneşli öğleden sonrayı hatırladı, hâlâ köşelerde duran talaşı, derin memnuniyet hissini. *Ne düşünüyorsun Bertie?*

"Daisy?" diye fısıldadı Alex.

Dekan Sandow öne doğru eğilerek Belbalm'a baktı. "Daisy Fanning Whitlock?"

Ama bu olamazdı.

"Fransız ismimi tercih ederim. *Marguerite.* Daisy'den çok daha az taşra havasına sahip, değil mi?"

North başını iki yana salladı, ifadesi öfkeyle doluyordu.

"Hayır," dedi Alex. "Daisy'yi gördüm. Sadece fotoğrafını değil. *Onu* gördüm. Siz ona hiç benzemiyorsunuz."

"Çünkü doğduğum beden bu değil. Sevgi dolu, kendini beğenmiş Bertie'min mahvettiği beden bu değil." North'a döndü. North inanamayan bir yüzle dik dik ona bakıyordu. "Endişelenme Bertie. Senin hatan olmadığını biliyorum. Bir bakıma benim hatamdı." Belbalm'ın aksanı kaybolmuş, yerini North'un aksanı almış gibiydi. "Çok fazla anım var ama fabrikadaki o gün en net olanı." Gözlerini kapattı. "Hâlâ pencerelerden dökülen güneşi hissedebiliyorum, ahşap cilasının kokusunu alabiliyo-

rum. Maine'de balayı yapmak istemiştin. Maine, onca yer dururken... Bir ruh içime girdi, çılgın, kana susamış, sihirle kaynayan bir ruh. Hayatımı ölülerle birlikte geçirmiştim, gizli yeteneğimi saklayarak, güçlerini ve bilgilerini ödünç alarak. Ama hiçbir ruh beni o şekilde ele geçirmemişti." Çaresizce ormuz silkti. "Panikle-mistim. Onu sana doğru ittim. Böyle bir şey yapabileceğimi bile bilmiyordum."

Çılgın, kana susamış, sihirle kaynayan bir ruh.

Alex 1854'teki bir kehanette bir şeylerin yanlış gittiğini, Kemikdaşların kurban olarak kullandıkları kişiyi yanlışlıkla öldirdiklerini tahmin etmişti. Bu ruhun neden özellikle o odaya çekildiğini ve neden North'a sığındığını anlamamıştı, korkunç bir tesadüf değilse tabii. Ama hayır, o sihir, o bedeninden kurtulup yaşam ve ölüm arasında sıkışmış serkeş ruh, genç bir kızın gücüne çekilmişti. Daisy'ye çekilmişti.

"Aptalca bir hataydı," dedi Belbalm iç çekerek. "Ve bedelini ben ödedim. O ruhu, öfkesini kaldıramazdın. Silahını aldı. Beni vurmak için senin elini kullandı. Çok az yaşamıştım ve hayatım oracıkta sona ermişti."

North volta atmaya başladı, hâlâ başını iki yana sallıyordu.

Belbalm tekrar koltuğuna oturdu ve burnundan alaycı bir şekilde nefes verdi. "Tanrım, Bertie, daha kaz kafalı olabilir miydin? Kaç kez dönüp bakmadan sokaklarda yanımdan geçtin? Kaç sene senin o Byron ihtişamınla New Havenda gezindiğini izlemek zorunda kaldım? Bedenim çalınmıştı, ben de yeni bir tane bulmak zorunda kaldım." Sesi sakin, ölçülüydü ama Alex altındaki öfkeyi duyabiliyordu. "Kaç kez onu gerçekten görmeden Gladysle baktın, merak ediyorum Bertie."

Böyle insanlar yardımcıları hiç fark etmezdi. Alex, North'un bürosunun penceresinden dışarı baktığını, Gladys'in başında beyaz bonesiyle kızılcıkların arasında dolaştığını gördüğünü hatırladı. Hayır, bu doğru değildi. Bonesi elindeydi. Fok başı gibi beyaz ve dümdüz saçları vardı. Tıpkı Belbalm'inki gibi.

"Yaralı Gladys," dedi Belbalm çenesini eline koyarak. "Daha

güzel olsaydı fark ederdin eminim." North şimdi Belbalm'a bakıyordu, ifadesi inatçı bir inkâr ile inanmak arasında kalmıştı. "Ölmeye hazır değildim. Mahvolmuş bedenimi terk ettim ve onunkini aldım. İlk oydu."

İlk.

Gladys O'Donaghue, Daisy ve North'un cesetlerini bulmuş ve çığlıklar atarak High Caddesi'nden Şapel Sokağı'na koşmuştu. Daisy'nin çaresiz ruhunun onu kovaladığı High Caddesi. İlk bağlantı noktasının oluştuğu ve ilk mozolenin yapıldığı High Caddesi.

"Gladys'i mi ele geçirdiniz?" dedi Alex, Belbalm'ın söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. North, Alex'in başının içinden geçti, sadece kısa bir an için. Ele geçirilmelerle, gerçek musallatlarla ilgili hikâyeler olduğunu biliyordu ama bu her neyse... bunun gibi bir şey yoktu.

"Korkarım Gladys'e yaptığım şey için bu, çok nazik bir kelime," dedi Belbalm zarifçe. "İrlandalıydı. Çok inatçı. Onun içine girmek zorunda kalmıştım, o sefil ruhu beni itmeye çalışıyordu. Zorlu bir mücadeleydi. İrlandalıların 'ayı' kelimesine karşı bir tabuları olduğunu biliyor muydunuz? Kimse nedenini tam olarak bilmiyor ama büyük olasılıkla kelimeyi telaffuz etmenin bile yaratığı çağıracağından korktukları için. Bu yüzden ona 'tüylü olan' veya 'bal yiyen' diyorlar. Bu sözü hep sevmişimdir. *Bal yiyen.* Kendi ruhuma yer açmak için onunkini yedim." Dilini dişlerinde gezdirdi, şaşırmıştı. "Çok tatlıydı."

"Bu mümkün değil," dedi Sandow. "Bir Gri öylece birinin vücudunu ele geçiremez. Kalıcı bir şekilde değil. Et eskiyip ölür."

"Zeki çocuk," dedi Belbalm. "Ama ben sıradan bir kız değildim ve sıradan bir Gri de değilim. Yeni bedenimin bakıma ihtiyacı vardı ve bunu nasıl yapacağımı biliyordum." Alex'e küçük, yaramaz bir gülümseme gönderdi. "Ölülerin içeri girmesine nasıl izin verebileceğini zaten biliyorsun. Yaşayanlara neler yapabileceğini hiç merak etmedin mi?"

Kelimeler ağırdı, Alex onları sindirmeye çalıştı. Daisy,

Gladys'i sadece öldürmemişti. Bu, onun yanında ufak bir şey sayılırdı. Gladys'in ruhunu tüketmişti. Bağlantı noktalarını oluşturan şey *bu* şiddetti. Öyleyse diğer bağlantı noktalarını yaratan neydi? *Yeni bedenimin bakıma ihtiyacı vardı.*

Gladys ilk olmuştu. Ama son değil.

Alex ayağa kalktı ve şömineye doğru geriledi. "Hepsini sen öldürdün. Bütün o kızlar. Tek tek. Onların ruhlarını yedin."

Belbalm tek bir hareketle başını salladı. Âdeta selam verir gibi. "Ve vücutlarını bıraktım. Cenazecilerin ilgileneceği kabuklar. Gücünü kullanmak için içine Gri çekmekten farklı değil ama yaşayan bir ruhun canlılığını hayal bile edemezsin. Beni yıllarca idare edebilirdi. Bazen daha uzun."

"Neden?" diye sordu Alex umutsuzca. Hiç mantıklı değildi. "Neden bu kızlar? Neden burası? Herhangi bir yere gidebilirdin, her şeyi yapabilirdin."

"Yanlış." Belbalm'ın gülüşü acıydı. "Birçok meslek edindim. Adımı ve kimliğimi değiştirdim, aşlımı gizlemek için sahte hayatlar kurdum. Ama Fransa'ya hiç gidemedim. Ne eski bedenimde ne bunda. Kaç tane ruh tüketirsem tüketeyim, çürümekten kurtulamıyordum."

"Şehir yüzünden," dedi Sandow. "New Haven'a ihtiyacın vardı. Sihrin yaşadığı yer burası."

Belbalm avucuyla sandalyesinin koluna vurdu. "Bu şehir müsveddesi."

"Hakkın yoktu," dedi Alex.

"Tabii ki yoktu." Belbalm neredeyse kafası karışmış görünüyordu. "Kurukafa ve Kemikler'in o zavallı adamı kesip açmaya hakkı var mıydı?" Çenesini Sandow'a doğru kaldırdı. "*Onun* Tara'yı öldürmeye hakkı var mıydı?"

Sandow şaşkınlıkla sıçradı.

"Biliyor muydun?" diye sordu Alex. "Onun ruhunu da mı yedin?"

"Ben yemek çanı çaldığında koşan köpek değilim. Önümde bir bayram şöleni varken neden öyle bir ruhla ilgileneyim ki?"

"Ah," dedi Sandow, parmak uçlarını birbirine bastırarak. "Anladım. Alex, seni kastediyor."

Belbalm'ın bakışları soğuktu. "Çok memnun görünme Elliot. Buraya senin hatalarını düzeltmeye gelmedim ve sırlarım hakkında boşboğazlık etmenden endişelenerek vaktimi harcama niyetinde değilim. Sen de o sandalyede öleceksin."

"Hiç sanmıyorum Marguerite." Sandow ayağa kalktı, yüzünde yeni ay gecesinde, cehennem ateşlerine bakarken takındığı aynı kararlılık vardı. "*Batan günün ölüm çanları çalıyor, böğüren inek sürüleri ayrılıyor çayırdan...*"

North sinmişti. Umutsuzca Alex'e bakıyor, ölüm kelimelerinin korkusu içine dolarken bile sürgününe karşı koymaya çalışarak duvarları tırmalıyordu.

"North!" diye haykırdı Alex, elini uzatıp onu içine çekmeye çalıştı ama artık çok geçti. Duvarda kayboldu.

"*Yorgun çiftçi bitkin hâlde dönüyor evine,*" dedi Sandow, sesi odada çınlıyordu. "*Bırakarak dünyayı karanlığa ve bana...*"

Belbalm yavaşça sandalyesinden kalktı ve zarif, siyah tuniğinin kollarını silkeledi. "Şiir mi Elliot?"

Ölüm sözleri. Fakat Belbalm ölümden korkmuyordu. Neden korksundu ki? Onunla zaten karşılaşıp üstesinden gelmişti.

Sandow acımasız gözlerini Belbalm'a dikti. "*Belki bu unutulmuş yer serilir bir zamanlar göklerin ateşine gebe bir kalbe...*"

Belbalm derin bir nefes aldı ve elini Sandow'a uzattı, tıpkı Alex'in Hellie'yi ve North'u içine davet ettiği şekilde.

"Dur!" diye bağırdı Alex, odanın karşısından atılarak. Belbalm'ın kolunu yakaladı fakat derisi mermer kadar sertti, Alex kavrayamadı.

Sandow'un gözleri şişti, dudaklarından kaynamaya başlayan bir demliğin tiz ıslığı yükseldi. Nefesini içine çekti ve düşüp yerde yuvarlanmasına yetecek bir güçle sandalyeye indi. Elleri kolçakları kavramıştı. Ses kaybolmuştu fakat dekan dik duruyor, şoka girmiş taklidi yapan kötü bir aktör gibi hiçliğe bakıyordu.

Belbalm tiksintiyle dudaklarını büktü ve kibarca ağzının köşesini sildi. "Çürük elma gibi bir ruh."

"Onu öldürdün," dedi Alex, gözlerini dekanın vücudundan alamıyordu.

"Daha iyisini mi hak etmişti? İnsanlar ölür Alexandra. Bu bir trajedi değil."

"Tül'ün arkasına geçmeyecek, değil mi?" dedi Alex anlamaya başlayarak. "Ruhlarını yiyorsun ve asla yollarına devam edemiyorlar." Bu yüzden North, Gladys veya diğer kızları bulamamıştı. Peki ya Sandow'un ritüeline feda edilen Tara'nın ruhu? O sonunda nereye gitmişti?

"Seni kızdırdım. Bunun farkındayım. Ama dünyada yer açmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, sürekli hayatın için savaşmanın. Benim zamanımda ne kadar kötüydü hayal bile edemezsin. Kadınlar çok fazla kitap okudukları ya da kocaları onlardan bıktığı için tımarhanelere kapatılıyordu. Bize açık çok az yol vardı. Ve benimki benden çalındı. Ben de yeni bir tane yaptım."

Alex parmağıyla onu dürttü. "Bunu bir çeşit feminist manifestoya dönüştürmeye çalışma. Yeni yolunu diğer kızların hayatlarıyla açtın. Göçmen kızlar. Esmer kızlar. Zavallı kızlar." *Benim gibi kızlar.* "Sırf kendine birkaç yıl daha kazanabilesin diye."

"Bundan çok daha fazlası var Alexandra. Bu, kutsal bir eylem. Aldığım her hayatla birlikte görkemim için yapılan yeni bir tapınak gördüm - elde ettikleri güce şaşırmaktan hiç usanmayan çocukların diktiği, kendilerine hak gördükleri tapınaklar. Ben ölümsüzlüğümü şekillendirirken onlar sihirle oynuyor. Ve sen de bunun bir parçası olacaksın."

"Ne şanslıyım." Ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Belbalm, Sandow'un teklifini reddetmişti çünkü iştahını bozmak istemiyordu. "Ödül, benim."

"Bu uzun hayat boyunca sabrı öğrendim Alexandra. Onunla tanıştığımda Sophie'nin ne olduğunu bilmiyordum ama ruhunu tükettiğimde? Vahşi ve cesurdu, porsukağacı kadar acı, kanı şimşek gibi hızlı. Beni elli yıldan fazla idare etti. Sonra tam zayıflayıp yaşlanmaya başladığımda Colina ortaya çıktı. Bu sefer gücün kokusunu tanıdım. Bir kilise otoparkında aldım kokusunu, kilometrelerce takip ettim."

Onların ölüm yeri St. Elmo ve Elyazması mozolelerinin temeliydi.

Belbalm'ın kullandığı kelime neydi? Çark Gezginleri.

"Sanki beni beslemek için buraya çekiliyorlardı. Tıpkı senin gibi."

Bu yüzden cinayetler 1902'de kesilmişti. 1800'lerin sonlarında, Daisy hayatta kalmak için sıradan kızlarla beslenirken kızlar hızlı bir şekilde ölüyordu. Ama sonra ilk Çark Gezgini'ni, onunki gibi bir güce sahip olan Sophie Mishkan'ı bulmuştu. Onun ruhu Belbalm'ı 1958'e, bir başka yetenekli kız olan Colina Tillman'ı öldürdüğü yıla kadar tok tutmuştu. Ve şimdi Alex'in sırası gelmişti.

Bu şehir. Çark Gezginlerini buraya çeken şey New Haven mıydı? Daisy. Sophie. Colina. Alex hep bu yerle, bu canavarla karşılaşma rotasında mı ilerlemişti? Sihri besleyen sihir?

"Ne olduğumu ne zaman anladın?" diye sordu Alex.

"Tanıştığımız an. Bir süre olgunlaşmana izin vermek istedim. Sıradanlığın kokusunu üstünden atmanı. Ama..." Belbalm omuz silkti. Elini uzattı.

Birden Alex göğsünde keskin bir acı hissetti, sanki kaburgalarının altına bir kanca saplanmış ve dişlerini kalbine geçirmişti. Çevresinde mavi alevlerin yandığını gördü, onu ve Belbalm'ı çevreleyen bir ateş çemberi. Bir çark. Düştüğünü hissetti.

Hellie güneş ışığıydı. North soğuktu ve kömür dumanıydı. Belbalm dişlerdi.

Alex, Ground Zero'daki küçük balkonda, ızgaraya doğru yürüyordu. Kömür kokusu havada keskindi, uzaktaki tepeler dumanlı bir sise bürünmüştü. Çıplak ayaklarının altında pes bir şarkının titrediğini hissedebiliyordu. Başparmağını kaldırdı, yükselen ayı kapattı ve sonra onu tekrar ortaya çıkardı.

Bir kadın beşiğinin üzerine eğilmişti, tekrar tekrar ona uzanıyor, elleri Alex'in vücudunun içinden geçiyordu. Ağladı, gümüş gözyaşları Alex'in tombul kollarına düştü ve teninde kayboldu.

Hellie, Alex'in elini tutuyordu. Venedik sahil yolunda çeki-

yordu onu. Tarot destesinin arasından Değnek Dokuzlusu'nu çıkardı. Alex'in elinde zaten bir kart vardı. *Asla bunun dövmesini yaptırmıyorum*, dedi Hellie. *Tekrar çekeceğim.*

Len deri bileklikerden birini kolundan çıkardı ve Alex'in bileğine bağladı. *Mosh'a söyleme*, diye fısıldadı. Nefesi ekşi ekmek gibi kokuyordu ama Alex hiç bu kadar mutlu olmamıştı, hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Büyükannesi sobanın önünde duruyordu. Alex, kimyon kokusu alıyordu, fırında pişen et, dilinde bal ve ceviz tadı vardı. *Artık vejetaryen besleniyoruz*, dedi Mira. *Kendi evinde*, dedi büyükannesi. *Torunum buraya geldiğinde onu ben beslerim.*

Bahçede bir adam dolaşıyor, hiç değişmeyen çalıları budu-yordu, bulutlu günlerde bile gözlerini kısarak güneşe bakıyordu. Alex'le konuşmaya çalışmıştı fakat Alex tek kelime duyamıyordu.

Alex anılarının Belbalm'ın dişlerine takılmış ipler gibi birer birer sökülüp gidişini hissetti. Belbalm –Daisy– hepsini istiyordu. İyi, kötü, üzgün, mutlu, hepsi eşit derecede lezzetliydi.

Kaçacak bir yer yoktu. Alex annesinin parfümünü hatırlamaya çalıştı, ortak odadaki kanepenin rengini, Daisy onu yutarken tutunmasına yardımcı olacak herhangi bir şey.

Hellie'ye ihtiyacı vardı. Darlington'a ihtiyacı vardı. Şeye ihtiyacı vardı... Neydi adı? Hatırlayamadı, kızıl saçlı bir kız, boynunda kulaklıkları olan. *Pammie*?

Alex yatağa kıvrılmıştı. Etrafı güveye dönüşen kral kelebeklerle çevriliydi. Arkasında biri vardı, ona sarılıyordu. *Sonsuza dek sana hizmet edeceğim*, dedi adam.

Belbalm'ın dişleri daha derine battı. Alex vücudunu, kollarını hatırlayamadı. Yakında gitmiş olacaktı. Korkunun yanında biraz rahatlama olur muydu? Bütün üzüntüler, kayıplar, hatalar da ortadan kaldırılacaktı. O bir hiç olacaktı.

Belbalm kırıp onu açacaktı. Alex'i kurutana kadar içecekti.

Beinecke taştan meydanının üstünden bir dalga yükseldi ve güzel, koyu renk saçlı bir çocuk bağırıyordu. *Bırak hepsi batsın okyanusun ortasına!*

Catalina'yı geçebilir, Pasifik'e sürüklenebilir, feribotların gelip gidişini seyredebilirdi.

Dalga binaya çarptı ve Griler dalgasını süpürüp götürdü.

Alex o güzel kütüphanenin zeminine çöküşünü hatırladı, yanaklarından yaşlar akıyor, büyükannesinin eski şarkılarını ve onun sözlerini söylüyordu. Grilerden saklanıyordu, şeyin arkasında... Darlington, adı Darlington'dı... Koyu renk paltolu Darlington. Alex saklanıyordu, tüm hayatı boyunca saklandığı gibi. Ölülerden kurtulmak uğruna kendini yaşayanların dünyasına kapatıyordu.

Bırak hepsi batsın okyanusun ortasına.

Alexandra. Belbalm'ın sesi. Bir uyarı. Sanki kafasına girdiği anda düşünceyi öğrenmiş gibi.

Artık saklanmak istemiyordu. Kendini bir savaşçı gibi düşünmüştü ama dövülmüş köpekten farkı yoktu, hayatta kalmak için ısırıyor, hırlıyordu. Artık bundan daha fazlasıydı.

Alex savaşmayı bıraktı. Kendini Belbalm'a kapatmaya çalışmayı bıraktı. Vücudunu hatırladı, ellerini hatırladı. Niyetlendiği şey tehlikeliydi. Alex memnun oldu.

Bırak hepsi batsın okyanusun ortasına. *Bırak sel olayım.*

Kollarını genişçe açtı ve kendini açılmaya bıraktı.

Sanki bunu bekliyorlarmış gibi anında hissetti onları, sonsuz bir denizdeki gemiler; ezelden beri karanlık ufku arayan, bir ışık bekleyen, yol gösterilmesini bekleyen gemiler. New Haven boyunca hissetti. Aşağıda Hillhouse. Yukarıda Prospect. Ölüm sözlerinin onu fırlattığı eski fabrikadan dönen North'u hissetti, artık olmayan spor salonunun dışında bilet almak için bekleyen çocuğu hissetti, Payne Whitney'nin dışında koşu yapan Gri'yi hissetti, kendine bakma izni vermediği diğer binlerce Gri'yi hissetti. Yataklarında ölen yaşlı adamlar, kırık elleriyle ezilmiş çocuk arabasını iten kadın; yüzünde kurşun yarası olan, tarak bulmak için el yordamıyla cebine uzanan çocuk; East Rock'ın yamacında toplayan ve kırık bacağını arkasından sürükleyen susuz kalmış yürüyüşçü. Ve Westville'in dışında, Kapkaraağaç'ın harap labi-

rentinde bornozunu sıkı sıkı bağlayıp ona doğru koşan, sigarası hâlâ ağzından sarkan III. Daniel Tabor Arlington.

Bana gelin, diye yalvardı. *Yardım edin*. Dehşetini hissetmelerine izin verdi ve korkusu gözetleme kulesinde yanan ateş kadar parlaktı, bir gün daha yaşama arzusu yollarını aydınlatıyordu.

Onların sonu yoktu. Sokakların üzerinden akıyorlardı, bahçeleri geçiyor, duvarlardan süzülüyor, ofisleri dolduruyorlardı. Alex'e geliyorlardı. Yükselen bir dalga gibi.

Alex, Belbalm'ın sindiğini hissetti ve aniden odayı seçebilmeye başladı. Önündeki Belbalm'ı gördü, uzanmış kollarını ve yanan gözlerini. Çark hâlâ parlak mavi alevlerle onları çevreliyordu. Onlar merkezinde duruyorlardı.

"Bu da ne?" diye tısladı Belbalm.

"Gidenlere çağrı!" diye haykırdı Alex. "Kayıplara çağrı! İsimlerini biliyorum." Ve isimlerde güç vardı. Peş peşe saydı onları, kayıp kızlar şiiri gibi: "Sophie Mishkan! Colina Tillman! Zuzanna Mazurski! Paoletta DeLauro! Effie White! Gladys O'Donaghue!"

Ölüler isimleri fısıldıyor, tekrarlıyor, bir vücutlar dalgası gibi daha da yaklaşıyorlardı. Alex onların bahçeye doluştuğunu, vücutlarının yarısının duvarın içinde yarısının dışında kaldığını görebiliyordu. İnlediklerini *duyabiliyordu. Sophie, Colina, Zuzanna, Paoletta*, gittikçe yükselen bir feryat.

Griler konuşuyor, hüzünlü korolarıyla kızların ruhlarından kalanlara sesleniyorlardı.

"Alexandra," diye hırladı Belbalm, Alex onun alnındaki teri görebiliyordu. "Onları bırakmayacağım."

Bu, artık ona bağlı değildi.

"Benim adım Galaxy, seni lanet pisboğaz."

Griler, Alex'in adını duyunca hep bir ağızdan nefeslerini bıraktılar. Sertçe esen rüzgâr Alex'in eteklerini dalgalandırdı, Belbalm'ın saçını yüzünden itti. Gözleri kocaman açıktı ve beyazdı.

İçinden bir kız çıkmaya, soluk bir soğan zarı gibi ondan sıyrılmaya başladı. Gür bukleleri vardı, gri bluz ve eteğinin üstüne

fabrika işçisi önlüğü giymişti. Sonra tüylü şapkası olan bir sarışın belirdi, cildi tıpkı solgun bir kayısı gibiydi, kareli elbisesi yüksek boğazlı, beli inanılmaz inceydi. Sonra siyah bir kız çıktı, pembe hırka ve yuvarlak etek giymiş, saçları bukle bukle parlıyordu. Birbiri ardında kendilerini Belbalm'dan çekerek Griler kalabalığına katıldılar.

Gladys sonuncuydu ve Alex onun gelmek istemediğini hissedebiliyordu. Daisy'nin zihninde sinerek geçirdiği onca yıla rağmen hâlâ kendi vücudunu terk etmekten korkuyordu.

"Seni tutamaz," dedi Alex. "Korkma."

Bir kız belirdi, zar zor görülebilen bir kız, bir Gri kırıntısı. Belbalm'ın çok daha genç bir hâliydi, ince ve keskin hatlı, beyaz saçları bir örgüye bağlanmıştı. Gladys kendine, siyah tunik ve yüzükleri içindeki Belbalm'a bakmak için döndü. Onu uzaklaştırmak ister gibi ellerini kaldırdı, hâlâ korkuyordu. Sonra diğer kızlar onu aralarına aldı ve kalabalığa çekildi.

Belbalm sanki çığlık atıyormuş gibi ağzını açtı fakat çıkan tek ses dekanda da duyduğu tiz çaydanlık sesiydi.

North şimdi Alex'in yanındaydı ve belki en başından beri oradaydı.

"O bir canavar değil," dedi yalvarıyordu. "O sadece bir kız."

"Yapmaması gerektiğini biliyordu," dedi Alex. İçinde ona ayıracak merhamet yoktu. "Kendi hayatının hepimizinkinden önemli olduğunu düşündü."

"Böyle şeyler yapabileceğini bilmezdim," dedi North kalabalığın gürültüsünü bastırarak. "Böyle bir kalbi olduğunu bilmezdim."

"Onu hiç tanımamıştın."

Sırlarını saklayan, hayaletler gören, dünyayı görmek isteyen Dikkatli Daisy. Daha yaşamaya bile başlamadan önü kesilen Vahşi Daisy. Kaderini reddeden ve kendini beslemek için hayat üstüne hayat çalan Zalim Daisy.

Alex son ismi söyledi. "Daisy Fanning Whitlock!"

Elini uzattı ve Daisy'nin ruhunun ona geldiğini hissetti, san-

tim santim, yavaşça, isteksizce. Köklerini saplayıp orada kalmaya kararlı bir bitki gibi vücuduna tutunmak için savaşıyordu.

Alex onu çevreleyen Grilerden güç aldı ve içinden geçti. Zihninin dişler oluşturmasına ve onların Daisy'nin zihnine batmasına izin verdi. Onu çekti.

Daisy'nin ruhu öne fırladı. Alex içine giremeden onu yakalayıp sıkıca tuttu.

Kısa bir an için koyu renk saçlı, beyaz etek ve fırfırlı kolları içindeki o melek yüzlü kıza baktı. Vurulduğunda göğsü parçalanmış, ağzı bir çığlıkla açılmıştı. Griler öne ilerledi.

North kendini Daisy'nin önüne attı. "Lütfen," dedi. "Bırakın onu!"

Ancak Gladys öne çıktı. Hava kadar inceydi. "Hayır."

"Hayır," diye tekrarladı kayıp kızlar. Sophie ve Zuzanna, Paoletta, Effie ve Colina.

Griler hızla North'u geçti, dönen bir güruh hâlinde Daisy'nin üstüne çöktü.

"*Mors irrumat omnia*," diye fısıldadı Alex. Ölüm herkesi becerir.

Çark döndü ve Alex midesinin kalktığını hissetti. Tutunacak bir şey, herhangi bir şey arayarak elini uzattı. Katı bir şeye çarptı, dizlerinin üstüne düştü. Oda birden durmuştu.

Alex başkanlık ofisinin halı kaplı zeminindeydi. Kafasını kaldırdı, başı hâlâ dönüyordu. Grilerin hepsi gitmişti. Damat hariç hepsi. Kalbinin göğsünde çarptığını, kapıdan gelen parti seslerini duyabiliyordu. Dekan sandalyesinde ölü yatıyordu. Alex gözlerini kapattığında hâlâ mavi mavi yanan Çark'ı görebiliyordu.

Belbalm'ın vücudu kendi içinde çökmüş, cildi toza dönmüştü, kemikleri üstlerine çöken yüz yıllık ağırlıkla parçalanmıştı. Bir kül yığınından ibaretti.

Damat eskiden bir kız olan toz yığınına bakıyordu. Diz çöküp uzandı ama eli içinden geçti.

Alex masanın kenarına tutunarak kendini ayağa kaldırdı. Bahçeye açılan Fransız kapılara doğru tökezledi. Bacakları tit-

riyordu. Yan tarafındaki yaranın tekrar açıldığına emindi. Kapıyı açtı, içeri soğuk hava girdi. Kırmızı yanaklarına vuran rüzgâr temiz hissettiriyor, Belbalm'ın küllerini savuruyordu.

North çaresizce halıdan uçan tozu izledi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Alex. "Ama berbat bir kadın zevkin var."

Dekanın cesedine baktı ve kafasını çalıştırmaya uğraştı ama tükendiğini hissetti, boştu. Düşüncelerini bir araya getiremiyordu. Bahçede nergisler, çiçek tarhlarındaki topraklarından yukarı çıkıyordu.

Turner, diye düşündü. O neredeydi? Mesajını almış mıydı?

Telefonunu çıkardı. Dedektiften bir mesaj gelmişti. *Bir vaka üstünde çalışıyorum. Orada kal. İşim bittiğinde arayacağım. APTALCA BİR ŞEY YAPMA.*

"Beni hiç tanımıyor gibi."

Kapıdan kahkaha sesleri yükseldi. Düşünmesi gerekiyordu. Eğer Daisy'ye atfedilen diğer ölümlerin kayıtları doğruysa Sandow'un ölümü büyük olasılıkla kalp krizi veya inme gibi görünecekti. Ama Alex risk almayacaktı. Bahçeden sıvışabilirdi ama insanlar onunla ofise girdiğini görmüştü. Pek tedbirli davranmamıştı.

Partiye geri dönmeli, içlerine karışmaya çalışmalıydı. Biri sorarsa dekanın en son Profesör Belbalm'la konuştuğunu gördüğünü söylerdi.

"North," dedi. North diz çöktüğü yerden ona baktı. "Yardımına ihtiyacım var."

Reddedebilirdi, Daisy'nin son ölümü için onu suçlayabilirdi. Alex, Grilerin ondan geriye Tül'ün arkasına geçebilecek bir parça bırakıp bırakmadığını merak etti. North'un buradaki varlığı ve kederi bunun muhtemel olmadığını gösteriyordu.

North yavaşça ayağa kalktı. Gözleri her zamanki gibi karanlık ve kederliydi ama Alex'e bakarken yeni bir ihtiyatla bakıyordu. *Benden korkuyor mu?* Alex bu fikre aldırmadı. Belki bir daha kafatasının içine dalmadan önce iki kez düşünürdü. Yine de

North'a üzülmüştü. Kaybını, Daisy'yi iki kez kaybettiğini biliyordu. Önce sevdiği kızı, sonra hayal ettiği kızı.

"Koridorda kimsenin bulunmadığına emin olmana ihtiyacım var," dedi Alex. "Kimse beni bu odadan çıkarken görememeli."

North kapıdan süzüldü ve Alex uzun bir an boyunca onu burada, ölü bir beden ve toza dönmüş kötülükle kaplı bir halıyla bırakıp çekip gideceğini düşündü.

Sonra North duvardan geri döndü, uygun anlamında başını salladı.

Alex kendini yürümeye zorladı. Kendini tuhaf, tamamen açıkta ve çıplak gibi hissediyordu, tıpkı tüm kapıları açık olan bir ev gibi.

Saçlarını düzeltti, elbisesinin eteklerini çekiştirdi. Normal davranmak, hiçbir şey olmamış gibi yapmak zorunda kalacaktı. Ama Alex bunun sorun olmayacağını biliyordu. Tüm hayatı boyunca bunu yapmıştı.

"Tül" diyoruz ama biliyoruz ki her biri dünyamız ve ötesi arasında bir engel oluşturan pek çok Tül var. Bazı Griler hepsinin arkasında tecrit edilmiş hâlde kalıyor, asla yaşayan dünyaya dönemiyorlar. Hiram Kurşunu'nu yudumlama riskini almaya razı olanların görebileceği diğerleri dünyamızda ve kimisi de sıradan insanlar tarafından dünyamızda duyulup görülebilecek kadar Tül'ü parçalayabiliyor. Ölünün yaşayanla buluşabileceği pek çok sınır diyarı olduğunu biliyoruz ve uzun süredir birden fazla ölüm sonrası hayat olduğundan şüpheleniyoruz. Doğal bir sonuç da pek çok cehennem olduğu yönünde. Ancak böyle yerler varsa bile bizim için hâlâ muğlak, bilinmeyen ve keşfedilmemiş durumda. Çünkü nasıl gidileceği bir tarafa, cehenneme yürüyecek kadar cesur ya da cüretkâr bir kâşif yoktur.

–Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet Protokol ve Prosedürleri'nden

Cuando ganeden esta acerrado, guehinam esta siempre abierto.
Cennet Bahçesi kapalı olsa da Cehennem her zaman açıktır.

-Sefarad sözü

32

Bahar

Alex, Dawes'la İn'de buluştu ve Elm'den Payne Whitney'ye, Sandow'un cinayet yeri olarak seçtiği, Tara Hutchins'in öldüğü noktaya yürüdüler. *Uğurlu.* Boş arazinin kenarlarında bahar çiçekleri açmaya başlamıştı, soluk mor çiğdemler ve kararsızca bükülmüş boyunlarının üstünde minik, beyaz taç yaprakları olan vadi zambakları.

Alex için muhafazalardan uzaklaşmak zordu. Tüm hayatı boyunca Grileri görmüştü ve onlara Sessizler ismini vermişti. Artık sessiz değillerdi. Şimdi onları *duyabiliyordu.* Üstünde geceliğiyle müzik fakültesinin dışında kendi kendine şarkı söyleyen ölü kadın. Vücutlarının sol tarafı uzun süre önce çıkan yangında kömürleşmiş, ceket ve pantolonlarını giyip Eski Kampüs'ün çitine tünemiş dedikodu yapan iki genç adam. Şimdi bile spor salonunun dışında koşu yapan boğulmuş kürekçiyi görmezden gelmek zorunda kalıyordu. Ağır nefeslerini duyabiliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neden bir hayaletin nefes alması gereksindi ki? Sadece bir zamanlar havaya ihtiyaç duyduğunun bir hatırası mıydı? Eski bir alışkanlık mı? Ya da insan olma gösterisi?

Hafifçe başını salladı. Onları bir şekilde susturmanın bir yolunu bulmalıydı, yoksa aklını kaybedecekti.

"Biri mi konuşuyor?" diye sordu Dawes, sesini alçak tutarak.

Alex başını salladı ve şakaklarını ovuşturdu. Bu sorunu nasıl çözeceğini bilmiyordu ama belli Grilerin onları hâlâ duyabildiğini fark etmediğinden emin olması gerektiğini biliyordu, çoğu

çaresizce yaşayan dünyayla bağlantı kurmak için yanıp tutuşurken bu olmazdı.

Rektörün evindeki akşam partisinden beri North'u görmemişti. Belki Daisy için yas tutuyordu. Belki Tül'ün diğer tarafında, uzun yıllardır esir tutulan ruhlar için bir destek grubu kurmuştu. Alex bilmiyordu.

Dekanın St. Elmo'ya vermeyi amaçladığı arazinin çevresinde yürüdüler. Alex, Tara'nın öldüğü yerde çiçeklerin büyümesini umdu. Sandow'un itiraf kaydını Lethe yönetim kuruluna göndermişti. Korkunçtu, kabul ediyorlardı. Grotesk. Ama daha çok tehlikeliydi. Sandow'un ritüeli başarısız olsa da kimsenin cinayet yoluyla bir bağlantı noktası oluşturulabileceği fikrine kapılmasını istemiyorlardı ve Lethe'nin Tara'nın ölümüyle de bağlantılı olmasını istemiyorlardı. Birkaç yönetim kurulu üyesi dışında herkes, hâlâ cinayetlerden Blake Keely'nin sorumlu olduğuna inanıyordu ve Lethe bunu bu şekilde kalmasını amaçlıyordu.

Bu sefer Alex zorlamayacaktı. Tutulması gereken çok fazla yeni sırrı vardı. Sandow'un ölümü hoş geldin partisi sırasında geçirdiği ani ve büyük kalp krizi olarak kayda geçmişti. Sadece birkaç hafta önce kötü bir şekilde düşmüştü. Muazzam bir finansal baskı altındaydı. Gidişi üzüntüye neden olmuştu ancak çok az dikkat çekmişti. Özellikle Marguerite Belbalm aynı partide, onunla görüldükten sonra ortadan kaybolduğu için. En son Dekan Sandow'la konuşmak üzere rektör ofisine girdiği gözlemlenmişti. Kimse nerede olduğunu ya da zarar görüp görmediğini bilmiyordu ve New Haven polisi bir soruşturma başlatmıştı.

Belbalm'ın ne olduğu veya Sandow'un ölümüyle nasıl bağlantılı olduğu konusunda Lethe'nin hiçbir fikri yoktu. Alex, profesör ofise girmeden önce kaydı kesmişti. Lethe yönetim kurulu "Çark Gezgini" terimini hiç duymamıştı ve hiç duymayacaktı çünkü Alex fena hâlde yanılmıyorsa, istediği zaman bir bağlantı noktası oluşturabilme yeteneğine sahipti - tek yapması gereken ruhlara karşı iştah geliştirmekti. Lethe ve cemiyetlerin çalışma şeklini görmüştü. Bu, hiçbirinin bilmesini isteyeceği bir bilgi değildi.

Dawes telefonuna baktı ve sessiz bir anlaşmayla Payne Whitney'yi geride bırakıp Grove Caddesi'nden aşağı döndüler. Önlerinde Kitap ve Yılan'ın siyah ferforje demirlerle çevrili, beyaz, kasvetli bir mermer blok olan devasa mozolesini gördü. Alex *gluma*'yı onların göndermediğini, Tara'ya olanlarla hiçbir ilgilerinin olmadığını bildiğine göre Tara'nın ruhunu bulmasına yardım edip edemeyeceklerini merak etti. Her ne kadar o kemerin altından geçmek ya da Bilgidaşların pazarlıkta ne isteyebilecekleri konusunda aklına gelen fikirlerden hoşlanmasa da Lethe, Tara Hutchins'e bir tür huzur borçluydu. Ama bu beklemek zorundaydı. Tara'ya yardım etmeden önce yerine getirmesi gereken başka bir görevi vardı. Canlı çıkamayacağı bir görev.

Alex ve Dawes mezarlığın devasa neo-Mısır kapılarının, Darlington'ın o çok sevdiği sözlerin altından geçtiler: ÖLÜLER DİRİLECEK.

Belki Alex aklındakini gerçekleştirebilirse sadece ölüler değil.

Yale rektörlerinin, şairlerin ve bilginlerin mezarlarını geçtiler. Yeni bir mezar taşının başında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Dekan Sandow'un dostları hâlâ yanındaydı.

Alex bugün kalabalığın içinde Lethe mezunlarının olabileceğini biliyordu ama tanıdığı tek kişi Michelle Alameddine'di. Aynı şık mantoyu giymişti, koyu saçları düzgün bir topuzla toplanmıştı. Turner da oradaydı ama ona sadece belli belirsiz bir selam verdi. Varlığından mutlu değildi.

"Bana bulmam için bir *ceset* mi bıraktın?" diye gürlemişti onunla Il Bastone'da buluşmayı kabul ettiğinde.

"Üzgünüm," demişti Alex. "Sana ulaşmak gerçekten çok zor."

"O partide ne oldu?"

Alex sundurma sütununa yaslanmıştı. Sanki ev de ona yaslanıyordu. "Tara'yı Sandow öldürdü."

"*Sandow'a* ne oldu?"

"Kalp krizi."

"Tabii, tabii. Onu sen mi öldürdün?"

"Öldürmek zorunda kalmadım."

Turner uzunca bir süre ona bakmış, Alex bir seferlik de olsa gerçeği söylediğine memnun olmuştu.

O zamandan beri konuşmamışlardı ve Alex, Turner'ın onunla da Lethe'yle de çalışmak istemeyeceğinden şüpheleniyordu. Onu suçlayamazdı ama bu yine de bir kayıptı. İyi adamlardan birinin yanında olmasından hoşlanmıştı.

Tören uzun ama sıkıcıydı: dekanın başarılarının okunuşu, rektörün konuşması, Alex'in Sandow'un eski eşi olduğunu anladığı, lacivert bir elbise giymiş zayıf kadından birkaç kelime. Bugün mezarlıkta Griler yoktu. Cenaze törenlerini sevmezlerdi ve bu cenazede tiksintilerini aşmalarını sağlayacak kadar duygu yoktu. Alex sessizliğe aldırmadı.

Dekanın tabutu toprağa indirilirken Alex, Michelle Alameddine'le göz göze geldi ve hafifçe başını salladı - bir davet. O ve Dawes mezarlıktan uzaklaştılar, Michelle'in takip edeceğini umdu.

Soldaki dolambaçlı bir yola girip Kingman Brewster'ın mezarını geçtiler. Mezara bir cadı fındığı ağacı dikilmişti ve ağaç her yıl haziran ayında –neredeyse her seferinde Brewster'ın doğum gününde– sarı çiçeklerini açıyor, hayatını kaybettiği kasım ayında ise yapraklarını döküyordu. Bu mezarlıkta bir yerde Daisy'nin ilk cesedi yatıyordu.

İki taş sfenks arasında sakin bir köşeye ulaştıklarında Dawes, "Bundan emin misin?" dedi. Cenazeye bol pantolon ve inci küpelerle gelmişti ama kırmızı topuzu hafifçe yana sarkıyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Alex. "Ama alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var."

Dawes karşı çıkmayacaktı. Lethe, kız kardeşinin Westport'taki evinde ona ulaştığında binlerce kez özür dilemiş, rektörün evinde olanların asıl hikâyesini ise Alex'ten dinlemişti. Ayrıca bu işi, bu görevi Alex kadar o da istiyordu. Belki daha fazla.

Alex, Michelle'in çimlere doğru ilerlediğini gördü. Onlara katılmasını bekledi, sonra sağa döndü. "Darlington ölmedi."

Michelle içini çekti. "Neler dönüyor? Alex, anlıyorum–"

"O bir iblis."

"Pardon?"

"Cehennem zebanisi tarafından yendiğinde ölmedi. Dönüştü."

"Bu mümkün değil."

"Bak," dedi Alex. "Son zamanlarda sınır bölgelerinde biraz zaman geçirdim-"

"Niye şaşırmadım acaba?"

"Şeyleri ne zaman duysam... şey, ne olduklarını bilmiyorum - Gri? Canavar? Karanlık kıyıdaki pek de insan olmayan bir tür yaratık. Anlayamadığım bir şey söylüyorlardı. Başta bir isim olduğunu düşündüm, Jonathan Desmond veya Jean Du Monde. Ama hiç de öyle değildi."

"Ee?" Michelle'in ifadesi açık fikirli görünmek için savaşıyormuşçasına katı bir şekilde duygusuzdu.

"*Centilmen iblis.* Söyledikleri şey buydu. Darlington hakkında konuşuyorlardı. Ve bence korkmuşlardı."

Darlington bir centilmendi. Ama centilmenlerin zamanı geçti. Alex dekanın sözlerini o sırada zar zor idrak etmişti. Ama konuşma kaydını tekrar oynattığında kafasına dank etmişti. Darlington: Lethe'nin centilmeni. İnsanlar onu hep bu şekilde tanımlamışlardı. Alex de onu bu şekilde düşünmüştü, sanki o yanlış zamanda doğmuş gibi.

Ama yine de parçaları bir araya getirmek, karanlık kıyıdaki yaratıkların Alex her Darlington'dan bahsettiğinde, hatta onu her düşündüğünde bu garip sesleri mırıldandıklarını fark etmek biraz zamanını almıştı. Kızgın değillerdi, korkmuşlardı, tıpkı kehanet gecesi Grilerin korktuğu gibi. Yeni ayin ritüelinde "katil" diyen *gerçekten* Darlington'dı, yalnızca yankısı değildi ama suçladığı kişi Alex değil Sandow'du. Tara'yı öldüren adam. Onu öldürmeye çalışan adam. En azından Alex durumun böyle olduğunu umuyordu. Daniel Tabor Arlington, her daim centilmen, sonsuz görgünün oğlu. Ama neye dönüşmüştü?

"Söylediğiniz şey mümkün değil," dedi Michelle.

"Kulağa öyle geldiğini biliyorum," dedi Dawes. "Ama insanlar iblise–"

"Süreci biliyorum. Ama iblisler sadece bir şekilde yaratılır: kükürt ve günah."

"Ne tür bir günahtan bahsediyoruz?" dedi Alex. "Mastürbasyon? Kötü dilbilgisi?"

"Mezarlıktayız," diye ayıpladı Dawes.

"Ölüler umurumda değil Dawes, güven bana."

"Bir insanı iblise çevirebilecek tek bir günah var," dedi Michelle. "Cinayet."

Dawes dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "O asla yapmaz, yapamaz–"

"Sen de birini öldürdün," diye hatırlattı Alex. *Ben de öyle.* "'Asla' çok büyük bir söz."

"Darlington?" dedi Michelle inanamaz bir ifadeyle. "Öğretmeninin sevimli köpeği? Parlak zırhlı şövalye?"

"Şövalyelerin kılıç taşımasının bir sebebi var, ayrıca seni tartışmak için çağırmadım. Yardım etmek istemiyorsan sorun değil. Benim bildiğim şu: Darlington'ı öldürmesi için bir zebani gönderildi. Ama hayatta kaldı ve o şey onu cehenneme götürdü. Gidip onu alacağız."

"Biz?" dedi Michelle.

"Biz," dedi Dawes.

Mezarlık ağaçlarının arasından soğuk bir rüzgâr esti ve Alex ürpertisini bastırmak zorunda kaldı. Kış gitmemeye çalışıyormuş gibiydi. Kulağa bir uyarı gibi geliyordu. Ama Darlington korkunç bir şeyin öteki tarafında kurtarılmayı bekliyordu. Sandow, Lethe'nin altın çocuğunu bu dünyadan çalmıştı, biri onu geri getirmek zorundaydı.

"Ee," dedi rüzgâr hızlanıp dallarındaki taze yaprakları sallarken. Kaybına yas tutan, kedere boğulmuş biri gibi mezar taşlarının üstünde dallar uğulduyordu. "Kim cehenneme gitmeye hazır?"

Tül Cemiyetleri

"Kadim Sekizli"

Asıl Cemiyetler

Kurukafa ve Kemikler - 1832

Zengin ya da yoksul, hepimiz ölümde eşitiz.

Öğretiler: Extispicy ve antropomansi. İnsan ve hayvan bağırsaklarını kullanarak kehanette bulunma.

Tanınmış Mezunlar: William Howard, George H. W. Bush, George W. Bush, John Kerry.

Parşömen ve Anahtar - 1842

Gücün olsun bu karanlık diyarda onu aydınlatmaya ve gücün olsun bu ölü dünyayı canlandırmaya.

Öğretiler: *Duru dweomer*, portal büyüsü. Astral ve eterik projeksiyon.

Tanınmış Mezunlar: Dean Acheson, Gary Trudeau, Cole Porter, Stone Phillips.

Kitap ve Yılan - 1863

Her şey değişir, hiçbir şey ölmez.

Öğretiler: *Nekyia* veya *nekromanteía*, nekromansi ve kemik efsunlama.

Tanınmış Mezunlar: Bob Woodward, Porter Goss, Kathleen Cleaver, Charles Rivkin.

Kurt Başı - 1883

Sürünün gücü kurttur. Kurdun gücü sürüdür.

Öğretiler: Teriantropi.

Tanınmış Mezunlar: Stephen Vincent Benét, Benjamin Spock, Charles Ives, Sam Wagstaff.

Elyazması - 1952

Düş, düşe götürür; illüzyonun sonu yoktur.

Öğretiler: Aksettirme büyüleri ve cazibeler.

Tanınmış Mezunlar: Jodie Foster, Anderson Cooper, David Gergen, Zoe Kazan.

İkincil Cemiyetler

Aurelian - 1910

Öğretiler: Logomansi - sözsel bağlayıcılık ve dil yoluyla kehanet.

Tanınmış Mezunlar: Amiral Richard Lyon, Samantha Power, John B. Goodenough.

St. Elmo - 1889

Öğretiler: *Tempestate Artium*, elementsel afsunlar, fırtına çağırma.

Tanınmış Mezunlar: Calvin Hill, John Ashcroft, Allison Williams.

Berzelius - 1848

Öğretiler: Yok. Geçmişteki simyacıların gizliliğini geride bırakarak yeni bir kimyasal gösterim sistemi yaratan İsveçli kimyager Jöns Jacob Berzelius'un adıyla kurulmuştur.

Tanınmış Mezunlar: Yok.